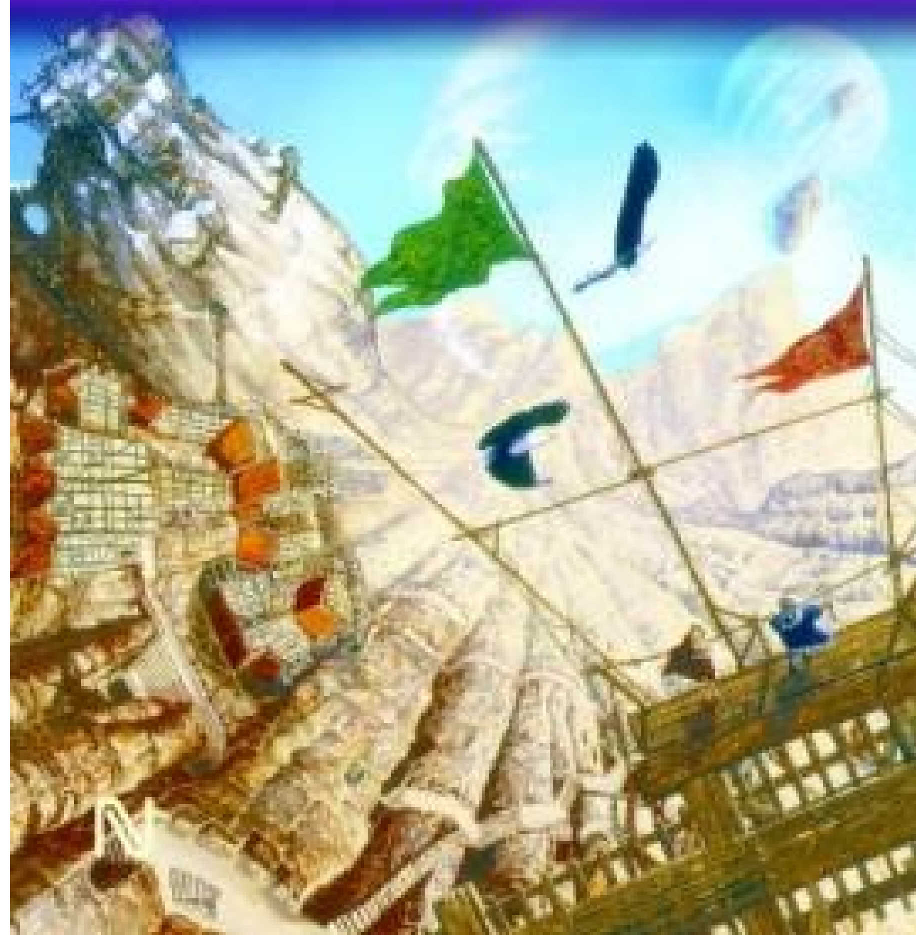
orson scott card

wyrm

Orson Scott Card
Wyrm

Volumul - 1 -
Seria Nautilus SF

ORSON SCOTT CARD s-a născut la 24 august 1951, în Richland, Washington. Descinde din primii mormoni americani şi a fost misionar în Brazilia pentru Biserica lui Isus Cristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă. Şi-a început cariera literară ca poet, apoi a fost atras de dramaturgie şi a adaptat opere literare pentru teatrul radiofonic, după care a scris piese originale. După ce şi-a înfiinţat propria companie teatrală, Card a lucrat în postul de corector, apoi de redactor la editura BYU Press. A devenit scriitor liber-profesionist după ce a semnat primele contracte pentru două romane SF. *Jocul lui Ender* şi continuarea sa, *Vorbitor în numele morţilor*, au primit premiile Hugo şi Nebula, Card fiind astfel singurul câştigător al celor mai importante premii SF, în doi ani consecutivi. De asemenea, a obţinut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor în 1978. Dintre lucrările sale amintim: *Jocul lui Ender* (premiile Nebula, 1985, Hugo şi SF Chronicle în 1986), „Hatrack River” (Premiul World Fantasy, 1987), *Vorbitor în numele morţilor* (premiile Nebula, 1986, Hugo, Locus şi SF Chronicle în 1987 şi Kurd Laibwitz, Germania, 1989), „Eyefor Eye” (premiile Hugo, 1988 şi Seiun, Japonia, 1989), *Seventh Son* (premiile Mythopoeic Society şi Locus în 1988 şi Ditmar, Australia, 1989); *Red Prophet* (Premiul Locus, 1989), „Lost Boys” (Premiul Locus, 1990), *How to Write Science Fiction and Fantasy* (Premiul Hugo, 1991), *Maps in a Mirror: The Short Fiction of Orson Scott Card* (Premiul Locus, 1991), „Jocul lui Ender” (Premiul Ignatus, Spania, 1994), *Alvin Journeyman* (Premiul Locus, 1996), *Patwatch: The Redemption of Christopher Columbus* (Premiul Geffen, Israel, 1999); *The Chronicles of Alvin Maker* (Premiul Imaginaire, Franţa, 2000), *Umbra lui Ender* (Premiul Geffen, Israel, 2001). În prezent, Card lucrează la scenariul unui film inspirat de Jocul lui Ender.

1. FIICA HEPTARHILOR

Tutorele ei o trezi cu mult înaintea zorilor. Patience simţi răcoarea dimineţii prin pătura subţire; avea muşchii amorţiţi după somnul pe o saltea tare aşezată direct pe podea. Era clar că vara se terminase, şi ea îşi permise să-şi dorească, deşi pentru scurt timp, ca fereastra îndreptată spre nord a camerei ei să fi fost apărată sau cel puţin închisă împotriva frigului iernii.

Făcea parte din antrenamentul tatălui ei pentru a o căli şi a o întări, de a o face să dispreţuiască luxul curţii şi pe cei care trăiesc pentru el. Presupuse că mâna brutală a lui Angel pe umărul ei era o parte a regimului. Ce e, am zâmbit în somn? A părut că visez frumos? Îţi mulţumesc, Angel, pentru că m-ai salvat înainte de a fi coruptă pentru totdeauna de vreun deliciu imaginar.

Dar când văzu faţa lui Angel, expresia lui îngrijorată îi spuse că ceva nu era tocmai în regulă. Nu era deranjant faptul că era îngrijorat, ci faptul că o lăsa pe ea să vadă asta; în mod normal putea ascunde sau etala după dorinţă orice sentiment şi o antrenase şi pe ea să facă la fel.

– Regele are o misiune pentru tine, şopti Angel.

Patience dădu pătura la o parte, luă ligheanul cu apă rece ca gheaţa de pe pervazul ferestrei şi şi-o turnă în cap.

Refuză să-i permită corpului ei să tresară din cauza frigului. Se şterse energic cu prosopul de pânză aspră până când pielea de pe tot corpul i se înroşi.

– Tata ştie? întrebă.

– Lord Peace se află în Lakon, zise Angel. Şi dacă ştie, şi dacă nu, oricum nu îţi este de niciun ajutor aici.

Îngenunche repede sub icoana care reprezenta unicul obiect decorativ al camerei ei. Era o gravură sclipitoare a navei Konkeptoine, tăiată într-un cristal verde-luminos. Valora mai mult decât o casă a unui om sărac. Lui Patience îi plăcea contrastul dintre austeritatea voită a camerei şi opulenţa etalării religioase. Preoţii ar fi numit-o pietate. Ea o considera ironie.

Patience murmură „Vino Kristos” în opt secunde - făcuse din asta o ştiinţă , îşi sărută degetele şi atinse cu ele Konkeptoine. Cristalul era cald.

După atâţia ani, încă trăia. Fără îndoială că fusese fierbinte pe când îl atingea mama ei, când ea era copil. Şi, cu mult înainte ca

Patience să aibă o fiică avea să fie rece şi mort, cu lumina din el stinsă.

Îi vorbi lui Angel peste umăr:

– Spune-mi ce misiune are regele Oruc pentru mine.

– Nu ştiu. Ştiu doar că a trimis după tine. Dar poţi presupune, nu-i aşa?

Angel o testa, bineînţeles. Era povestea vieţii ei, test după test. Se plângea uneori, dar adevărul era că îi făcea plăcere, se bucura să rezolve problemele diplomatice pe care tata şi Angel i le prezentau mereu.

Aşadar... ce ar fi putut dori regele Oruc să facă? Heptarhul nu o mai chemase până atunci. Fusese de multe ori în clădirea Heptagonului, dar numai când fusese adusă să se joace cu unul dintre copiii heptarhului, niciodată ca să îndeplinească o misiune pentru heptarhul însuşi. Ceea ce era de aşteptat. Treisprezece ani nu prea era vârsta potrivită ca să fie chemată de un rege.

Însă ieri sosise o solie din Tassali, un regat din Răsărit care pe vremuri se aflase sub suzeranitatea heptarhului din Korfu. Asta nu însemna mare lucru. Toate cele şapte părţi ale lumii fuseseră cândva conduse de Heptarhie, iar Tassali se eliberase de Korfu acum o mie de ani. Prekeptor, singurul prinţ şi moştenitor probabil al tronului din Tassali, un băiat de şaisprezece ani, sosise cu un alai de tassalieni de rang înalt şi daruri foarte scumpe. Din informaţiile pe care le avea deja, Patience deduse lucrul evident: solia se afla acolo ca să încheie un tratat de căsătorie cu una dintre cele trei fiice ale regelui Oruc.

Fără îndoială dota fusese negociată cu un an în urmă, înainte ca solia să pornească. Nu se trimite un moştenitor regal să-şi cunoască mireasa înainte ca majoritatea detaliilor să fi fost puse la punct. Dar lui Patience nu-i era greu să bănuiască aspectul negocierii rămas sub semnul întrebării: care dintre fiice? Lyra, cea mai mare, paisprezece ani şi a doua în linie la Heptarhie? Rika, doar cu un an mai mică decât Patience şi de departe cea mai inteligentă dintre copiii heptarhului? Sau micuţa Klea, acum în vârstă de numai şapte ani, dar cu siguranţă destul de mare ca să fie căsătorită dacă aşa o cerea politica?

Lui Patience îi venea în minte o singură misiune pe care o putea îndeplini în legătură cu această vizită. Ea vorbea fluent tassalica şi se îndoia că prinţul Prekeptor ştia vreun cuvânt în agarant. Tassali era un ţinut destul de provincial şi îşi apărau cu

tenacitate dialectul. Dacă avea să aibă loc o întâlnire între Prekeptor şi una dintre fiicele lui Oruc, Patience ar fi fost un interpret excelent.

Întrucât Klea era o candidată improbabilă, iar Rika vorbea relativ bine tassalica, cel mai probabil fiica aleasă era Lyra.

Tot acest raţionament se desfăşură în timp ce Patience îşi îmbrăca rochia de mătase. Apoi se întoarse cu faţa la Angel, surâzând.

– Trebuie să fiu interpret pentru Prekeptor şi Lyra, când se vor întâlni astăzi ca să poată decide dacă se urăsc unul pe altul suficient de mult încât să merite să provoace un conflict internaţional numai ca să evite să se căsătorească.

Angel zâmbi.

– Pare cel mai probabil.

– Atunci trebuie să mă îmbrac ca pentru o întâlnire oficială între viitori suverani. Vrei să le chemi pe Nails şi pe Calico la mine?

– Aşa o să fac, zise Angel. Dar se opri la uşă: Probabil îţi dai seama că Prekeptor va şti cine eşti.

Era un avertisment, iar Patience înţelese foarte bine că regele Oruc juca un joc periculos aducând-o în mijlocul unei situaţii politice atât de strâns legate de succesiunea la tron. Mai ales când tatăl ei era plecat.

Oruc trebuie să fi pregătit asta de ceva timp ca să-l poată trimite pe tatăl ei departe cu o problemă de importanţă minoră. În mod obişnuit Lord Peace s-ar fi aflat în miezul negocierilor unei astfel de alianţe vitale.

Calico şi Nails, cameristele ei personale, intrară încercând să pară nepăsătoare şi vesele, cu toate că în mod evident fuseseră trezite dintr-un somn adânc - şi în cazul lui Calico aburit de alcool. Patience îşi alese rochia şi peruca şi îndură aranjamentele care o transformau într-o păpuşă.

– Să fii chemată la rege, tot spunea Nails. Ce onoare pentru fiica unui sclav.

Era supărător că tatălui ei i se tot spunea sclav, dar ştia că Nails nu era răutăcioasă, ci mai degrabă proastă. Şi, după cum spunea mereu tata, „Să nu te înfurii niciodată când un prost se poartă ca un prost”. E mai bine când proştii ţi se dezvăluie, îşi reaminti Patience.

Elimină atâtea incertitudini.

Când femeile terminară, soarele răsărea. Le lăsă să plece şi deschise o cutie mică de alamă care conţinea echipamentul diplomatic - tatăl ei şi Angel hotărâseră că era destul de mare ca să-l folosească discret.

Pentru autoapărare, desigur, un laţ. Un fir de plastic incredibil de solid, atât de fin încât era aproape invizibil. Putea tăia prin carne chiar şi la o apăsare slabă. Avea mânere de plastic la ambele capete pentru ca Patience să-l poată apuca fără să se rănească la degete.

Pentru atac, un pandantiv de sticlă care conţinea un roi de garofiţe, nişte insecte micuţe aproape invizibile care se adunau în ochiul uman şi în câteva minute construiau faguri care aproape întotdeauna duceau la orbire în decurs de câteva ore. Dacă ochii nu erau rapid îndepărtaţi, garofiţele săpau până la creier şi provocau o paralizie cronică, permanentă. O armă răutăcioasă, dar Angel întotdeauna spunea că un diplomat care nu este pregătit să ucidă ar face bine să se pregătească să moară. Dădu capul pe spate şi îşi puse în ochi picături dintr-un lichid care ucidea garofiţele la atingere.

Avea să rămână în ochii ei ore în şir. Tatăl ei spunea: „Niciodată să nu porţi o armă care poate fi folosită împotriva ta.”

În timp ce se pregătea, încercă să-şi imagineze la ce se gândise regele Oruc pentru ea. Se putea folosi de alţi interpreţi. Alegerea lui Patience era încărcată de implicaţii, în special dacă Prekeptor ştia cine era ea cu adevărat. Patience nu se putea gândi la vreo situaţie în care să poată fi utilă folosirea ei ca interpret, însă se putea gândi la zeci de lucruri care ar fi putut merge prost dacă o fiică a lui Lord Peace stătea alături de fiica regelui Oruc atunci când moştenitorul unui regat puternic venea să-şi întâlnească posibila soţie.

Toată copilăria ei, Patience fusese conştientă că nu era o sclavă obişnuită din gospodăria heptarhului.

Una dintre primele sale lecţii de copil pe Colina Regelui fusese să înveţe să-l trateze pe fiecare sclav conform celui mai strict protocol privind rangul. Prostituatele şi sclavii camerelor nu meritau mai mult respect decât câinii; ambasadorii şi miniştrii de stat, cum era tatăl ei Peace, erau trataţi cu la fel de multă onoare ca orice lord cu excepţia heptarhului însuşi şi a conducătorilor celor Paisprezece Familii.

Dar chiar şi printre copiii celor mai nobili dintre sclavii regelui, Patience se bucura de un tratament special. Adulţii vorbeau în şoaptă în prezenţa ei; mulţi dintre ei găseau pe furiş oportunitatea de a-i atinge buzele cu dosul mâinii, ca într-un sărut simbolic.

Îi spusese tatălui ei despre asta într-o zi, când avea cinci ani.

El devenise brusc sever.

– Dacă cineva mai face asta, să-mi spui imediat. Dar, decât să spui pe urmă, mai bine stai departe de ei şi nu le mai da ocazia.

Vorbise atât de serios încât ea fusese sigură că făcuse ceva rău.

– Nu, copilă, zisese tatăl. Mai întâi, nu îmi arăta că ţi-e frică sau ruşine. Chipul tău nu trebuie să reflecte niciodată astfel de lucruri.

Ea îşi relaxase faţa, aşa cum o învăţase tutorele ei Angel.

– Şi, în al doilea rând, tu nu ai făcut nimic rău. Dar pentru acei adulţi, care ar trebui să ştie mai bine, asemenea fapte sunt...

Patience se aşteptase să spună ceva de genul „un lucru rău” sau „un păcat”, pentru că preoţii făceau aluzii că anumite fapte pe care oamenii le făceau cu trupurile copiilor erau foarte rele. Aşa că fusese şocată când el continuase:

– ...o trădare.

– Trădare?

Ce rău i-ar fi putut face heptarhului atingerea buzelor fiicei unui sclav?

Tatăl ei o studiase cu calm, apoi rostise:

– Am hotărât că e cazul să afli acum, altfel nu vei fi capabilă să te aperi de acei trădători fără minte. Bunicul tău a fost heptarh până când a murit. Eu nu am fraţi sau surori.

Ea avea numai cinci ani. Ştia câte ceva despre legile succesiunii, dar nu-i trecuse prin minte să le aplice asupra sa. Tata aruncase o privire plină de subînţelesuri spre hol, unde servitorii puteau asculta. Toţi servitorii cu excepţia lui Angel fuseseră aleşi de rege şi spionau pe faţă pentru el. Tatăl ei îi zâmbi şi zise:

– Cum te descurci în geblică?

Apoi scrise în limba geblică pe o bucăţică de hârtie: „Compune o scurtă scrisoare către această persoană: Agaranthamoi Heptest.”

Patience fusese iniţiată în protocolul numelor şi al titlurilor încă de la primele ei cuvinte. Reţeaua labirintică a descendenţelor, rangurilor şi favorurilor regale devenise pentru ea o a doua natură, la fel ca şi toate sufixele şi prefixele titlurilor regale. Numele familiei heptarhului aflat la putere avea întotdeauna rădăcina *Hept*; prenumele oricărei persoane de sânge regal avea întotdeauna rădăcina *Agaranth*.

Ştia de asemenea că numai heptarhul în funcţie putea fi numit Heptest, iar Agaranthamoi însemna „fiul cel mare, copil unic”. Astfel, prin definiţie, Agaranthamoi Heptest desemna heptarhul, care nu avea fraţi sau surori. Întrucât Oruc, heptarhul la putere, avea mai mulţi fraţi, numele său dinastic era Agaranthikil. Era imposibil ca acel nume să se refere la el, iar a numi o altă persoană în viaţă în afară de Oruc cu numele de Heptest însemna trădare.

Însă testul nu se referea numai la descifrarea semnificaţiei numelor, şi ea ştia asta. Tatăl ei tocmai îi spusese că bunicul ei fusese heptarh conducător tot timpul vieţii lui, iar tatăl ei era singurul său copil. În consecinţă, Agaranthamoi era un nume perfect potrivit pentru el. Tata îi comunicase faptul că el era regele de drept al Korfului.

Aşadar, scrise o scurtă scrisoare:

„Agaranthamoi Heptest, Lord şi Tată, Nevrednica ta fiică te roagă să fii discret, căci a rosti numele tău înseamnă moarte.

Cu umilinţă, Agaranthememem Heptek.”

Mâna ei tremurase când semnase pentru prima oară cu acest nume. Agaranthememem însemna „fiica cea mare, copil unic”. Heptek însemna „moştenitor al heptarhului în funcţie”. Era un nume la fel de trădător ca şi cel pe care îl scrisese tatăl ei. Însă era numele ei adevărat. Cumva, în mişcările istoriei, tatăl ei fusese deposedat de tronul său şi ea de statutul de moştenitoare. Era o povară copleşitoare pentru un copil de cinci ani. Dar ea era Patience, fiica lui Lord Peace şi pupila lui Angel cel Aproape-Înţelept, şi în cei opt ani scurşi de atunci nu mai îndrăznise niciodată nici să rostească acel nume, nici să dea cuiva vreun semn, prin vorbe sau fapte, că ar şti care ar trebui să fie rangul său meritat prin naştere.

Tata arsese hârtia cu numele lor şi făcuse cenuşa praf. Începând din acea zi Patience îşi urmărise tatăl, încercând să-şi dea seama ce sens avea viaţa lui. Căci pentru regele Oruc nu

exista un sclav mai credincios şi mai loial decât Lord Peace, omul care ar fi trebuit să fie heptarh.
Chiar şi în intimitate, chiar şi când nimeni nu-i putea auzi, tatăl ei îi spunea adesea:
– Copilă, regele Oruc este cel mai bun heptarh la care am putea spera acum. În cei cinci mii de ani de când nava stelară a adus pentru prima oară oameni pe planeta Imakulata nu a fost niciodată mai important să menţinem un rege pe tronul său cum este astăzi să-l menţinem pe regele Oruc.
Vorbea serios. Făcea tot posibilul să-i dovedească ei că vorbea serios.
Inima ei trecu printr-o agonie nespusă încercând să descopere de ce tatăl ei dăruia asemenea dragoste şi loialitate omului care exercita puterea şi primea onorurile care de drept ar fi trebuit să aparţină lui.
Era tatăl ei atât de slab încât nu putea nici măcar pretinde ceea ce ar fi trebuit să-i aparţină?
Odată, pe când avea zece ani, îl lăsase să înţeleagă cât o nedumerea această problemă. Singurul lui răspuns fusese să-şi aşeze degetele pe buzele ei, nu aşa cum făcuseră unii dintre trădători pentru a primi sărutul binecuvântării de pe gura fiicei regelui, ci pentru a o face să tacă.
Apoi, privind intens în ochii ei, spusese pentru prima dată:
– Regelui îi pasă numai de ceea ce este bine pentru Casa Regală. Dar Casa Regală este lumea întreagă.
Acesta fusese singurul răspuns pe care îl primise de la el, însă în toţi anii care urmară ea începu să înţeleagă la ce se referise. Că un heptarh, un adevărat heptarh, acţiona întotdeauna în beneficiul întregii lumi. Alţi lorzi puteau să-şi păstreze dinastia sau să se îmbogăţească, însă adevăratul heptarh ar renunţa chiar şi la Casa Heptagon şi ar permite unui uzurpator să conducă în Heptam, capitala regatului Korfu, dacă, din anumite motive de neimaginat, un asemenea lucru ar aduce un bine mai mare lumii în ansamblu.
Ceea ce nu putuse niciodată înţelege era modul în care îndepărtarea tatălui ei de la locul cuvenit putea aduce beneficii cuiva. Căci pe măsură ce devenea mai învăţată şi mai pricepută în arte, diplomaţie şi guvernare, observând marile adunări publice şi ascultând negocierile delicate şi compromisurile care aduceau tot mai multă putere Casei Heptagon, vedea limpede

că una dintre cele mai sclipitoare minţi, cel care făcea lucrurile să se mişte în scopul consolidării puterii regelui Oruc în Korfu, era Lord Peace.

Ca întotdeauna, în cele din urmă fusese nevoită să ajungă la concluzia că educaţia ei nu era completă. Că într-o zi, dacă învăţa destul şi gândea destul, va înţelege ceea ce tatăl ei încerca să facă muncind cu atâta credinţă pentru a-l menţine pe uzurpator la putere.

Acum însă nu avea de înfruntat o problemă atât de teoretică.

Avea treisprezece ani, cu mult mai puţin decât vârsta la care începe de obicei o carieră diplomatică, şi regele Oruc o chemase pentru a-şi începe serviciul. Era o capcană atât de evidentă încât aproape îi venea să creadă că scopul ei ar putea fi inocent. La ce putea folosi faptul că regele Oruc o aducea pe moştenitoarea de drept a tronului în miezul unor delicate negocieri dinastice? La ce îl putea ajuta pe Oruc să le reamintească tassalienilor că familia sa deţinuse Casa Heptagon abia vreo cincizeci de ani? Că exista o fiică bună de măritat a familiei domnitoare originare ale cărei drepturi la Heptarhie datau de sute de generaţii, de cinci mii de ani, până la prima fiinţă umană care pusese piciorul pe Imakulata? Era ceva atât de nechibzuit încât era greu de crezut că Oruc ar câştiga ceva care să compenseze riscul potenţial.

Nu contează. Eu voi merge acolo unde îmi cere regele, voi face ceea ce doreşte regele, pentru a împlini speranţele regelui.

Nu fu primită în sala publică. Era prea devreme pentru aşa ceva. Fu condusă în schimb în apartamentele heptarhului, unde mirosul cârnaţilor de la micul dejun încă mai condimenta aerul. La început, Oruc se prefăcu că nu o observă.

Era angajat într-o conversaţie captivantă cu capul lui Lady Letheko, cea care îi fusese administrator până anul trecut, când murise. Ea era singura dintre sclavele de la curtea regelui care înţelegea la fel de multe nuanţe ale protocolului ca şi Lord Peace; în absenţa lui, nu era surprinzător că regele Oruc poruncise să fie adus capul ei din Sala Sclavilor pentru a-l sfătui pe parcursul vizitei ambasadorilor tassalieni.

– Nu trebuie să se servească vin, insista Letheko.

Îşi mişca gura cu atâta vigoare încât acţiona întregul recipient. Regele Oruc dădu drumul foalelor cu aer ca să stabilizeze borcanul. Nu avea niciun sens să verse proto-nutrienţii care o

menţineau în viaţă sau să împroaşte fluidele murdare peste covoarele fine care acopereau podeaua camerei.
Deşi lipsită de aer, continuă să-şi mişte gura, ca şi cum argumentul ei ar fi fost prea important ca să aştepte un fleac de voce. Oruc reluă pomparea.
– Doar dacă nu vrei să te considere un beţivan demn de dispreţ. Ei îşi iau religia în serios, nu ca unii oameni care se comportă de parcă ar crede că Vigilenţii ar fi...
Din nou Oruc o lăsă fără aer. Făcu semn unui servitor să ia de acolo capul lui Letheko şi se întoarse spre ea.
– Lady Patience, rosti.
– Heptarhul este amabil să se adreseze cu un nume atât de nobil fiicei sclavului său cel mai de jos.
Era un mod de a vorbi formal, dar Patience moştenea iscusinţa tatălui ei de a face ca frazele banale ale discursului diplomatic să sune sincere, ca şi cum nu ar mai fi fost niciodată rostite.
– Ce drăguţ, zise regele Oruc. Se întoarse către soţia lui, care îşi peria părul: Ridică oglinda, iubito, şi uită-te la ea. Auzisem că e o fată frumoasă, dar n-aveam idee cât de mult.
Consoarta ridică oglinda. Patience văzu în ea reflectarea urii femeii faţă de ea. Patience reacţionă ca şi cum ar fi fost o privire admirativă, roşind şi coborând privirile.
– Drăguţă, spuse Consoarta. Dar are nasul prea lung.
– Doamna Consoartă are dreptate, zise Patience cu tristeţe. Faţa mamei mele avea acest defect, dar tata a iubit-o şi aşa.
Tatăl ei s-ar fi supărat pe ea pentru că le reamintea, chiar şi subtil, de legăturile ei de familie. Însă tonul ei era atât de modest încât nu aveau cum să se simtă ofensaţi, iar dacă provocările Consoartei ar fi continuat, nu ar fi reuşit decât s-o facă să pară din ce în ce mai necioplită, chiar sub ochii soţului său.
Aparent, Oruc ajunsese la aceeaşi concluzie.
– Părul tău e suficient de frumos pentru necesităţile acestei zile, conchise el. Iubito, poate ar trebui să mergi să vezi dacă Lyra e gata.
Patience remarcă satisfăcută că ghicise corect care dintre fiice era destinată să fie preţul tratatului cu Tassali. De asemenea, se bucură urmărind tentativa Consoartei de a părea maiestuoasă în timp ce părăsea camera.

Jalnic. Evident, regele Oruc se căsătorise sub demnitatea rangului său. Totuşi, ea putea înţelege ostilitatea Consoartei. Prin însăşi existenţa ei Patience reprezenta o ameninţare pentru copiii acesteia.

Bineînţeles că nu trădă niciunul dintre aceste gânduri în faţa regelui Oruc. El nu vedea decât o fetiţă timidă aşteptând să audă pentru ce o chemase regele şi, mai ales, nu observa cât era de încordată, privindu-i faţa cu atâta atenţie încât fiecare secundă scursă părea un minut întreg, iar fiecare mică mişcare a sprâncenelor sau a buzelor lui părea un gest extravagant.

Îi comunică rapid ceea ce ea bănuia deja şi încheie cu porunca pe care o aştepta.

– Sper că vei fi de acord să-i ajuţi pe aceşti doi copii să comunice. Tu vorbeşti fluent tassalica, iar biata Lyra nu cunoaşte mai mult de zece cuvinte.

– Îmi faceţi o onoare mai mare decât pot suporta, zise Patience. Sunt doar un copil şi mă tem să îmi pun glasul în mijlocul unor asemenea probleme importante.

Făcea ceea ce tatăl ei o învăţase că trebuie să facă un sclav credincios: să-l atenţioneze pe rege atunci când cursul evenimentelor ales de acesta părea deosebit de periculos.

– Poţi suporta onoarea, zise el sec. Tu şi Lyra v-aţi jucat împreună când eraţi mici. Se va simţi mult mai în largul ei şi, fără îndoială, şi prinţul la fel, dacă interpretul lor este un copil. Vor fi, poate, mai sinceri.

– Voi face tot posibilul, promise Patience. Şi voi ţine minte fiecare cuvânt, ca să pot învăţa din greşelile mele atunci când mi le veţi arăta.

Nu ştia să-i interpreteze prea bine expresia calmă. Oare într-adevăr îi cerea să-i spioneze pe Lyra şi pe prinţul tassalian? Şi dacă da, înţelegea el promisiunea ei de a-i raporta după aceea tot ceea ce spuseseră ei? L-am mulţumit sau l-am jignit, am citit mai mult decât trebuia în poruncile lui sau n-am citit suficient?

El o alungă cu o fluturare de mână, şi ea îşi dădu seama imediat că nu putea încă să plece.

– Domnia ta, zise.

El ridică o sprânceană. Era o obrăznicie să prelungeşti o primă întâlnire cu regele, însă, dacă motivul ei era destul de bun, nu avea să-i facă rău.

– Am văzut că aveţi capul lui Lady Letheko. Aş putea să-i pun câteva întrebări?

Regele Oruc păru supărat.

– Tatăl tău mi-a spus că ai fost bine pregătită ca diplomat.

– O parte din pregătirea ca diplomat, spuse ea încet, este să obţii mai multe răspunsuri decât consideri că îţi e necesar, ca să nu-ţi doreşti când va fi prea târziu să fi pus o singură întrebare în plus.

– Atunci vorbeşte cu capul lui Letheko, acceptă Oruc. Dar nu aici. Am avut destul parte de bolboroselile ei în dimineaţa asta.

Nu-i dădură nici măcar o masă, aşa că recipientul lui Lady Letheko se afla direct pe podea, în hol. Din politeţe, Patience îşi scoase fusta şi se aşeză cu picioarele încrucişate pe jos, pentru ca Letheko să nu fie nevoită să privească în sus ca s-o vadă.

– Te cunosc? întrebă capul lui Letheko.

– Sunt doar un copil, zise Patience. Poate că nu m-aţi observat.

– Te-am observat. Tatăl tău este Peace.

Patience aprobă din cap.

– Aşadar, regele Oruc are o părere atât de proastă despre mine încât îi lasă pe copii să-mi pompeze aer în plămânii mei din vezică de oaie şi să-mi facă vocea să răsune în holul ăsta sărăcăcios. Ar putea la fel de bine să mă trimită în Sala Comună de la marginea mlaştinii şi să-i lase pe cerşetori să-mi pună întrebări despre protocoalele gloatei.

Patience zâmbi timid. O mai auzise pe Letheko într-o asemenea dispoziţie, de mai multe ori, şi ştia că tatăl ei reacţiona ca şi când bătrâna l-ar fi tachinat. Metoda funcţiona la fel de bine şi pentru ea ca şi pentru tatăl ei.

– Eşti un drac de fată, zise Letheko.

– Aşa zice şi tata. Dar am câteva întrebări la care numai dumneavoastră îmi puteţi răspunde.

– Ceea ce înseamnă că tatăl tău e departe de Colina Regelui, altfel l-ai întreba pe el.

– Trebuie să fiu interpret între Lyra şi Prekeptor la prima lor întâlnire.

– Vorbeşti tassalica? Oh, desigur, fiica lui Peace trebuie să ştie totul. Oftă, lung şi teatral, iar Patience o înveseli dându-i aer suficient cu care să ofteze. Întotdeauna am fost îndrăgostită de tatăl tău, să ştii. De două ori văduv, şi totuşi niciodată nu s-a oferit să facă o tumbă cu mine în spatele statuii Căpitanului

Navei de pe Drumul Oaselor. N-a fost întotdeauna ca acum, să ştii. Chicoti: Avea un corp...

Patience râse împreună cu ea.

– Aşadar, ce vrei să ştii?

– Tassalienii. Sunt credincioşi, ştiu, dar ce înseamnă asta din punct de vedere practic? Ce l-ar putea jigni pe Prekeptor?

– Păi, să nu faci glume despre tumbele din spatele statuii Căpitanului Navei.

– Doar nu cred că el a fost Kristos, nu-i aşa?

– Ei sunt Observatori, nu Memoratori. Nu cred că Kristos a venit vreodată pe Imakulata, dar în fiecare zi îl aşteaptă să vină.

– Vigilenţi?

– Să ne apere Dumnezeu de Vigilenţi. Dar da, cam aşa, într-un mod mai organizat, desigur. În primul rând, cred în arta războiului. Ca angajament solemn. Eu mă ocup de protocol, să ştii, nu de teologie.

– Atenţionaţi-mă dacă e nevoie să fiu atenţionată de ceva.

– Atunci nu mai pompa.

Patience încetă să mai pompeze aer şi aşteptă supusă în faţa capului retezat, străduindu-se să-i citească pe buze şi să prindă frânturile de sunete pe care le putea produce o gură fără să respire.

– Eşti într-un mare pericol. Ei cred că cea de şapte ori şi încă de şapte ori a şaptea fiică îl va aduce pe Kristos.

Patience nu fu sigură că înţelesese corect. Pentru ea fraza nu avea niciun sens. Îşi lăsă chipul să-i exprime nedumerirea.

– Nu ţi-a spus nimeni? întrebă Letheko. Dumnezeu să te ajute, copilă. Există o profeţie străveche - unii spun că de pe vremea Căpitanului Navei - cum că cea de şapte ori şi încă de şapte ori a şaptea fiică va salva lumea. Sau o va distruge. Profeţia e neclară.

De şapte ori şi încă de şapte ori a şaptea fiică. Oare ce însemna asta?

– De şapte ori şi încă de şapte ori şapte generaţii de la Căpitanul Navei. Irena a fost prima. Tu eşti cel de-al 343-lea heptarh.

Patience acoperi buzele lui Letheko cu degetele, împiedicând-o să exprime chiar şi fără sunet o asemenea trădare.

Letheko zâmbi extrem de amuzată.

– Ce crezi că pot să-mi facă, să-mi taie capul?

Dar Patience nu era proastă. Capetele puteau fi torturate cu mai multă cruzime şi cu mai puţin efort decât ar fi fost posibil cu o fiinţă umană vie. Era înţelept să pună imediat capăt acestei conversaţii periculoase cu Letheko. Însă ea nu mai auzise niciodată despre această profeţie. Era un lucru să ştie că se afla într-o poziţie periculoasă ca posibil pretendent la tron, dar să afle acum că orice credincios adevărat din orice popor din lume se gândea la ea ca la cea care va împlini o profeţie - cum putuse tatăl ei s-o lase atâţia ani fără a-i povesti ce credeau alţii că ar fi?

Letheko nu terminase.

– Când te-ai născut, o sută de mii de tassalieni s-au oferit voluntari să formeze o armată care să invadeze Korfu şi să te pună pe tron. Nu au uitat. Dacă le-ai da tassalienilor chiar şi o mică speranţă că ai vrea să te alături lor, ar declara război sfânt şi ar năvăli în Korfu în număr atât de mare şi cu atâta furie cum nu am mai văzut de la ultima invazie a geblingilor. Regele Oruc trebuie să fie nebun să te aducă în aceeaşi încăpere cu un tânăr prinţ tassalian care vrea să-şi dovedească bărbăţia.

Din nou Patience acoperi gura lui Letheko ca să-i oprească vorbele. Apoi se ridică în mâini, se aplecă în faţă şi sărută pe buze capul mumificat. Duhoarea fluidelor din recipient era respingătoare, însă Letheko riscase multă suferinţă ca să-i spună ceva cu mult mai important decât cum să se comporte în prezenţa unui cucernic prinţ tassalian. Un val de proto-nutrienţi clipoci leneş în recipient. În colţul ochiului bătrânei apăru o lacrimă.

– De câte ori, mişcă Letheko buzele, nu am vrut să te strâng în braţe şi să strig: heptarhul meu, Agaranthemem Heptek.

– Dacă aţi fi făcut-o, şopti Patience, aş fi fost moartă, şi dumneavoastră la fel.

Letheko rânji sălbatic.

– Eu sunt.

Patience râse şi îi dădu lui Letheko aer ca să râdă şi ea cu voce tare. Apoi îl chemă pe îngrijitorul capetelor ca să o ducă pe bătrâna doamnă înapoi în Sala Sclavilor.

Patience străbătu sălile largi ale Curţii văzându-i pe oamenii care îşi făceau treburile acolo în cu totul altă lumină. Mulţi dintre ei purtau cruci, bineînţeles, dar aceasta era moda. Câţi dintre ei erau credincioşi? Cât de mulţi erau Observatori sau chiar

Vigilenţi în secret, nutrind gânduri nebuneşti despre salvarea sau distrugerea rasei umane de către ea, inaugurând sosirea lui Kristos pe Imakulata? Mai precis, câţi dintre ei ar fi fost dispuşi să moară pentru a-l doborî pe regele Oruc şi a-i repune pe Peace în drepturile sale de conducător al Casei Heptagon şi pe Patience ca fiica lui şi ca moştenitoare?

În timp ce gânduri despre revoluţii sângeroase roiau în capul ei, vocea calmă a tatălui ei ieşi la suprafaţă rostind, printre sute de amintiri: „Principala ta responsabilitate este să faci ceea ce este mai bine pentru întreaga lume. Numai după ce acest lucru este asigurat te poţi preocupa de sentimentele tale intime şi de confort şi de putere. Casa Regală este lumea întreagă.”

Dacă ea era femeia care putea arunca Tassali şi Korfu într-un sângeros război religios, însemna că era prea egoistă şi prea dornică de putere ca să devină heptarh. Puteau muri un milion de oameni. Poate mai mulţi. Cum mai putea ieşi ceva la suprafaţă dintr-un asemenea ocean de sânge?

Nu era de mirare că tatăl ei nu-i spusese. Tentaţia era prea mare, una căreia nu i-ar fi putut face faţă când era mai tânără.

Încă sunt tânără, se gândi. Iar regele Oruc mă lasă singură cu Prekeptor şi Lyra. Am putea discuta în tassalică şi n-am fi înţeleşi de nimeni. Am putea complota. Aş putea trăda.

Mă testează. Vrea să decidă dacă îi voi fi loială sau nu. Fără îndoială a aranjat chiar ca Letheko să fie disponibilă, ca să pot afla de la ea ceea ce fără îndoială ştia că o să-mi spună. Viaţa mea şi posibil şi viaţa tatălui meu stau acum în mâinile mele.

Dar tata ar spune: Ce înseamnă viaţa ta? Ce înseamnă viaţa mea? Trăim numai ca să putem sluji Casa Regală. Nu ar spune, dar eu mi-aş aminti: Casa Regală este lumea întreagă.

Patience încercă să-şi dea seama dacă lumea avea mai mare nevoie de ea în viaţă sau nu. Însă ştia că nu era o decizie pe care să fie capabilă să o ia, nu încă, nu acum.

Va încerca să rămână în viaţă pentru că era de neconceput să facă altfel. Iar a rămâne în viaţă cerea o loialitate perfectă, absolută, faţă de regele Oruc. Nici măcar nu-i trecea prin minte un complot prin care să preia tronul.

Un lucru era sigur. După ce se termina totul, dacă scăpa, micile teste simple ale tatălui ei şi ale lui Angel n-aveau s-o mai înspăimânte niciodată.

2. MAMA LUI DUMNEZEU

Lyra aştepta în grădina Casei Heptagon din Viously; mama sa o îmbrăcase. Purta o rochie ce părea un amestec bizar de castitate şi seducţie, simplă de la bărbie până la poale, doar cu o urmă de dantelă la gât şi la încheieturi. Dar materialul era translucid, astfel că, ori de câte ori lumina îi cădea din spate, formele ei voluptuoase erau perfect conturate.

– O, Patience, am fost aşa de fericită când tata a spus că tu o să-mi fii interpretă. L-am rugat zile de-a rândul şi s-a înduplecat în cele din urmă.

Oare prezenţa ei acolo să fi fost doar rezultatul rugăminţilor Lyrei? Imposibil - Oruc era un bărbat prea puternic ca să permită fiicelor sale să-i pună tronul în pericol dintr-un capriciu.

– Mă bucur că a acceptat, zise Patience. O să-mi pară rău că părăseşti Heptamul, dar cel puţin voi putea să-ţi spun dacă sunt de acord.

Era evident o glumă când era spusă de o sclavă de treisprezece ani fiicei heptarhului, dar Lyra era atât de încordată încât nu remarcă nepotrivirea cuvintelor.

– Aşa sper. A, şi dacă tu vezi la el ceva ce eu nu văd, te rog anunţă-mă. Îmi doresc foarte mult să-mi mulţumesc tatăl măritându-mă cu prinţul, dar, dacă este cu adevărat îngrozitor, s-ar putea să nu reuşesc.

Patience nu arătă nimic din dispreţul pe care îl simţea.

Incredibil - o fiică din sângele Căpitanului Navei să se gândească să refuze o căsătorie nu din raţiuni de stat, ci pentru că îl considera pe pretendent neatrăgător. Să pună plăcerea personală mai presus de binele Casei Regale era o dovadă de nevrednicie. Ar trebui să stai într-o casă la ţară, îşi zise Patience în sinea ei, fiica unui lord local, să te duci la dansuri populare unde să chicoteşti cu prietenele despre care dintre băieţii ţăranilor are cele mai puţine coşuri şi respiraţia cea mai puţin respingătoare.

Nici cuvintele şi nici chipul nu-i trădară adevăratele sentimente.

Deveni, în schimb, o oglindă perfectă, reflectând exact ceea ce Lyra voia să vadă şi să audă.

– N-o să fie îngrozitor, Lyra. Negociatorii n-ar fi ajuns până aici dacă i-ar fi crescut pe umăr un al doilea cap.

– Nimeni nu mai are două capete, zise Lyra.

– Există un vaccin pentru asta.

Bietul copil, se gândi Patience. De obicei, era destul de isteaţă ca să înţeleagă o ironie atât de evidentă.

Lui Patience nu i se părea nepotrivit să se gândească la Lyra, care era cu trei ani mai mare decât ea, ca la un copil. Lyra fusese cocoloşită şi răsfăţată şi, în pofida corpului ei, încă nu era femeie. De mii de ori în timpul petrecut împreună pe Colina Regelui, în copilărie, Patience îşi dorise să-şi petreacă măcar o noapte pe an în patul moale al uneia dintre fiicele heptarhului. Dar acum, văzând jalnicul rezultat al unei educaţii blânde, îi mulţumi în tăcere tatălui ei pentru camera rece, patul tare, hrana simplă, nesfârşitele studii şi antrenamente.

– Ai dreptate, bineînţeles, zise Patience. Pot să te sărut să-ţi poarte noroc?

Lyra îi întinse absentă mâna. Patience îngenunche în faţa ei şi îi sărută respectuoasă vârfurile degetelor. Învăţase cu ani în urmă ce efect calmant avea o asemenea supunere asupra fiicelor lui Oruc. După cum spusese întotdeauna Angel: Umilinţa ta este cea mai bună formă de flatare.

Poarta din partea opusă a grădinii se deschise. Un şoim alb ieşi prin poartă în aerul liber. Zbură drept în sus şi începu să se rotească. O pasăre cântătoare albă, aşezată deja pe o ramură joasă, începu să cânte dulce. Lyra strigă încet, acoperindu-şi gura cu palma, căci era evident că şoimul o observase. Se năpusti în jos drept spre pasăre...

Şi fu prins în mişcarea rapidă a unei plase. Se zbătu, dar tânărul şoimar care îl prinsese strecură abil mâna pe lângă ciocul tăios şi scoase şoimul din plasă cu picioarele în sus. Şoimarul era îmbrăcat complet în alb, un alb perfect, orbitor care rănea ochii când soarele se reflecta în el. Fluieră; uşa se deschise în spatele lui şi apărură doi servitori purtând cuşti. În doar câteva secunde şoimarul puse cele două păsări în colivii.

În tot acest timp pasărea cântătoare nu ratase nicio notă.

Evident, gândi Patience, scena fusese repetată atât de des încât pasărea cântătoare îşi pierduse teama de şoim.

Apoi se uită mai cu atenţie şi îşi dădu seama că, din contră, pasărea cântătoare rămânea perfect calmă pentru că era oarbă. Ochii îi fuseseră scoşi.

Servitorii se retraseră spre poartă, şi şoimarul căzu în genunchi în faţa Lyrei şi începu să vorbească în tassalică:

– Me kia psole o ekeiptu, şopti.

– Aşa te voi apăra şi eu întotdeauna de prădători, traduse Patience. Inflexiunile glasului ei erau, pe cât posibil, o oglindă perfectă ale lui Prekeptor.

– A fost frumos, zise Lyra. Cântecul, şi cum ai salvat pasărea.

– Iptura oeenue, rosti Patience copiind încântarea Lyrei. Oeris, marae i kio psolekte.

– O, vorbeşti exact ca mine, şopti Lyra.

Prekeptor vorbi din nou, şi Patience traduse:

– Am adus un dar pentru fiica heptarhului.

Întinse mâna. Un servitor îi puse o carte în ea.

– O copie a Testamentului Irenei, Fiică a Căpitanului Navei.

Întinse cartea spre Patience. Patience fu supărată, întrucât era corect ca pretendentul să-l ignore pe interpret şi să pună cartea direct în mâinile cărora le era destinată. Dar poate că în Tassali se foloseau serviciile unui servitor pentru a transmite chiar şi darurile intime între îndrăgostiţi. Erau obiceiuri străine.

Lyra se prefăcu încântată când primi cartea. Patience îi indică în tăcere faptul că paginile cărţii erau din foi de hârtie brută crescute într-o formă şi mărime atât de desăvârşit uniformă încât nu fusese nevoie de tăiere pentru a forma o carte perfectă.

– Cere mult efort să cultivi foi de hârtie, spuse Patience.

Nu sublinie că în acelaşi timp era şi cea mai stupidă pierdere de timp pe care şi-o putea imagina, întrucât hârtia procesată era mult mai bună pentru scris şi rezista mai mult.

– Oh, făcu Lyra. Reuşi să expună un mic discurs graţios de mulţumire.

– Să nu crezi că mă mândresc cu tehnica mea în cultivarea plantelor, protestă prinţul. S-a spus adesea că plantele şi animalele de pe Imakulata par să înţeleagă ce trăsături încercăm noi să dezvoltăm şi se transformă pentru a coopera cu noi. Chiar aşa voi face şi eu cu bucurie, făcând exact ceea ce doreşte de la mine fiica heptarhului.

Patience se simţea din ce în ce mai stânjenită de modul în care Prekeptor se uita direct la ea în loc să se uite la Lyra când vorbea. Interpretul era o mobilă; fiecare diplomat învăţa acest lucru. Evident, cu excepţia prinţilor tassalieni.

Prekeptor scoase un alt dar. Era o mică bară de sticlă, goală pe dinăuntru şi umplută cu lumină fluidă. Sclipea chiar şi în lumina

zilei; când o acoperi cu mâna, strălucirea era clară. Din nou zâmbi cu modestie, adăugând un mic discurs despre slabele lui talente în agricultură.

– Dacă ar mai fi rămas vreun înţelept pe lume, aş fi făcut asta mult mai repede, alterând genetic molecula, dar aşa am transformat marea algă înghiţitoare de corăbii în ceva destul de util. Surâse: O să poţi citi Testamentul în pat după ce tatăl tău îţi porunceşte să stingi lumânările.

– Nu citesc niciodată în pat, zise Lyra nedumerită.

– A fost o glumă, spuse Patience. Zâmbeşte măcar.

Lyra râse. Prea tare, dar evident se străduia să-i facă plăcere băiatului. Din motive clare. Hainele lui albe lăsau să se vadă că avea corpul suplu şi puternic; chipul lui ar fi putut servi drept model pentru statuia Curajului, a Bărbăţiei sau a Virtuţii. Când zâmbea, părea să facă dragoste cu ochii. Iar Lyrei nu-i scăpase nimic din toate astea.

Doar că Prekeptor nu-şi lua ochii de la Patience.

Şi acum ea îşi dădu seama ce joc periculos făcea prinţul.

– Fiica heptarhului va descoperi în Testament că profeţiile despre fericire se vor împlini în timpul vieţii ei, zise Prekeptor.

Patience traduse respectuos, însă acum îşi dădea seama că prinţul rostea fiecare cuvânt pentru ea, adevărata fiică de heptarh, cu dublu sens.

Fără îndoială că profeţiile din Testament includeau nişte aiureli despre cea de şapte ori şi încă de şapte ori cea de-a şaptea fiică. O îndemna pe Patience să accepte profeţiile.

Prinţul mai avea şi un al treilea dar. Era o folie de plastic care se potrivea peste bara de sticlă. În interior se mişcau neîncetat animale viu colorate, dar transparente. Luminat dinăuntru, ecranul era fascinant de frumos. Prekeptor i-l înmână lui Patience.

– Fiica heptarhului o să vadă că, dacă vrea, poate să-l poarte ca pe o coroană, pentru ca toată lumea să o poată vedea şi admira, spuse prinţul. E ca viitorul - poţi să alegi orice culoare şi s-o urmezi oriîncotro te-ar duce. Dacă fiica heptarhului face o alegere bună, va urma drumul care duce la reinstaurarea a tot ce a fost pierdut.

Subtil, în mijlocul vorbelor, încetase să mai folosească înţelesuri duble. Acum clar i se adresa numai lui Patience, oferindu-i o reinstalare pe tron.

Nu era posibil să traducă ultima frază a lui Prekeptor. Lyra ar fi insistat pentru o explicaţie. Pe de altă parte, Patience nu putea să o omită din traducere, nici să-i schimbe înţelesul, pentru că acest lucru i-ar fi alertat pe spionii lui Oruc, care ar fi bănuit-o de conspiraţie cu prinţul şi de ascundere a ofertei lui trădătoare.

Alese să tacă.

– Ce a spus? întrebă Lyra.

– Nu am înţeles, zise Patience. I se adresă lui Prekeptor: Îmi pare rău, cunoştinţele mele de limbă tassalică sunt slabe, nu pot să înţeleg tot ce se spune pe acest subiect. Îl rog pe prinţ să revină la probleme pe care bietul interpret să le poată pricepe.

– Înţeleg, răspunse el zâmbind. Mâinile îi tremurau. Şi eu mă tem aici, în inima Casei Heptagon. Ceea ce tu nu ştii este că toţi cei din escorta mea sunt antrenaţi ca soldaţi sau asasini. Sunt pregătiţi să pătrundă în cele mai adânci pivniţe ale Casei Heptagon ca să-i distrugă pe duşmani.

Orice ar fi răspuns Patience ar fi putut însemna condamnarea ei la moarte.

În primul rând, ea însăşi fusese pregătită ca asasin şi ştia că, şi dacă planul lui Prekeptor ar fi avut vreo şansă să funcţioneze, îl distrusese cu totul vorbind cu voce tare în grădină. Fără îndoială că în toată Casa Heptagon membrii soliei tassaliene erau deja arestaţi, sub acuzarea dată de cuvintele propriului lor prinţ. Faptul că el nu ştia că va fi ascultat aici în grădină îi demonstra lui Patience că Prekeptor era prea prost pentru a-şi pune viaţa în mâinile lui.

Dar nu putea spune nimic prin care să-l oprească şi să se dezvinovăţească. Dacă ar fi spus „Eu nu am duşmani aici, în Casa Heptagon”, ar fi însemnat să admită că era, într-un fel, corect să fie numită fiica heptarhului. Trebuia să continue prefăcătoria că habar n-avea că el vorbeşte pentru urechile ei, iar pentru a face asta trebuia să pretindă că nu înţelegea cea mai simplă exprimare în tassalică. Aşa ceva nu ar fi crezut nimeni, dar nu era necesar să creadă. Era doar necesar să devină posibil ca Oruc să pretindă că o crede. Atâta timp cât amândoi se prefăceau că ea nu ştia că este fiica heptarhului de drept, i se putea permite să trăiască.

Aşadar, luă expresia ei cea mai nedumerită şi spuse:

– Îmi pare foarte rău, cred că sunt depăşită. Presupuneam că vorbesc tassalica destul de bine, dar se pare că nu e aşa.

– Ce spune? întrebă Lyra. Părea îngrijorată.
Şi era bine să fie, întrucât Prekeptor, departe de a veni ca s-o ia de soţie, venise să-l ucidă pe tatăl ei şi, fără îndoială, şi pe ea.
– Îmi pare foarte rău, zise Patience. Nu înţeleg aproape nimic.
– Credeam că ştii bine limba.
– Şi eu.
– Mamă a lui Kristos, şopti Prekeptor. Mamă a lui Dumnezeu, de ce nu vezi mâna Domnului în sosirea mea? Eu sunt îngerul care stă la uşă şi bate. Eu te anunţ: Dumnezeu va umple pântecele tău.
Cuvintele în sine erau înspăimântătoare, dar înfrigurarea cu care le rosti era teribilă. Ce rol în religia lui îi rezervase Prekeptor? Mama lui Dumnezeu - era străvechea fecioară de pe Pământ, şi totuşi el i se adresa aşa de parcă acesta ar fi fost numele ei.
Însă nu arătă nimic din uimirea pe care o simţea, îşi păstră pe chip expresia vag nedumerită.
– Mamă Sfântă, nu vezi cum Kristos pregăteşte calea pentru sosirea lui?
Înaintă un pas către ea. Imediat expresia ei se înăspri şi el se opri, retrăgându-se doi paşi.
– Indiferent ce crezi tu, lui Dumnezeu nu i te poţi opune, continuă el. Şi-a închinat de şapte ori şi încă de şapte ori şapte generaţii ca se te creeze pe tine să fii mama reîncarnării lui Kristos pe planeta Imakulata. Asta e mai mult decât numărul generaţiilor care coboară până în timpurile Fecioarei de pe Pământ.
Lăsă expresia neajutorată şi nedumerită să-i revină pe faţă în timp ce încerca să conceapă un plan de acţiune. Într-un fel era exact ca unul dintre jocurile favorite ale lui Angel. I-ar fi expus o problemă complexă de matematică - oral, ca să nu aibă nimic scris care s-o ajute să se concentreze - şi imediat s-ar fi lansat într-o poveste complicată. La cinci-zece minute sau o jumătate de oră mai târziu i-ar fi cerut răspunsul la problema matematică. După ce ea ar fi răspuns, i-ar fi cerut să-i redea întreaga poveste. Detaliat. În decursul anilor, devenise expertă în a se concentra asupra a două lucruri deodată. Bineînţeles, niciodată viaţa ei nu mai depinsese de deznodământul jocului.
– Văd că nu ai fost învăţată. Te-au ţinut neştiutoare în privinţa adevăratei tale identităţi. Nu te preface că nu înţelegi limba,

căci eu ştiu că o înţelegi. O să-ţi spun eu. Dumnezeu a creat Imakulata ca pe cea mai sacră planetă. Aici, pe această lume, forţele creaţiei se mişcă repede şi profund. Pe Pământ, a durat mii de generaţii ca să aibă loc schimbările evolutive. Aici, în numai trei sau patru generaţii putem obţine modificări majore ale oricărei specii. Fleacurile acelea pe care le-am adus drept daruri sunt specii noi şi a fost nevoie de numai patru generaţii pentru a le perfecţiona. Ca şi cum molecula genetică ar înţelege ce vrem noi să devină şi s-ar modifica. Este adevărat atât pentru speciile aduse de pe Pământ, cât şi pentru speciile indigene. Numai aici pe Imakulata, Lumea Creaţiei lui Dumnezeu, molecula genetică a fiecărei fiinţe, care este oglinda voinţei, se supune şi celei mai uşoare comenzi de schimbare. Oare creşterea nivelului de lumină creşte şansele unei plante de a se reproduce? Şi imediat plantele emit mai multă lumină - chiar şi cele care nu iau parte la experiment, plante situate la un kilometru distanţă. Îţi dai seama ce înseamnă asta? Dumnezeu ne dă aici, pe Imakulata, o idee despre puterea lui.

Patience se jucă un timp cu ideea de a-l ucide pe prinţ, apoi o respinse. Dacă ar fi avut de-a face cu un supus de rând al heptarhului, ar fi fost de datoria ei să-l ucidă pentru ceea ce deja spusese, numai pentru că acele vorbe reprezentau un pericol clar pentru Lyra. Dar să-l omoare pe moştenitorul tronului din Tassali nu făcea parte dintre prerogativele unui interpret.

Regele Oruc ar fi privit asta drept un amestec nefericit în politica lui externă.

– Dar Dumnezeu a păstrat pentru sine perpetuarea omenirii. Printre formele de viaţă de pe Imakulata fiinţele umane rămân singurele neschimbate. Căci Dumnezeu desăvârşeşte creaţia omului. Iar realizarea care încoronează această creaţie eşti tu - Dumnezeu va face ca tu să-l naşti pe Kristos, singurul om perfect, care va fi oglinda lui Dumnezeu aşa cum molecula genetică este oglinda voinţei, creierul este oglinda identităţii şi nodul limbic este oglinda pasiunii. Înţelepţii au crezut că pot lucra direct cu molecula genetică şi că pot strica planurile lui Dumnezeu făcându-l pe tatăl tău incapabil să zămislească fiice pentru ca profeţia să nu poată fi împlinită. Însă Dumnezeu i-a distrus pe înţelepţi şi tatăl tău a avut o fiică, iar tu îl vei purta pe

Fiul lui Dumnezeu indiferent ce tu sau altcineva aţi putea încerca să faceţi ca să împiedicaţi acest lucru.

Patience nu putea nici să plece. Trebuia să demonstreze respingerea categorică a ceea ce spunea el, nu doar dorinţa de a fugi. În plus, nu era sigură că Prekeptor ar lăsa-o să plece. Era înnebunit din cauza credinţei sale; tremura şi în el era atâta patimă încât începea să stârnească şi în ea o reacţie. Nu îndrăznea să asculte mai mult, căci se temea că va ajunge să se îndoiască de propriul ei scepticism; nu îndrăznea să plece; nu îndrăznea să-l ucidă ca să-l reducă la tăcere. În consecinţă avea doar o singură alegere.

Băgă mâna în păr şi scoase cu grijă laţul.

– Ce faci? întrebă Lyra care fusese învăţată, ca fiică a heptarhului, să recunoască toate armele cunoscute folosite în asasinate.

Patience nu-i răspunse Lyrei. În schimb i se adresă lui Prekeptor:

– Prinţe Prekeptor, cred că înţeleg destule ca să-mi dau seama că tu consideri că însăşi existenţa mea este un motiv pentru a-l doborî pe nobilul meu heptarh, regele Oruc. Acum că văd ce primejdie aduce viaţa mea regelui, nu am alternativă, ca un adevărat slujitor al Casei Regale, decât să-mi pun capăt vieţii.

Cu o mişcare rapidă îşi trecu laţul în jurul gâtului, îl strânse şi smuci uşor, făcând firul să taie în piele pe adâncimea de vreo doi milimetri de jur împrejurul gâtului. La început durerea fu surprinzător de slabă. Tăietura nu era uniformă - în unele puncte ajunsese destul de adânc. Dar avu efectul pe care contase.

Imediat sângele ţâşni gros ca un guler roşu-aprins în jurul gâtului ei.

Expresia de oroare de pe faţa lui Prekeptor era aproape amuzant de privit.

– Dumnezeule! strigă. Dumnezeule, ce am făcut!

Nimic, prostule, gândi Patience. Eu am făcut. Şi te-am făcut şi pe tine să taci. Apoi simţi adevărata durere şi ameţeala de la pierderea bruscă de sânge. Sper că nu am tăiat prea adânc, îşi zise Patience. Nu vreau să rămână cicatrice.

Lyra ţipă. Patience simţi că o lasă picioarele. A, da. Trebuie să mă prăbuşesc ca şi cum aş muri, se gândi. Aşa că se lăsă să alunece pe podea.

Îşi duse mâinile la gât - în acest fel înlăturând cu grijă laţul - şi fu surprinsă de cantitatea mare de sânge care încă mai curgea. Ce proastă aş fi să mă fi tăiat prea adânc şi să sângerez până la moarte chiar aici, în grădină.

Prekeptor plângea.

– Mamă Sfântă, n-am vrut să-ţi fac rău. Doamne, ajut-o, oh, Stăpân al Cerurilor, tu care i-ai înlăturat pe înţelepţi şi pe blasfemiile lor, iartă-l acum pe prostul acesta care s-a pus în slujba ta, şi vindec-o pe Mama Fiului Tău...

Marginile lumii se strânseră; putea vedea doar printr-un tunel în faţa ei. Văzu apărând nişte mâini care îl luară pe Prekeptor şi-l duseră departe de ea. O auzea pe Lyra ţipând şi plângând. Simţi nişte mâini blânde ridicând-o şi pe cineva şoptind:

– Nimeni nu a fost vreodată atât de loial unui heptarh încât mai degrabă să-şi ia propria viaţă decât să asculte cuvinte trădătoare.

Oare asta am făcut? îşi zise Patience. Mi-am luat propria viaţă?

Apoi, când o duceau din grădină, se gândi: Mă întreb dacă Angel ar aproba soluţia pe care am găsit-o la această problemă. Cât despre poveste, îmi amintesc fiecare cuvânt. Fiecare cuvânt.

3. ASASINUL

După prima zi, Patience se săturase deja de stat în pat. Vizitele oamenilor care nu aveau nimic inteligent de spus o oboseau şi mai mult.

– Nu cred că o să rămână cicatrice, zise Lyra.

– Nu m-ar deranja dacă ar rămâne.

– A fost cel mai curajos lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Nu prea, zise Patience. Ştiam că n-o să mor. Era singurul mod de a-l face să tacă.

– Dar ce spunea?

Patience scutură din cap.

– Nu era soţul ideal pentru tine, crede-mă.

Lyra părea profund îngrijorată. Aşa şi trebuie, gândi Patience. Poate că Lyra înţelege pentru prima dată că drepturile ei dinastice ar putea fi în pericol din cauza mea, oricât de loială încerc să fiu.

– Încerca să... să aranjeze să... ştii tu. Cu tine.

Oh. Desigur că Lyra nu-şi făcea probleme din cauze dinastice. Niciodată nu fusese învăţată ce este responsabilitatea.

– Nu pot să vorbesc despre asta, spuse Patience. Dar îşi întoarse faţa astfel ca Lyra să se convingă că răspunsul era „da”.

– Chiar în faţa mea, să vrea să... dar de ce tu? Ştiu că eşti drăguţă, toată lumea spune asta, dar eu sunt fiica heptarhului - şi nici eu nu sunt urâtă. Chiar nu sunt. Sunt foarte obiectivă în privinţa asta.

– Singurii bărbaţi care nu s-ar bucura să te aibă de soţie sunt victimele unor teribile accidente în zona pelviană, spuse Patience zâmbind.

După o clipă Lyra înţelese şi roşi.

– Nu trebuie să vorbeşti aşa.

Însă era flatată. Acum că Patience reuşise s-o convingă că nu purta nicio vină pentru rana ei, Lyra plecă.

Cel puţin nu m-am dus ieri acolo aşa ignorantă în privinţa adevărului cum încă este Lyra. Totuşi, într-o zi cineva îi va spune cine sunt şi de ce dreptul străvechi al tatălui meu este privit de unii ca fiind mai valid decât al lui Oruc. Atunci va înţelege ce s-a întâmplat de fapt azi şi poate îşi va da seama că eu am căutat să supravieţuiesc, nu să mor.

Însă nu reacţia Lyrei o îngrijora, ci a regelui Oruc. El reprezenta singura audienţă care trebuia să fie mulţumită de spectacolul lui Patience. Dacă el văzuse gestul ei ca pe un efort disperat de a-şi demonstra loialitatea, atunci avea să supravieţuiască. Însă, dacă el credea cu adevărat că încercase să se sinucidă, ar considera-o nebună şi nu ar mai avea niciodată încredere în ea. Cariera ei s-ar încheia înainte de a începe.

Doctorul îi închisese rana cu ajutorul mandibulelor a sute de urechelniţe mici.

– Nu sunt chiar urechelniţe obişnuite, spusese doctorul. Au fost create ca să exercite o mişcare continuă şi puternică de dublă învăluire până când le strivesc abdomenul într-un anumit fel. Ele reacţionează la mişcările pielii tale şi susţin procesul de vindecare. Fără prea mult ţesut cicatrizat.

– Foarte bine, murmurase Patience.

Toată lumea presupunea că nu voia cicatrici. Dar ea nu era sigură. Nu strica să existe o amintire vizibilă ori de câte ori o vedeau oamenii, arătând cât de credincioasă îi era ea regelui Oruc. Era tentată să strivească ea urechelniţele sau să le schimbe poziţia astfel încât cicatricea să se adâncească şi să se răsucească. Dar nu, ar fi ceva prea ostentativ dacă şi-ar provoca deliberat cicatrici. Ar diminua din puterea acţiunii ei.

Căci era o acţiune puternică. Oruc îi oferise o cameră de onoare în Casa Heptagon pe timpul convalescenţei, iar mulţi adulţi se opreau pe la ea ca să-i adreseze urări de bine. Doar câţiva aveau talente diplomatice, iar Patience putea vedea astfel cu uşurinţă că majoritatea lor erau în acelaşi timp atraşi şi îngroziţi de ceea ce reprezenta ea. La urma urmelor, era o fetiţă, abia înflorind ca femeie, la vârsta care adesea provoca nostalgie adulţilor care tânjeau după tinereţea şi frumuseţea trecute, deşi ştiau sigur că nu fuseseră niciodată aşa de tineri şi de frumoşi ca ea.

Era, de asemenea, fiica adevăratului heptarh, legendara de şapte ori şi încă de şapte ori cea de-a şaptea fiică a Căpitanului Navei.

Până acum nu putuseră niciodată s-o caute făţiş, de teamă să nu stârnească suspiciunile regelui Oruc. Dar cine îi putea critica pentru respectul arătat unei fete care o slujise cu eroism pe fiica regelui?

Aşa că îi primea când veneau în vizită câte unul sau câte doi, să-i spună câteva cuvinte, să-i atingă mâna. Mulţi dintre ei încercau s-o atingă cu gesturi de respect care ar fi trebuit să fie folosite numai faţă de familia heptarhului; ea respingea aceste gesturi înlocuindu-le subtil cu cele ale ei. Întotdeauna îl onora explicit pe musafir ca fiind cineva mult superior ei ca rang. Unii văzură în acest fapt o deghizare inteligentă; alţii - o umilinţă reală; pentru Patience însemna supravieţuirea.

Căci remarcase că Angel nu veni să o viziteze, iar tatăl ei nu părea să se grăbească să revină acasă. Era de neconceput să nu vină la ea dacă puteau. În consecinţă cineva le interzicea, iar singurul care putea face asta era regele Oruc. Ceva din spectacolul ei îl deranjase.

Încă nu era sigur de ea.

În cele din urmă, şuvoiul de vizitatori se opri. Doctorul sosi cu doi infirmieri. O ridicară uşor şi o depuseră într-o lectică.

Nu fu nevoie să-i spună unde mergeau. Când Oruc cere ceva, nu e loc de discuţii în Casa Heptagon. Pur şi simplu te duci.

Aşezară lectica în camera lui Oruc. Consoarta nu se afla acolo, dar erau trei capete necunoscute. Ea nu le ştia, şi petrecuse destul timp în Sala Sclavilor ca să vadă toate capetele de acolo. Aşadar, aceştia fie nu erau foşti miniştri de stat, fie erau atât de importanţi pentru regele Oruc încât erau ţinuţi în afara Sălii Sclavilor pentru ca nimeni altcineva să nu poată vorbi cu ei. Fiecare recipient stătea pe câte o masă, cu un îngrijitor în spate care să pompeze aer.

– Deci asta e fata, mormăi unul dintre ei când intră. Pentru că îngrijitorii nu pompau în acel moment, nu se auzi niciun sunet, dar ea îi văzu buzele mişcându-se. Şi, cu toate că nu era sigură, posibil ca un altul să fi şoptit numele ei adevărat, „Agaranthemem Heptek”.

Doctorul se agita şi se lăuda, etalându-şi realizarea excelentă în vindecarea rănii ei. Bineînţeles, fără cicatrici.

– Foarte bine, Doctore, zise Oruc. Însă eu mă aştept ca lucrătorii mei să-şi îndeplinească bine sarcinile.

Doctorul se supără că fusese numit doar un lucrător, dar, desigur, încercă să-şi ascundă iritarea.

– Mulţumesc, Lord Heptarh.

– Nicio cicatrice, remarcă Oruc analizându-i critic gâtul.

– Niciuna.

– În schimb, are un şirag de gândaci în jurul gâtului. Cred că trebuie să fie dificil de ales între o cicatrice şi un colier de urechelniţe.

– O, nu, sări doctorul. Urechelniţele vor fi curând îndepărtate. Chiar şi acum dacă nu vă plac, domnule.

Oruc păru plictisit.

– Ceea ce ai auzit, doctore, nu era prostia mea, ci simţul umorului.

– O, desigur, eu sunt un prost, iertaţi-mă, sunt puţin tensionat, eu... Apoi, dându-şi seama că vorbăria sa nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile, doctorul izbucni într-un râs artificial.

– Destul. O treabă foarte bună. Te laud pentru ea. Acum pleacă.

Doctorul dispăru pe uşă.

Oruc răsuflă obosit.

– Cu siguranţă viaţa la curte a regresat de când cu Fuga înţelepţilor.

– N-am cum să ştiu, domnule, zise Patience. Nu mă născusem pe atunci. N-am cunoscut niciun înţelept.

Oruc înălţă o sprânceană.

– Cerule, nici eu. Apoi scutură din cap: Nu, nu e adevărat ce am spus. Am cunoscut câţiva înţelepţi printre cei morţi.

Nu fu nevoie să privească peste umăr la cele trei capete din spatele lui.

– Şi un om înţelept printre cei vii, singurul om dintre toţi miniştrii mei ale cărui sfaturi merită ascultate, care ţine la Korfu la fel de mult ca şi mine.

– Tatăl meu, şopti ea.

– O situaţie extrem de nefericită, nu-i aşa? Chiar şi cei mai înţelepţi regi au nevoie de sfaturi bune, iar pe lume au rămas foarte puţine. Mi-aş da jumătate din regat ca să ştiu ce s-a ales de înţelepţi când au plecat de aici şi cum să-i aduc înapoi.

Unul dintre capetele din spatele lui vorbi. Aparent îngrijitorii pompau din nou.

– Oruc, e mai posibil să pierzi jumătate din regat pentru că nu ştii.

Alt cap emise un chicotit de om bătrân.

– Deci e un târg pentru el, să-l cedeze şi să-i primească înapoi pe înţelepţi.

– Tu ştii unde s-au dus înţelepţii, zise al treilea, o faţă tristă fără dinţi. La Cranning. Iar de acolo nu-i poţi aduce înapoi.

– Asta e dilema timpurilor noastre, îi spuse Oruc lui Patience. De mult ar fi trebuit să avem parte de o altă invazie a geblingilor. De douăsprezece ori în şapte mii de ani au năvălit din imensul lor oraş Cranning, din cavernele Piciorului Cerului, şi de fiecare dată întreaga civilizaţie umană a fost strivită de atacul lor. Apoi se întorc în peşterile lor sau redevin nişte jalnici negustori, călători şi rătăcitori prin lume, în timp ce oamenii se străduiesc să-şi revină, să redescopere ceva din ştiinţă. Numai o singură instituţie umană a rezistat, o singură linie de sânge a puterii din prima clipă în care omenirea a pus piciorul pe Imakulata până în apropierea momentului celei de-a treisprezecea invazii a geblingilor.

Nu o spuse, dar ea ştia că desigur el se refera la Heptarhie. La familia ei.

– Şi atunci, continuă Oruc, în loc de o invazie, toţi înţelepţii, toate femeile şi toţi bărbaţii învăţaţi - nu, nu numai învăţaţi, ci care pătrunseseră adevărurile , toţi, unul câte unul, au simţit chemarea din Cranning.

O nevoie insuportabilă, imposibil de negat, irezistibilă de a merge undeva. Niciodată nu au fost siguri unde, aşa au spus. Însă au fost urmăriţi, şi cu toţii s-au dus în Cranning. Absolut toţi. Oameni de stat, generali, savanţi, profesori, arhitecţi - toţi bărbaţii şi femeile pe care un rege se bazează în conducere, au plecat toţi. Cine mai putea opune rezistenţă când înţelepţii nu mai erau?

– Nimeni, şopti Patience. Acum îi era cu adevărat teamă, pentru că regele vorbea atât de deschis despre prăbuşirea străvechii dinastii a familiei ei încât nu se putea abţine să nu presupună că intenţiona să o ucidă după ce acea conversaţie se va fi încheiat.

– Nimeni. Chemarea din Cranning i-a luat, şi heptarhul a căzut. Nu era cine ştie ce heptarh, străbunicul tău.

– Nu l-am cunoscut, zise Patience.

– O fiară. Chiar fără să luăm în considerare propaganda făcută de tatăl meu, era ceva incredibil. Obişnuia să păstreze capetele fostelor sale amante şi să pună recipientele în jurul patului, ca să-l privească făcând dragoste cu ultima creatură.

– Aş zice că era o tortură mai degrabă pentru amanta curentă decât pentru foste.

Oruc râse.

– Da. Cu toate că eşti doar un copil şi nu ar trebui să ştii asemenea lucruri. Există foarte multe lucruri pe care nu ar trebui să le ştii. Medicul meu personal - care nu este înţelept, bănuiesc - te-a examinat înainte ca omul cu urechelniţele să te coasă.

Mi-a spus că ai reuşit perfect să te tai astfel încât să curgă cât mai mult sânge fără a provoca vreo problemă permanentă sau măcar periculoasă.

– Am fost norocoasă, replică Patience.

– Tatăl tău nu mi-a spus că te-a antrenat în artele asasinatului.

– M-a antrenat să fiu diplomată. Mi-a povestit adesea despre maxima dumneavoastră referitoare la faptul că un singur asasinat bine plasat poate salva nenumărate vieţi.

Oruc zâmbi şi se adresă capetelor:

– Mă flatează citându-mi propriile cuvinte şi îmi spune că marele Lord Peace le repetă des.

– De fapt, vorbi capul cel trist, eu ţi-am spus asta prima dată.

– Eşti mort, Konstans. Nu trebuie să te cred.

Konstans. Cu opt sute de ani în urmă existase un Konstans care reinstaurase hegemonia Korfu pe întreaga lungime a Râului Vesel, la numai zece ani după o invazie a geblingilor, fără să verse nicio picătură de sânge. Dacă era acelaşi om, decrepitudinea capului se explica. Puţine capete rezistaseră mai mult de o mie de ani - acesta se apropia de sfârşitul funcţionării sale.

– Mai am încă mândrie, zise capul lui Konstans.

– Nu-mi place că a învăţat-o cum să ucidă. Şi cu atâta îndemânare încât să poată crea iluzia propriei morţi.

– E fiica tatălui ei, spuse un alt cap.

– De asta mă tem, declară Oruc. Câţi ani ai? Treisprezece. Cum mai poţi să ucizi în afară de laţ?

– În multe feluri, răspunse Patience. Tata spune că nu sunt încă destul de puternică să trag bine cu arcul, iar aruncarea unei suliţe nu prea e de folos pentru noi. Dar otrăvuri, săgeţi, pumnale - am crescut printre ele.

– Şi bombe? Incendiare?

– Datoria unui diplomat este să ucidă cât mai tăcut şi mai discret posibil.

– Zice tatăl tău.

– Da.

– Ai putea să mă ucizi acum? Aici, în camera asta, m-ai putea omori?

Patience nu răspunse.

– Îţi poruncesc să răspunzi!

Cunoştea prea bine protocolul ca să se lase atrasă în capcană.

– Domnule, vă rog nu vă jucaţi aşa cu mine. Regele îmi ordonă să spun dacă pot sau nu să-l ucid pe rege. Fie că m-aş supune, fie că nu, aş comite o teribilă trădare.

– Eu vreau răspunsuri cinstite. De ce crezi că păstrez capetele astea în jurul meu? Ei nu pot să mintă - viermii capetelor le fac asta, se asigură că niciodată nu pot să dea răspunsuri necinstite sau să ascundă o parte a adevărului.

– Capetele, domnule, sunt deja moarte. Dacă vreţi să mă comport ca ele, stă în puterea dumneavoastră.

– Vreau adevărul, lasă protocolul.

– Atâta timp cât sunt în viaţă, niciodată nu voi rosti vreun cuvânt de trădare.

Oruc se aplecă spre ea, cu chipul mânios şi periculos.

– Nu mă interesează hotărârea ta de a supravieţui cu orice preţ, fetiţo. Vreau să-mi vorbeşti cinstit.

Konstans chicoti.

– Copilă, nu te poate omorî. Eşti în siguranţă dacă vorbeşti, cel puţin pe moment.

Oruc îi aruncă o privire urâtă lui Konstans, dar capul era neclintit.

– Vezi tu, el e dependent de tatăl tău şi crede că el nu îl va sluji cu credinţă decât dacă tu eşti ţinută ostatică aici. În viaţă. Aşadar, el trebuie să se hotărască acum dacă şi tu îi poţi fi de folos sau dacă nu însemni decât o ispită constantă pentru duşmanii lui.

Analiza lui Konstans era logică, iar Oruc nu îl contrazise. Lui Patience i se părea absurd ca cei mai puternici oameni din lume să o trateze ca pe un adult potenţial periculos. Însă respectul ei pentru Oruc creştea în acest timp. Poate că un conducător mai neînsemnat i-ar fi distrus pe ea şi pe tatăl ei, temându-se mai

mult de primejdia pe care o reprezentau decât recunoscând valoarea pe care ar putea-o avea.

Aşa că hotărî să aibă încredere în el. Asta o speria, pentru că era singurul lucru pe care tata şi Angel nu o învăţaseră: când să ai încredere.

– Lord Heptarh, zise Patience, dacă gândul de a vă ucide ar putea trăi pentru o clipă în inima mea, atunci da, aş putea s-o fac.

– Acum?

În ochii lui se ghicea o expresie de triumf voalat. Obţinuse o victorie deci, convingând-o să aibă încredere în el?

Am început; nu voi da înapoi.

– Chiar şi acum, chiar dacă v-aş spune că o voi face, v-aş putea ucide înainte să ridicaţi mâna să vă apăraţi. Tatăl meu ştie de această abilitate, iar eu am învăţat de la un maestru.

Oruc se întoarse către unul dintre îngrijitori.

– Du-te să chemi gărzile şi spune-le s-o aresteze pe fata asta pentru trădare.

Se întoarse spre Patience şi rosti calm:

– Mulţumesc. Aveam nevoie de o bază legală pentru execuţia ta. Capetele acestea vor fi martori că în prezenţa mea ai pretins că eşti capabilă să mă ucizi.

Calmul cu care o trădase o cutremură. Şi totuşi nu putea crede pe de-a-ntregul. Nu, nu era decât un alt test, o altă mişcare în joc. El avea nevoie de Peace - o dovedea faptul că nu lua nicio hotărâre importantă fără a-l consulta mai întâi pe Peace - şi deci se temea într-adevăr s-o omoare. Nimic nu schimbase acest lucru.

Iar dacă era un test, putea câştiga. Aprobă grav:

– Dacă cel mai bine îmi pot sluji heptarhul murind în urma unui proces legal, voi mărturisi asta sau orice altă crimă.

Oruc se apropie de ea, îi atinse părul, îi mângâie obrazul cu degetele.

– Frumoasă. Mama lui Dumnezeu.

Ea îndură calmă. Nu avea de gând s-o omoare.

Pentru moment era o victorie suficientă.

– Mă întreb dacă cineva cultivă oamenii, aşa cum pretind tassalienii. Nu Dumnezeu - mă îndoiesc că se interesează prea mult de împerecherile oamenilor de pe Imakulata -, dar cineva. Cineva cu puterea de a-i chema pe înţelepţi. Îi apucă bărbia,

fără blândeţe, şi îi smuci faţa în sus: Dacă cineva ar vrea să cultive splendoarea, aş putea crede că tu eşti rezultatul acelei lucrări. Nu chiar acum, încă eşti copil. Dar există o lumină în tine, o strălucire în ochii tăi.

Până în acea clipă lui Patience nu-i trecuse prin minte că ar putea fi frumoasă. Oglinda nu îi arăta trăsăturile moi şi rotunde care reprezentau moda în frumuseţea acelor timpuri. Dar în cuvintele lui Oruc nu era nicio urmă de flatare sau amăgire.

– Atâta timp cât trăieşti, şopti el, toţi cei care te văd mă vor vrea pe mine mort, pentru ca tu să-mi poţi lua locul. Înţelegi asta? Eu şi familia mea, morţi. Indiferent dacă cineva te-a făcut să devii ceea ce eşti sau nu, tu exişti. Iar eu n-o să-mi distrug copiii de dragul tău. Mă înţelegi?

– Copiii dumneavoastră mi-au fost toată viaţa tovarăşi de joacă, zise Patience.

– Ar trebui să te ucid. Chiar şi tatăl tău m-a sfătuit să te ucid. Dar eu n-am s-o fac.

Dar Patience ştia că mai exista un cuvânt nerostit: încă. N-am să te ucid încă.

– Ceea ce mă înnebuneşte nu e faptul că am ales să te las în viaţă, căci în realitate vederea ta mă bucură ca pe orice Vigilent. Ceea ce mă înnebuneşte este că nu-mi amintesc să fi luat decizia de a te lăsa în viaţă. Nu-mi amintesc să fi ales. Decizia a apărut pur şi simplu. Tu eşti de vină? E vreo şmecherie a manipulării pe care ai învăţat-o de la tatăl tău?

Patience nu răspunse. El nu părea să aştepte un răspuns.

– Sau sunt manipulat aşa cum au fost şi înţelepţii? Decizia a fost luată pentru mine, pentru că cine are nevoie de tine are nevoie de tine vie. Se întoarse către capete: Voi... voi nu mai aveţi voinţă, doar amintiri şi pasiuni. Vă amintiţi ce înseamnă să faci o alegere?

– Am o vagă amintire, spuse Konstans. Cred că mi s-a întâmplat o dată sau de două ori.

Oruc se întoarse cu spatele la ei.

– Eu am făcut asta toată viaţa. Am ales. Am ales conştient, prevăzător, apoi am acţionat pe baza alegerii mele, indiferent de pasiuni. Voinţa mea a fost mereu la controlul triadei sufletului meu - preoţii ştiu asta, este motivul pentru care se tem de mine, motivul pentru care nu are loc o revoluţie în numele tău. Ei cred că, atunci când voi hotărî, voi putea şi cu

siguranţă te voi ucide. Ei nu ştiu că în această privinţă nu am voinţă.

Patience vedea că regele credea ceea ce spunea.

Dar tot nu era adevărat. Avea să vină un moment când el se va teme de ea mai mult ca acum şi o va ucide. Simţea această certitudine atârnând deasupra capului ei dincolo de tot ce spunea Oruc. Căci aceasta era temelia puterii lui, faptul că putea ucide pe oricine atunci când voia.

– Mi-a spus cândva tata, zise ea, că există două căi de a-i conduce pe oameni. Una este de a-i convinge că, dacă nu se supun, ei şi cei dragi lor vor fi distruşi. Alta este să câştigi dragostea oamenilor. Şi mi-a spus şi unde duc aceste două căi: în cele din urmă cursul terorii duce la revoluţie şi anarhie, iar cursul măgulirii duce la dispreţ şi anarhie.

– Deci el crede că nicio putere nu poate dura?

– Nu. Pentru că există şi o a treia cale. Seamănă uneori cu orientarea spre dragoste şi uneori cu teroarea.

– Un du-te-vino între cele două? Atunci oamenii nu te-ar mai cunoaşte şi nimeni nu ar mai avea încredere în tine.

– Ba nu. Nu înseamnă un du-te-vino. Este o cale dreaptă şi constantă. Calea măreţiei sufletului. A nobleţei inimii.

– Pentru mine nu are sens. Este una dintre virtuţile cardinale, însă nici preoţii nu ştiu ce înseamnă.

– Să-ţi iubeşti poporul atât de mult încât să sacrifici totul pentru binele comun. Propria viaţă, propria familie, propria fericire. Şi atunci te aştepţi la acelaşi lucru din partea lor.

Oruc o privi cu răceală.

– Repeţi ceva învăţat pe de rost.

– Da, recunoscu ea. Totuşi, vă voi observa ca să văd dacă este adevărat.

– Măreţia sufletului. Să sacrifici totul. Ce crezi că sunt eu - Kristos?

– Cred că sunteţi heptarhul meu şi veţi avea întotdeauna loialitatea mea.

– Dar şi copiii mei la fel? întrebă Oruc. Îmi poţi spune?

Ea plecă capul.

– Domnia ta, în numele heptarhului aş muri pentru copiii dumneavoastră.

– Ştiu. Ai dovedit asta foarte teatral. Dar eu ştiu mai bine decât tine. Îmi eşti loială pentru că tatăl tău te-a învăţat aşa, iar el îmi

este loial pentru că iubeşte Korfu la fel ca şi mine. E un om inteligent tatăl tău. Ultimul dintre înţelepţi, cred. Cred că numai din cauza genealogiei lui nu a auzit chemarea din Cranning. Când va muri - e bătrân, deja de pe acum pot vedea moartea în el când el va muri, cum aş mai putea atunci să am încredere în tine?

Gărzile după care trimisese aşteptau la uşă.

Le făcu semn să intre.

– Duceţi-o înapoi la doctor şi puneţi-l să-i scoată gângăniile alea. Apoi daţi-o înapoi în custodia sclavului tatălui ei, Angel. Aşteaptă în grădină. Se întoarse spre Patience: A aşteptat acolo zile întregi, fără să se mişte. Cel mai devotat servitor. Apropo, am poruncit să se bată o medalie în cinstea ta. Fiecare membru al celor Paisprezece Familii o va purta săptămâna asta, la fel şi Primarul şi Consiliul Heptamului. Te-ai descurcat minunat în situaţia cu tassalianul. Perfect. Voi avea şi altă dată ocazia să mă folosesc de talentele tale. Rânji grosolan: De toate talentele tale.

Aşadar, acesta fusese examenul final şi îl trecuse. Intenţiona să se folosească de ea ca diplomat, chiar aşa de tânără cum era. Şi ca asasin. Va aştepta acum, aşa cum tatăl ei aşteptase întotdeauna, o bătaie în uşă noaptea şi un mesager în umbră cu un bilet de la regele Oruc. Va citi biletul, aşa cum făcea şi tatăl ei, aflând cine trebuia să moară. După aceea îl va arde şi va transforma cenuşa în pulbere. Apoi va ucide.

Aproape că dansa pe coridoarele Casei Heptagon. Nu mai avea nevoie de lectică. Dăduse ochii cu regele, iar el alesese pentru ea ceea ce alesese şi tatăl ei.

Angel îi reluă educaţia de unde o lăsase cu numai câteva zile în urmă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Patience ştia că nu trebuie să discute astfel de probleme pe Colina Regelui, unde totul era ascultat şi raportat.

Două zile mai târziu, într-o după-amiază, Angel primi un mesaj şi imediat închise cartea.

– Patience, zise, azi după-masă mergem în oraş.

– A venit tata! strigă ea încântată.

Angel îi zâmbi punându-i pelerina pe umeri.

– Poate o să mergem la Şcoală. Am putea învăţa ceva.

Nu era prea probabil. Şcoala era un spaţiu larg deschis în mijlocul Heptamului. Cu ani în urmă, înţelepţii lumii veneau

acolo şi predau. Din cauza Gropii Confluenţei şi a Insulei Sufletelor Pierdute, Heptamul era cunoscut drept capitala religioasă a lumii; Şcoala îl făcea să fie şi un centru intelectual. Dar acum, la o generaţie după Fuga înţelepţilor, Şcoala nu mai era decât o bolboroseală a unor învăţaţi care recitau la nesfârşit cuvinte moarte şi memorate pe care ei nu le înţelegeau. Angel era foarte încântat să o înveţe pe Patience să meargă direct în inima unui argument şi să-i găsească punctul slab, pentru ca apoi să-l înfrunte pe aşa-zisul filozof şi să-l împungă în public.

Ea nu o făcea prea des, dar se bucura ştiind că poate s-o facă atunci când vrea. Să înveţe ceva? Nu la Şcoală.

Oricum ea nu mai căuta învăţătura, ci libertatea.

Când tatăl ei era plecat, era silită să rămână între zidurile înalte ale Colinei Regelui, printre aceiaşi nobili, curteni şi servitori. De mult explorase fiecare colţ al Colinei şi nu mai existau surprize pentru ea. Dar când tatăl ei se întorcea, era liberă. Atâta timp cât el se afla în spatele zidurilor Colinei Regelui, Angel o putea duce oriunde voia în oraş.

Se foloseau de aceste momente ca să exerseze tehnici pe care nu le puteau utiliza niciodată pe Colina Regelui. De exemplu deghizări. Adesea se îmbrăcau şi vorbeau ca servitorii, hoţii, negustorii, prefăcându-se că sunt tată şi fiică. Sau uneori mamă şi fiu, căci Angel spunea: „Cea mai perfectă deghizare este să schimbi un sex cu altul, pentru că atunci când ei caută o fată toţi băieţii devin invizibili.”

Însă chiar mai bune decât deghizările erau discuţiile.

Trecând de la o limbă la alta puteau conversa liberi când parcurgeau străzile aglomerate. Nimeni nu putea rămâne lângă ei suficient de mult încât să asculte întreaga discuţie. Erau singurele momente în care ea putea să-i pună întrebările cele mai dificile şi mai periculoase şi să-şi exprime opiniile cele mai rebele.

Excursia în Heptam ar fi fost o bucurie absolută, dacă nu ar fi existat ceva care s-o întristeze constant.

Tatăl ei n-o însoţea niciodată în aceste călătorii. Oruc nu îi lăsa să părăsească împreună Colina Regelui, astfel că în întreaga ei viaţă discuţiile cu tatăl ei fuseseră reţinute, atente.

În întreaga ei viaţă trebuise să ghicească ce intenţiona să-i spună tatăl său, să-i discearnă adevăratul scop, căci de multe ori el nu putea exprima în cuvinte ceea ce voia ca ea să afle.

Secretele lor puteau doar să fie transmise prin Angel. El o ducea în oraş, şi ea putea să-i vorbească; apoi o lăsa pe ea în Colina Regelui şi pleca în oraş cu Peace. Angel era un prieten bun şi implicit amândoi puteau să aibă încredere în el, dar, în pofida eforturilor lui, era ca şi cum mereu ar fi dialogat printr-un interpret. Niciodată în viaţa ei Patience nu cunoscuse o singură clipă de reală intimitate cu tatăl ei.

Mergând prin Darul Regelui şi Oraşul de Sus, coborând lungile drumuri în pantă către Şcoală, Patience îl întrebă pe Angel de ce regele îi silea să fie despărţiţi astfel.

– Nu ştie că noi suntem cei mai loiali supuşi ai lui?

– Ştie, Lady Patience, dar nu înţelege de ce. Tratamentul acesta faţă de tine şi de tatăl tău nu spune atât de multe despre voi, ci mai ales despre el însuşi. El consideră că având tot timpul pe unul dintre voi ostatic poate garanta loialitatea celuilalt. Mulţi oameni pot fi controlaţi aşa. Oamenii care îşi iubesc familiile mai presus de orice. Ei numesc asta o virtute, dar nu înseamnă mai mult decât protejarea genelor. Interes reproducător. Aşa trăieşte regele Oruc. Este un rege măreţ, dar familia lui este pe primul loc, iar în ultimă instanţă şi el poate fi ţinut ostatic.

Bineînţeles, să spui un asemenea lucru însemna trădare, însă el împărţise propoziţiile în gaunti, geblică şi argoul insularilor, astfel că erau puţine şanse ca un trecător să înţeleagă ceva.

– Atunci eu sunt ostatic pentru tatăl meu? întrebă Patience.

Angel păru întristat.

– Oruc crede că eşti, Lady Patience, şi orice asigurare i-ar da Lord Peace că i-ar fi loial, chiar dacă tu ai fi liberă, nu pare pentru heptarh decât o dovadă în plus că tatăl tău este disperat să-ţi câştige libertatea. Şi ascultă-mă bine, fetiţo. Oruc crede că şi tu eşti supusă pentru a proteja viaţa tatălui tău.

– E trist dacă el crede că toţi cei care spun că îl iubesc şi îl slujesc de bunăvoie sunt mincinoşi.

– Regii au descoperit că viaţa lor e mai lungă dacă presupun ce e mai rău despre supuşii lor. Nu trăiesc mai fericiţi, dar au tendinţa să moară de vârstă înaintată mai degrabă decât de boala rapidă numită trădare.

– Dar, Angel, tata n-o să trăiască veşnic. Atunci cine va fi ostatic pentru mine?

Angel nu spuse nimic.

Pentru prima dată Patience îşi dădu seama că exista posibilitatea să nu-i supravieţuiască mulţi ani tatălui ei. Patience era fiica celei de-a doua soţii a lui, cu care se căsătorise târziu; el avea acum şaptezeci de ani şi nu avea o sănătate dintre cele mai bune.

– Dar, Angel, toate motivele pe care heptarhul le are acum ca să nu mă omoare ar fi valabile şi atunci. Dacă toţi fanaticii religioşi cred că eu trebuie să fiu Mama lui Kristos...

– Nu doar fanaticii, Lady Patience.

– Ce efect ar avea moartea mea asupra legitimităţii conducerii sale?

– Ce efect ar avea rămânerea ta în viaţă asupra legitimităţii conducerii copiilor lui? Te poate ţine sub control, dar când el o să moară tu o să fii tânără, în culmea puterii. Iar acum ştie că eşti un asasin periculos, un diplomat inteligent, cu o puternică dorinţă de a supravieţui. Ar fi periculos pentru Korfu, poate chiar pentru întreaga lume, dacă te-ar ucide; şi dacă nu, ar fi periculos pentru familia lui. Să cauţi un asasin în zilele care vor urma morţii tatălui tău. Dacă totul merge bine, tatăl tău va şti că urmează să moară cu suficient de mult timp înainte şi mă va trimite departe de acolo. Se presupune că tu vei şti să te descurci cu asasinii şi să scapi de pe Colina Regelui. În seara zilei în care va muri tatăl tău ne vom întâlni aici, la Şcoală. O să găsesc o cale să te scot din oraş.

Mergeau printre grupuri de studenţi. Aiurelile emise de sofiştii din toate părţile contrastau amar cu gândurile la viitorului ei după moartea tatei.

– Şi unde să mă duc? întrebă Patience. Sunt pregătită să fiu în serviciul regelui. Dacă încearcă să mă omoare, nu prea mai pot face asta.

– Nu fi naivă, Lady Patience. Nicio clipă nu ai fost pregătită pentru serviciul regelui.

În acel moment modul în care Patience îşi înţelesese viaţa până atunci se schimbă complet. Toate amintirile ei, logica existenţei ei, a ceea ce se intenţiona să devină, toate se schimbară. Nu sunt menită să dau sfaturi şi să slujesc un rege. Sunt menită să fiu rege. Ei nu au vrut ca eu să fiu Lady Patience. Au vrut să fiu Agaranthemem Heptek.

Se opri. Oamenii care mergeau în urma ei se înghesuiră să treacă pe lângă ea.

– Toată viaţa mea, zise, am învăţat să fiu loială regelui.

– Şi aşa şi trebuie să fii, aşa vei fi. Mergi, altfel spionii care frecventează locul ăsta or să ne audă, iar ceea ce spunem este trădare. Tu eşti loială regelui Oruc din simplul motiv că pentru binele Korfului şi al întregii omeniri actuale, el trebuie să rămână heptarh. Dar va veni o vreme când slăbiciunea lui va fi fatală, iar pentru binele Korfului şi al întregii omeniri tu va trebui să-ţi asumi tronul şi să porţi sceptrul Heptarhiei. Şi în acea zi, Lady Patience, vei fi pregătită.

– Deci când moare tata, eu mă duc în Tassali şi ridic o armată? Îmi invadez propria ţară şi propriul popor?

– O să faci ceea ce e necesar pentru binele poporului în acel moment. Iar până atunci vei şti ce înseamnă acest bine. Nu are nimic de-a face cu ce este bine pentru tine şi rudele tale. Ştii că datoria vine înaintea oricărui sentiment sau credinţă intimă. Din cauza asta regele Oruc nu vă ţine cu adevărat prizonieri pe tine sau pe tatăl tău. Dacă binele Casei Regale cere ca vreunul dintre voi să facă ceva care ar duce categoric la moartea celuilalt, tu nu trebuie să eziţi. Aceasta este adevărata măreţie a sufletului, să iubeşti întregul şi în consecinţă să nu iubeşti nicio parte mai mult decât întregul. Pe o fiică nu mai mult decât pe un străin, dacă intervine binele Casei Regale.

Era adevărat. Tatăl ei ar lăsa-o să moară dacă binele Casei Regale ar cere-o. Angel i-o spusese pentru prima dată când ea avea numai opt ani. În ziua botezului ei oficial, o dusese pe Pârâul Regelui până la Casa Legăturii de pe Insula Sufletelor Pierdute - mănăstirea tainică şi loială a regelui, nu cuibul de răzvrătiţi din Casa Capetelor din Groapa Confluenţei, unde preoţii se rugau pe faţă pentru moartea lui Oruc. În timp ce vâslea, Angel îi spusese că tatăl ei cu siguranţă ar lăsa-o să moară şi nu ar face niciun efort ca s-o salveze dacă astfel ar face un bine Casei Regale. Era o cruzime, iar ea o simţise ca pe un cuţit prin inimă. Însă, când botezul se terminase şi se aflau din nou pe ape întorcându-se la Colina Regelui, ea luase o hotărâre. Şi ea va avea acea măreţie a inimii. Şi ea va învăţa să iubească necondiţionat Casa Regală mai mult decât pe propriul ei tată. Căci aşa trebuia. Dacă voia să devină la fel ca tatăl ei, trebuia să respingă dragostea faţă de bătrân. Sau poate doar s-o lase în suspensie, uşor de înlăturat dacă era necesar pentru binele Casei Regale.

Totuşi, în ciuda acestei hotărâri, încă mai tânjea câteodată să aibă posibilitatea să vorbească uneori cu Peace, liber şi fără frică. Chiar şi acum, plimbându-se prin Şcoală cu Angel, discutând cu el despre marile ei temeri privind viitorul, era puternic conştientă că nu era tatăl ei.

Nu mai voia să vorbească despre ce sa va întâmpla când va muri Peace. Aşa că pălăvrăgi o oră despre tot ce se petrecuse în grădina Casei Heptagon şi mai târziu în apartamentele regelui. Explică în ce fel rezolvase problema. Chiar repetă aproape cuvânt cu cuvânt doctrinele bizare pe care Prekeptor le lega de destinul ei.

– Ei bine, până acum, zise Angel, povestea lui este rezonabil de adevărată. Înţelepţii se jucau cu genetica într-un fel care nu mai fusese posibil până atunci. Creaseră geluri vii care citeau codul genetic al unor ţesuturi străine şi oglindeau molecula genetică în nişte cristale de pe suprafaţa lor care îşi modificau încet forma. Astfel se permitea oamenilor de ştiinţă să studieze codul genetic în cele mai mici detalii, fără nicio mărire. Prin alterarea cristalelor din gel puteau fi alterate şi mostrele de ţesut, apoi acestea puteau fi implantate în celulele reproducătoare ale gazdei. O tehnică similară l-a împiedicat pe tatăl tău să aibă o fiică timp de atâţia ani. Şi tot o asemenea tehnică l-a remodificat, ca să te poţi naşte tu.

Patience răspunse batjocoritor:

– Aşadar lui Dumnezeu nu i-a plăcut că ei se jucau cu oglinda voinţei şi i-a luat?

– Oglinda voinţei, sufletul triadă - nu trebuie să-ţi baţi joc de astea chiar dacă ai decis să fii un sceptic. Religia a rezistat destul de bine de-a lungul anilor, în parte pentru că unele dintre idei sunt funcţionale. Poţi utiliza triada sufletului drept model pentru modul în care lucrează mintea. Voinţa, conţinută în molecula genetică - de ce nu? Este cea mai primitivă parte a noastră, lucrul pe care nu îl putem înţelege, de ce în final alegem ceea ce alegem - şi de ce nu am pune asta în seama genelor? Apoi pasiunile - pe de o parte dorinţa de măreţie, pe de alta toate dorinţele distructive. De ce nu le-am plasa în nodul limbic, partea animală a creierului? Iar identitatea, sentimentul de sine, adică amintirile noastre, creierul mare, tot ceea ce ne amintim să fi văzut şi să fi făcut şi sensul pe care îl concepem. Există o anumită forţă în a te autoconcepe în acest fel, Patience. Îţi

permite să te separi de amintirile şi pasiunile tale, să impui o disciplină în viaţa ta. Nu suntem niciodată amăgiţi să credem că fie mediul înconjurător, fie dorinţele noastre sunt cauza comportamentului.

– Mai precis, Angel. Ce s-a întâmplat cu Prekeptor, cu sau fără religie?

– A fost trimis acasă. Deşi trebuie să-ţi spun că i-ai provocat frica de Dumnezeu.

– Deja tremura din cauza ei.

– Nu, aceea era iubirea de Dumnezeu. Frica a fost contribuţia ta. A trebuit să i se spele hainele după ce te-a văzut tăindu-ţi propriul gât. Toţi muşchii sfincterului relaxându-se...

Îşi permise să râdă, deşi nu era frumos din partea ei să se amuze. Însă fervoarea lui fusese atât de mare încât nu se putea abţine să nu râdă gândindu-se la criza prin care trebuia să fi trecut văzând-o pe Mama lui Dumnezeu murind înainte să-şi fi putut face apariţia Kristos.

Rămaseră în oraş ore întregi, discutând şi jucându-se până când soarele apuse dincolo de Fortul Senester în Golful Gladmouth.

Apoi Angel o conduse acasă ca să-l întâlnească pe tatăl ei.

Niciodată nu-i păruse atât de bătrân şi de fragil. O privire straniu de goală în ochi, obrajii căzuţi, se prăpădea. Ea avea numai treisprezece ani şi tatăl ei începuse deja să moară, înainte ca ea să fi avut măcar posibilitatea de a-l cunoaşte.

Bineînţeles, era ţeapăn şi oficial cu ea; intenţionat, pentru ca ea să înţeleagă că asta era pentru audienţă, nu în particular pentru ea. O lăudă, pe ea şi comportamentul ei, criticând liber câteva dintre lucrurile pe care le făcuse şi despre care ea ştia sigur că el le aproba complet.

Când termină, îi întinse o foaie de hârtie.

Pe ea se afla numele Lordului Jeeke de Riismouth, un nobil de la hotare, unul dintre cele Paisprezece Familii. Trebuia să-l viziteze împreună cu tutorele ei ca parte dintr-o călătorie educativă prin regat. Lord Jeeke trebuia să piară nu mai devreme de o săptămână de la plecarea ei, pentru ca nimeni să nu poată face legătura dintre ea şi moartea lui.

Era surprinzător de simplu. Călătoria îi luă trei zile. În prima noapte petrecută acolo împărţi cu Lord Jeeke un pahar de vin umplut cu un hormon non-uman care în sine era inofensiv. Apoi

o infestă pe concubina lui Jeeke cu sporii unui vierme parazit. Sporii erau trecuţi la Jeeke în urma contactului intim; hormonii provocau creşterea şi reproducerea rapidă a viermilor. Aceştia infectară creierul lui Jeeke, şi trei săptămâni mai târziu era mort.

Ea se afla deja pe Colina Regelui când sosi vestea. Scrise scrisori de condoleanţe familiei lui Jeeke. Tatăl ei le citi şi o bătu pe umăr.

– Bine lucrat, Patience!

Fu mândră că el vorbea aşa. Dar era şi curioasă.

– De ce l-a vrut mort regele Oruc?

– Pentru binele Casei Regale.

– Deci era o ură personală?

– Casa Regală nu înseamnă Casa Heptagon, Patience. Casa Regală înseamnă lumea întreagă.

– Pentru binele lumii? Jeeke era un om amabil şi inofensiv.

– Şi slab. A fost un nobil de la hotare care şi-a neglijat îndatoririle militare. Lumea a fost mai plăcută pentru că el a fost un om amabil. Dar, dacă slăbiciunea lui ar fi dus, cum era destul de probabil, la rebeliune şi războaie la frontieră, mulţi ar fi murit, ar fi rămas infirmi sau fără case în urma luptelor. Pentru binele Casei Regale.

– Viaţa lui contra posibilităţii unui război.

– Unele războaie trebuie duse pentru binele Casei Regale. Altele trebuie evitate. Tu şi cu mine suntem instrumente în mâinile regelui.

Apoi o sărută, şi gura lui oprită pe urechea ei şopti:

– Sunt pe moarte. N-o să mai rezist trei ani. Când o să mor, să mă tai pe mijlocul umărului stâng, deasupra claviculei. O să găseşti un cristal mic. Dacă rămâi în viaţă, scoate-l şi păstrează-l cu orice preţ.

Apoi se retrase şi îi surâse, ca şi cum nu ar fi rostit nimic ciudat.

Nu poţi să mori, tată, strigă în sinea ei. Niciodată în viaţa mea nu am stat de vorbă. Nu poţi să mori.

Mai îndeplini încă patru asasinate pentru regele Oruc şi zeci de alte misiuni. Împlini paisprezece ani, apoi cincisprezece. Şi în tot acest timp tatăl ei o aştepta pe Colina Regelui, devenind din ce în ce mai slab şi mai bătrân. La aniversarea ei de cincisprezece ani îi spuse că nu mai are nevoie de tutore şi îl trimise pe Angel

să administreze nişte pământuri pe care le deţinea în afara oraşului. Patience ştia ce înseamnă asta.

Nu cu mult timp după aceea, tatăl ei se trezi într-o dimineaţă prea slăbit ca să se mai ridice din pat. Îl trimise pe cel mai apropiat servitor după un medic şi pentru câteva clipe rămaseră singuri. Imediat îi întinse un cuţit.

– Aici, şopti.

Ea tăie. Peace nici nu clipi din cauza durerii. Scoase din rană un mic glob de cristal, frumos şi perfect.

– Sceptrul heptarhilor Imakulatei, şopti. Uzurpatorul şi fiul său nu au ştiut niciodată unde se află. Zâmbi, dar prin suferinţa lui surâsul părea înspăimântător. Să nu laşi niciodată vreun gebling să afle că îl ai, îi zise.

O servitoare intră, dându-şi seama că rămăseseră singuri prea mult timp; dar ajunse prea târziu şi nu văzu nimic, decât nişte prosoape care acopereau rana sângerând uşor, iar micul glob de culoarea chihlimbarului se afla în buzunarul lui Patience.

Patience îl pipăi cu degetele, îl apăsă vrând parcă să stoarcă nectar din el. Tatăl meu e pe moarte. Tata moare, şi singurul lucru pe care îl am de la el este un cristal solid, acoperit de sânge, pe care l-am scos din carnea lui.

4. CAPUL TATEI

Responsabilul cu capetele stătea dincolo de uşă în timp ce Patience aştepta ca tatăl ei să moară. Zăcea întins pe patul înalt, avea chipul cenuşiu, şi mâinile nu-i mai tremurau. În ziua precedentă, când vestea despre boala sa terminală se răspândise pe Colina Regelui, prin Darul Regelui şi Oraşul de Sus, un şuvoi constant de vizitatori venise să-şi ia rămas-bun şi să primească o binecuvântare finală. Plecând, toţi murmurau câte o scuză către Patience: Am fost prieteni în Balakaim. El m-a învăţat limba dwelfă. Dar ea ştia pentru ce veneau. Să atingă, să vadă, să vorbească omului care ar fi trebuit să fie heptarh. Respiraţia regelui muribund însemna o binecuvântare.

Acum Patience, care toată viaţa nu auzise din partea lui decât vorbe înţelepte şi strălucitoare, privea buzele bătrânului mişcându-se după tiparele a douăzeci de limbi, bolborosind goalele fraze curtenitoare pe care le folosise de-a lungul vieţii. Părea că Peace trebuia să se cureţe de toate cuvintele de mulţumire înainte de a muri.

– Tată, şopti ea.

Uşa se deschise brusc. Responsabilul cu capetele băgă capul înăuntru.

– Nu încă, zise ea. Pleacă.

Dar omul aşteptă mai întâi să vadă mâna lui Peace mişcându-se puţin. Apoi reînchise uşa.

Tatăl său ridică mâna, atingându-şi clavicula acolo unde mica rană era încă nevindecată.

– Da, rosti ea.

Memoria lui se stingea. Murmură ceva.

– Nu te aud.

– Patience[1], şopti el. Nu era sigură dacă îi spunea numele sau îi dădea un ordin.

– Tată, ce trebuie să fac acum? Cum aş putea să-mi folosesc viaţa dacă nu o pot păstra?

El murmură iarăşi ceva.

– Nu te aud, tată.

– Slujeşte şi salvează, spuse el în dwelfă. Apoi în gaunti: Casa Regală.

---

1 În limba engleză, *patience* = răbdare (n. red.).

– Oruc nu mă va lăsa niciodată să-l slujesc aşa cum ai făcut-o tu, zise ea în geblică.

El îi răspunse în agarant, limba comună, pe care responsabilul cu capetele sigur o înţelegea:

– Casa Regală este lumea întreagă.

Chiar şi pe patul de moarte trebuia să se asigure că povestea loialităţii lui avea să ajungă la urechile lui Oruc. Patience înţelegea motivul: pentru ca Oruc să înceapă să se întrebe dacă Peace îi fusese vreodată neloial. Să-l facă să se întrebe dacă nu îi judecase greşit pe amândoi atâta timp.

Însă Patience ştia că pentru ea mai exista un tâlc.

Cu toate că era posibil ca în toată viaţa ei să nu ajungă vreodată să poarte titlul, avea responsabilităţi de heptarh. Trebuia să slujească lumea. Trebuia să aibă o măreţie a sufletului universală.

– M-ai învăţat să supravieţuiesc, şopti. Nu să fiu salvatorul lumii.

– Sau un sacrificiu, spuseră buzele lui fără suflare.

Apoi buzele îi încremeniră, şi trupul i se cutremură.

Responsabilul cu capetele auzi scârţâitul patului şi ştiu. Deschise uşa şi intră cu recipientul în mâna stângă şi firul lung al scalpelului în dreapta.

– Domnişoară Patience, zise fără s-o privească, e mai bine să nu vă uitaţi.

Dar ea se uită, iar el nu putu s-o oprească, întrucât nu avea nicio secundă de pierdut dacă voia capul viu.

Scalpelul nu era nimic altceva decât o versiune mai grosolană şi mai puternică a laţului lui Patience. Îl petrecu în jurul gâtului tatălui ei şi fixă capătul firului în locul potrivit.

Apoi îl mişcă în stânga şi în dreapta, tăind rapid toată carnea moale şi muşchii. Dură ceva mai mult să treacă firul prin cartilagiile şi nervii dintre vertebre. Peace murise de-abia zece secunde înainte ca expertul să ridice de mandibulă capul bătrânului şi să îl aşeze cu grijă în recipient.

Recipientul se legănă câteva secunde în timp ce proto-nutrienţii care trăiau în interior se înghesuiau să-şi ocupe poziţiile pe venele şi arterele gâtului deschis. Aceştia aveau să păstreze capul în viaţă până când avea să fie instalat în Sala Sclavilor.

Desigur că nu îi lăsară nici corpul. Poate că în timpul vieţii Lord Peace fusese ambasador al regelui, dar după moarte trupul era al Ultimului Pretendent, iar dacă preoţii din Groapa Confluenţei sau de pe Insula Sufletelor Pierdute ar fi pus mâna pe el necazurile nu ar mai fi avut sfârşit.

Aşa că groparii îl duseră în Cimitirul Regal şi ea rămase singură în casă.

Nu pierdu timpul; tatăl ei o atenţionase cu mult timp în urmă cât de periculos va fi momentul morţii lui. Mai întâi să aperi secretele, aşa o învăţase. El nu păstrase niciodată prea multe documente scrise. Le găsi pe toate în câteva secunde şi fără ezitare le dădu foc repede, apoi împrăştie cenuşa.

După aceea luă micul glob chihlimbariu care sălăşluise în carnea tatălui ei şi îl înghiţi. Nu era convinsă că materialul din care era făcut avea să supravieţuiască procesului de digestie, dar nu ştia nici ce era, nici cum să şi-l implanteze în propriul corp, şi nu voia să fie găsit în caz că avea să fie percheziţionată.

Avea deja bagajul pregătit. Era înţesat cu instrumentele necesare supravieţuirii. Măşti, farduri şi peruci, bani şi bijuterii, un mic bidon cu apă, granule de zahăr. Nu prea mult ca să n-o împovăreze, dar suficient. Armele erau ascunse la suprafaţă, unde putea ajunge uşor la ele. Laţul îl ţinea în păr. Tubul de sticlă pentru săgeţi era în crucea care îi atârna cochet între sâni. Otrava în pacheţele de plastic dintre degetele de la picioare. Era pregătită să supravieţuiască, fusese gata pe tot parcursul veghii, ştiind că Oruc cu siguranţă avea să aranjeze moartea ei în acelaşi timp cu a tatălui ei, dacă nu chiar de aceeaşi boală.

Aşteptă. Casa era goală, servitorii plecaseră.

Fuseseră acolo toată viaţa ei, urmărind, spionând. Dacă mai avusese vreo speranţă că Oruc o va lăsa în viaţă, absenţa servitorilor i-o spulberase. Nu voia martori, în special nu martori ale căror limbi era slobode prin esenţa profesiei.

Cineva bătu la uşă. Era vătaful. Aşadar, avea să fie vătaful - era unul dintre numeroşii sclavi ai regelui antrenaţi să ucidă la porunca lui. Bărbatul îşi ceru scuze şi îi prezentă un ordin de evacuare.

– Casa este a unui sclav al regelui, domnişoară Patience, zise el, iar sclavul regelui a murit, înţelegi.

Se postă între ea şi celelalte camere ale casei; nu i se permitea să-şi ia lucrurile personale, explică el.

Bineînţeles, ştiuseră că aşa se va întâmpla.

În consecinţă, Angel luase totul cu el cu ceva timp în urmă. Le va recupera atunci când va părăsi Colina Regelui şi i se va alătura.

Zâmbi graţios şi se îndreptă încet spre uşă. Vătaful nu făcu niciun zgomot pe care ea să-l audă conştient şi nicio umbră. Poate fu o vibraţie slabă în piatra podelei sau o presiune uşoară în aerul care se mişca prin părul ei. Fără să-şi dea seama prin ce mijloc îşi dădea seama, ştiu că el era pe punctul de a o ucide. Se aplecă spre dreapta, mutându-şi centrul de greutate, se răsuci şi lovi, totul într-o singură mişcare lină. Vătaful abia începuse să întindă mâna stângă cu pumnalul, iar acum nu mai avu timp decât să-şi arate surpriza pe chip atunci când piciorul ei îl lovi în genunchi, îndoindu-l în lateral.

Icni de durere şi scăpă pumnalul. Ce mai asasin, îşi zise ea cu dispreţ. Oare Oruc credea că un asemenea nătărău ar putea-o ucide pe fiica lui Lord Peace? Nici măcar nu se luptaseră. Îi înfipse tăişul în ochiul drept.

Abia când vătaful zăcea pe podea cu pumnalul iţindu-se ca o decoraţie veselă îşi dădu seama că era pentru prima dată când acţiona împotriva voinţei regelui. Fusese surprinzător de uşor şi se bucură să i se opună mai mult decât se bucurase să-l slujească. Rege Oruc, ai făcut o greşeală prostească dacă nu ai încercat să te foloseşti de mine punându-mă în locul tatălui meu. Am un oarecare fler pentru lucrul în guvern. Iar acum îl voi folosi împotriva ta.

Apoi îşi reaminti că încă nu era duşmanul lui Oruc, chiar dacă el alesese să fie duşmanul ei. Era slujitoare a Casei Regale şi nu avea să facă nimic pentru a-i slăbi puterea decât ştiind că acel lucru urma să ducă la un bine mult mai mare.

Se îndreptă spre uşă şi o deschise brusc. De jur împrejur erau soldaţi, bineînţeles, dar probabil că ei nu ştiau că trebuia să moară.

Străvechea linie de sânge se bucura de mult sprijin ascuns. Atâta timp cât rămânea calmă, probabil avea să reuşească să treacă. Nu, nu calmă. Doborâtă de suferinţă.

Plânse când părăsi casa. Era plânsul pe care tatăl ei insistase să-l înveţe, suspinele moi, feminine care stârneau mila bărbaţilor şi îi făcea să se simtă puternici şi protectori.

– Al naibii de păcat, şopti unul dintre soldaţi când trecu pe lângă el.

Ştia că toţi gândeau: Ea ar fi trebuit să fie heptarh. Ar fi trebuit să locuiască în Casa Heptagon, iar acum nu o lasă nici măcar să rămână pe Colina Regelui. Însă Patience se gândea că ar fi norocoasă să trăiască până a doua zi dimineaţa.

Angel îi spusese să se ducă pe Strada Amiralităţii imediat după ce încercau s-o asasineze. Dezvoltaseră trei planuri distincte de scăpare, dar ea nu intenţiona să se folosească de niciunul dintre ele. La urma urmelor cunoştea la fel de multe căi de intrare şi ieşire de pe Colina Regelui cât şi el. În copilărie, mereu închisă între pereţii apartamentelor regale, fusese liberă să exploreze cât voia, aşadar ştia multe căi peste şi pe sub ziduri, prin pasaje ascunse prin clădiri, şi, cu toate că acum se făcuse prea mare ca să mai încapă prin unele dintre ele, încă mai putea ajunge dintr-un loc în altul în diverse feluri. Şi nu avea de gând să părăsească deocamdată Colina Regelui până nu vorbea cu capul tatălui ei. În cursul vieţii fusese atât de distant, de subtil, dar acum trebuia să afle de la el câteva secrete. Acum el avea să-i vorbească aşa cum nu-i vorbise niciodată în viaţă. Era simplu să se strecoare în grădinile bine îngrijite din Pădurea Regală. Pământul era moale, amprentele paşilor se imprimau uşor, dar după scurt timp se căţără din creangă în creangă printre copaci. Copacii gigantici fuseseră bătrâni când străbunicul ei domnise în Casa Heptagon şi cele Paisprezece Familii le ofereau mereu capetele lor. Acum frunzele o ascundeau, iar crengile îi erau cărare către zidul de sud al grădinii. Prin aer paşii ei nu puteau fi urmăriţi.

Se opri o singură dată la adăpostul unor ramuri ca să se dezbrace de hainele de femeie. Pe dedesubt, purta pantalonii bufanţi scurţi şi cămaşa lungă a oricărui băiat obişnuit. Acum era deja puţin prea mare ca să mai joace acest rol, întrucât în acele zile băieţii treceau la pantaloni lungi şi la robele profesiilor lor cât puteau de repede. Dar măcar nu avea sânii prea mari, iar tatăl ei fusese suficient de amabil încât să nu moară în perioada ciclului ei. Îşi murdări faţa, îşi scoase peruca şi îşi ciufuli părul scurt. Hotărî să păstreze peruca - se potrivea perfect părului ei şi i-ar fi fost dificil să găsească alta. O înghesui în traistă.

Rochia o îndesă în crăpătura unei crengi. Era neagră, bineînţeles, şi greu de observat de la sol.

Se însera deja când ajunse la zid şi coborî pe pământ pe Strada Grânelor. Nu o văzu nimeni.

Îşi însuşi una dintre căruţe şi porni trăgând-o de frânghie pe Strada Depozitelor. După ani de exersare cu Angel, pasul ei băieţesc era foarte convingător. Nimeni nu-i aruncă o privire în plus. Nu avu nicio problemă când îşi lăsă căruţa şi o luă pe jos, aşa cum făceau mulţi servitori, pentru a-i onora pe morţii din Sala Sclavilor. Dacă cei care o vedeau s-ar fi gândit să-i examineze faţa, poate că ar fi recunoscut-o - fiica lui Lord Peace avea cel mai cunoscut chip de pe Colina Regelui. Dar Angel spusese întotdeauna că în deghizări era esenţial să eviţi examinarea îndeaproape. Hainele, mersul, murdăria, grosolănia o făceau imposibil de observat.

Uşierul nu era acolo. Arareori era, iar dacă ar fi fost nu i-ar fi provocat nicio problemă. Orbise aproape complet.

Rătăci printre rafturile cu capete vii. Petrecuse acolo multe ore şi cunoştea majoritatea chipurilor, discutase cu multe dintre ele. Miniştri şi regi de mult decedaţi, care deţinuseră cândva puteri imense, influenţaseră monarhi sau reprezentaseră vocea regelui la sute de curţi străine. Ca de obicei, majoritatea ochilor erau închişi, întrucât majoritatea morţilor nu găseau prea multă plăcere în compania celor vii. Visau şi îşi aminteau, îşi aminteau şi visau, retrăind cu o claritate perfectă tot ceea ce văzuseră şi simţiseră în vieţile lor. Numai câţiva dintre ei o urmăriră trecând; chiar dacă unul dintre ei ar fi reuşit să-şi trezească puţină curiozitate, nu ar fi putut să se întoarcă şi să vadă încotro se îndrepta.

Tatăl ei nu era acolo, desigur, ci la etaj printre favoriţi. Era prea curând - capul lui trebuia mai întâi pregătit şi supus voinţei regelui. Aşadar, Patience îşi croi drum către locul de sub scări unde unul dintre obloanele de lemn ale supapei de încălzire lipsea.

Vremea era destul de caldă şi nu era aprins niciun cuptor; aerul din pasajul din piatră era rece. Coborî prin întuneric. Jos o luă la... stânga? - da, la stânga, târându-se până ajunse la un grătar de lemn din podea. Sub ea era întuneric. Deci încă nu începuseră să lucreze cu tatăl ei.

Se întinse lângă grătar, complet nemişcată, ascultând sunetele care se scurgeau prin sistemul de încălzire.

În aceste pasaje existau locuri de unde se puteau auzi discuţiile de peste tot din Sala Sclavilor. O bună parte a autoeducaţiei lui Patience în politică avusese loc aici, ascultându-i pe cei mai inteligenţi miniştri şi ambasadori solicitând informaţii de la morţi sau conspirând cu cei vii.

Spre surprinderea ei, chiar veniseră să o caute în Sala Sclavilor - îi auzi pe soldaţi întrebându-l pe uşier şi cercetând sălile publice. Dar căutau dezorganizat, nu pentru că s-ar fi aşteptat să o găsească acolo, ci pentru că li se ordonase să caute peste tot.

Bine. O pierduseră în Pădurea Regală şi habar n-aveau unde se dusese de acolo.

Mai târziu, paznicul capetelor intră în pivniţă, aprinse lămpile puternice cu ulei şi începu să lucreze cu tatăl ei.

Auzise despre procedură şi o şi văzuse destul de des înainte. Dura mai puţin de o oră pentru ca viermii capului să se conecteze cu nervii din coloana vertebrală. Urmări cu obiectivitate cum chipul tatălui ei se contorsiona în agonie, căci majoritatea nervilor provocau dureri când erau treziţi de viermii capului.

În cele din urmă, paznicul capetelor le dădu liber ucenicilor săi. Procesul fizic se încheiase.

Oasele gâtului erau fixate pe un suport, traheea era legată de vezica de respirat, iar gâtul atingea gelul care hrănea viermii capului ataşaţi de nervii săi şi proto-nutrienţii care îşi trimiteau cârceii prin vene şi artere. Ei urmau să ţină capul în viaţă, cu memoria intactă, pentru următorii o mie de ani sau până când un rege avea să se plictisească de el şi să arunce capul.

Apoi paznicul capetelor vorbi cu el, punându-i întrebări.

Dresa viermii capului picurând anumite substanţe chimice în recipient atunci când răspunsurile Lordului Peace erau sincere, şi altele când ezita sau părea agitat. Viermii capului învăţau repede care dintre nervi provocau plăcere şi care suferinţă.

În scurt timp, fuseră gata şi nu mai aveau nevoie de stimulente din partea paznicului. Acum nervii puteau fi agitaţi de tensiunea crescută datorată rezistenţei sau minciunii. La rândul lor puteau stimula alţi nervi, capul simţind astfel nevoi extreme - stomac sau vezică pline, foame, gâtul uscat de sete, nervii plăcerii sexuale la limita orgasmului, dar niciodată acolo. Când capul răspundea sincer, primea puţină uşurare. Când minţea,

dorinţele se intensificau până la agonie. Izolate de corp, capetele nu aveau niciodată prea multă rezistenţă şi voinţa lor putea fi înfrântă de obicei într-o singură noapte, oricât s-ar fi opus.

Patience se calmă, se pregăti să-l asculte pe tatăl ei îndurând mult înainte ca viermii să-l înfrângă.

La început, păru că rezistenţa va fi lungă şi dureroasă. Apoi, spre surprinderea ei, Peace începu să plângă. Era un sunet pe care nu-l mai auzise niciodată înainte, iar ea credea că-i cunoştea toate tonalităţile.

– Indiferent ce fac, zise el, poţi mereu face să fie din ce în ce mai rău.

– Exact, răspunse paznicul capetelor. Viermii or să găsească lucruri după care tânjeşti şi n-o să fii niciodată satisfăcut dacă nu spui adevărul.

– Mai întreabă-mă o dată. Întreabă-mă orice.

Fu întrebat, iar el răspunse. Fără nicio rezistenţă.

Lucruri intime, lucruri oribile, secrete de stat, secretele propriului său trup. Patience asculta dezgustată. Se pregătise pentru suferinţa tatălui ei, dar nu şi pentru o capitulare rapidă.

Crezuseră că opunea rezistenţă atunci când spusese că nu ştia unde se afla Patience. Dar Patience era convinsă că el nu le ascundea nimic. Poate că ştiuse că avea să fie învins uşor - poate de aceea pregătise atât de bine evadarea ei. Probabil îşi cunoştea propriile slăbiciuni, cu toate că până acum le ascunsese de toată lumea.

– Ştiam că o să mă întrebaţi, aşa că m-am asigurat că n-o să ştiu. I-am spus lui Angel de acum un an să-şi facă planurile împreună cu ea şi să nu-mi dezvăluie mie nimic. Când am simţit că mi se apropie moartea, l-am trimis pe Angel departe - mă aşteptam ca mai întâi să-i ucidă protectorul. Patience e singură până îl întâlneşte pe el. Dar Angel şi cu mine am pregătit-o bine pe fiica mea, domnilor. Vorbeşte toate limbile pe care le vorbesc eu, e un asasin mai bun decât însuşi Angel şi e cu mult mai inteligentă decât orice sfetnic al regelui. N-o s-o prindeţi niciodată. Probabil e deja departe.

Paznicul capetelor fu în cele din urmă convins.

– Vom spune regelui că suntem gata.

– Va veni să stea de vorbă cu mine? întrebă capul.

– Dacă vrea. Dar nimeni altcineva. Cu lucrurile pe care le ştii, nu va risca să te aşeze într-o încăpere publică. Cine ştie? Poate o să te instaleze în apartamentele sale private. Paznicul râse: Poţi urmări fiecare moment intim din viaţa regelui, iar el poate profita de sfaturile tale ori de câte ori are nevoie. Există un precedent, ştii doar. Bunicul tău...

– Bunicul meu a fost un ratat pervers. Regele Oruc nu este.

– Aşa speri, zise paznicul capetelor.

– Regele Oruc este un mare heptarh.

Paznicul îl privi suspicios. Apoi zâmbi:

– Chiar vorbeşti serios. Şi în tot timpul ăsta toată lumea a crezut că îl slujeai pe Oruc pentru că fiica ta era ostatică. Se dovedeşte că ai fost cu adevărat loial. O verigă slabă. Îl bătu uşor pe obraz: Ai fost un nimic, iar acum eşti mai puţin decât nimic.

Paznicul capetelor stinse luminile şi plecă.

Imediat ce el ieşi şi cheia de alamă se răsuci în broască, Patience ridică grătarul şi sări în cameră.

– Bună, tată, zise. Bâjbâi prin întuneric până găsi foalele vezicii pentru respirat. Apoi pompă aer pentru ca el să poată vorbi.

– Pleacă, spuse el. Te-am învăţat deja tot ce ştiam.

– Aşa e. Acum vreau să-mi spui toate lucrurile de care te temi.

– Nu mă mai tem de nimic. Chiar acum îmi golesc vezica, ceea ce nu am mai putut face fără durere în ultimii trei ani. Pleacă!

– Nu ai nici vezică, nici urină, tată. E doar o iluzie.

– Singura realitate pe care o cunoaşte o fiinţă umană, draga mea fată, este cea pe care i-o prezintă nervii, iar ai mei îmi spun că... Of, drac de fată rea şi nerecunoscătoare, viermii capului mă tortureză din nou pentru că îţi opun rezistenţă.

– Atunci nu mi te opune, tată.

– Nu sunt tatăl tău, sunt o bucată de creier mort ţinut în viaţă de cârceii proto-nutrienţilor şi stimulat de nişte viermi dresaţi.

– Nu ai fost niciodată tatăl meu.

Oare a fost un nod în gât? Un mic icnet de surpriză?

– Întotdeauna mi-ai ţinut discursuri pe care să le audă servitorii. Angel a fost singurul tată pe care l-am avut.

– Nu-ţi pierde timpul încercând să mă răneşti. Am trecut peste asta.

– M-ai iubit vreodată?

– Nu-mi amintesc. Dacă da, cu siguranţă nu te mai iubesc acum. Singurul lucru pe care mi-l doresc în clipa asta e să urinez continuu. Aş schimba cu bucurie o fiică pe o prostată decentă.

Găsi chibriturile acolo unde le lăsase paznicul şi aprinse o singură lampă. Ochii tatălui ei clipiră din cauza luminii. Ea îi zâmbi.

– O să-i spui lui Oruc totul, dar mai întâi o să-mi spui mie. Toată viaţa ai reuşit să ascunzi secrete de mine. Dar nu şi acum.

– Nu ai nevoie să cunoşti niciunul dintre secrete. Am avut grijă ca tu să ştii totul. Credeam că eşti destul de inteligentă încât să-ţi dai seama că fiecare cuvânt pe care ţi l-a spus Angel provenea de pe buzele mele.

– Mi-a spus că ai fi dispus să mă laşi să mor dacă acest lucru ar servi cel mai bine Intereselor Casei Regale.

– Ce ai fi preferat? Să-şi spun că eu consider viaţa ta mai importantă decât întreaga lume? Ce fel de monstru egoist eşti?

– O fiinţă umană, zise ea.

– Cel mai rău tip de monstru. Cu toţii suntem monştri, trăim izolaţi, trimitem cuvintele ca pe nişte ambasadori care imploră omagii, venerări. Iubiţi-mă, iubiţi-mă. Iar când cuvintele vin înapoi, „Te iubesc, te venerez, eşti măreţ şi bun”, aceşti monştri se îndoiesc, monştrii ştiu că este o minciună. „Dovedeşte-o”, spun ei. „Supune-mi-te, dă-mi putere”. Iar când primesc supunere, monştrii devin şi mai lacomi. „De unde să ştiu că nu mă manipulaţi?” strigă monstrul. „Dacă mă iubiţi, daţi-vă viaţa pentru mine, ucideţi pentru mine şi nu mai păstraţi nimic pentru voi!”.

– Dacă toţi oamenii sunt monştri, de ce aş sacrifica ceva pentru ei?

– Pentru că sunt nişte monştri frumoşi, şopti el. Şi atunci când trăiesc într-o atmosferă de pace şi speranţă, când au încredere în lume, şi cele mai profunde dorinţe ale lor sunt împlinite, atunci în acest sistem, în această reţea delicată, există fericire. Pentru asta trăim noi, ca să legăm monştrii împreună, ca să le ucidem frica şi ca să dăm naştere frumuseţii lor.

– E ceva la fel de mistic ca şi bolboroselile preoţilor.

– Despre aşa ceva bolborosesc preoţii.

– Ai sacrificat posibilitatea de a avea putere, ai făcut să devenim străini atâţia ani, şi totul pentru o conexiune invizibilă,

inexistentă între nişte fiinţe umane pe care nici măcar nu le-ai cunoscut?

Încercă să-şi pună cât mai mult dispreţ posibil în glas.

– Ai cincisprezece ani. Tu nu ştii nimic. Pleacă!

– Ştiu că viaţa ta a fost o decepţie şi o deghizare.

– Şi când am renunţat la deghizare şi ţi-am spus pentru ce am trăit, tu ţi-ai bătut joc de mine. Bolboroselile preoţilor! Crezi că dacă ceva este invizibil înseamnă că nu există? Nu există decât spaţiul gol dintre bucăţele infinitezimale de materie; singura legătură dintre ele este comportamentul lor, influenţa pe care o au una asupra alteia, şi totuşi din aceste legături goale, invizibile este construit tot ce există în univers. Cea mai mare parte este vid, reţeaua insesizabilă. Însă, dacă pentru o singură clipă reţeaua ar ceda, totul ar înceta să mai existe. Crezi că pentru noi e altfel? Crezi că tu exişti independent de legăturile tale cu alţi oameni? Crezi că o să-ţi poţi vreodată servi propriile interese fără să le serveşti pe ale altora? Atunci ar fi trebuit să te omor din leagăn, pentru că nu eşti potrivită să fii heptarh.

Văzu pe chipul lui aceeaşi fervoare pe care o văzuse la Prekeptor. Şi tatăl ei era un credincios. Dar ea nu putea crede că aceasta era o credinţă pentru care merita sacrificat orice.

– Asta e secretul pe care l-ai ascuns atâţia ani? Asta mi-ai fi spus dacă am fi putut fi singuri măcar o clipă, şi sinceri unul cu celălalt? Pentru asta am tânjit toată viaţa mea?

El o învăţase cum să etaleze un dispreţ devastator ca instrument diplomatic. Îl folosi acum:

– Aş fi putut învăţa la fel de mult de la oricare profesor din Şcoală.

Faţa lui deveni din nou flască, revenind la expresia neutră pe care o afişa când nu voia să arate nimic.

– Dacă nu ieşi imediat de aici, înainte să ajungă Oruc şi oamenii lui, e foarte posibil să ajungi în iubitoarea mea apropiere pentru următorii o mie de ani, suptă de nişte proto-nutrienţi într-un bol de supă. Nu-mi placi suficient de mult încât să-mi doresc compania ta. Credeam că eşti un copil bine-crescut, dar acum văd că eşti un ţânc nesăbuit şi egoist.

– Nu, zise ea. Sunt lucruri pe care trebuie să le ştiu. Chestii practice pe care le pot folosi ca să supravieţuiesc.

– Te-am învăţat cum să supravieţuieşti de când erai mică. O să supravieţuieşti. Pleacă!

– De ce te temeai cel mai mult?

Faţa lui adoptă atunci o expresie batjocoritoare de devotament.

– Că o să mori. Am făcut tot ce am făcut ca să te ţin în viaţă. De ce altceva crezi că l-am slujit cu atâta credinţă pe fiul Uzurpatorului? Te ţinea ostatică aici.

Voia ca ea să creadă, dar minţea. Dar putea să-şi dea seama că viermii capului nu îl chinuiau. Îi spusese adevărul. Pur şi simplu el nu voia ca ea să ştie că era adevărul. Aşa că puse întrebarea care trebuia să-i aducă răspunsul căutat:

– De ce te temeai de moartea mea?

– Pentru că te iubeam. Atunci când eram în viaţă.

Îmi amintesc vag.

Dar era o minciună. Îi putea vedea tremurul din jurul buzelor; viermii capului îi controlau nervii şi îl torturau în moduri imposibil de ascuns când opunea rezistenţă.

Deci nu era dragoste. Era altceva. Gândindu-se la asta se regăsi în primii ani ai copilăriei ei, în noaptea care îi bântuise cel mai mult coşmarurile.

Pe faţa lui era acum ceva ce îi amintea de faţa lui în acea noapte.

– M-ai minţit în noaptea aia, spuse. Acum îmi dau seama, ai minţit în legătură cu ceva.

– Care noapte? întrebă el.

– Ce nu mi-ai spus, tată, în noaptea în care ţi-au adus trupul mamei împachetat în şapte saci?

– Îţi aminteşti asta?

– Din anumite motive mi s-a întipărit în minte.

El ridică o sprânceană.

– Eu nu-mi amintesc.

– Acum îţi aminteşti mai mult ca niciodată.

– Dumnezeu să-mi ajute, dacă trebuie să-mi amintesc despre acea noapte, atunci ia-mă de pe suportul ăsta şi lasă-mă să mor.

– În noaptea aceea, când ai desfăcut primul sac şi ai văzut ce era înăuntru, ai strigat: „N-o să mă duc niciodată, n-o să vă las s-o aveţi niciodată, nu pe fiica mea, niciodată”. La cine strigai? Ce te-a speriat aşa de mult? Tremurai, tată. Nu te-am mai văzut niciodată tremurând, nici înainte, nici după.

– Mi-era frică de regele Oruc, bineînţeles.

– Niciodată nu ţi-a fost frică de el. Iar minciunile nu-ţi aduc niciun bine - nu vezi ce-ţi fac viermii capului?

Brusc el schimbă tactica. Zâmbi şi rosti strâmb:

– Chiar şi paznicul capetelor a avut puţină milă. Acum mă simt ca şi cum aş fi fost constipat o lună şi începe o criză de diaree. N-ai idee cât de răi pot fi viermii ăştia.

– Spune-mi acum şi o să obţii uşurarea.

Vorbi lejer, ca şi cum nu ar fi contat:

– Mă temeam de chemarea spre Cranning. La cel care mă chema am strigat, oricine ar fi fost el.

– Cine putea fi decât împăratul geblingilor? întrebă Patience.

– O, crezi că ai rezolvat problema?

– Angel mi-a spus că regii geblingilor au fost întotdeauna capabili să dea porunci poporului lor fără un cuvânt. De la minte la minte.

– Ţi-a spus Angel şi că această putere a geblingilor nu a avut niciodată efect asupra vreunui om? Noi suntem surzi ca un lemn atunci când geblingii strigă unii la alţii.

– Chemarea din Cranning... dacă nu sunt geblingii, atunci cine e şi de ce te temi?

– Nu ştiu cine e, dar mă tem. Mă tem de ceea ce poate face oamenilor. Înţelepţii din zilele bunicului erau strălucitori şi puternici, cele mai mari minţi din istoria lumii, lucrând împreună, construind pe baza învăţăturilor tuturor lucruri care nu au mai fost făcute vreodată pe nicio lume. Aici, unde fierul este atât de greu de găsit încât nu te poţi baza pe maşinile care i-au făcut întotdeauna pe oameni puternici, ei au dezlegat puterile vieţii. Nu erau doar bieţi reproducători ca tassalienii, ca vechii savanţi care au creat aceşti viermi ai capului şi nutrienţii acum patru mii de ani - prin comparaţie ei sunt nişte şarlatani de bâlci. Înţelepţii de pe vremea bunicului învăţaseră cromozomii să se cloneze în cristale, atom cu atom, în tipare care puteau fi văzute şi citite cu ochiul liber. Descoperiseră cum să încrucişeze peştele pasiunii cu moluscă pentru a crea plantele cressid. Iar când m-am născut eu, m-au modificat astfel încât să nu pot avea decât fii.

Patience se gândi o clipă.

– Au făcut asta ca să nu fie împlinită profeţia. Ca să nu mai existe de şapte ori şi încă de şapte ori o a şaptea fiică.

– Asta era planul.

– De ce te-ai răzgândit? De ce l-ai pus pe Angel să refacă ce-ţi făcuseră ei? Cu siguranţă nu ai devenit un Observator.

– Nu, nu Observator. Înţelepţii mi-au făcut asta pe când eram încă un copil. Imediat ce trupul meu a devenit incapabil să zămislească fete, a început chemarea din Cranning. Unul câte unul, cei mai buni dintre ei au început să plece. Plecau să predea undeva. Se retrăgeau la casa de la ţară. Erau trimişi ca ambasadori sau guvernatori. Dar niciodată nu ajungeau la destinaţie. Erau văzuţi, în schimb, pe malurile râurilor şi pe drumurile care duc spre Cranning.

– Tatăl tău era heptarh pe atunci?

– Încă nu. Tata a urmărit ce se petrecea cu imperiul, cum dispăreau toţi oamenii capabili. S-a dus la ei şi i-a rugat să nu se ducă. Cei care încă nu simţiseră chemarea din Cranning au jurat solemn să rămână. Însă cei care o simţiseră, deşi au promis, şi-au încălcat toate promisiunile. Iar bunicul nu a făcut nimic să-i oprească. Erau vremuri înfricoşătoare, cu provincii răzvrătite şi armata dezorganizată. În cele din urmă, tata a pus la cale arestarea bunicului şi a preluat guvernul.

– Deci Uzurpatorul nu a fost primul care a răsturnat un heptarh.

– Pentru binele Casei Regale se acceptă şi trădarea. Da. Dar a fost prea târziu. Chiar când unii au fost torturaţi, chiar şi când unii au fost ucişi pentru a servi drept exemplu, ei tot au plecat. Chiar şi când le-a tăiat capetele şi le-a pus aici, în Sala Sclavilor, chemarea din Cranning a fost prea puternică în minţile lor şi viermii capului nu au avut putere asupra lor. Chemarea din Cranning era mai presantă decât orice le puteau face viermii capului.

– Pentru ce erau chemaţi?

– Crezi ca tata nu a încercat să afle? Dar nici ei înşişi nu ştiau. Şi nimeni nu a aflat vreodată ce s-a întâmplat cu ei odată ajunşi în Cranning. Spionii tatălui meu nu s-au mai întors. După câţiva ani, imperiul era pierdut. Douăsprezece dintre cele Paisprezece Familii se revoltaseră. Le conducea tatăl lui Oruc. Dar pe atunci nu i se spunea Uzurpatorul. I se spunea Eliberatorul. Venea, spunea el, ca să-l reinstaleze pe bunicul pe tronul de drept al heptarhilor.

– Aha.

– Tata ar fi trebuit să-l ucidă pe bunicul.

– La fel cum ar fi trebuit să ne ucidă Oruc pe noi?

– Bunicul nu era de şapte ori şi încă de şapte ori cea de-a şaptea fiică.

Lord Peace închise ochii. Patience ştia că, dacă ar mai fi avut trup, şi-ar fi împreunat vârfurile degetelor şi apoi le-ar fi dus la buze; aproape că-i vedea mâinile ridicându-se. Simţi durerea pentru moartea lui urcând în ea pentru prima dată, văzându-l astfel, pe jumătate viu, şi reamintindu-şi-l întreg.

Scutură senzaţia.

– Eu cum m-am născut, tată?

– Tatăl meu a pierdut oraşul Heptam înainte ca eu să fiu major. Eu conduceam o armată, el pe alta. A fost învins, capturat şi ucis. Eu nu am fost învins. Am rătăcit în sălbăticie cu o bandă de partizani din ce în ce mai mică. Unul câte unul fiii mei deveneau adulţi. Unul câte unul erau asasinaţi. Duşmanii păreau să-mi descopere foarte uşor băieţii - de parcă vreun trădător i-ar fi condus. Ca şi cum o teribilă forţă invizibilă îi ghida să-i distrugă pe toţi în afară de mine. Pe toţi în afară de mine. Prima mea soţie, tatăl meu, copiii mei, numai eu mai eram în viaţă.

– Ca s-o poţi avea pe fiica din profeţii.

– Am studiat cronicile. Mi-am dat seama că decăderea familiei mele a început aproape în momentul în care mi s-a răpit capacitatea de a avea fiice. Aceasta era crima pentru care înţelepţii fuseseră luaţi şi tronul pierdut. Vezi, Patience, profeţiile pe care oamenii de ştiinţă le consideraseră atâta timp nişte superstiţii - exista ceva sau cineva cu o putere imensă care le voia împlinite. Şi ne-am gândit - poate dacă o să găsim o cale să reparăm ceea ce a fost făcut… Poate aş putea avea o fiică, şi atunci înţelepţii s-ar întoarce acasă şi totul ar redeveni cum a fost. S-ar putea readuce pacea în lume. Dar cum puteam reface munca unui înţelept, pentru ca fiica mea să se poată naşte? Cine să mai ştie cum s-o facă, dacă înţelepţii dispăruseră cu toţii?

– Angel, zise Patience. Cunosc povestea asta.

– Aveam peste patruzeci de ani pe atunci. A venit la mine, era foarte tânăr, şi mi-a spus că studiase jurnalele marilor oameni şi credea că ştie o cale prin care să reîmprospăteze şi să readucă la viaţă capacitatea spermei mele de a concepe fete. Mi-a explicat, dar eu nu am înţeles - ştiu despre genetică ceea ce ştie orice om cu educaţie, dar el se cufundase adânc în chimia şi matematica ei, catalizatori şi contraca-talizatori, inductori şi

inhibitori. I-am spus: „Tu ştii prea multe. Ai devenit unul dintre înţelepţi. Chemarea din Cranning o să ajungă şi la tine”. El s-a mulţumit să zâmbească şi mi-a zis: „Lord Peace, heptarhul meu, dacă cel care cheamă vrea ca tu să ai o fiică, atunci mă va lăsa aici.”

– Deci naşterea mea... serveşte scopurilor chemării din Cranning.

– M-am certat cu Angel pe tema asta. Mai bine să fiu castrat decât să-i ofer duşmanului ceea ce vrea, am zis. Dar s-a ajuns aici: Noi nu ştim ce scop ar avea pentru tine chemarea din Cranning, însă atâta timp cât tu nu te naşti lumea trece prin frământări. Pe vremea aceea ne aflam la Ilium, sub protecţia lui Lady Hekat. Ea ne-a spus: „Profeţiile sunt ambigue. De şapte ori şi încă de şapte ori cea de-a şaptea fiică înseamnă distrugerea lumii, dar şi salvarea lumii. De ce să n-o lăsăm să se nască şi s-o învăţăm să devină un salvator? Astfel că m-am căsătorit a doua oară cu Lady Hekat, şi Angel mi-a făcut modificarea, apoi te-ai născut tu.

– Lady Hekat.

Patience revăzu chipul mamei ei aşa cum fusese ultima dată când îl văzuse. Plângând când soldaţii i-o luaseră pe Patience. Strigând: Fiica mea, fiica mea, copilul meu, Dumnezeu fie cu tine, mereu cu tine!; apoi bătaia la uşa tatălui ei şi strigătul brusc de agonie când se uitase în sacii aduşi. I-am văzut faţa. Faţa lui, faţa mamei, aceeaşi agonie.

– Iar tu m-ai antrenat să fiu un asasin, zise.

– Te-am antrenat să slujeşti Casa Regală. Oricât de mult crezi că mă urăşti acum, eu te cunosc. Vei acţiona întotdeauna spre binele Casei Regale. Tu eşti speranţa omenirii. Nu aşa cum cred Observatorii şi Vigilenţii, ca mamă a vreunui zeu imaginar. Tu însăţi. Ştiu.

– Sunt un copil de cincisprezece ani. Nu sunt niciun fel de speranţă. Nu am niciun scop măreţ.

– Dacă tu nu ai niciun scop personal, atunci vei împlini scopul chemării din Cranning. Te aşteaptă, fiica mea. Dar Angel şi cu mine am făcut tot ce ne-a fost cu putinţă să te învăţăm pentru ce trăiesc heptarhii. Dacă nu ai învăţat, mai mult nu putem face.

– Nu ştii nimic, tată. Nu ştii cine ne cheamă din Cranning, nu ştii pentru ce mă vrea pe mine, nici măcar nu mă cunoşti.

– Cum aş putea să te cunosc, Patience? Şi eu am simţit chemarea din Cranning. Te surprinde? Nu am simţit-o înainte de naşterea ta, dar apoi a început. O nevoie teribilă de a te duce acolo, să te port până la Piciorul Cerului şi să te dau... Oricui ar aştepta acolo. Ori de câte ori am fost alături de tine, toată viaţa ta, am simţit o dorinţă mai puternică decât orice mi-ar putea face viermii ăştia. Aşa că am petrecut cu tine cât mai puţin timp posibil, căci mă temeam să nu cedez suferinţei şi să te dau înainte de a fi pregătită.

– Pregătită pentru ce?

– Să înfrunţi ceea ce te aşteaptă acolo.

– Acum sunt pregătită?

– De unde să ştiu? Dar mai mult nu am reuşit să te pregătesc în viaţa mea. Acum ai încredere în Angel. El este ultimul dintre înţelepţi, singurul care te poate proteja de cel care cheamă. De Unwyrm.

– Îi ştii numele?

– O profeţie spune că tu vei duce lumea în bârlogul lui Unwyrm şi i-o vei oferi, iar toată omenirea va pieri şi va renaşte. E singura profeţie care dă un nume.

– Cine a făcut profeţia?

– Un profet, presupun. Contează că existenţa chemării din Cranning este dovada că profeţiile sunt adevărate sau o putere de neînvins vrea să le facă adevărate, ceea ce duce la acelaşi lucru.

– Nu există puteri de neînvins, zise Patience. Aşa m-ai învăţat întotdeauna.

– Pleacă acum, Patience. Ţi-am spus totul. Să nu te găsească aici, altfel întreaga mea viaţă a fost în zadar. Dacă o să mă întrebe, va trebui să spun că te-am văzut. O să le ofer o urmă proaspătă.

Ea aproape că îl ascultă. Apoi îşi dădu seama că răspunsul lui nu era complet. Pe faţa lui mai era încă o urmă de încordare, un semn că opunea rezistenţă, că nu-i spusese tot.

– Încă o poveste, ceru ea.

– Gata.

– Cea pe care nu vrei să mi-o spui.

O grimasă i se aşternu pe chip când capul încercă să reziste imboldului viermilor.

– Lasă-mă-n pace, copilă! Lasă numele meu să însemne mai mult decât o oribilă ironie.
– Indiferent ce vrei atât de mult să nu spui, acela este lucrul pe care am cel mai mult nevoie să-l ştiu.
– Greşeşti, neroado! Dacă trebuia să ştii, ţi-aş fi spus. Lasă-mă să duc secretul ăsta în mormânt.
– O să-l scot eu de la tine, tată! O să-l aflu, altfel rămân aici până mă prinde Oruc!
În cele din urmă, asudând şi plângând, capul vorbi. Patience pompa aer constant, dar vocea era acută şi stranie.
– Preoţii spun aşa: Căpitanul Navei a fost cuprins de spiritul lui Dumnezeu, a făcut unele profeţii, apoi a dispărut în ceruri.
– Cunosc poveştile.
– Eu cunosc adevărul. Căpitanul navei Konkeptoine a înnebunit în timp ce strămoşii noştri orbitau în jurul planetei. E adevărat că a scris profeţiile cu mâna dreaptă în jurnalul navei. De asemenea, a desenat harta lumii, arătând toate zăcămintele de cărbune şi fier, din care se face oţelul. Apoi a folosit forţele navei ca să distrugă aceste zăcăminte. Prin acest act a hotărât viitorul lumii. Imakulata nu este în mod natural săracă în fier. Din cauza nesăbuitului său act de distrugere, noi, copiii marilor constructori de motoare, suntem lipsiţi de oţel. Nu avem utilaje mari. Suntem mai slabi pe lumea asta decât a fost vreodată omul.
– Dacă a fost suficient de nebun ca să facă asta, de ce l-ar fi crezut cineva profet?
– Pentru că harta lui a fost mai precisă decât cea trasată de creierul navei. Ştia lucruri despre planetă care nu aveau cum să-i fie cunoscute. S-a spus că în momentele acelea părea posedat. Eu, care am simţit chemarea din Cranning, ştiu acum că probabil era adevărat. Ceea ce l-a controlat pe el acolo pe navă, puterea aceea presantă, încă este în viaţă. A părăsit nava cu o navetă şi de atunci nu a mai fost văzut niciodată. Naveta lui nu a mai fost găsită.
– Dacă s-a întâmplat aşa ceva, de ce nu apare în nicio relatare?
– Există poveşti transmise de la heptarh la heptarh pe care niciun istoric nu le cunoaşte. Oricum, voiam să ştii doar atât; i-am spus lui Angel, iar el trebuia să-ţi spună ţie. Preoţii ştiu numai despre harta pe care a desenat-o cu mâna dreaptă şi despre cuvintele pe care le-a rostit gura lui. Cuvintele pe care

cel care îl poseda a vrut ca noi să le credem. Cuvinte despre cum Kristos va veni pe Imakulata şi va face rasa umană nouă şi perfectă. Însă fiica lui, Irena, primul heptarh, a văzut ceea ce numai heptarhii ştiu. În timp ce rostea profeţiile şi desena harta cu mâna dreaptă, mâna lui stângă a imprimat lent în creierul navei: „Salvaţi-o pe fiica mea din bârlogul wyrmilor, altfel vor devora întreaga omenire”.

– Fiica lui...

– Nu Irena, copilă. Tu. Fiica lui îndepărtată. La început nu s-a ştiut cât de îndepărtată. Au existat profeţii că trebuie să fie de şapte ori şi încă de şapte ori cea de-a şaptea fiică. Numere magice. Dar numai în ultimul mileniu au existat profeţi care au prezis că Fiica Profeţiei, Mama lui Dumnezeu, trebuie să fie de şapte ori şi încă de şapte ori cea de-a şaptea fiică a Căpitanului Navei.

– Atunci nu avem niciun motiv să credem că profeţia asta e mai mult decât aiureala unui Vigilent.

– Bineînţeles. Dar chemarea din Cranning evident intenţionează să împlinească profeţia. Nu mă îndoiesc că tu eşti fiica pe care trebuie să o salvăm, aşa cum a vrut Căpitanul Navei.

– Dar ce este bârlogul acestor... viermi[1]? Viermii capului?

– El a scris un cuvânt care în limba stelară, cea mai veche dintre limbi, înseamnă „monstru”, şi nu orice monstru, ci cel mai periculos, mai viclean şi mai puternic dintre duşmani. Un duşman suficient de puternic ca să preia controlul asupra minţii Căpitanului Navei în timp ce Konkeptoine încă mai orbita în jurul Imakulatei. Un duşman suficient de puternic ca să-i cheme pe înţelepţi la Cranning. Înţelegi în ce pericol se află lumea, Patience? Ne confruntăm cu un inamic care şi-a conceput planurile cu şapte mii de ani în urmă, când am sosit noi aici. Orice ar fi domnit pe Imakulata înainte ca oamenii să vină aici vrea să conducă din nou.

– Atunci un gebling. Ei au fost forma de viaţă nativă superioară, la fel de inteligenţi ca şi oamenii...

– Chiar au fost? Atunci cum de geblică este doar o formă stâlcită a limbii stelare? Şi dwelfii şi gaunţii, de ce au avut nevoie să-şi împrumute limbajul de la oameni? S-au ridicat până

---

1 Cuvintele „wyrm” şi „worm” (vierme) au o pronunţie asemănătoare (n. red.).

la nivelul actual atunci când au sosit oamenii; a existat ceva mai puternic, o inteligenţă mai veche decât a lor. Am vrut ca Angel să te avertizeze despre acest lucru. Nu voiam să fii neştiutoare. Dar acum gata. Asta e tot, acum du-te.

Însă chiar şi acum mai era ceva, vedea ceea ce îi comunicau viermii, că el încă îi mai ascundea un secret. Paznicul capetelor nu-l înfrânsese. Rezistenţa lui era încă puternică. Dar ea avea să facă ceea ce nu reuşise paznicul capetelor. Îl va înfrânge şi va obţine istoria pe care el nu voia să i-o spună.

– Te cunosc mult mai bine, tată, zise. Dacă reprezint un asemenea pericol pentru lume, ar fi trebuit să mă omori din copilărie.

– Căpitanul navei nu a spus să-i ucidem fiica. A spus s-o salvăm. Şi, chiar dacă nu ar fi spus aşa, eu tot n-aş fi putut să te omor. Oricine poate muri, copilă, absolut oricine, dar tu vei trăi. Ca să distrugi omenirea sau ca să salvezi lumea, nu pot să ghicesc, dar vei trăi cu orice preţ.

– De ce? Nu pentru că sunt fiica ta - atunci de ce?

Chipul i se contorsionă în chinuri. Îi pusese o întrebare insuportabilă, şi viermii capului aveau să-l tortureze până când dădea răspunsul. Dar, chiar în timp ce înţelegea acest lucru, îşi mai aminti ceva. Expresia de pe chipul lui în noaptea morţii mamei ei. Purta masca durerii.

– În toată vorbăria ta, tată, nu mi-ai explicat ce ai vrut să spui când ai strigat în noaptea în care ţi-au adus trupul mamei.

Gura lui se deschise larg pentru a emite un ţipăt care nu se auzi.

– Chemarea din Cranning. Nevoia nu era să vin eu. Era să te aduc pe tine. Întreagă şi teafără. Când nu eram cu tine nu simţeam nicio chemare.

– Nu-mi răspunzi la…

– Mama ta era mereu cu tine. Şi ea era chemată. Era mai slabă decât mine. Ea a încercat să te ia. De asta te-am luat de lângă ea. A jurat că nu-şi va găsi liniştea până când nu te va avea înapoi, că va face totul ca să te ia de la mine.

Chiar şi acum, deşi oroarea o cuprindea, nu reuşea să înţeleagă ce voia să-i spună.

– Ascultă, fată nesăbuită! Angel şi cu mine nu te-am învăţat să asculţi? Tatăl meu a fost destul de slab încât să-l lase pe bunicul în viaţă atunci când ar fi trebuit să moară. Eu am fost mai

puternic decât tatăl meu. Hekat voia să te ducă în Cranning. Nu aveam putere să te omor pe tine, împotriva chemării din Cranning, dar tot puteam face ceva.

Patience încetă să mai pompeze aer.

– Tu, şopti ea. Mi-ai spus că a fost un grup de soldaţi care încercau să câştige favorurile lui Oruc. Mi-ai spus... chiar au fost executaţi pentru asta... dar ai fost tu.

Buzele lui formau cuvinte mute. N-am vrut să-ţi spun. Ochii lui o acuzau. Tu m-ai obligat să-ţi spun, deşi nu era nevoie să ştii.

Era mai mult decât putea ea suporta.

– De ce n-ai lăsat-o să mă ducă în Cranning. Aş fi suportat orice numai să trăiască ea.

– Casa Regală înseamnă întreaga lume, spuneau buzele lui.

– Nu erai heptarh! Nu aveai responsabilitatea întregii lumi! Nu trebuia s-o omori pe mama!

Îl doborî de pe masă, aruncându-l pe podea. Se repezi imediat la el, să pună capul la loc pe masă, să reaşeze gelul care ţinea proto-nutrienţii în viaţă.

Dar el o privi fix când îngenunche lângă el şi buzele lui se mişcară spunând: Lasă-mă să mor.

Aşa că ea făcu singurul lucru pe care îl putea face. Îl apucă pe Lord Peace de maxilar şi smulse capul de pe suport. Viermii capului se zbătură în aerul liber, şi proto-nutrienţii alunecară plescăind pe podea. În tot acest timp ochii tatălui ei o priviră cu recunoştinţă şi dragoste.

Apoi, icnind de durere şi mânie, azvârli capul prin deschizătura din tavan şi se căţără în urma lui. Îl purtă cu ea timp de zece minute, strecurându-se prin sistemul de încălzire până la gura de aerisire din dreptul barăcilor garnizoanei. Deja era mort dincolo de orice posibilitate de reînviere, şi se gândi să-l părăsească la uşa unei barăci. Să-i explice soldaţii regelui Oruc cum de ajunsese ea acolo fără să fie văzută.

Ba nu. Nu-i putea lăsa capul ca pe cadavrul unei pisici pe stradă. Nu că i-ar fi păsat - el trecuse de limitele unor asemenea griji ca respectul şi demnitatea. Îşi făcea probleme pentru ea însăşi, Patience cea care nu putea suporta să trateze fără respect nici măcar acest fragment al trupului tatălui ei.

Nu putea înţelege de ce nu îl ura.

Îi omorâse mama. Toate lacrimile lui când îi arătaseră cum fusese mutilată, toată durerea lui, toate îmbrăţişările cu care

încerca să-şi consoleze fiica - şi el fusese cel care o omorâse. Toate astea din cauza nebuniei provocate de o profeţie antică. Cu şapte mii de ani în urmă strămoşul lor înnebunise, câteva sute de savanţi făcuseră nişte drumuri neautorizate în oraşul gebling, şi din cauza asta mama ei fusese ucisă de către propriul ei soţ.

Şi totuşi acest monstru o făcuse să fie ceea ce era acum. Din respect pentru ea, dacă nu pentru el, nu-l putea umili după moarte. Nu pentru că îl iubea. Cu siguranţă, cu siguranţă nu îl iubea.

Croindu-şi drum pe marginile falezelor de dincolo de zidurile Colinei Regelui, umplu gâtul şi gura tatălui ei cu pietre şi aruncă obiectul diform şi rece în mare.

5. HEPTAM

Angel ar fi trebuit să fie deghizat, ţinând prelegeri despre astrofizică la Şcoală. Dar el nu se afla acolo. Nu fu surprinsă. Ea ar fi trebuit să ajungă acolo aproape imediat ce veştile despre moartea lui Peace ajungeau în oraş.

Fiecare minut de întârziere sporea pericolele pentru Angel, care nu era un străin şi putea fi recunoscut în ciuda deghizării lui.

Poate că rămăsese acolo până la căderea nopţii, dar cu siguranţă nu îndrăznise să rămână peste noapte în interiorul oraşului.

Existau prea multe limbi bine plătite ca să toarne, prea mulţi ochi care să-l vadă şi să şi-l reamintească pe noul profesor pe care nu-l mai văzuseră înainte şi despre care nu mai auziseră. Totuşi, poate se va întoarce de dimineaţă. Aşa că, încă trecând drept băiat, Patience îşi petrecu primele ore ale zilei ca un elev în căutarea unui profesor a cărui vorbărie să fie plăcută în mod special. Era obosită după o noapte nedormită, dar o parte a antrenamentului ei fusese privarea de somn, aşa că învăţase să rămână trează şi atentă în ciuda presiunii corpului. Angel şi tatăl ei îi întinseseră limitele atât de departe încât ea nici nu mai ştia unde se aflau.

Îi recunoscu repede pe spionii care circulau prin mulţime. Ei nu fuseseră antrenaţi de tatăl ei sau de Angel; nu erau subtili, iar Patience ştia că nu era singura care îşi putea da seama că nu sunt nişte sinceri căutători ai adevărului. În multe cazuri câte unui profesor i se înnoda limba atunci când se apropia un spion, încercând să-şi cureţe doctrina de orice ar fi putut semăna a rebeliune. Patience ştia, de asemenea, că spionii pe care îi vedea nu erau cei periculoşi. Cei pe care nu îi putea discerne o înspăimântau.

Se îndreptă spre Kingsport, districtul depozitelor şi al docurilor, care pe vremuri fusese un oraş separat şi avea încă propriul consiliu şi câteva legi proprii. Piaţa Mare, aflată puţin mai sus de chei, puţea a peşte şi a cârnaţi, a alcool şi a mirodenii. Nu era bine să bântuie prea mult pe acolo fără să cumpere - negustorii îşi angajau propriii spioni care să-i apere de hoţi. Se îndreptă spre gheretele interpreţilor. Se opri la taraba unui bărbat a cărui firmă pretindea că poate traduce din agarant în dwelfă, din

dwelfă în gaunti, din gaunti în geblică şi înapoi în limba comună fără să schimbe un cuvânt.

Imposibilitatea era atât de extravagantă încât ei îi plăcu imediat omul. Se sprijini de masa lui de scris. El ridică ochii pe sub sprâncenele stufoase şi pe sub mustaţa groasă spuse în agarant:

– Ia-ţi mâinile de pe masa mea sau ţi le tai.

Patience răspunse în panx, limbă lipsită de accente:

– Mâinile mele pentru un bol de hrană, este un târg absolut cinstit.

El o privi chiorâş.

– Nimeni nu mai are nevoie de panx. Nici eu n-o vorbesc.

Ea răspunse în geblică:

– Atunci poate ţi-aş fi de folos în altă parte.

– Nu m-ai înţeles? N-am nevoie de panx.

De data asta, folosi limba comună.

– Ultimul lucru pe care l-am spus era în geblică. Deci firma ta e o minciună.

– Nu am întâlnit niciodată un negustor gebling care să nu vorbească agarant, aşa că nu-i trebuie nimănui limba. Cum de ai învăţat panx şi geblică?

– Sunt gebling, zise ea.

– Ai un bărbier foarte bun, zâmbi el. Ascultă, băiete, dacă tot eşti aici, mi-ar fi de folos un scrib. Cum ţi-e mâna?

– Destul de bună, atâta timp cât pot să stau la umbră, cu ceva care să-mi apere gâtul de soare.

– Şi să ţii ochii lumii departe de faţa ta, nu-i aşa?

– Nu mă tem de ochii lumii, domnule.

– Ah. Atunci te sperie ochii neobişnuiţi. Vino, stai jos, ce-mi pasă mie de cine te ascunzi, atâta timp cât nu furi de la mine? Deşi, pe bunica lui Kristos, nici n-ai prea avea ce fura. Eu mă numesc Planner. Cel puţin aşa spune autorizaţia mea de comerţ.

Ea rămase acolo tot restul zilei, copiind cu scrisul ei frumos şi format mâzgălelile lui Planner. Corecta adesea tendinţa lui de a traduce literal dialectele, recunoscând mai degrabă sensurile decât cuvintele; dacă observă, el nu zise nimic. La prânz, trimise un băiat de pe stradă după mâncare, pe care o împărţi cu ea. La sfârşitul zilei, când toţi clienţii trecuseră pe acolo şi nu mai rămăsese nimic de făcut cu excepţia unei cărţi care trebuia

terminată abia la primăvară, Planner se ridică şi îşi frecă mâinile.
– Mai e o oră până se întunecă de tot. Ce-ai de gând să faci acum?
– Te ajut să strângi umbrarul.
– Şi după aia?
– O să cer şase arame pentru ziua de muncă.
– Să începem cu umbrarul.
Dădură jos prelata şi cei patru stâlpi. Totul se strânse în nişte bare şi o pânză care încăpeau înăuntrul mesei; două dintre bare deveniră osii, şi masa se transformă într-o căruţă.
– Acum îmi dau seama, băiete, că azi eu a trebuit să mă duc de trei ori la pisoar, iar tu nici măcar o dată.
– Unii au vezicile mai mari ca alţii, zise ea.
Dar ştia că nu avea să-i dea banii şi era periculos de aproape de a ghici cine era ea, dacă nu cumva ghicise deja. Duse mâna în păr şi scoase laţul. Îl răsuci pe încheietura mâinii lui, prinse capetele astfel încât să formeze un cerc în jurul ei şi zâmbi.
– Douăzeci şi cinci de arame cu mâna cealaltă, altfel o pierzi pe asta.
El mai mult văzu firul decât îl simţi. Prin numai o uşoară presiune îi tăiase pielea şi începuseră să apară picături de sânge. Cu cealaltă mână scoase o pungă de la brâu.
– Deci până la urmă tot eşti hoţ, zise.
– Am muncit cinstit o zi întreagă. Dar cer mai mult când oamenii încearcă să mă înşele. Varsă punga!
El răsturnă monedele pe masă.
– Un argint şi cinci arame, numără şi pune-i înapoi în pungă.
Se supuse, atent să nu-şi mişte mâna prinsă mai mult decât era necesar. Când strânse şnurul pungii, ea o smulse cu o mână, dând drumul laţului cu cealaltă. El nu încercă s-o prindă, doar îşi strânse încheietura însângerată, gâfâind uşurat.
– Şi ţine minte câpleiok poate fi atât timpul trecut cât şi viitor. Te bagă în multe necazuri.
Dispăru în amurg.
Încă o zi se încheia, încă o zi în care se expusese primejdiei stând într-un loc public, şi Angel nu o găsise. Fără îndoială că zvonurile despre băiatul care vorbea patru limbi şi care aproape retezase mâna lui Planner aveau să ajungă la urechile lui până dimineaţa - era genul de poveste care se răspândea repede prin

taverne. Din nefericire, spionii regelui aveau să afle şi ei, deci nu putea aştepta ca Angel s-o găsească după zvonuri.

Punga îi plăti îmbarcarea pe un vapor care urca pe râu. Toate vasele cu destinaţii îndepărtate erau supravegheate îndeaproape, dar feriboturile care îi transportau pe jucători şi pe pariori la Tăieturi aparent nu aveau nevoie de supraveghere. Hamalul care îi luă cele trei arame o privi cu ochi răutăcioşi.

– Ştii că hoţii de buzunare sunt tăiaţi în trei şi aruncaţi în râu.

Patience fixă scândurile ca să-i evite privirea. Aşadar, arăta ca un hoţ printre aceşti oameni. Nu era de mirare. Numai cei înstăriţi puteau juca la Tăieturi, iar ea nu era prea plină de bani. Dar când Angel plecase, glumise că se gândea să-şi petreacă ceva timp îmbogăţindu-se la Tăieturi, pentru că era un matematician destul de bun ca să poată controla şansele. Era singurul indiciu pe care îl avea despre locul unde ar fi putut să-l găsească, aşa că acţiona pe baza lui.

Plăti o aramă în plus ca să folosească toaleta privată de pe vas. Se aflau deja pe râu şi se formase coadă. O femeie foarte grasă şi cu respiraţie urât mirositoare se aşezase în spatele ei. Burta şi sânii ei se tot loveau de Patience, împingând-o în faţă. Însă ea nu voia să facă o scenă şi îndură răbdătoare.

Dar când bărbatul dinaintea ei ieşi, spre oroarea ei femeia se înghesui în toaletă împreună cu ea.

Patience nu-şi imaginase niciodată că va trebui să omoare pe cineva atât de obscen de gras. Cât de adânc trebuia să pătrundă o armă ca să atingă ceva vital? Nu conta - un gât era un gât. Între timp femeia cea grasă închisese uşa. Patience scoase laţul şi îl răsuci cu uşurinţă în jurul gâtului femeii.

– Dacă scoţi un sunet eşti moartă, zise Patience.

Femeia nu făcu niciun zgomot.

– Nu vreau să te ucid. Nu ştiu dacă vrei să mă jefuieşti sau altceva, dar dacă taci şi nu spui nimic o să te las să-ţi închei călătoria în viaţă.

– Te rog, şopti femeia grasă.

Patience strânse laţul. O slăbire imediată a rezistenţei îi spuse că intrase în carne.

– Am cerut linişte, zise Patience.

– Angel, scheună femeia.

Nu se aşteptase la asta. Era pregătită pentru duşmani şi nu se gândise că femeia ar putea fi un prieten.

– Ce-i cu Angel?
– Vine cu următorul vapor. În numele Purităţii şi al Sfinţeniei şi al tuturor Aromelor Sacre, ia chestia aia din jurul gâtului meu. Mi-a spus că eşti periculoasă, dar nu şi că eşti nebună.
– Cine eşti?
– Sken. Am un vas. Şi cred că m-am udat.
– Bine. Atunci nu mai ai nevoie de toaletă. Eu am. Ieşi!
– Eşti tare inimoasă. Ce-o să creadă lumea dacă ies de aici cu gâtul plin de sânge?
– Că i-ai făcut o ofertă indecentă unui tânăr şi el te-a refuzat viguros. Ne vedem pe pasarelă. Acum pleacă.
– Eşti o mică scârnăvie, zise Sken şi ieşi ţinându-se de gât.
Patience încuie uşa şi în sfârşit se uşura. Fusese o zi lungă. Acum înţelegea de ce capetele cedau atât de uşor când viermii le torturau folosindu-se de necesităţile fizice. Aparent Angel o găsise în cele din urmă şi o urmărise până când avusese ocazia să-i dea de ştire. Oricine ar fi fost femeia aceea, Angel avea încredere în ea. Fără îndoială, faptul că deţinea un vas jucase un rol în planurile lui.
Dar va juca un rol şi în ale mele? Patience se întreba ce însemna acum Angel pentru ea. Sclavul tatălui ei, şi acum teoretic al ei. Dar ştia că el nu îi aparţinea cu adevărat. Nu numai pentru că nu îl putea aduce în faţa curţii ca să-şi întărească cererea. El îl slujise pe tatăl ei nu din teamă, ci din iubire şi loialitate. Una dintre lecţiile afacerilor de stat, îi spunea adesea tatăl ei, era că loialitatea nu poate fi transferată sau moştenită; trebuia câştigată pe rând de fiecare nobil în parte. Poate că acum Angel nu mai simţea niciun fel de loialitate, sau credea că era obligată să ducă la bun sfârşit ultimele instrucţiuni pe care i le dăduse Peace.
Însă Patience nu se simţea obligată să-şi asculte tatăl.
Îl ascultase pentru ultima dată atunci când îi smulsese capul de pe suport şi îl aruncase în mare. Dorinţele lui nu mai atârnau acum în balanţă. Nu mai era copil. Putea decide singură ce să facă ea cu povara profeţiei şi damnării care o însoţise încă de la naştere, detronându-i bunicul şi omorându-i fraţii vitregi.
O omorâse şi pe mama ei; mama ei dragă care murise atât de crud de mâna tatei, şi asta pentru mine, totul a fost pentru mine, mamă, dacă aş fi putut aş fi murit în locul tău, dar acum moartea ta mi-a adus tot ce se putea - şi anii în care am devenit

la rândul meu periculoasă. Nu am ucis şi eu în numele regelui? Nu i-am lăsat un pumnal în ochi celui care trebuia să mă asasineze? Nu am furat eu capul tatălui meu din Sala Sclavilor, deşi toţi soldaţii de pe Colina Regelui mă căutau? Nu sunt copilaşul unui heptarh neajutorat ai cărui servitori l-au făcut să devină bleg. Nu voi refuza calea pe care mi-a rezervat-o profeţia, dar nu voi fi nici pe jumătate atât de blajină pe cât se crede. Voi fi mai mult decât un adversar pe măsura lui Unwyrm, oricine ar fi acesta.

Se sprijini de bord, în timp ce vâslaşii de sub punţi măturau râul, împingând valurile spre apus, către mare. Zidul înalt al închisorii Iadul Vesel pândea în noaptea care se lăsa; apoi insula trecu de ei şi luminile Heptamului deveniră vizibile departe în sud, peste mlaştini. Acum sunt în afara zidurilor închisorii, se gândi. Am ieşit de pe Colina Regelui şi nu mă voi mai întoarce acolo decât ca heptarh. În sinea ei râdea la acest gând. Orice altceva ar putea deveni sau face în timpul vieţii ei, Heptarhia era lucrul cel mai greu de obţinut. Se va ocupa de alte probleme, iar Heptarhia va veni la ea dacă trebuia.

Colina Regelui nu era singura închisoare de care se eliberase. Zidurile acelea fuseseră cel mai puţin închisoarea ei. Regimul de pregătire se terminase. Testele şi problemele continue se încheiaseră. Niciodată nu-i va mai lăsa pe alţii să-i hotărască prezentul şi viitorul în funcţie de dorinţele lor.

Se va duce acolo unde fusese născută să se ducă. La Cranning, marele oraş de la Piciorul Cerului din centrul lumii. Cum se putuse gândi chiar şi pentru o clipă să meargă în altă parte?

Simţi o furnicătură pe piele gândindu-se la Cranning, un tremurat în măruntaie, o foame mai profundă decât tot ce simţise vreodată în viaţă. Cranning. Toate drumurile duc acolo, toate râurile curg într-acolo, timpul se curbează acolo, toată viaţa se sfârşeşte acolo.

Deveni ca o rimă bătând tactul în capul ei.

Toate drumurile duc acolo.

(Dar tata a omorât-o pe mama...)

Toate râurile curg într-acolo.

(...ca să mă salveze de cineva...)

Timpul se curbează acolo.

(...care aşteaptă acolo, chemând, chemând...)

Toată viaţa se sfârşeşte acolo.

Mereu şi mereu aceeaşi rimă, necesitatea, umplând-o de o patimă pe care nu o mai simţise niciodată înainte. Ştia ce era.

Nu trebuia să-i explice nimeni. Chemarea din Cranning.

6. RÂUL VESEL

Nu pierdură timp la Tăieturi, deşi Patience era fascinată de hainele sclipitoare şi de presiunea patimii tuturor de a cheltui totul într-o singură noapte: Sken o conduse imediat la un vas mic, din cele cu un singur catarg cu velă care să ajute la înaintarea contra curentului pe râu când era vânt bun sau la parcurgerea de scurte distanţe pe mare dacă era nevoie. Vâslele grele explicau de ce braţele femeii grase erau musculoase şi groase. Patience începu să bănuiască, în timp ce Sken se îndepărta de insulă, că pe ea era mai puţină grăsime decât presupusese la început.

– Aşteptăm aici în întuneric, şopti Sken, până vine vaporul. Apoi ne întoarcem şi îl luăm.

Se întâmplă peste numai câteva minute; seara atât de devreme se circula mult de la Kingsport pe Râul Vesel către Tăieturi. Deghizarea lui Angel era suficient de bună pentru ca Sken să-l recunoască înaintea lui Patience. Ea căuta o profesoară în vârstă sau pe bătrâna delicată pe care o imitase uneori în trecut. Însă el era un prostituat strident, puţin ameţit de băutură, fardat atât de puternic încât faţa îi strălucea în lumina torţelor.

– Credeam că trăsătura principală a deghizării este să nu atragi atenţia, zise Patience.

Vâslele se cufundară în apă cu un plescăit - Sken cunoştea râul şi avea forţa să alunece în amonte fără să pară că depune efort.

– Trăsătura principală a deghizării este să treci neobservat, replică Angel. Îşi scufundă mâinile în apă ca să se spele pe faţă. Poţi face asta fiind atât de banal încât nimeni să nu te remarce sau fiind atât de penibil încât nimeni să nu suporte să te privească. În ambele cazuri deghizarea ta rămâne neexaminată, iar tu rămâi astfel nerecunoscut.

– De ce m-ai lăsat să stau toată ziua în ghereta traducătorului? întrebă Patience. Nu-i plăcea când Angel dovedea că încă ştia mai multe decât ea.

– Unde ai fost ieri, prostuţă mică, atunci când eu stăteam la Şcoală în văzul tuturor lingăilor regelui?

– Vorbiţi mai încet, şopti Sken. Se ştie că patrulele regelui îşi ancorează vasele pe râu şi îi ascultă prin întuneric pe proştii care cred că sunt singuri.

Atunci tăcură. Trecură de marginea estică a Insulei Tăieturilor şi începură să se strecoare printre pilonii pe care casele se căţărau într-un echilibru precar sus, deasupra apei.

Era districtul numit al Cataligelor - oraşul oamenilor râului, despre care se spunea că se năşteau şi mureau fără să pună vreodată piciorul pe pământ. Nu era adevărat, desigur, însă ei îşi petreceau cea mai mare parte din viaţă pe apă. Se povestea că ar avea rău de mare pe uscat. Că dacă beau ceva nu reuşeau nici măcar să meargă dacă nu aveau sub picioare o punte mişcătoare. Patience deja bănuia că inventaseră ei înşişi poveştile.

– La flux înalt, spuse Sken, apa urcă până acolo. Indică un nivel pe cel mai apropiat stâlp, cam la un metru deasupra apei. Dar în timpul inundaţiilor de primăvară sunt săptămâni când locuim în poduri, pentru că apa la primul etaj ajunge la un metru adâncime.

Patience se minună - casele erau construite la vreo patru metri deasupra nivelului apei. Terenul de pe malul stâng, unde se ridica noul oraş, era destul de înalt încât să nu se inunde primăvara, însă mlaştina din dreapta probabil rămânea mult timp acoperită de ape.

Patience începu să înţeleagă cum râul controla modul de viaţă al oamenilor de aici. Korfu se ridicase şi decăzuse de multe ori în şapte mii de ani. Heptam fusese un oraş de provincie şi apoi centrul lumii. Totuşi, în tot acest timp râul îşi impusese aici voinţa.

Parcă ghicindu-i gândurile, Angel spuse:

– A existat un dig pe malul drept timp de o mie de ani, iar ţinuturile mlăştinoase au fost dens populate. Dar cu cinci mii de ani în urmă s-a fisurat şi nimeni nu l-a mai reconstruit. În cincizeci de ani parcă nici n-ar fi fost vreodată acolo. Timpul lucrează împotriva noastră.

Vasul se izbi de un pilon mare. Pe acest unic stâlp masiv era construită o casă, cu plăci de stabilizare ieşite în exterior şi formând un triunghi cu grinzile principale.

– Aici, zise Sken.

Legă barca de pilon şi sări cu o uşurinţă surprinzătoare pe o serie de scânduri care formau un fel de scară neregulată până la casă. Apoi, înainte ca Patience să poată ajunge la capătul bărcii ca să urce şi ea, un năvod căzu ca o plasă grea de păianjen.

– Are de gând să ne ridice? întrebă Patience.
– Am luat ceva bagaje cu mine, zise Angel.
Patience recunoscu micul său cufăr. Bineînţeles.
Lucrurile ei puteau fi ascunse pe undeva, dar cufărul lui nu era niciodată în afara razei vizuale pentru prea mult timp. Ştia că îşi păstrează măştile înăuntru, dar mai erau şi alte lucruri pe care nu le arăta nimănui.
Cufărul fu rapid ridicat în casă. Apoi Angel îi făcu semn lui Patience să suie.
Casa se legăna uşor când mergeau de la un capăt la altul. Pentru cineva care trăia pe râu probabil era plăcut, dar pentru Patience era obositor. Parcă ar trăi într-un permanent cutremur, se gândi ea.
Iar când Sken se mişca dintr-un loc în altul, masa ei mare o înclina şi mai mult. Ea părea să nu observe şi Patience nu zise nimic.
– Îmi pare rău că nu te-am întâlnit la timp, spuse Patience. Trebuia să-i pun câteva întrebări tatei.
Întrebări pe care nu i le puteam pune decât după ce murea.
– Asta am ghicit şi eu. L-ai lăsat acolo când ai terminat?
– Oruc s-a folosit destul de el cât a fost viu, zise Patience. Acum n-o să se mai folosească de el.
Sken era oripilată.
– Ai ucis capul tatălui tău?
– Taci şi ocupă-te de mâncare, zise Angel blând.
Sken îi aruncă o privire urâtă, dar se supuse.
– El mi-a cerut-o, zise Patience.
– Aşa cum ar fi făcut orice om sănătos la minte. Doar pentru că noi îi putem conserva nu înseamnă că ar şi trebui. Încă o faptă oribilă pentru care va trebui să răspundem într-o zi.
– În faţa lui Dumnezeu? Nu cred că-i pasă ce facem cu capetele noastre.
Sken nu putu să păstreze tăcerea:
– Dacă aş fi ştiut ce blasfemii spuneţi, v-aş fi aruncat pe fundul râului.
De data asta îi răspunse Patience:
– Dacă aş fi ştiut că nu eşti în stare să-ţi ţii gura, ţi-aş fi lăsat capul în privată.
Angel zâmbi.
– Deci ai laţul la tine?

– Am avut nevoie de el de două ori. Nici eu n-am fost chiar atât de subtilă.

– Dumnezeu ştie, murmură Sken.

– Ei bine, ce ţi-a spus tatăl tău?

Patience îl privi rece.

– Mi-a spus ceea ce zicea că o să-mi spui tu.

– Adică?

– Spune-mi ce trebuia să-mi spui, şi o să vedem dacă suntem de acord.

– Patience, ştiu mult mai multe jocuri decât te-am învăţat pe tine. Dacă tu îmi spui despre secretele pe care ţi le-a dezvăluit, atunci nu voi mai fi nevoit să te mint în următorii treizeci de ani.

– Ai ştiut cum a murit mama? întrebă Patience.

Angel făcu o grimasă.

– Văd că nu i-ai pus întrebări uşoare.

– A cedat în două ore. Credeam că are ceva mai multă putere.

– A avut mai multă putere decât oricine altcineva.

– A scâncit şi s-a văietat - şi când viermii l-au pedepsit chiar a plâns.

Angel aprobă cu gravitate.

– Bineînţeles.

– Cum adică bineînţeles! El a fost cel care m-a învăţat rezistenţa, cel care m-a învăţat că emoţiile pe care le arăt nu trebuie să fie niciodată emoţiile pe care le simt, şi uite că el...

Se opri, simţindu-se proastă.

– Da? întrebă Angel.

– Îşi expunea acolo emoţiile şi eu m-am lăsat victimă amăgirii.

– Aha. Atunci poate că nu a cedat deloc.

– Pe mine nu m-a minţit. Vedeam când minţea şi vedeam când înceta. Nu poate ascunde chiar totul. Nu-i aşa?

– Aşa e. Cred că ţi-a spus adevărul. Altceva, în afară de moartea mamei tale?

– Nu-i destul?

– Profeţia?

– Oricum eu ştiam câte ceva despre asta. Mi-a spus ce a făcut Căpitanul Navei cu mâna stângă.

– Hm.

– Angel, m-am decis unde vreau să merg.

– Tatăl tău mi-a lăsat instrucţiuni precise.

– Tata e mort acum, iar tu îmi aparţii mie.

Sken fu surprinsă.
– Vrei să spui că eşti un sclav? Am primit porunci de la un sclav?
– Sunt sclavul unui Sclav al Regelui. Asta mă plasează atât de sus deasupra ta încât nu eşti vrednică nici să-mi inhalezi pârţurile. Acum vrei să taci, femeie?
De fapt, se gândi Patience, eu sunt heptarh acum.
Eşti Sclavul Heptarhului. Unicul ei sclav. Mult folos îţi aduce asta.
– Aşadar, zise Angel. Unde vrei să mergi?
– La Cranning, declară Patience.
Angel era furios, dar răspunse cu umor:
– Deşi tare ca oţelul, fata şi-a pierdut minţile.
Acum Sken se făcuse lividă.
– Fata! Fata! Vrei să spui că băiatul ăsta de nimic e femeie? E dezgustător ca o femeie să poarte haine bărbăteşti, iar bărbatul să poarte haine de femeie...
– Oare trebuie s-o omor ca să ne putem bucura de puţină linişte? întrebă Angel.
Sken tăcu, înghesuind pâine uscată şi cârnaţi condimentaţi în desagi impermeabili.
– Copilă, zise Angel, acolo este singurul loc în care nu te poţi duce.
– Sunt sigură. Dar este şi singurul loc în care trebuie să mă duc. Pentru asta am fost născută, nu înţelegi?
– Ai fost născută pentru mai mult decât împlinirea unor profeţii nebuneşti.
– Cum o să mă opreşti? O să mă omori? Pentru că numai aşa o să reuşeşti.
– E chemarea din Cranning. Asta te face să vrei să te duci. Aşa se întâmplă, o hotărâre ilogică de a merge acolo, fără niciun motiv, împotriva oricărei judecăţi...
– Crezi că eu nu ştiu?
Angel cugetă o clipă.
– Deci consideri că orice s-ar afla acolo, tu eşti mai puternică.
– Consider că, dacă poate să-i retragă din lume pe cei mai înţelepţi oameni şi s-o silească pe mama mea să vrea să-şi sacrifice fiica, atunci cineva trebuie să oprească acel ceva. De ce nu eu? Nu spun profeţiile că omenirea va renaşte?
– Când va veni Kristos, murmură Sken.

– Profeţii au primit viziunile şi profeţiile de la ceea ce cheamă, zise Angel. Ar putea fi minciuni, ca să te ademenească.

– Atunci sunt ademenită. Dacă eşti atât de înţelept, Angel, tu de ce nu ai simţit chemarea din Cranning?

Angel încremeni, cu chipul ca o mască de piatră. Ea întotdeauna avusese darul să-l zgândăre.

– Nimeni nu a dovedit vreodată că absolut toţi înţelepţii au auzit chemarea.

Nu avea rost să-l rănească; se folosea de trucuri diplomatice asupra unui om de ale cărui vorbe cinstite va avea mereu nevoie. Zâmbi şi îi atinse mâna.

– Angel, ţi-ai petrecut întreaga viaţă făcându-mă pe mine cât mai înţeleaptă şi mai periculoasă. Când o să fiu mai pregătită? Când tu o să fii prea bătrân ca să vii cu mine? Când o să mă îndrăgostesc de vreun fraier şi o să am trei copii pe care să-i protejez?

– Poate că n-o să fii niciodată pregătită pentru ceea ce aşteaptă acolo.

– Sau poate că sunt acum. Când sunt dispusă să mor. Când mi-am pierdut tatăl pentru prima dată şi mama din nou. Acum, când sunt dispusă să ucid din cauza furiei care arde în mine pentru ceea ce mi-a fost furat, tatăl şi mama mea, acum e timpul să înfrunt ceea ce mă aşteaptă acolo. Cu tine sau fără tine, Angel. Dar ar fi mai bine cu tine.

Angel surâse.

– În regulă.

Patience se încruntă la el.

– A fost prea uşor. Ai intenţionat tot timpul să te laşi convins.

– Haide, Patience. Tatăl tău ne-a avertizat pe amândoi că cele mai rele lucruri din lume se află în Cranning. Din câte îl cunoşteam noi şi din câte ne cunoştea el pe noi, nu crezi că ar fi ştiut că se va ajunge la momentul ăsta?

Patience îşi aminti de capul tatălui ei. Oare chiar şi atunci juca teatru, făcând-o să scoată cu forţa de la el exact adevărurile pe care voia cel mai mult să i le spună?

– Nu-mi pasă, zise. Chiar dacă tatăl meu voia de fapt să mă duc, tot o să mă duc.

– Bine. Diseară atunci. Nu mai stăm încă o zi aici. Deschise o pungă de la brâu şi scoase din ea două monede mari de oţel: Sken, ştii cât valorează astea?

– Dacă sunt adevărate, trebuie să fii nebun să le porţi cu tine fără un paznic.

– E suficient ca să-ţi cumpărăm barca?

Sken îi aruncă o privire rapidă.

– Ştii că e suficient ca să cumperi zece bărci ca a mea. Dacă sunt de oţel.

Angel i le aruncă. Ea le muşcă şi le cântări în palmă.

– Nu sunt proastă, zise.

– Ba eşti dacă nu crezi că sunt adevărate, replică Angel.

– Nu-ţi vând barca decât dacă mă cumperi şi pe mine.

– Să te cumpăr pe tine! E destul să-ţi cumpăr tăcerea, şi asta e tot ce dorim noi de la tine.

– Ţi-am zis că nu sunt proastă. Nu e un preţ pe care să-l oferi pentru o barcă dacă într-adevăr intenţionezi să dai banii. Plănuieşti să mă omori înainte de a pleca.

– Dacă eu spun cumpăr, atunci cumpăr.

– M-aţi lăsat să ascult destul de multe în seara asta încât să nu aveţi curaj să mă lăsaţi în viaţă în urma voastră. O fată călătorind deghizată împreună cu un bărbat care aruncă oţelul de parcă ar fi argint? Tatăl ei de curând decedat, şi amândoi temându-se de lege? Chiar credeţi că noi, cei de pe râu, nu am aflat că Lord Peace a murit astăzi? Şi că regele o caută pe fiica lui, Patience, heptarhul de drept, fiica din profeţii? Nu-ţi pasă că mi-am dat seama de toate astea pentru că ştii că o să mor.

Patience ştia că Sken avea dreptate - îl cunoştea destul de bine pe Angel.

– Am crezut că vorbeşti aşa de deschis pentru că femeia asta e de încredere, nu pentru că urmează să moară.

– Şi dacă ai dreptate? întrebă Angel. Dacă am intenţionat să te omor? De ce m-aş răzgândi acum şi te-aş lua cu noi?

– Pentru că eu cunosc râul şi sunt suficient de puternică să vâslesc.

– Putem angaja un vâslaş dacă avem nevoie.

– Pentru că sunteţi amândoi nişte oameni cumsecade care nu omoară pe cineva dacă nu o merită.

– Nu suntem chiar aşa de cumsecade, zise Angel. Lăsăm dreptatea în seama preoţilor.

– O să mă luaţi cu voi, pentru că ea este heptarhul meu adevărat, şi o s-o slujesc până la sfârşitul vieţii. Aş muri mai degrabă decât să permit să i se întâmple vreun rău.

Fervoarea discursului lui Sken era convingătoare. Şcoliţi în privinţa şireteniei, recunoşteau naivitatea când o întâlneau. Sken nu avea talentul să-i mintă chiar dacă ar fi vrut.

– Ei bine? întrebă Angel.

Patience era de acord. Loialitatea lui Sken o atrăgea. Până acum nu-i trecuse prin minte că ar putea avea mai mulţi prieteni dacă şi-ar dezvălui identitatea decât ar fi fost vreodată deghizată.

– Mai înainte aproape că i-am tăiat capul. Măcar atâta lucru putem face.

– Atunci, până când n-o să mai avem nevoie de tine, spuse Angel. Iar un salariu de pornire e o afacere mai bună decât moartea.

– Şi monedele?

– Păstrează-le, zise Angel. Sunt un avans pentru recompensele care urmează.

Le luă numai câteva minute ca să încarce barca. Cântară cu toţii cântece obscene când trecură pe lângă vasele gărzilor, iar Sken îi înjură pe paznici la rând pe nume. Ei o cunoşteau bine şi o lăsară să treacă. Ocoliră un cot şi intrară în pădure, unde râul devenea mai rece şi mai adânc.

Heptam rămase în urma lor şi îşi începură lungul drum spre Cranning.

7. PĂDUREA TINICHIGIULUI

Patience nu se bucură de călătoria pe râu; nu pentru că apa i-ar fi făcut rău - traversase destul de des marea între Colina Regelui şi Insula Sufletelor Pierdute, iar râul era liniştit. Existau mai multe lucruri care contribuiau la asta. Moartea tatălui ei, pierderea a tot ce îi era familiar şi, deasupra tuturor, omniprezenta chemare din Cranning care o presa; simţea că pierduse controlul, şi asta îi provoca nelinişte.

Mai rău era că simţea şi un real disconfort fizic. Sken şi Angel erau destul de oneşti în eliminarea reziduurilor; se întindeau peste bord şi ceilalţi se uitau discret în altă parte. Dar Patience înghiţise sceptrul heptarhilor şi nu putea să-l lase să dispară în adâncurile Râului Vesel. Nu-şi putea goli măruntaiele decât pe uscat, iar ei nu se opreau în fiecare zi sau la fiecare două zile. Şi când se opreau nu-i făcea nicio plăcere să caute cristalul. De multe ori îşi dori să fi fost mai mic sau să nu-l fi înghiţit. Întrucât nu o percheziţionase nimeni nu fusese de fapt necesar, iar acum toate necazurile erau degeaba.

Dar în cele din urmă îl găsi şi îl puse în siguranţă, sperând să nu mai fie niciodată nevoită să recurgă la propriul ei sistem digestiv drept ascunzătoare.

Părăsiră Râul Vesel la Wanwood, unde se bifurca spre nord şi spre vest. Cumpărară o trăsură semiacoperită cu patru cai; nu trebuiau să se ferească de frig, ci numai de ploaie. Drumurile alternau între brazde adânci şi şanţuri cu noroi, în funcţie de vreme. În locurile cele mai proaste Sken cobora din trăsură şi mergea pe jos.

– Credeam că eşti destul bine căptuşită ca să suporţi nişte zdruncinături, zise Angel.

– Căptuşită! Sunt toată numai carne vie, moale ca aia de mânzat după atâtea lovituri.

Fără îndoială păreau o familie ciudată, dacă cei de pe drum îi luau drept tată, mamă şi fiu. Patience, încă deghizată în băiat, îi numea în public pe Angel şi Sken unchi şi mătuşă, lucru care îi enerva pe amândoi. Dar oricum la drumul mare puţinii oameni comentau ciudăţeniile, cel puţin nu pe faţă, iar banii le câştigau admiratori peste tot unde mergeau.

Drumurile nu erau la fel de sigure ca râul, nu pentru călătorii fără escortă înarmată. Aveau grijă să facă popasul pentru noapte cu mult înaintea apusului şi în fiecare han la care

trăgeau cei trei împărţeau o singură cameră. De mai multe ori Angel fu nevoit să-i convingă pe tâlhari să-şi abandoneze stilul de viaţă ticălos. De obicei îndepărtarea câtorva degete reuşea mişcarea.

În cele din urmă, ajunseră la Cranwater, marele fluviu care curgea într-un singur fir de la Piciorul Cerului până la mare. Intersecţia era la Waterkeep, un castel străvechi care cândva marca graniţa de nord-est a Korfului. Acum castelul era în ruine şi oraşul se redusese la dimensiunile unui mic târg, vreo două duzini de hanuri şi taverne la intersectarea drumului cu fluviul. Aleseră un han şi duseră caii în grajduri. La cină, în faţa farfuriilor cu pâine cu brânză şi ciorbă de fasole şi a cănii umplute cu bere călduţă a lui Sken, Angel şi Patience îşi discutară planurile pentru dimineaţa următoare.

– E timpul să părăsim drumul, zise Angel. Avem fluviul în direcţia noastră către nord.

– Fluviul e îngust aici, spuse Sken. Curentu-i puternic. Aş avea nevoie de doi bărbaţi puternici să mă ajute să vâslesc contra lui.

Angel se gândise deja la asta.

– La latitudinea şi în anotimpul ăsta vânturile suflă mai ales dinspre vest, de obicei din sud-vest.

– Ai de gând să cumperi un velier? întrebă Sken.

– Ştii să pilotezi unul?

– Am fost înfăşată în pânză de corabie încă de la naştere. Cu mult înainte să mă stabilesc pe râu cu soţul meu de-al doilea, familia mea a fost o familie de marinari. Ne părăseam cataligele în fiecare primăvară odată cu inundaţiile pe un cargou cu mărfuri făcute în Heptam, apoi ne întorceam acasă înainte să vină vara cu primele fructe din insule. Nu ne-am îmbogăţit niciodată din câte îmi amintesc, dar ne îmbătăm des.

– Deci ştii cum să manevrezi o corabie.

– N-am făcut-o niciodată pe un râu atât de îngust. Dar nu văd de ce nu s-ar putea face. Trebuie doar să mă mişc mai repede, asta-i tot. Numai să nu cumperi un vas prea mare. Mai bine m-ai lăsa pe mine să aleg.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot. Voi doi sunteţi făcuţi din bani?

Un dwelf veni lângă masa lor cu un ulcior cu bere.

– Mai vreţi? întrebă.

– Nu, zise Angel.

– Da, făcu Sken, uitându-se urât la el.
– Voi doi sunteţi făcuţi din bani? întrebă dwelful. Copiase exact intonaţia lui Sken.
– Uite ce-ai făcut, zise Angel. Dwelful o să repete asta prin toată taverna.
– Să repete să repete, făcu dwelful. Apoi chicoti.
Angel îi puse câteva monede în mână, îl răsuci şi îl împinse către bucătărie.
– Îmi pare rău, spuse Sken.
– Chiar dacă dwelfii nu au creier, au totuşi urechi şi pot să repete orice.
Angel lăsă să i se vadă supărarea. Putea să intimideze, iar Sken tăcu.
– Dwelfii sunt o enigmă, zise Patience. Au un limbaj propriu. Trebuie să aibă creier ca să manevreze limbajul.
Angel ridică din umeri.
– N-am reflectat niciodată asupra capacităţilor mentale ale dwelfilor. Mă gândesc la ei doar ca la nişte geblingi extrem de proşti.
– Dar ei nu sunt geblingi, nu-i aşa?
– O altă specie indigenă. Imakulata avea nevoie de oameni, indiferent dacă geblingii, dwelfii sau gaunţii credeau asta sau nu.
Hangiul ieşi din bucătărie aducând pâine la o altă masă, dar după aceea veni la ei şi îşi trase un scaun lângă Angel.
– Totul e excelent, zise Sken; începuse să se îmbete. Totul e perfect. Mai multă bere, te rog!
Hangiul nu se amuză.
– Nu ştiu de unde sunteţi voi - probabil din Heptam, întrucât păreţi să credeţi că nimic nu va poate face vreun rău.
– În Heptam există multe lucruri care ne pot face rău, replică Angel.
– În Waterkeep nu-i nicio tavernă în care să fiţi în siguranţă dacă arătaţi atâţia bani şi vorbiţi aşa de liber. Sper că nu aveţi de gând să plecaţi de aici pe drumul de care.
– N-ar trebui?
– Ar fi bine să vă angajaţi gărzi demne de încredere. Preferabil să aranjaţi cu primarul oraşului pentru cineva din poliţia locală. Altfel n-o să faceţi nici zece mile vii.
– Care-i insuportabilul pericol?

– Tâlharii.
– Asta-i tot?
– Tot? Aici se face mult comerţ şi nu există prea multă pază. Oficial noi facem parte din Pankos, dar nu am mai văzut niciun ofiţer regal de treizeci de ani. Aşa că primarul face legea în Waterkeep, iar Tinichigiul face legea în codri.
– Tinichigiul?
– A fost guvernator al regelui sau poate doar fiul unui guvernator regal. Se spune că a fost prins dormind în patul cui nu trebuia. Asta a fost acum cincisprezece ani. Trăieşte în pădurea din nord. Se spune că există un oraş întreg de tâlhari care trăiesc în case în copaci. Noi o numim Pădurea Tinichigiului.
– Sună ca o joacă de copii, zise Angel.
– Dacă o luaţi către sud, est sau vest, o să vă oprească şi dacă le daţi tot ce aveţi fără să vă opuneţi, vă lasă să vă păstraţi hainele şi vieţile. Dacă aveţi destui bani, chiar şi caii şi trăsura.
– Dar dacă mergem spre nord?
– Atunci luaţi o armată. Una foarte mare. Sau mergeţi cu barca. Tinichigiul îşi închipuie că oricine apucă spre nord pe uscat s-a hotărât să moară. Şi mai crede că moartea asta poate fi un sport îndelungat şi foarte plăcut pentru spectatori.
– Ne-ai convins, spuse Angel. Îţi mulţumim că îţi asumi riscul să-l înfurii avertizându-ne.
– O, nu-l deranjează dacă noi îi avertizăm pe oameni. Întotdeauna sunt o grămadă de neghiobi care-şi închipuie că, dacă-şi cumpără câteva săgeţi în plus, pot merge unde le place.
– Eu pot să merg oriunde, murmură Sken. Îi tai în două pe ticăloşi.
– Mergeţi cu barca, zise hangiul. Şi nu vă apropiaţi de ţărm nicăieri pe cel puţin treizeci de mile în amonte. E un sfat bun. Oamenii care îl urmează trăiesc ca să-mi mulţumească.
Hangiul se întoarse în bucătărie.
– Din nou pe apă, făcu Sken. Era şi timpul.
Ridică halba salutându-i pe ceilalţi şi vărsă bere peste Angel. Fu nevoie de ajutorul a patru dwelfi din gospodărie ca să-l ducă în cameră.
În dimineaţa următoare, găsiră în port multe vase de închiriat, dar niciunul de vânzare.

– Nu contează, mormăi Angel, orice barcă e de vânzare dacă preţul e destul de mare.
– Banii noştri nu sunt fără sfârşit, zise Patience. S-ar putea să ne mai trebuiască şi la anul.
– Vrei să ajungi la Cranning sau nu?
Da, voia să ajungă la Cranning. Mai mult decât orice pe lume. Chemarea din Cranning o însoţea acum ca o foame perpetuă. Cât timp se mişca în acea direcţie se mai liniştea şi se simţea satisfăcută.
Dar atunci când apăreau întârzieri, precum cea de acum, când se plimbau pe debarcaderul de lemn al portului fluvial, nevoia devenea destul de intensă.
Totuşi, astăzi observă o modificare subtilă. Nu voia doar să ajungă la Cranning. Acum simţea că tânjeşte să se afle pe apă, să călătorească în susul fluviului. Razele soarelui matinal dansând pe ape arătau magic, curba râului o ademenea.
Îşi dădu seama că niciodată înainte nu mai avusese asemenea sentimente. Navigarea pe Râul Vesel n-o încântase în mod deosebit. De ce ar tânji acum după deplasarea pe calea apelor?
Se gândi la seara trecută, când hangiul venise la ei. Poate că sfătuia pe toată lumea să evite Pădurea Tinichigiului, dar ea se îndoia. Locuitorii din Waterkeep trebuiau să aibă vreun aranjament cu tâlharii locali, în special dacă nu aveau protecţia vreunui guvern mai important. Dacă hangiul avea libertatea să-i atenţioneze pe călători, atunci tâlharii nu aveau cum să fie extrem de periculoşi. Iar dacă erau atât de periculoşi precum spunea el, atunci cum de îndrăznea să-şi rişte viaţa avertizând trei străini bogaţi şi proşti să stea departe de drumul mare?
Ce altceva putea fi decât chemarea din Cranning, îmboldindu-l pe hangiu şi acum făcând-o pe ea să-şi dorească să meargă pe apă? Dintr-un motiv oarecare, Unwyrm - indiferent cine ar fi fost acesta - nu voia ca ea să apuce pe drumul din pădure. Era pur şi simplu pentru a-i asigura siguranţa? Sau pentru că în acea pădure sau pe drum exista ceva ce ea nu trebuia să descopere?
Oare nu sunt eu un asasin bine pregătit? Şi Angel la fel? Sken părea şi ea că ar putea fi destul de periculoasă. Chiar dacă hoţii ar fi atât de răi cum spunea hangiul, probabil tot am reuşi să trecem. Iar dacă Unwyrm nu vrea ca noi să mergem pe acolo, atunci exact pe acolo voi merge.

În momentul în care luă această decizie simţi un regret agonizant. Cum de se putuse gândi la un lucru aşa de prostesc? Să rişte toate cele trei vieţi dintr-un capriciu stupid. Când apa arăta atât de îmbietoare, era aşa de uşor să navigheze în amonte...

Acum înţelegea, prin ceaţa acestor senzaţii, că Unwyrm dorea cu disperare ca ea să stea departe de drumul prin pădure. Mai ştia de asemenea că, indiferent de preţ, avea să călătorească pe uscat. Foamea arzătoare pentru Cranning şi pentru fluviu avea să se înrăutăţească, dar nu fusese oare instruită întreaga sa viaţă să renunţe la ceea ce era comod? Nu stătuse nedormită, fără mâncare, fără apă, pentru a-şi extinde limitele, pentru a se căli? Putea ignora toate necesităţile trupeşti, în special dacă ştia că erau o iluzie trimisă în mintea ei de către un duşman.

Dar oare era un duşman? Nu avea importanţă. Era hotărâtă să nu cedeze chemării din Cranning în toate aspectele. Va merge la Cranning, dar pe drumul ales de ea. Nu se va lăsa controlată.

– Ăsta, zise Sken. Vasul era mic în comparaţie cu alte corăbii, dar arăta curat şi rezistent.

– Bine, aprobă Angel.

– Nu, rosti Patience.

Sken se supără.

– Ce nu e-n regulă cu ea?

– Nimic. Doar că nu o să merg cu vreo corabie.

Angel o trase de lângă Sken.

– Ţi-ai ieşit din minţi? şopti.

– Probabil. Dar nu merg pe apă. Iau trăsura pe drumul prin pădure.

– Asta înseamnă sinucidere. Nu l-ai auzit pe hangiu?

– L-am auzit foarte bine. Am auzit şi chemarea din Cranning. Îmi cere să merg pe apă. Vrea tare mult asta. Trebuie să aflu ce anume nu vrea să descopăr în pădure.

– Moartea, asta-i ceea ce nu vrea să descoperi.

– Eşti sigur? Mi se pare puţin cam prea decis să ne scoată de pe drumul ăla. Aici nu e cel mai bun loc de unde să începi o călătorie în sus pe fluviu - curentul e prea rapid. Chiar şi Sken a spus asta, nu-i aşa?

– E mai bine decât să mori.

– De când ţi-e frică de câţiva tâlhari, Angel?

– De când mă gândesc la zeci dintre ei căzând din copaci în capetele noastre. Sunt antrenat să ucid oameni nebănuitori în moduri subtile, nu să mă lupt cu o bandă de hoţi lipsiţi de maniere.
– Nu i-ai cunoscut. Nu ştii nimic despre manierele lor.
– Ţi-a trecut prin minte că poate exact asta vrea Unwyrm să faci? Poate creatura ştie că eşti încăpăţânată şi rebelă. Poate vrea ca tu să intri în pădure şi şi-a dat seama că asta e calea.
– Puţin cam tras de păr, Angel.
– Poate vrea ca tâlharii să te scape de tovarăşii de drum.
Era ca şi cum ar fi mărturisit că se temea pentru propria lui viaţă. Chemarea din Cranning răsuna în vorbele lui.
Fu cuprinsă de emoţie. Cum poţi să-i pui în pericol? Ce fel de om eşti? Egoistă, arogantă.
Du-te pe apă, de dragul lor.
Dar, cu cât o presa mai mult chemarea din Cranning, cu atât mai mult ea îi opunea rezistenţă.
– Atunci duceţi-vă voi cu barca. Ne întâlnim în primul port din amonte. Mă descurc singură cu trăsura. Puteţi să luaţi toţi banii - am încredere în voi.
– Nu, zise Angel; mâinile îi tremurau. Nu, n-o să te părăsesc.
Chiar îi e frică, se gândi Patience. Fu pe punctul să cedeze, de dragul lui Angel. Dar în clipa în care se gândi la asta chemarea din Cranning îşi dublă forţa, ca şi cum ideea ei de a renunţa ar fi deschis o ecluză. Tresări de durere. Apoi dorinţa slăbi, de parcă ar fi fost nevoie de un efort uriaş din partea lui Unwyrm ca s-o cheme cu o asemenea putere. Bine, gândi Patience. Oboseşte-te cu încercări. Nu mi-am petrecut întreaga copilărie fără urmă de confort ca să aleg acum calea cea mai uşoară.
– Bine. Vom merge pe uscat.
Sken nu era mai fericită decât fusese Angel.
– Nu trebuie să veniţi cu mine, zise Patience. Mi-aţi fost de mare ajutor şi v-aţi câştigat dreptul să plecaţi acasă.
– Avem nevoie de tot ajutorul disponibil, spuse Angel. Îţi dublez plata dacă vii cu noi.
Sken îl privi cu dispreţ.
– O să vin pentru ceea ce e ea, nu pentru ce-mi oferi tu.
Angel zâmbi. Patience ştia perfect că Angel se aşteptase ca Sken să reacţioneze astfel. Arta diplomaţiei, după cum spunea întotdeauna tatăl ei: să-ţi provoci adversarul să vrea ceea ce ai

plănuit tu. Angel era un diplomat. Unwyrm nu era. Unwyrm era foarte direct în exprimarea dorinţelor, iar Patience era la fel de directă în a i le respinge. În această bătălie nu era loc de subtilităţi.

Părăsiră docurile îndreptându-se către grajduri. Caii lor fuseseră bine îngrijiţi - Angel plătise serviciile, întrucât se aşteptase să-i vândă.

Patience îşi încărcă sarbacana cu trei duzini de săgeţi de lemn. Erau mai vizibile decât săgeţile ei de sticlă, dar zburau mai departe şi purtau o încărcătură de otravă mai letală.

Angel bombăni nemulţumit de faptul că era bătrân şi scoase din cufărul lui un arc scurt şi un mănunchi de săgeţi.

– Nu prea sunt bun la asta, zise. Mă descurc mai bine de aproape, cu un cuţit.

– Şi de la spate, fără îndoială, insinuă Sken.

– Pot să-i şi otrăvesc. Numai să ne invite la cină.

– Otravă şi cuţite în spate. Ce mai om.

– Ajunge, zise Patience. O să fie destul de primejdios chiar şi fără o ceartă stupidă pentru ceva neînsemnat.

Vorbi tăios, lăsându-şi glasul să-i trădeze ceva din pedeapsa crescândă pe care chemarea din Cranning i-o aplica. Îi făcea rău numai şi să se urce în trăsură; tremura şi i se făcu greaţă atunci când Angel smuci frâiele, îndemnând caii să iasă pe drumul pietruit. Pietrele erau vechi şi uzate de anii de trafic, dar Patience simţea micile spaţii dintre ele ca pe nişte şanţuri care o zdruncinau şi îi dădeau dureri de cap.

Însă îşi învăţase bine toate lecţiile. Îşi păstră atitudinea calmă, reuşind să pară uşor amuzată în situaţii care erau departe de a fi amuzante. Nu avea să cedeze în strânsoarea chinuitoare a lui Unwyrm. Nu-l va lăsa pe Angel să o vadă că sufere. Cât timp îl putea păcăli pe Angel, ştia că încă mai era stăpână pe sine.

Oraşul nu era prea mare şi în curând drumul trecea printre câmpuri cu legume şi livezi unde fermierii prăşeau sau strângeau recolta printre ruinele vechilor conace care cândva fuseseră mândria Waterkeepului. Făcea parte din ciclul firesc al vieţii umane pe Imakulata. Waterkeep fusese pe vremuri un oraş măreţ; putea să devină din nou măreţ sau putea să dispară cu totul, nimic nu stătea pe loc. Chiar şi religiile îşi avuseseră schimbările lor, Păstrătorii şi Cărămidarii, Memoratorii şi

Observatorii şi, în ultimul secol, Vigilenţii în micile lor colibe de pustnici. Şi ei aveau să cadă în Ruin.

Nimic nu era veşnic.

Cu excepţia liniei de sânge a Heptarhiei, care continuase neîntreruptă, singura instituţie care rezistase prin toate mileniile omenirii pe Imakulata. Era un lucru nemaiîntâlnit în istoria umană. Încercă să-şi aducă aminte de ceva comparabil. Romanii avuseseră numai o mie de ani după cele mai generoase calcule; Papii duraseră numai două mii cinci sute de ani. Chiar şi patriarhatul de la Constantinopol dispăruse acum, cu toate că se menţinuse într-o formă distorsionată şi poluată ca să trimită această colonie pe Imakulata.

Coloniştii de pe Imakulata se presupunea că păstrează vie religia greacă, deşi nimeni nu mai vorbea limba şi nimănui nu-i păsa prea mult, de fapt, de menţinerea vechilor ritualuri ale bisericii greceşti. Nimic nu rezistase cu excepţia Heptarhiei.

Până acum, se gândi Patience. Acum această fiinţă îndepărtată, acest Unwyrm mă smulge. Dacă mă va cuceri, va fi sfârşitul Heptarhiei. Iar dacă eu voi continua să-i opun rezistenţă, va fi sfârşitul meu.

Livezile începuseră să facă loc pâlcurilor de pădure. Ici-colo câte un mic sat întrerupea pădurea în creştere, cu câteva vaci pe păşunile comunale, câţiva fermieri pe câmp şi copii care strigau în urma trăsurii şi alergau după ei până nu mai puteau. Sken îi înjura în gura mare, lucru care pe ei îi încânta, iar Patience pretindea că se distrează, cu toate că acum era incapabilă de orice în afară de o imitaţie a plăcerii. Însă Angel stătea posomorât, mânând caii la trap vioi.

În cele din urmă, pe la începutul după-amiezii, copacii câştigară teren complet şi drumul deveni mărginit de tufişuri dese şi copaci uriaşi cu circumferinţe de zece-douăzeci de metri. Locul era perfect pentru ambuscade, iar Patience simţi un nou val de regret pentru că îi pusese într-un asemenea pericol.

Ajunseră la o porţiune de drum lungă şi dreaptă prin cea mai deasă zonă a pădurii. La capătul îndepărtat se putea vedea limpede o frânghie groasă întinsă de-a curmezişul, la o înălţime la care să poată prinde gâturile cailor.

– Obraznici, nu-i aşa? zise Sken. Ne dau timp destul ca să vedem ce ni se pregăteşte.

– Mă întorc, spuse Angel.

Auzindu-i cuvintele Patience simţi crescând în ea un sentiment de recunoştinţă şi mulţumire. Însă învăţase disciplina. Acum rezistenţa în faţa lui Unwyrm devenea o obsesie pe măsură ce suferinţa sporea.

– Întorceţi-vă dacă vreţi, spuse. Eu merg înainte.

Avea sarbacana de sticlă ascunsă în crucea de sub cămaşă; aceasta şi laţul erau ultimele ei arme în caz că era capturată. Avea în mână o sarbacană mai lungă şi mai precisă din lemn. Săgeţile, toate puternic otrăvite, se găseau într-o pungă. Le putea manevra cu destulă siguranţă; tatăl ei avusese grijă să fie învăţată cu otrăvurile cele mai obişnuite înainte de a împlini zece ani. Sări din trăsură şi păşi cu mult curaj spre frânghia care aştepta. Sken blestemă, dar o urmă cu câte o secure în fiecare mână. Angel, posomorât, aduse trăsura în urma lor.

– Ne pot ucide când vor, zise.

– Fii cu ochii pe copaci, spuse Patience. Hangiul a zis că le place să-i tortureze pe oameni. Vor încerca să ne prindă vii.

– Acum mă simt mai bine, făcu Sken.

– Frânghia îţi aparţine.

– E ca şi dată jos.

Patience urmărea tufişurile şi copacii de deasupra capetelor.

Frunzele erau suficient de rare ca să permită să treacă multă lumină; se simţea şi o adiere slabă, care ascundea orice semn de mişcare a hoţilor. Patience zări doar vreo doi oameni sus printre crengi. Arcaşi, fără îndoială. Dar nu era uşor să ţinteşti cu arcul aproape drept în jos într-o ţintă în mişcare; dacă arcaşii din copaci îl loveau pe vreunul dintre ei, ar fi fost mai mult din noroc decât din intenţie.

Ceea ce o îngrijora erau oamenii de la sol, fără îndoială ascunşi cu zecile în spatele copacilor. Puteau să năvălească din orice direcţie. Puse o săgeată în sarbacană şi păstră încă trei în mâna dreaptă.

Se aflau la câţiva metri de frânghie când patru bărbaţi ieşiră din spatele unui copac şi se opriră în mijlocul drumului, dincolo de frânghie. Se făleau, zâmbeau, ştiau că victimele lor nu aveau nicio şansă. Unul dintre ei păşi înainte, pregătindu-se să vorbească. Patience ştia că în timpul discursului lui ceilalţi urmau să iasă şi să-i înconjoare.

Aşadar, nu avea să aibă loc nicio discuţie. Suflă în ţeavă. Ţintise în gât, dar săgeata zbură prea sus şi îi intră în gură.

Omul rămase încremenit, cu săgeata invizibilă pentru tovarăşii din spatele lui. Aşa că ea avu timp să încarce şi să tragă din nou înainte ca următorii să-şi dea seama ce se petrece. A doua săgeată îşi lovi victima în frunte; primul bărbat se sufocă în sfârşit, icni şi căzu în convulsii din cauza otrăvii care îi ajungea deja la creier. Ceilalţi doi se retraseră, surprinşi pe moment că iniţiativa nu le mai aparţinea.

Sken se mişcă lent, dar cu avânt, şi dintr-o lovitură cu securea tăie frânghia. Imediat Angel dădu bice cailor, Sken sări în trăsură, iar Patience alergă pe alături, apoi se prinse de ea.

Trăsura trecu zdruncinându-se peste trupurile din drum. Auzi o voce în tufişuri spunând:

– Băiatul l-a doborât pe Tinichigiu. Cu gura.

Pentru o clipă păru că li se va permite să treacă. Apoi oamenii începură să strige, să ţipe şi săgeţile loviră trăsura din spate. Angel grăbi caii, răcni la ei, apoi dintr-odată se poticni şi se sufocă. O săgeată i se înfipsese într-o parte a gâtului. Multe mâini apucară caii; trăsura se opri.

Patience nu avu timp să-şi facă griji pentru Angel. Din fericire tâlharii pierdeau timp eliberând caii.

Patience ignoră caii şi îi strigă lui Sken să facă la fel. Sken apucă pe partea stângă a trăsurii, rotindu-şi securile şi împrăştiind sânge în toate direcţiile.

Hoţii se feriră de Sken, sperând că poate un arcaş va avea grijă de ea, însă Patience continuă să sufle săgeţi cu încărcătură letală - de la aşa o distanţă era greu să rateze -, iar cei care nu erau ucişi pe loc ţipau în asemenea dureri din cauza otrăvii încât tâlharii începură să-şi piardă curajul.

La urma urmelor comandantul lor fusese ucis şi pierduseră deja mai mult de zece oameni, unii aveau răni urâte de secure, iar fiecare săgeată care îşi atingea ţinta însemna alt mort. Urlară ameninţări oribile şi înjurară, dar se împrăştiară şi fugiră în timp ce săgeţile continuau să zboare.

Sken avea o tăietură adâncă pe partea din spate a unui braţ.

– Sunt teafără, zise. Trebuie să plecăm de aici. O să se întoarcă, o să ne urmărească, trebuie să ne mişcăm continuu.

– Poţi să tragi de trăsură?

– Mai bine să fugim; la ce ne folosesc toţi banii dacă suntem morţi?

– Angel trăieşte încă. Nu-l putem duce cu altceva decât cu trăsura.

Sken se uită la săgeata din gâtul lui, mormăi, apoi îşi ocupă locul în faţa trăsurii.

– Fii foarte atentă, spuse.

Rana lui Angel nu sângera prea mult şi Patience ştia că trebuia să lase vârful acolo până când găseau timp să-l opereze. Totuşi, dacă nu dădeau peste un oraş mare cu un medic specialist, nu avea prea multe speranţe. Ar fi trebuit să se întoarcă în grabă la Waterkeep, unde sigur se găsea un doctor. Apoi să-şi continue călătoria pe calea apelor, când Angel s-ar fi simţit mai bine.

Dar recunoscu acest gând ca venind de la Unwyrm. Aşa să fi fost? Poate era doar bunul-simţ, poate că prin încăpăţânarea ei de a opune rezistenţă îl omora pe Angel. Cum putea să insiste, neştiind nici măcar dacă exista vreun sat înaintea lor, când acest bărbat credincios, învăţătorul ei, practic singurul tată pe care îl cunoscuse vreodată, zăcea pe moarte în trăsură?

Înainte. Păstră în minte acest unic gând: mergi înainte.

Mergi înainte. Cerceta drumul în faţă şi în spate, uitându-se după tâlhari sau după vreun cal. Odată un bărbat ieşi pe drum înapoia lor, înarmat cu un arc; muri înainte să poată trage. Nu mai erau alţii.

Poate că renunţaseră. Nu avea importanţă. De dragul lui Angel nu-şi putea permite să încetinească ritmul.

Încercă să i se alăture lui Sken la tracţiunea trăsurii.

– Du-te de-aici, îi spuse femeia. Îmi strici ritmul. Tu stai de pază.

În cele din urmă copacii se răriră şi apăru o livadă, iar după livadă un câmp cultivat; sătenii strigară unii la alţii şi începură să se adune.

– Tinichigiul v-a lăsat să treceţi? întrebă un copil.

– Aveţi un vindecător? strigă Sken.

– Nu unul din sat, adăugă Patience.

– Câteodată ăştia ştiu mai multe decât medicii din oraşe. Iar dacă au unul, cu atât mai bine pentru bătrân.

– Avem un vindecător, spuse un bărbat. Un gebling. Dar e un vindecător bun.

– Poţi să tragi trăsura? întrebă Sken. O poţi duce până la vindecător? Putem plăti.

– Tinichigiul v-a lăsat bani?

Patience obosise să mai audă acest nume.

– Tinichigiul e mort, zise. Du-ne la vindecător.

– Drăguţ băiatul, zise una dintre fetişcane, o amărâtă cu dinţi proeminenţi care încerca să flirteze.

Patience oftă şi se urcă în trăsură. Acum Angel avea ochii deschişi. Îl ţinu de mână ca să-i domolească teama pe care fără îndoială o simţea.

– Suntem printre prieteni, îi spuse ea.

Sătenii apucară de oişte şi alţii împinseră din spate. Sken urcă recunoscătoare în trăsură. Un sentiment ciudat o copleşi pe Patience imediat ce trăsura începu să se mişte din nou, o senzaţie de dulceaţă, de pace. Toată opoziţia lui Unwyrm dispăruse. Iar acum chemarea din Cranning revenise, o dorinţă de a merge mai departe, spre nord, spre Cranning. Acolo unde o aştepta iubitul ei, cu blândeţe şi sărutări tandre, iubitul care aştepta să-i umple pântecele cu viaţă. Patience se forţă să înlăture aceste noi gânduri, aşa cum făcuse şi cu cele vechi, mai violente. Unwyrm vrea acum să mă grăbesc. Deci se pare că mă aflu exact acolo unde nu vrea el. Îndreptându-mă către un vindecător gebling dintr-un sat separat de lume de o bandă de tâlhari. Unwyrm n-ar fi putut-o conduce acolo mai bine nici dacă i-ar fi dat o hartă. Oare am făcut, la urma urmelor, ceea ce voia duşmanul meu? Sau l-am înfrânt?

– Acolo, strigă unul dintre săteni. La capătul îndepărtat al cătunului se vedea o casă măricică.

– Locuieşte acolo cu sora lui, zise un ţăran.

– Şi cu un om, un uriaş.

– Se spune că geblingii dorm împreună, zise altul.

– Animale împuţite.

– Dar e un vindecător, unul adevărat.

– Cum îl cheamă? întrebă Patience.

– Ruin, spuse un bărbat.

Sken pufni:

– Un nume promiţător.

Fumul ieşea în vârtejuri pe coş. Treci pe lângă casă, îndemnă chemarea din Cranning. Grăbeşte-te. Angel o să fie în siguranţă. Mergi înainte, treci de casă, treci de casă.

Uşa se deschise şi apăru o femeie geblingă, acoperită cu blană. Era curată, deloc împuţită, frumoasă după standardele geblingilor. În ochii ei sclipea o inteligenţă care o determină pe

Patience să fie prudentă cu ea. N-avea rost să afle că înţelegea limba geblică.

Casa aceea era destul de importantă pentru ca Unwyrm să nu vrea ca ea să fie acolo. Aşa că avea să intre ca ambasador şi să afle tot ce se putea înainte de a se angaja la ceva.

Între timp, spera împotriva tuturor probabilităţilor că Angel va putea fi salvat. Sângele ţâşni pe la baza săgeţii atunci când sătenii îl purtară înăuntru. Patience se gândi să le împrăştie monede de aramă, dar luă o monedă de oţel şi i-o dădu bătrânului care părea să fie şeful satului.

– Pentru întregul sat, fiindcă aţi fost buni cu noi.

Bătrânul zâmbi şi dădu din cap, iar oamenii murmurară mulţumiri. Erau bani mai mulţi decât câştiga satul într-un an întreg.

8. CASA GEBLINGILOR

Reck[1] îi auzi pe săteni venind încă de când se aflau departe de căsuţa ei. Era tulburare în murmurul adus de vânt. Înălţă capul ca să audă mai bine. Să fie vreo adunare? Nu, nu se simţea furia. Acela nu era un sat care să le permită preoţilor să-i stârnească împotriva geblingilor. Ceea ce nu însemna că nu rămânea întotdeauna o posibilitate. Nu se ştia niciodată când oamenii puteau să devină religioşi şi să înceapă să ucidă.

Dar pentru ce atâta agitaţie dacă veneau pentru o vindecare? însemna că cineva important avea nevoie de îngrijiri medicale, cineva neobişnuit sau puternic. Un străin, desigur, întrucât niciun om neobişnuit sau puternic nu trăise vreodată în apropierea Satului de pe Apă - unul dintre sutele de sate cu astfel de nume de pe malurile Cranwaterului. Străinul era probabil rănit, nu bolnav, căci de mult boala nu mai atrăgea mulţimea. Se temeau de molipsire.

Reck se duse la uşă şi îl strigă pe Will. Era pe câmp, prăşind cartofii. El o auzi, îi făcu cu mâna, aruncă săpăliga pe sanie şi târî povara grea pe pământ înspre hambar. Era un bărbat înalt, uriaş chiar şi după standardele umane; avea aproape de două ori mărimea unui gebling. Cândva fusese soldat, sclav în slujba unui ofiţer într-o armată sau în alta. Era un ucigaş dovedit, mai puternic decât orice om de care auzise Reck.

Însă Reck nu se temea de el. Îl întâlnise pe când era un sclav evadat, cu mulţi ani în urmă, şi îi oferise protecţie şi un loc unde să-şi întemeieze o fermă. Pentru el era suficient. El şi cu Reck duceau o viaţă destul de plăcută. Nu-şi spuneau multe unul altuia, pentru că nu erau multe de spus. Amândoi îşi făceau treaba bine şi cu încredere, găsind bucurie în muncă.

Însă erau suficient de inteligenţi ca să fie discreţi. După atâţia ani nu mai era niciun secret în sat faptul că un om uriaş trăia împreună cu geblingii la marginea pădurii.

Dar nici nu-i înrăiau pe săteni sfidându-i; Will se ţinea deoparte când oamenii îşi aduceau bolnavii sau răniţii ca să fie vindecaţi. Nu avea nicio problemă cu ei.

Will duse sania în hambar şi fără îndoială se urcă în pod să doarmă până când plecau oamenii. Will avea remarcabila capacitate de a dormi oricând voia, atât cât voia. Reck se

---

1 Îngrijorare (n. tr.).

întreba adesea dacă Will era vreodată bântuit de visele care pe ea o ţineau trează nopţi în şir. Se întreba, dar nu vorbea. Visele nu erau un subiect despre care o geblingă amabilă să pună întrebări.

Văzu că oamenii trăgeau o trăsură spre casa ei. Nu avea cai. Asta însemna că proprietarii trăsurii căzuseră pradă tâlharilor - oamenii Tinichigiului, fără îndoială. Nu era o surpriză. Surpriza era că cineva scăpase cu viaţă. De obicei, Tinichigiul era foarte atent.

Adulmecă aerul. Sânge, dar nu şi miros de măruntaie. Poate doar o rană superficială, ceva ce putea curăţa şi bandaja fără să aştepte să se întoarcă fratele ei.

În trăsură se afla un băiat, stând jos şi discutând cu sătenii. Părea că el era şeful. Un bătrân zăcea întins cu capul în poala băiatului.

O femeie grasă cu aspect vulgar stătea pe locul vizitiului, strigând la ţăranii care trăgeau trăsura, grăbindu-i cu înjurături, promisiuni şi zeflemele. Aşadar bătrânul era cel rănit. Numai unul? Şi un băiat atât de tânăr… Tinichigiul avusese întotdeauna ochi pentru efebi. Ceva ciudat se petrecuse în pădure.

Puţin probabil ca Tinichigiul să mai fi fost în viaţă, având în vedere deznodământul. Oricine erau ei, probabil erau mai grozavi decât păreau la prima vedere. Asta era în regulă; Reck înţelegea. Şi ea era mai grozavă decât părea.

Îi întâmpină la poartă.

– Duceţi-l pe bătrân înăuntru dacă nu poate merge, zise. Lăsaţi trăsura aici, iar voi, ceilalţi, mergeţi acasă.

– L-au omorât pe Tinichigiu, spuse unul dintre săteni.

– Şi pe jumate dintre oamenii lui.

Femeia grasă se împăună:

– Juma' din ei i-am omorât chiar eu, şi crede-mă că toţi au câte un semn sau două pe ei!

Putea fi fanfaronadă, dar nu era aşa. Reck îi văzu urmele de sânge de pe braţe. O parte din sânge era chiar al ei.

– Te poţi spăla în bazinul ăsta de afară. Curăţă-ţi rana aia.

Femeia grasă se spălă, iar oamenii îl aduseră pe bătrân înăuntru şi-l aşezară pe masă. Băiatul şi femeia intrară să se uite; Reck nu le dădu atenţie. Bătrânul avea o săgeată în gât, bine înfiptă. Trecuse prin spatele traheei, astfel că avea dureri, dar nu respira sânge.

Sângele se scurgea încă încet de la baza rănii. Reck se aplecă şi îl mirosi, apoi scoase limba să-l lingă. O auzi pe femeia grasă mârâind cu repulsie. Băiatul nu spuse nimic. Ceva nu e-n regulă cu băiatul ăsta, gândi Reck. Dar nu-şi putea da seama ce anume; era mai important gustul sângelui bătrânului.

– Otravă, le spuse Reck. Una urâtă. Rana asta n-o să se vindece. Sângele o să curgă continuu.

– Atunci nu-i scoatem săgeata? întrebă femeia grasă.

– Ai făcut bine că aţi lăsat-o acolo.

– Ce-o să faci? întrebă băiatul.

– Nimic. Reck se întoarse către săteni: Plecaţi, v-am spus. Aţi făcut tot ce-aţi putut!

– Nu faci nimic! zise băiatul. Mulţumim, atunci o să ne ducem în alt sat.

Băiatul vorbea cu un ton din care reieşea că se aştepta să fie ascultat.

Hum, fiul fierarului, rosti în drum spre uşă:

– O, asta-i fata goblină. Fratele e vindecătorul.

– O fată! strigă femeia grasă. De unde-ţi dai seama, la goblini?

– Când o să-l vezi pe fratele ei o să-ţi dai seama. Are ştremeleagul uite-aşa de lung. Niciodată nu poartă nimic în afară de blană.

Reck se obişnuise ca oamenii să-i ridiculizeze pe faţă pe geblingi. Dacă geblingii ar fi fost mai mari de două treimi din înălţimea medie a unui om, poate că ar fi refuzat să suporte. Dar atâta timp cât geblingii aleseseră să trăiască departe de Cranning, în lumea oamenilor, trebuiau să se acomodeze cu răutatea lipsită de minte a fiinţelor umane. Fratele ei, Ruin, suporta mai greu decât cei mai mulţi dintre ei. Petrecea mai tot timpul în păduri, ca să scape de ei, şi refuza să poarte orice fel de îmbrăcăminte, parcă declarând că preferă să fie animalul care îl considerau ei decât să se prefacă unul de-al lor.

– Când o să se întoarcă fratele tău? întrebă băiatul.

Reck nu răspunse la întrebare. Studie chipul băiatului, apoi adulmecă din nou aerul. Iată ce nu era în regulă. Băiatul nu avea creasta osoasă deasupra ochilor, ca majoritatea masculilor umani. Şi se simţea mirosul sângelui menstrual; sângele viu din rana bătrânului îl acoperise. Dar nasul lui Reck nu putea fi minţit.

Uşa se închise în urma ultimilor săteni.

– Am întrebat când se întoarce fratele tău.
– Mai întâi, zise Reck, spune-mi cine eşti şi de ce te prefaci că eşti băiat.
Deodată simţi o mână puternică apucând-o de încheietură, răsucindu-i-o. Era bătrânul. Îl crezuse inconştient, însă acum o ţinea ca într-o menghină. Ar fi putut să-l lovească în vintre şi să-l facă să-i dea drumul, dar nu văzu niciun motiv să-i sporească durerea pe care o simţea deja.
– Pe oameni îi poţi păcăli, zise ea, dar nu şi pe un gebling cu jumătate de creier. Ceea ce ochii nu pot vedea, nasul simte.
– Dă-i drumul, zise fata. E perioada ciclului meu, îţi aminteşti? Am uitat că geblingii îl pot mirosi. E un dar pe care mi-aş fi dorit să-l am.
Strânsoarea bătrânului slăbi. Reck nu se mişcă până ce el nu îşi retrase mâna.
– Bătrânul se numeşte Angel. Este tutorele şi prietenul meu. Femeia aceasta minunată este Sken. S-a autoinclus în preţ când i-am cumpărat vasul ca să plecăm din Heptam. Fata zâmbi: Voiam să spun că mă cheamă Adam, dar acum că îmi ştii sexul n-o să-ţi mai spun deloc cum mă cheamă.
– Cum presupui că o să ne plăteşti, dacă v-a jefuit Tinichigiul?
– Tinichigiul nu ne-a jefuit. Doar s-a oferit s-o facă. Oamenii lui ne-au alungat caii, dar i-am bătut mai rău decât se aşteptau. Ne gândeam să cumpărăm cai de aici. Dar se pare că nimeni nu are cai de vânzare.
– Îi ia armata, spuse Reck. Oamenilor nu le lasă decât câte un cal pentru munca la câmp. Geblingii nu primesc deloc cai.
– Nu vreau calul tău. Vreau doar ca Angel să se facă bine.
– O să vină fratele meu.
– Nici măcar nu ai trimis după el.
– Nu e nevoie să trimit după el. El cunoaşte animalele pădurii. Ele văd tot ce se petrece aici şi îi spun.
Fata îi aruncă o privire lui Sken, parcă întrebându-se: În ce superstiţie absurdă ne-am băgat?
Bătrânul şopti:
– Noi nu suntem ţărani. Ştim că geblingii se pot chema unul pe altul. Nu e nevoie să ne spui poveşti cu animale.
– E vorba despre animalele pădurii, zise Reck. Dar am învăţat de mult să nu mă cert niciodată cu un om care se crede savant.
– Sunt filozof. Săgeata asta din gât doare ca naiba.

– Îmi pare rău. Fratele meu ar putea fi departe. Ar putea dura ceva până vine. Nu putem face nimic.
– Mi-e sete.
– Este posibil ca săgeata să treacă prin gâtlej, pe unde înghiţi.
– Trece.
– Atunci nu primeşti nici de băut.
Atunci fata şi Sken se aşezară amândouă, fata pe un taburet şi Sken pe podea, sprijinită de perete. Reck se întoarse la treburile ei, punând smocuri de pene la săgeţile pe care le cioplise ieri. Era o muncă dificilă, de fineţe, pe care respiraţia chinuită, dureroasă a omului de pe masă nu o făcea mai uşoară.
Will intră curând după aceea, aducând apă. Nu se uită la vizitatori, cu excepţia unei priviri către omul de pe masă. Puse o găleată cu apă lângă foc şi pe cealaltă o vărsă într-un lighean mare din apropierea mesei. Abia atunci se întoarse cu faţa la vizitatori.
– Will, zise, prezentându-se.
– Sken, răspunse femeia grasă.
Fata nu spuse nimic.
– Locuieşti aici? întrebă Sken.
Will aprobă din cap.
Sken se uită de la el la Reck şi înapoi.
– Dezgustător, zise.
Will rânji.
– Sunt sclavul ei.
Sken se relaxă puţin.
– E dezgustător ca un gebling să fie stăpânul unui om, dar atâta timp cât ea nu te încalecă…
– Aş zice că nu e treaba ta, zise Reck. Ai un mod ciudat de a vorbi dacă vrei ca omul ăsta să trăiască.
– Spun ce gândesc, replică Sken.
– Atunci gândeşti ca o balegă.
Sken făcu un pas către ea. Atât Angel, cât şi fata strigară la ea să se oprească. Will strigă şi el, dar la Reck. Însă în ciuda strigătelor, nu zgomotul o opri pe Sken, ci vederea lui Reck cu arcul gata pregătit. Într-o secundă putea înfige o săgeată oriunde ar fi vrut.
– Nu, Reck, rosti Will.

– Vin ca nişte cerşetori la uşa mea şi apoi mă acuză că permit unui om să mă încalece. Deşi, dacă ar încerca asta vreun om, tu eşti singurul care s-ar putea să supravieţuiască.

Angel vorbi slab de pe masă:

– Iart-o pe femeia asta. A fost crescută pe râu şi niciodată nu a învăţat să vorbească civilizat cuiva.

Reck coborî arcul. Sken trase de gulerul hainei şi se aşeză înapoi, cu ochii la foc. Niciodată insultarea goblinilor n-o mai adusese atât de aproape de moarte.

Negustorii geblingi care plăteau pentru traversarea râului spre Heptam erau blânzi şi nu ripostau niciodată. Nu era pentru prima oară când Sken trebuise să-şi revizuiască înţelegerea modului cum funcţiona lumea, dar niciodată nu-i plăcuse.

Will se apucă să prepare cina, iar Reck se întoarse la săgeţile ei. Angel respira tot mai rar. Fata stătea tăcută în colţ. Rămaseră aşa, muţi şi prudenţi, până la amurg, când Ruin sosi acasă.

9. VINDECĂTORUL

Ruin simţea apăsarea urii lui Unwyrm ca suflul unui vânt pe faţa sa. Aproape se sprijinea pe ea, strâmbându-se din cauza suferinţei pe care i-o provoca înaintarea. Dacă l-ar fi văzut cineva, ar fi arătat ridicol, un gebling dezbrăcat, murdar, nepieptănat, străduindu-se să se mişte peste pajiştile netede acoperite de iarbă în lumina soarelui sau chinuindu-se să se ţină pe picioare între copacii ale căror ramuri se îndoiau uşor în calea lui.

Dar ori de câte ori Ruin îşi îndrepta faţa către Cranning simţea un uragan de rezistenţă. El era singurul gebling dintre toţi geblingii care nu putea merge acasă.

După două astfel de zile istovitoare - înaintând cu greu, oprindu-se să se odihnească, înaintând iarăşi - o simţi pe Reck chemându-l. Acea atingere iubitoare care părea să apese ca nişte degete delicate pe coloana vertebrală - Ruin nu-i spusese niciodată cum îl afecta chemarea ei; niciun alt gebling nu avea asemenea putere asupra lui. În special acum, după zile întregi de răcnete furioase ale lui Unwyrm, şoapta lui Reck era de nesuportat.

Ruin căzu în genunchi şi plânse. Plânse de furie - furios că Reck îl chema, furios pe sine pentru că nu avea puterea să-i ignore chemarea şi să-şi continue lupta.

Dar nu mai putea lupta. După ce zăcu în iarbă lângă pârâu câteva minute sau o oră, se târî până la apă şi bău, apoi se ridică. Pentru o clipă privi spre Cranning; însă gândul la încă un pas în acea direcţie era mai mult decât putea suporta. Se întoarse şi porni în direcţia opusă. Îşi simţea picioarele uşoare. Sălta printre păduri şi pajişti, parcurgând în minute drumul pe care se străduise cu orele.

Tot timpul sora lui era ca un cântec în minte, alinându-l, chemându-l înapoi la ea.

Chemându-l, dar nu chemându-l acasă. Nu exista niciun gebling în viaţă care să-şi numească locuinţele omeneşti „acasă”. Pentru geblingi exista o singură casă: măreţul oraş de pe stâncă, tunelele şi şanţurile necartografiate care se întindeau la kilometri adâncime sub suprafaţa Piciorului Cerului.

Cranning, un oraş cu mai mulţi locuitori decât aveau majoritatea naţiunilor, populat cu oameni, dwelfi şi gaunţi dar condus de geblingi, căci numai geblingii purtau în minţile lor

amintirea de neşters şi de nescris a fiecărui cot al fiecărui tunel din acel loc. Fiecare piatră din fiecare peşteră le era familiară, chiar şi geblingilor ca Ruin, care niciodată nu pusese piciorul pe piatră, niciodată nu gustase apa rece curgând prin tunele de la gheţarul de deasupra, niciodată nu dormise sub arcul de întuneric infinit mai mângâietor decât cerul. Acolo unde se afla Reck, Ruin putea fi liniştit; dar afară din Cranning nu se putea considera acasă.

Şi, atâta timp cât trăia Unwyrm, cum ar fi putut Ruin să ajungă acolo? Era dilema vieţii sale, încă de când era copil şi mama lui îi explicase cine era el şi ce avea de făcut.

– Tu eşti cel mai special din cel mai special sânge, tu şi sora ta aveţi seminţele măiestriei în sufletele voastre. Nu există nimic ce voi să nu puteţi învăţa, nimic ce nu puteţi face, nicio idee nu poate apărea în minţile voastre ca un fulger într-o furtună. V-aţi născut pentru a fi cea mai bună replică a geblingilor la teribila ură a lui Unwyrm, singura noastră speranţă de a-l ucide, voi doi.

– Unde o să-l găsesc? întrebase copilul Ruin.

– Trăieşte în inima Cranningului, acolo unde izvorăşte sângele vieţii. Trăieşte în fiecare pântece de gebling, vipera din sânul nostru, ca să ne devoreze pruncii din clipa în care se nasc.

– Atunci arată-mi drumul spre Cranning, mamă, ca să mă pot duce să-l omor!

Atunci mama plânsese, cu limba ei lungă atârnându-i descurajată din gură, cu cei doi ochi sclipindu-i de lacrimi.

– Cum de tu, dintre toţi geblingii, nu cunoşti deja drumul? Ah, Ruin şi Reck, fiul meu, fiica mea, v-am creat ca să fiţi căderea duşmanului nostru, dar el deja vă cunoaşte şi vă ascunde Cranning chiar în minţile voastre.

După ce mama lor murise, Ruin şi Reck rătăciseră un timp fără ţintă prin lume. Fiecare începuse să se pregătească pentru ceea ce mama lor îi învăţase că trebuie să facă. Reck învăţă arta folosirii arcului şi putea ucide tot ceea ce vedea, dar refuză să caute drumul spre Cranning, negând că acel loc ar însemna ceva pentru ea. Îşi bătea joc de Ruin din cauza eforturilor lui nesfârşite de a ajunge în acel loc. „Nu-s decât vise şi viziuni”, zicea ea, „numai nişte profeţii prosteşti”. Însă se antrena cu arcul în toate orele ei libere, şi studia toate legendele despre Unwyrm pe care le putea afla printre geblingii care călătoreau pe fluviu şi căutau ospitalitate în casa ei.

Ruin, în schimb, nu trebuia să devină ucigaş. El învăţă artele vindecării. Hoinărea prin păduri, testând ierburile care creşteau acolo, folosindu-le ca să trateze animalele bolnave sau rănite de oameni sau de alte fiare. Când o iarbă era promiţătoare, el o cultiva şi o îngrijea, o învăţa şi mai multe despre ceea ce dorea el să facă, iar în curând obţinea ierburi care alungau infecţiile, pulberi din rădăcini care puteau lecui boli, fructe care îndepărtau durerea. Şi cunoştea interiorul unui corp doar privindu-i liniile exterioare. Şopârla şi leul, rubinul şi găinuşa de munte, el le putea deschide şi aşeza corect. Nu şi-ar fi putut aşterne niciodată aceste cunoştinţe în cărţi, aşa cum făceau oamenii.

Bieţii oameni - lor le lipsea cealaltă minte, memoria secretă în care geblingii ascundeau cele mai importante cunoştinţe chiar şi faţă de ei înşişi. Dacă l-ai fi întrebat pe Ruin ce nu era în regulă la unul dintre numeroşii lui pacienţi, n-ar fi putut să spună, căci mintea lui umană, mintea cuvintelor, nu ştia nimic despre vindecare.

Mintea cuvintelor putea doar să vorbească, să-şi amintească imagini şi sunete; el nu o folosea. În cealaltă minte avea încredere, cealaltă minte pe care o lăsa să-l conducă, iar aceasta îi aducea cele mai alese daruri.

Numai că de aceeaşi minte se folosea şi Unwyrm ca să-l forţeze să se îndepărteze de Cranning. Numai mintea cuvintelor, atât de slabă şi de urâtă, îl putea împinge înainte, iar şi iar, luptând pentru controlul asupra picioarelor şi braţelor sale, în nesfârşitul suiş vertical în întâmpinarea duşmanului său. Şi când ne vom întâlni ce voi face? La ce aş fi bun, în afară de a fi primul devorat dintre ai mei?

Cădea noaptea şi Ruin era amărât de eşec atunci când ajunse la casa pe care o împărţea cu Reck. Îşi dădea seama după miros că erau oameni înăuntru, ştia de asemenea că erau un bătrân rănit şi o tânără care îl iubea şi se temea pentru el.

Femeia cea grasă era doar o grămadă de sudoare; nu o luă în seamă. Mai era de asemenea şi mirosul lui Will, dar Ruin nu îl luă nici pe el în seamă. Dacă sora lui dorea să ţină un bărbat în loc de un bou, era dreptul ei. Ruin nu vorbea niciodată cu Will, iar Will îi întorcea favoarea.

Reck îl întâmpină fără nicio urmă de zâmbet. Fuseseră nişte conflicte acolo. Ruin o iscodi în geblică:

– De ce i-ai lăsat să stea aici dacă te-au jignit?

– Fata, răspunse Reck. Nu-mi spune că nu simţi ce-i face lui Unwyrm pentru că se află aici.

Ruin se apropie de fata îmbrăcată băieţeşte care stătea în colţ, pe podea. Da, putea să simtă şi el, ca o furnicătură pe şira spinării. În apropierea ei, Unwyrm nu-i alunga deloc. Îi chema. Era ceva ce Ruin nu mai simţise niciodată înainte, ceva de care doar auzise: chemarea din Cranning.

Era incredibil de puternică, precum promisiunea unei plăceri sexuale, precum dragostea unei mame pentru copilul ei. Ruin îngenunche şi-şi apropie faţa de cea a fetei. Îi ignoră repulsia, îi ignoră mâna care se ridică spre păr.

Femeia grasă strigă de lângă foc:

– Ia animalul ăla murdar de lângă ea sau îl omor cu mâna mea!

– Linişte, murmură fata. El are mai multe motive să se teamă de mine decât eu de el.

Ruin îi simţi răsuflarea pe obraz şi îi păru o briză călduţă din Cranning, care acum îl chema pentru prima dată în viaţa lui.

– Un gebling dezbrăcat să se apropie aşa de o fată, mormăi Sken. Era o vreme când goblinii îşi cunoşteau locul.

Reck îl aduse înapoi la treabă:

– Pe femeia asta iubitoare de geblingi o cheamă Sken. Bătrânul pe moarte e Angel.

Ruin se trase de lângă fată. Simţi o durere aproape fizică atunci când chemarea din Cranning dispăru. Totuşi, chiar şi stând departe de ea, mai avea încă putere asupra lui, căci presiunea constantă a urii lui Unwyrm slăbise. Ruin nu-şi dăduse seama niciodată de cât de mult din cealaltă minte a lui se folosea Unwyrm. Acum, examinând rana, înţelegerea veni atât de repede şi de limpede încât aproape că reuşi - nu tocmai, dar aproape - să transpună înţelegerea în mintea cuvintelor şi să şi-o explice. Pentru prima dată îşi dădu seama ce ar fi putut deveni dacă Unwyrm ar fi murit.

Angel era inconştient. Asta însemna că Ruin nu mai trebuia să piardă timpul adormindu-l cu medicamente. Gustă rana, din care încă mai ţâşnea sânge. Cunoştea otrava - una dintre buruienile copilăreşti de care bandiţii din păduri erau aşa de mândri. Săgeata în sine îl îngrijora mai mult.

Rupsese carnea la intrare şi avea să rupă şi mai multă la ieşire. Gâtlejul bărbatului nu se va vindeca bine şi era posibil să moară de foame înainte să poată înghiţi din nou.

– Trebuie să-l tai, zise Ruin din nou în geblică. Ca să se poată vindeca pe interior. Spune-le tu oamenilor.

Ştia destulă agarantă ca să se facă înţeles, dar era mai uşor s-o lase pe Reck să discute cu oamenii. El, unul, prefera să comunice cu animalele care nu se considerau inteligente.

În timp ce Reck le spunea celorlalţi ce urma să facă Ruin, el găsi sporii ciupercii care să neutralizeze otrava, alese un bisturiu subţire de alamă din cutia sa de unelte şi trase uşor un fir lung şi subţire de iarbă sârmoasă din glastra de la fereastră. În sol nu existau metale, deci totul era organic şi în final avea să se resoarbă în interiorul corpului. Puse lama şi firul în gură împreună cu un lăstar de rădăcina-prostului ca să le sterilizeze. Apoi, dintr-o singură mişcare rapidă, tăie adânc în gâtul bărbatului, deasupra săgeţii şi dedesubt. Ruin îşi cufundă limba în sporii ciupercii, apoi o înfipse în tăietură, adânc în rană, acolo unde otrava de pe săgeată încă mai împiedica un pic coagularea sângelui. Dura doar câteva minute pentru ca sporii să-şi facă efectul, hrănindu-se cu otrava apoi producând propriul lor coagulant care să ajute la oprirea sângerării.

În timp ce aştepta, i se adresă lui Reck - în geblică, bineînţeles, pentru ca oamenii să nu înţeleagă.

– Fata - cine e, şi de ce o cheamă Unwyrm?

– De unde să ştiu eu? întrebă Reck.

– Eşti una dintre cei care cunosc toată înţelepciunea wyrmilor. E prea tânără să fie un înţelept.

– Poate că înţelepciunea îi depăşeşte anii. Cred că e mai periculoasă decât pare. Nu se teme de nimic. N-a zis, dar cred că ea i-a omorât pe cei mai mulţi dintre oamenii Tinichigiului.

– Cu mâinile goale?

– Ştii ce femeie de-a oamenilor vrea Unwyrm. Vigilenţii vorbesc tuturor despre profeţia despre cea de şapte ori şi încă de şapte ori a şaptea fiică...

– Nu dau atenţie oamenilor, şi cu atât mai puţin religiilor lor.

– Cea de şapte ori şi încă de şapte ori a şaptea fiică s-a născut acum cincisprezece ani, fiica heptarhului detronat din Korfu, care pretinde să conducă lumea. Ar putea avea vârsta asta.

– E greu de crezut că dintre toate drumurile spre Cranning el ar fi condus-o exact la noi.

Sporii îşi făcuseră treaba; sângerarea se opri.

Ruin apucă săgeata şi o smulse. Bărbatul ţipă în somn, alt sânge se scurse, dar sporii închiseră din nou rana. Ruin îşi strecură degetul în jurul esofagului zdrenţuit şi-l trase la vedere. Apoi, cu îndemânare, făcu tăieturi verticale, îndepărtând marginile rupte.

În timp ce cosea rănile cu iarbă sârmoasă, vorbi cu Reck în geblică:

– Totuşi, nu contează dacă e ea sau nu, aşa-i? Nu va merge la Cranning fără noi.

– Nu mă interesează Cranning, zise Reck.

– Eşti la fel de implicată în asta ca şi mine. Te presează şi pe tine la fel.

– Numai că eu nu încerc să ajung acolo, aşa că nu-mi face rău. N-ar trebui să încerci nici tu, Ruin. De ce crezi că a rămas familia noastră în exil atâtea generaţii, dacă nu pentru a fi departe de Cranning exact în acest moment?

– Dar el vrea ca noi să stăm departe. Asta schimbă totul. Până acum întotdeauna a vrut ca împăratul să fie acolo cu el.

– Deci ne ducem acolo tocmai pentru că el nu vrea? Atunci înseamnă că ne controlează la fel de sigur ca întotdeauna.

– Până acum, surioară, a vrut să se folosească de geblingi ca să distrugă tot ce construiseră oamenii. Nu avea puterea să ne oblige pe toţi, dar îl obliga pe împărat, iar împăratul îi aduna pe toţi pentru misiunea comună. Însă de data asta e cu totul altceva. Nu plănuieşte ca geblingii să acţioneze toţi împreună. Poate că planul e să nu acţionăm împreună. Şi din cauza asta trebuie să ne ducem acolo.

– Să renunţăm la ţelul guvernării strămoşilor noştri pe baza unei bănuieli?

– Strămoşul care a conceput pentru prima dată acest plan a fost sub controlul lui Unwyrm. De asta a decis să plece în exil. Dar cum putem fi sigur că exilul nostru nu a fost exact ceea ce voia Unwyrm să decidă?

– Nu există cale de ieşire din cercul ăsta, frate. Cine ştie dacă tot ceea ce vrem noi nu e doar o joacă în mâinile lui?

– Vezi? Deci noi decidem din alte motive. Uite unul: fără răsuflarea lui Unwyrm în faţă, surioară, pot… să respir în sfârşit.

Indiferent dacă Unwyrm vrea asta sau nu, ea ne poate duce până la el.

– Până în momentul în care el va înceta să o cheme.

– Depinde dacă el o vrea pe ea mai mult decât se teme de noi.

– Deci tu crezi că ea e aceea.

– Poate norocul ne surâde. Ruin termină cu esofagul şi îl aşează la locul lui. Spune-i că gâtul o să i se vindece în câteva zile. O să fie mai strâmt ca înainte. Va trebui să mestece bine mâncarea.

Reck se întoarse şi, în agarantă, împărtăşi veştile celorlalţi. Ruin încă mai cosea exteriorul rănii, de data asta cu aţă obişnuită, când Reck termină şi îi atinse umărul.

– Contează pentru tine dacă fata ne cunoaşte planurile sau nu?

– De unde să le cunoască? întrebă Ruin, legând aţa.

– Pentru că tocmai am descoperit că înţelege geblică.

Ruin se întoarse şi se uită la fată. Chipul ei era lipsit de expresie.

– Ce te face să crezi asta?

– Pentru că deja era liniştită în privinţa lui Angel înainte de a-i spune eu că se va face bine. Apoi s-a prefăcut din nou uşurată după ce i-am spus. Dar transpiraţia ei spunea altceva.

Ruin rânji spre fată, lăsându-şi limba să atârne puţin în afară. Ştia că limba subţire şi bifurcată a geblingilor îi enerva pe oameni, însă ea nu dădu niciun semn că ar deranja-o. I se adresă în geblică:

– Niciodată să nu încerci să amăgeşti un gebling, femeie. Tu eşti adevărata fiică a heptarhului, nu-i aşa?

Fata răspunse liniştit şi uşor, ca şi cum ar fi stat de vorbă toată ziua, iar Ruin remarcă faptul că vorbea geblică fără nicio urmă din şovăiala pe care o aveau adesea oamenii când încercau să formeze sunetele cu limbile lor boante şi scurte.

– Nu, domnule. Eu sunt heptarhul.

Deci tatăl ei murise. Ruin nu simţea regret pentru moartea unui om. Oamenii făceau un spectacol măreţ din etalarea durerii, dar nu înţelegeau cu adevărat legăturile dintr-o familie adevărată. Ei nu aveau cealaltă minte şi nu puteau vorbi decât prin cuvinte. Rămâneau străini unul faţă de celălalt întreaga viaţă. Ce însemna viaţa unei asemenea creaturi?

Aşa că nu îi prezentă condoleanţe.

– Ştii ce plată vreau pentru viaţa prietenului tău.

– E sclavul meu, nu prietenul, zise ea.

– Să mă iei cu tine. Să nu faci nicio încercare să plecaţi fără mine.
– Poate că nu merg acolo unde crezi tu că merg.
– Mergi la Cranning ca să distrugi neamul nostru, iar eu voi merge ca să-l salvez.
– Atunci de ce nu mă ucizi acum, să ne scuteşti pe amândoi de toată osteneala?
– El te vrea pe tine, dar, dacă te ucid, s-ar putea folosi de altcineva. Aşa cel puţin ştim cine eşti şi unde te afli. Când Unwyrm te va aduce în cuibul lui, vom fi şi noi acolo. Cred că asta înseamnă să fim prieteni.
Îi zâmbi şi lăsă să i se vadă vârfurile limbii.
Reck stătea lângă oala cu mâncare, cu lingura în mână.
– De ce spui mereu „noi”, când eu nu am nicio intenţie să plec?
Ruin nu se uită la ea.
– Pentru că nu m-ai lăsa să-l înfrunt pe Unwyrm de unul singur.
Reck ridică din umeri.
– Fiertura lui Will e gata.
Ruin se apropie mai mult de heptarh. Deşi ea stătea jos şi el în picioare, nu trebuia să se aplece prea mult pentru ca ochii lor să se întâlnească.
– Îmi dai cuvântul tău? Drept plată pentru viaţa sclavului?
– Ai cuvântul meu, dar nu ca plată pentru ceva. E treaba lui Angel să plătească pentru viaţa lui, iar cuvântul mi-l dau eu.
Ruin aprobă solemn din cap.
– Atunci vino cu noi la masă.
Reck râse tare.
– A meritat tot efortul numai ca să văd clipa asta - tu, Ruin, invitând un om să mănânce alături de tine.
– Dar ea nu e un om, nu, Reck? Ea e femeia lui Unwyrm şi mama morţii.
– Nu sunt femeia nimănui, zise fata. Iar numele meu e Patience.
Fu rândul lui Ruin să râdă.
– Patience, spuse în agarant. Vino şi mănâncă.
Masa fusese proiectată pentru confortul geblingilor. Era prea scundă pentru ca Patience să poată sta pe un scaun, aşa că se aşeză pe jos. Era singurul om de la masă. Când Sken făcuse un pas către ei, privirea lui Ruin fusese suficientă ca s-o determine

să se retragă pe taburetul ei de lângă foc. Will nu făcu niciun efort să se aşeze. Îi servi pe ei, apoi îi duse un castron lui Sken.

Ruin observă că Patience cunoştea toate formele potrivite de respect. Fusese educată foarte bine, astfel încât părea la fel de firesc pentru ea ca şi pentru un gebling să ofere din fiecare bucăţică din mâncare ei lui sau lui Reck şi să ciugulească din bucăţile pe care ei i le ofereau. În rarele ocazii când oamenii erau invitaţi să împartă masa cu geblingii, de obicei arătau ce eforturi enorme şi ce sacrificii făceau ca să mănânce dintr-o lingură geblingă. Dar Patience nu arăta nimic în afară de consideraţie şi graţie. Femeia lui Unwyrm ar trebui să fie dezgustătoare, nu graţioasă, gândi Ruin.

Dar asta nu înseamnă nimic. Înainte să se termine toate astea probabil voi fi nevoit s-o ucid. Ce înseamnă moartea unui om dacă prin ea îmi pot salva neamul?

Când mâncarea se termină, băură apă fierbinte din vasul de lângă foc. Ruin se oferi să-i conducă prin pădure, dar Patience nu voia asta.

– Oamenii mei merg cu mine, zise. Când Angel va fi destul de bine îl vom duce cu trăsura. Dacă găsim să cumpărăm cai.

Reck ridică din umeri.

– Să cumpăraţi? Ruin vă poate găsi caii chiar mâine. Poate găsi orice în păduri.

– Totuşi, nu ca să tragă la trăsură, zise el. Ne-am pierde timpul scoţând-o din noroaie. Mergem în cel mai apropiat oraş al oamenilor, o vindem şi cumpărăm o barcă. Vântul bate dinspre apus, iar Cranwater e larg şi liniştit. Drumurile pe uscat sunt cea mai proastă cale de a ajunge la Cranning.

Căzură de acord. Singura ceartă urmă mai târziu, în întuneric, când Ruin stătea întins lângă sora lui şi ea îi spuse că intenţiona să-l ia şi pe Will.

– Ce înseamnă el pentru tine? întrebă Ruin pentru a mia oară. E iubitul tău acum? Vrei să-i porţi micii monştri?

Ea nu răspundea niciodată unor asemenea acuzaţii. Spuse doar:

– E prietenul meu, şi dacă merg eu, merge şi el.

– Aşadar uriaşul vine cu noi. Ar fi bine să cumpărăm o ambarcaţiune mare. Deja suntem prea mulţi. Şi în general prea mulţi oameni.

Apoi reveni la sugestiile obscene despre ce făceau Will şi Reck ori de câte ori Ruin era plecat. Ea nu răspunse, iar el se opri numai când respiraţia ei îi spuse că adormise. Nu prea mai merita să încerce s-o înfurie.

10. CRANWATER

Nu erau tocmai cel mai fericit grup care se îndrepta spre Cranning. Angel era prea slăbit din cauza pierderii de sânge şi a foamei ca să mai facă şi altceva decât să îndure zdruncinăturile drumului.

Cu toate că putea, chinuindu-se, să bea lapte primit de la fermele pe lângă care treceau, avea să dureze mult până să-şi recapete puterile şi chiar când era conştient se mulţumea să asculte conversaţiile celorlalţi şi nu încerca aproape niciodată să vorbească. Când se opreau la hanuri pe drum, Patience îl hrănea cu fiertură de ovăz în cameră în timp ce restul mâncau la masa comună. Geblingii dormeau în camera lui peste noapte, veghindu-l cu schimbul când, adormit, se contorsiona din cauza durerii din gât.

Dacă Angel era tăcut, Sken părea să nu se oprească o clipă din vorbit. Mormăia că totul mergea prost şi, deşi nu rostea niciun cuvânt adresat geblingilor sau în legătură cu ei, îşi arăta pe faţă sila faţă de ei. Avea un fel anume de a adulmeca aerul când Ruin era prin apropiere. Iar când Patience şi geblingii vorbeau în „acea bolboroseală”, devenea acră şi azvârlea coji de nucă pe spinările cailor cu deosebită violenţă.

Însă nici supărarea lui Sken şi nici chiar suferinţa lui Angel nu-i reţineau prea mult atenţia lui Patience. Era prinsă cu alte griji. Chemarea din Cranning era tot mai puternică în ea cu fiecare zi, adesea distrăgând-o de la ceea ce făcea sau gândea. Chemarea îşi modifica de asemenea şi forma. Nu mai era doar o necesitate în mintea ei. Acum era o foame a trupului.

Noaptea, într-un han nu departe de fluviul Cranwater, visă un vis frumos, profund, puternic şi terifiant.

– Patience, şopti Sken.

O scutura. Era încă întuneric. Să fi apărut vreun pericol? Patience îşi căută laţul din păr.

– Nu!

Sken încerca s-o împingă înapoi pe saltea.

Împingerea lui Sken, restrângerea fizică îi provocă lui Patience o nouă teamă, anume că Sken însăşi îi voia răul. Patience era învăţată să se apere împotriva unei asemenea tentative de asasinat în timpul nopţii. Pentru o clipă, nefiind pe deplin trează, reflexele puseră stăpânire pe ea şi lovi; apoi îşi veni în fire şi se

opri, cu mâinile deja înfipte în spatele urechilor lui Sken şi degetele mari gata să scoată ochii femeii de pe râu.

– Ce fetiţă dulce, zise Sken. Pariez că exact aşa îşi dorea mama ta să devii când vei creşte.

Acuzaţia din cuvintele lui Sken, rămăşiţele terorii de moment din glasul ei, dezgustul revelat de slaba lumină care traversa faţa femeii - aşa mă văd ei pe mine, se gândi Patience. Oamenii obişnuiţi, oamenii care se joacă cu copiii lor, care dansează la serbări până curge transpiraţia pe ei, ţipă, jelesc şi se acuză unii pe alţii prin pieţe. Pentru ei, un copil de vârsta mea ar trebui să aibă inima curată. Dacă aş fi expertă în problemele dragostei, asta i-ar întrista, cum se întâmplă cu toţi adulţii când trupul unui copil devine conştient de sine. Dar să vezi un copil atât de tânăr deja versat în violenţă şi crimă - pentru Sken eu sunt ceva monstruos, ca acei copii malformaţi care sunt strangulaţi şi arşi de moaşe.

Aproape că rosti: Am fost antrenată să fiu ceea ce sunt, şi sunt cea mai bună în ceea ce fac.

Dar Sken ar fi acuzat-o: Este pentru a doua oară când încerci să mă ucizi. Sau poate ar pune o întrebare şi mai amară: Ucizi chiar şi în somn?

Atunci Patience ar fi spus: Cum crezi că păstrează pacea un rege, dacă nu prin unelte ca mine?

Dar nu avea să se apere. Poate că uneori îşi dorea să nu fi fost fiica tatălui ei, dar o dorinţă nu putea schimba trecutul. Nu era nevoie să apere ceea ce reprezenta ea, aşa cum un munte nu avea nevoie să se justifice fiindcă era înalt şi stâncos sau tocit şi lin, sau orice formă ar putea avea. Am fost făcută să fiu ceea ce sunt, nu am ales eu.

Astfel că, în loc să răspundă vorbelor ironice ale lui Sken, Patience se ridică la înălţimea numelui său şi întrebă calm:

– De ce m-ai trezit?

– Strigai în somn.

– Eu nu fac aşa ceva.

Oare nu o învăţase Angel să fie absolut tăcută în somn? îşi amintea foarte bine apa rece aruncată pe faţă ca s-o trezească de fiecare dată când scotea un sunet, până când căpătase obiceiuri care îi asigurau nemişcarea.

– Atunci e un miracol, o voce venind din aerul de deasupra patului tău şi care suna exact ca vocea ta.

– Ce-am spus?
– Strigătele tale, fetiţo, m-au făcut să mă gândesc la un singur lucru. Că un amant trăgea de tine viguros ca un fermier care dezrădăcinează o buturugă pe câmp.
Abia atunci îi reveni amintirea visului, şi odată cu ea chemarea din Cranning.
– El îmi face asta, şopti. Îmi trimite vise. Când sunt trează, când dorm...
Sken aprobă din cap cu aer de cunoscătoare.
– Visezi până când întregul tău corp e gata pentru el, dar el nu vine niciodată la tine.
– Trebuie să mă duc eu la el.
– Blestemul femeilor, zise Sken. Ştim cum vor ei să se folosească de dragostea noastră, ştim că noi va trebui să plătim întreg preţul, dar tot ne ducem, şi rămânem.
– Asta nu e un amant obişnuit, zise Patience.
Sken o mângâie pe cap.
– O, într-adevăr. Într-adevăr, cel pe care îl iubeşti nu e niciodată obişnuit.
Cum, ea chiar credea că Patience suferea din dragoste ca o ţărăncuţă oarecare, aprinsă după vreun băiat chipeş de la o fermă? Pentru că Patience nu avusese niciodată asemenea sentimente de fetişcană, se gândi pentru o secundă dacă nu cumva Sken avea dreptate.
Însă era absurd. Patience văzuse fete tinere în multe case nobile, le auzise bârfind despre iubiţii lor reali sau pe care şi-i doreau. Chemarea neobosită a lui Unwyrm era cu mult mai puternică. Chiar acum o tulbura; avu nevoie de efort ca să nu ridice de pe saltea şi să părăsească hanul sărăcăcios, şi să meargă, să alerge, să călărească sau să înoate până la Cranning. Totuşi, presupunerile ignorante ale lui Sken erau destul de inofensive. În altă situaţie, Patience s-ar fi prefăcut că acceptă tentativa de consolare a lui Sken. Dar era prea epuizată, prea iritată din cauza chemării din Cranning ca să-i mai pese să se joace de-a diplomatul. Aşa că replică arătându-şi supărarea pe care de fapt o simţea.
– Şi dacă am suficientă răbdare o să trec peste asta?
Sken, desigur, nu avea instincte diplomatice.
– Eşti o mică scorpie. Dacă cineva încearcă să fie drăguţ...
Patience răspunse ca şi cum ar fi explicat totul despre sine:

– Luna asta m-am confruntat cu moartea de mai multe ori decât ţi s-a întâmplat ţie în întreaga viaţă.
Sken rămase nemişcată pentru o clipă, apoi zâmbi.
– Dar tu nu te pricepi la bărci aşa cum mă pricep eu.
– Acum nu suntem pe apă, zise Patience.
– Nici nu asasinăm pe nimeni, replică Sken.
Patience se lăsă pe spate pe saltea şi zâmbi rece.
Sken îşi exprimase limpede punctul de vedere.
– Moartea şi râul, fiecare ne cunoaştem meseria.
– Iubitul ăsta care te face să asuzi şi să strigi în somn...
– Nu e iubitul meu, zise Patience.
– Te vrea, nu-i aşa? Şi tu îl vrei pe el?
– El mă vrea aşa cum un şacal pofteşte un miel. Iar eu îl vreau...
– Cum un peşte îşi doreşte apa.
Patience se cutremură. Aşa era sentimentul, chiar şi acum, parcă o nevoie de a respira, de a inspira o gură bună de aer. Dar dacă ar lua acea gură de aer ar fi ultima.
– Sken, eu sunt făcută din hârtie.
Sken o atinse cu blândeţe, mângâind carnea rece şi umedă a braţului ei cu un singur deget uscat.
– Carne şi oase.
– Hârtie. Împăturită în diverse moduri, luând orice formă vor ei să iau. Moştenitoarea Casei Heptagon, fiica lui Peace, asasin, diplomat, daţi-mi o formă, eu o s-o port, îmi voi juca rolul, împăturiţi-mă iar şi iar, o să fiu iubita lui, a celui care mă cheamă, şi dacă vreodată pune mâna pe mine o să mă îndoaie de atâtea ori încât o să dispar.
Sken dădu din cap înţelept, întregul ei corp tremurând puţin datorită mişcării.
– Dacă cineva mă despătureşte de tot? Ce aş fi atunci?
– O străină, spuse Sken.
– Da, chiar şi pentru mine.
– La fel ca toată lumea.
– O, aşa crezi? Că ceva asemănător unei femei normale trăieşte în interiorul acestui delicat şi minunat trup de asasin?
– Nu-ţi da asemenea aere, zise Sken. Toţi suntem pliaţi şi nimeni nu ştie cine suntem de fapt. Dar eu ştiu. Suntem toţi identici, goi, bucăţi albe de hârtie. Modul în care suntem împăturiţi ne face diferiţi. Noi suntem pliurile.

Patience scutură din cap.

– Nu, eu nu. E posibil ca de fapt nimeni să nu pornească în viaţă alb şi neted, dar cu siguranţă eu nu. Sunt mai mult decât ceea ce au făcut ei din mine. Însemn mai mult decât rolurile pe care trebuie să le joc.

– Atunci ce eşti?

– Nu ştiu. Se răsuci cu faţa la perete ca să pună capăt conversaţiei. Poate că voi afla numai în clipa dinaintea morţii.

– Sau poate imediat după, când o să-ţi ia capul.

Patience se răsuci înapoi şi apucă strâns cămaşa lui Sken între degete.

– Nu, şopti ea aspru. Dacă o să-mi facă asta vreodată, promite-mi că o să-mi crapi capul în două, că o să verşi proto-nutrienţii, orice...

– N-o să-ţi promit asta, zise Sken.

– De ce nu?

– Pentru că, dacă o să fii în asemenea stare încât să-ţi poată lua capul, heptarhul meu, ar însemna că eu deja am murit.

Patience slăbi strânsoarea. Loialitatea lui Sken era liniştitoare. Dar era şi o povară. Patience era atât de obosită.

– Culcă-te, spuse Sken, şi nu mai visa la iubire.

– Atunci la ce să visez, dacă tot eşti expertă în somn?

– Visează la crime. Cunoscându-te, o să dormi ca un bebeluş.

– Nu iubesc moartea, şopti Patience.

Sken îi mângâie mâna.

– Nu, nu cred asta.

– N-am vrut să moară tata. Nici să fie rănit Angel, nu mi-am dorit asta.

Sken păru nedumerită. Apoi înţelese.

– Ştiu că nu ţi-ai dorit asta, fetiţo, şopti. Dar asta înseamnă că acum eşti pe picioarele tale, nu-i aşa? Cel puţin un timp. Şi desigur asta e un lucru bun.

– Tulburător uneori. Înspăimântător.

– Şi, ştiind că îl înfrunţi pe cel mai puternic duşman din lume, singură...

– Asta nu mă face să mă simt bine.

– Nu minţi, zise Sken. Uneori, adori asta.

– Îl urăsc pentru ceea ce mă face să doresc...

– Dar i te opui singură, tu vrei asta, tu vrei să-l înfrunţi singură şi să-l învingi.

– Poate.

– E perfect firesc să simţi aşa. La fel de perfect firesc e să fii idiot.

– Pot să omor pe oricine.

– Pe oricine vrei.

Cuvintele se pierdură în tăcere.

– Ai dreptate, spuse Patience. Cum să-l omor dacă mă face să-l iubesc?

– Vezi? Nu poţi face asta de una singură. Ai nevoie de Angel. Ai nevoie de goblini, aşa dezgustători cum sunt. Şi de uriaşul lor animal de casă. S-ar putea să ai nevoie chiar şi de mine.

– Chiar şi de tine, şopti Patience.

– Acum dormi. Suntem toţi alături de tine, tu eşti centrul tuturor lucrurilor, şi noi toţi împreună cu tine. O să ai destul timp să te desfăşori când se va termina totul, iar plugul iubitului tău va atârna pe undeva pe vreun perete.

Patience dormi. Nu mai pomeni niciodată de conversaţia din timpul nopţii, dar lucrurile se schimbară între ea şi Sken. Se ciondăneau ca întotdeauna, pentru că Sken nu prea cunoştea un alt mod de a se purta cu oamenii, dar situaţia se schimbase. Exista o legătură între ele, o legătură ca între surori, nişte surori într-adevăr ciudate, dar destul de bune.

A doua zi, porniră din nou la drum, o caravană bizară.

Însă cuvintele lui Sken schimbaseră şi modul în care Patience îi vedea pe ceilalţi. Îi privea cu alţi ochi, gândindu-se: cum mă pot folosi de el? De ce am nevoie de ea? Ce putere are el pentru a compensa slăbiciunea mea? Erau toţi periculoşi - pentru ea, dar şi pentru Unwyrm. În special geblingii erau un mister. Cu cât îi studia mai mult, cu atât Patience îşi dădea seama că cea mai mare parte a comunicării dintre ei avea loc fără cuvinte, fiecare părând să simtă când celălalt avea nevoie de ceva. Era geloasă pe apropierea dintre ei; chiar încerca să-i imite, ducându-se din când în când la Angel atunci când simţea că el ar putea avea nevoie de ea. Uneori avea, dar adesea nu era cazul. Indiferent ce ar fi avut geblingii, ei îi lipsea.

Nu avem acea sensibilitate aparte. Geblingii sunt atât de diferiţi de noi.

Această putere a lor provine din această lume, nu dintr-a noastră. Ei sunt ca Unwyrm. Ambii sunt o parte a acestui loc, iar eu sunt o străină aici.

Apoi zilele călătoriei pe uscat ajunseră la final. Fluviul se întindea din nou în faţa lor, de data asta cu un oraş aglomerat în lungul malului. Nu avură greutăţi în a găsi un negustor care să le cumpere trăsura şi caii. Atât de aproape de Cranning, toţi cumpărătorii erau, bineînţeles, geblingi. Aşadar, Patience se îmbrăcă în haine de tânăr bogat, îl luă pe Will cu ea pentru ca nimeni să nu încerce s-o jefuiască şi conduse ea negocierile, fără Ruin sau Reck care să strice târgul prin prezenţa lor.

Geblingii aveau un mod de a-şi oferi daruri unul altuia în loc de a obţine profit, şi cu toate că Patience ştia că în comoara lui Angel se găsesc destui bani ca să cumpere oricâte bărci ar fi dorit, nu voia să-şi irosească resursele.

Atunci când ceea ce deţinea el s-ar fi terminat n-ar fi fost uşor de reînnoit.

După ce vându trăsura şi avu banii în mână, Patience - arătând încă în ochii tuturor ca un tânăr înfumurat - o luă pe Sken ca să cumpere o ambarcaţiune.

La urma urmelor Sken era o femeie a râului; cine altcineva ar fi putut aprecia barca potrivită pentru călătoria lor în susul apei?

– Nu asta, spunea Sken, de fiecare dată. Prea mică, chila prea adâncă, în stare proastă, condamnată la scufundare, nu are velatură potrivită pentru navigaţia în amonte, prea greu de condus - motiv după motiv ca să respingă barcă după barcă.

– Eşti prea mofturoasă, zise Patience. N-am de gând să-mi petrec tot restul vieţii la bordul ei.

– Dacă o să cumperi o barcă nepotrivită, exact asta o să faci.

Plimbându-se pe cheiul aglomerat, Patience observă că toate bărcile erau vândute sau închiriate de către oameni.

– Trăsura ne-a cumpărat-o un gebling, zise. Ei nu călătoresc pe apă?

– Nu mă întreba pe mine despre geblingi, mârâi Sken. Sper că ăia doi nu călătoresc pe apă.

– Au salvat o viaţă care e preţioasă pentru mine.

– Iar dacă merg cu noi, sper să ţină minte cine e căpitanul navei.

– Eu sunt căpitanul navei, zise Patience.

– Nu pe o navă cu care navighez eu şi nici pe a vreunei alte persoane sănătoase la minte, spuse Sken. Tu ai banii, asta te face proprietar. Eu mă pricep, şi asta mă face căpitan.

– Autoritatea supremă?

– Nu tocmai.
– Ooo! Cine e mai presus de căpitan?
Nu fusese Sken cea care îi răspunsese. Vocea venea din cealaltă parte a lui Patience şi aparţinea unui bărbat.
– Cârmaciul! zise el.
Patience se întoarse şi nu văzu pe nimeni, doar o maimuţă ţopăind în timp ce pompa la foaie. Pompa era conectată la un tub care ducea într-un borcan din sticlă groasă, apoi în traheea unui cap ai cărui ochi priveau peste buza borcanului.
– Cârmaciul? întrebă Patience.
Sken nu se întorsese încă.
– Da, cârmaciul. Cineva care cunoaşte râul. Fiecare râu este diferit, şi de asemenea diferă de la an la an.
Când văzu cine vorbise, un cap pus într-un borcan de sticlă groasă, Sken strâmbă din nas.
– Un mort, zise. O să ne prindă tare bine.
– Am umblat în sus şi-n jos pe Cranwater în toţi ultimii două sute de ani, spuse capul.
– Capetele nu învaţă, replică Patience. Capetele nu sunt atente şi uită prea repede.
Maimuţa continua să ţopăie. N-o lăsa deloc să se concentreze.
– Eu sunt atent, zise capul cârmaciului. Eu cunosc râul ăsta. Pentru unii cârmaci fluviul e ca un duşman, se luptă mereu cu el. Pentru unii e ca un zeu, îl venerează, i se roagă, îl blestemă. Pentru alţii e ca o târfă, se consideră stăpâni, dar ea îşi bate joc de ei. Pentru alţii e o iubită, o soţie, o familie, trăiesc şi mor pentru ea. Dar eu…
– Hai, domnişorule, zise Sken. Dar Patience rămase să asculte.
– Pentru mine, Cranwater e ca nimic altceva. Eu însumi sunt râul. Acesta este numele meu, River, numele pe care mi l-a dat Dumnezeu, curentul e trupul meu, braţele, picioarele.
Maimuţa se opri să prindă un păduche. Capul zâmbi, dar pentru că gura se afla mai jos de marginea borcanului, sticla groasă transformă surâsul într-un rânjet hidos.
Maimuţa gustă păduchele, îl înghiţi şi reveni la treaba ei. Aerul trecu din nou prin gâtul cârmaciului.
– Barca mea e bună, zise River.
– Barca ta e o copaie veche şi putredă, replică Sken.
– Păi, tu eşti căpitanul, fă rost de o barcă bună, dar să te întorci să mă cumperi pe mine drept cârmaci.

– Mulţumesc, o să ne luăm un cârmaci viu.
– În regulă, plecaţi, voi aveţi picioare, puteţi merge, ce mare lucru?
Un şoim coborî, se roti, se întoarse şi ateriză pe o mică platformă din vârful stâlpului pe care atârna River. Într-o gheară ţinea un şoarece care se zbătea. Îi spintecă burta, împroşcând sânge, smulse măruntaiele cu ciocul, apoi aruncă restul cadavrului în borcanul lui River. Recipientul se clătină când proto-nutrienţii şi viermii capului se ataşară de rămăşiţe şi începură să se hrănească.
– Scuzaţi-mi prânzul, făcu River. După cum vedeţi, sunt un sistem autosuficient. Nu e nevoie să mă hrăniţi, cu toate că v-aş fi recunoscător să-mi ţineţi borcanul plin cu apă din Cranwater, şi dacă sunteţi amabili să-l spălaţi din când în când. Maimuţa reuşeşte să-l murdărească mereu cu câte ceva din mizeriile ei.
– Unde e stăpânul tău? întrebă Patience.
Sken era iritată.
– Doar nu te gândeşti să...
– Du-te să cumperi o barcă, Sken. Ai cincisprezece minute. Alege-o pe cea mai bună, şi eu o să vin să negociez preţul.
– Nu vreau chestia asta drept cârmaci!
– Dacă Ruin şi Reck sunt nevoiţi să te suporte pe tine drept căpitan al vasului, tu va trebui să înveţi să trăieşti cu River drept cârmaci. Nu tu ai spus că cel mai important e cârmaciul?
– Îţi face plăcere asta, zise Sken. Te distrezi, iar eu credeam că suntem prieteni.
– Nu greşeşti, conaşule, interveni River. Un cârmaci trebuie să cunoască bancurile de nisip, curenţii, locurile rapide, locurile în care mergi încet, canalele puţin adânci, vârtejurile. Eu le cunosc pe toate, o să vă conduc printre ele, numai să faceţi cum vă spun eu, inclusiv Regina Grăsimii pe care o ai cu tine; ce faci, îi colectezi transpiraţia şi o vinzi în vale ca ulei pentru lampă?
Patience râse. Sken nu.
– Cumpără barca, zise Patience. Îl vreau pe cârmaciul ăsta, din motive destul de solide.
River o încurajă:
– Din motive înţelepte, din motive de...
– Gura, îi zise Sken lui River. Apoi către Patience: Domnişorule, nu-l cunoşti pe omul ăsta...

– Ştiu după cum a îmbătrânit faţa lui şi câte riduri a căpătat că a stat cel puţin două secole în bătaia soarelui şi în vreme rea.

– Ah, ăsta-i adevărul, tortura vieţii mele înscrisă pe chip, zise River.

– Deci e bătrân.

– A fost cap cel puţin un secol, spuse Patience.

– Cutreierând tot timpul pe râu. Şi în toate aceste călătorii niciodată nu l-a dezamăgit pe vreun client. Nu a distrus niciun vas eşuând pe nisip sau izbind vreo piatră.

– De unde ştii asta? întrebă Sken.

– Conaşul are capacitatea să discearnă adevărul, zise River.

– Pentru că se află aici, explică Patience. Dacă ar fi dezamăgit vreodată vreun proprietar de vas, borcanul lui ar fi fost spart, iar el ar fi fost aruncat în râu de mult.

Sken se uită urât, dar nu primi alt răspuns. Aşa că porni mai departe pe chei, examinând toate vasele cu un ochi încă şi mai sceptic.

– Tu ai înţelepciune, zise River. Sper ca printre sutele de fii pe care i-am conceput când încă mai puteam să curăţ coşul pe saltea, măcar unul să fie la fel de dăruit şi inteligent şi...

– Şi bogat.

– Ca măria ta. Cu toate că mi-aş dori ca un fiu de-al meu să aibă o barbă ceva mai deasă.

– Aşa cum şi el şi-ar dori fără îndoială ca tatăl lui să aibă mai multe membre.

River chicoti, un râs sunând artificial pentru că provenea în întregime din gură. Nu avea cum să râdă din piept cu maimuţa care pompa aer în acelaşi ritm constant.

– O, amândurora ne lipseşte ceva, nu pot nega.

– Când se întoarce stăpânul tău? întrebă Patience.

– Când o trimit eu pe maimuţă să-l cheme.

– Atunci trimite-o.

– Şi să mă lipsesc de conversaţia cu un tânăr atât de plăcut? Le-am pus-o unora la fel de tineri ca tine la vremea mea, trebuie să ştii asta, şi mi-au mulţumit pe urmă.

– Iar eu o să-ţi mulţumesc că ţi-ai pierdut scula de poponar înainte de a ne întâlni.

River clipi.

– Nimic nu te şochează, nu-i aşa?

– Mă rog, nu ceva care trăieşte într-un borcan, replică Patience. Trimite maimuţa. Dacă vrei să vorbeşti, pot citi pe buze.

River emise trei sunete stridente de pupat. Patience îşi dădu seama că era un sunet pe care îl putea scoate şi fără pompă. Maimuţa dădu drumul imediat foalelor şi ţopăi până pe marginea borcanului, apăsându-şi fruntea de a lui River. Câteva ciripituri, plescăituri cu limba, pocnete din buze, şi maimuţa sări pe debarcaderul de lemn şi o luă la fugă prin mulţime.

River mai plescăi o dată, şi şoimul îşi luă zborul.

Patience rămase acolo, citindu-i buzele când el făcea glume, spunea poveşti şi o analiza cu ochii. În tot acest timp îl simţea pe Unwyrm chemând-o. Vino mai repede, am nevoie de tine, mă iubeşti, te voi avea. Nu prin cuvinte, niciodată nu erau cuvinte, era doar nevoia. Aleargă la mine acum.

Vin, zise Patience în sinea ei, străduindu-se a nu se gândi conştient la crima din mintea ei.

Capul numit River continua să bolborosească, semănând din ce în ce mai puţin cu tatăl ei pe măsură ce îl privea. Bine.

Nu avea nevoie să-i fie distrasă atenţia.

Odată ajunşi pe apă, Sken se găsi în elementul ei şi preluă conducerea asupra tuturor. Nu-i păsa că River şoptea comenzi din borcanul lui, care atârna de un catarg lângă cârmă; femeia era mulţumită să urmeze indicaţiile lui River despre direcţia în care trebuiau să meargă, odată ce demonstrase că într-adevăr cunoştea râul. Navigaţia era treaba cârmaciului - orice altceva în legătură cu nava ţinea de hotărârea lui Sken. Numai Angel, întins în sfârşit confortabil, fără zdruncinăturile drumului, numai el era scutit de poruncile ei. Pe toţi ceilalţi Sken îi încărca tot timpul cu treburile unei ambarcaţiuni urcând dificil pe râu cu ajutorul pânzelor şi al vâslelor.

Îi făcea în special plăcere să le poruncească lui Ruin şi lui Reck să se caţere pe catarg şi să se joace cu cele două vele - îi privea cu o satisfacţie nespusă întipărită pe chip cum se bălăngăneau deasupra apei îndeplinindu-i porunca. Înălţimea nu părea să-i deranjeze, şi nici munca, însă apa în sine îi făcea să nu se simtă în largul lor. Iar Sken avea un merit: nu abuza de autoritatea ei. Ca orice bun căpitan, ştia că geblingii aveau s-o asculte, dar numai atâta timp cât le poruncea să facă ceva evident necesar.

Patience îşi făcea partea ei de muncă, la fel ca toţi ceilalţi. La început, Sken nu se simţea bine dându-i ordine, dar, dacă o lăsa

fără ceva de făcut, Patience venea şi cerea, până când Sken ajunse să-i strige comenzi la fel de uşor ca şi celorlalţi. Fata era recunoscătoare pentru orice îi ţinea mintea ocupată. Chemarea din Cranning era neobosită, dar îi era mai uşor s-o suporte când avea de lucru. Astfel că îşi petrecu multe ore împletind odgoane, ridicând sau coborând pânzele sau ţinând cârma atunci când River le indica drumul în amonte, mergând contra curentului ca să păstreze vântul, folosindu-se de vâsle în canalele adânci sau de prăjini ca să treacă de locurile periculoase - era un stil de viaţă viguros, cu multă muncă grea, iar Patience ajunse să iubească râul, în parte pentru liniştea pe care i-o aducea, în parte pentru viaţa în sine. Asprimea şi bădărănia lui Sken se transformau în vigoare şi forţă văzute din interiorul vieţii pe râu.

Cu toate că Sken era un căpitan bun, nu era unul perfect. După câteva zile, Patience observă că Sken îl tiraniza fără milă pe Will, probabil numai din cauză că el îi permitea. Fără îndoială cântăreau cam la fel, dar ea avea cam un metru mai puţin în înălţime. Era comic să-l priveşti trăgând de o parâmă sau săltând ceva deasupra punţii sau dedesubt, cu muşchii săi masivi unduind pe corp în timp ce muncea, iar în tot acest timp femeia cea grasă cârcotea şi îl înjura. Bietul Will, se gândi Patience. Toate necazurile unei căsnicii, dar niciunul dintre avantaje. Dar el suporta bine şi nu părea să se supere. Devenise o parte a echilibrului. Patience nu interveni.

Era dimineaţa devreme. Will ridica ancora în timp ce Reck înălţa pânzele. Ruin stătea la prora, privind morocănos în faţă. Sken o trimise pe Patience să fixeze un odgon pe care i-l aruncă Reck, iar acest lucru o aduse în apropierea lui Ruin, care nu muncea în acest schimb.

Îl văzu cutremurându-se la apropierea ei.

– E atât de puternic când îl simţi chemându-mă? întrebă.

El aprobă din cap fără să se uite la ea.

– Cine e acest Unwyrm?

– Unwyrm. El însuşi.

– Dar cum arată?

– Nu l-a văzut nimeni niciodată.

– De unde vine?

– S-a născut din acelaşi pântece ca şi geblingii.

Era desigur un limbaj religios, şi Patience îl descifră mental în propria ei versiune a realităţii:

– Atunci e un gebling?
Ruin ridică din umeri.
– Ar putea fi. Numai că mult mai puternic decât orice alt gebling. Şi ne urăşte. Asta e tot ce ştim despre el. Ridică o mână leneşă arătând spre râu: Apa... O umple cu ură şi o trimite în jos ca să ne îngheţe.
– Chemarea... funcţionează tot în modul în care tu şi Reck vă chemaţi unul pe altul?
– Noi nu ne putem controla unul pe celălalt, dacă la asta te referi, zise Ruin. Simţim şi atâta tot. Cel mai bine o simţim între fraţi. Cel mai apropiat sânge. Reck şi cu mine suntem gemeni.
– Dar Unwyrm face asta voit?
– El o face chiar şi oamenilor. Niciunul dintre noi nu poate.
– Deci este ca un gebling, doar că are ceva mai multă putere.
Ruin păru să se înfurie.
– Nu e deloc ca un gebling.
– Atunci de ce îi spui „el"? De unde ştii că e mascul?
– Ştii şi tu că e. Fiindcă o caută pe de şapte ori şi încă de şapte ori cea de-a şaptea fiică şi nu pe cel de şapte ori şi încă de şapte ori cel de-al şaptelea fiu.
Ruin se întoarse încet cu faţa spre ea. Zâmbea, şi nu era o imagine plăcută.
– La ce i-ar folosi să se împerecheze cu un om? Viaţa indigenă şi cea provenită din stele nu se pot încrucişa.
– Voi, oamenii, aveţi o credinţă atât de emoţionantă în miturile voastre.
Încerca doar s-o chinuie. Patience îl văzuse făcând acelaşi lucru cu Reck, dar refuzase să-i dea atenţie.
– Atunci face parte dintr-o altă specie?
– Poate. Sau poate că e unicul din specia lui care a trăit vreodată.
– Imposibil. Speciile nu apar din nimic. Au părinţi. Există generaţii. Am destule cunoştinţe ştiinţifice ca să ştiu asta.
– Cel mai mare avantaj al ştiinţei, zise Reck venind din spatele lui Patience, este că îi împiedică pe proşti să descopere adevărul sau chiar să descopere că nu cunosc încă adevărul.
Ruin se încruntă la ea.
– Poate ştiinţa umană, zise.
Reck trase de blana de pe dosul mâinii lui, apoi îi îndepărtă mâna cu o lovitură.

– Au, şopti el. Îşi mângâie mâna rănită cu cealaltă de parcă ar fi fost o rană gravă.

Reck zâmbi dulce.

– Nu eşti mai bun ca om de ştiinţă decât sunt oamenii.

– Eu am văzut ceea ce am văzut, nu ceea ce voiam să văd sau ce mă aşteptam să văd, ceea ce înseamnă mai mult decât poţi spune despre oricare dintre ei.

Gestul lui înspre Patience era încărcat de dispreţ.

Reck clătină din cap.

– Dacă i-ai întreba pe înţelepţii oamenilor, ar spune acelaşi lucru despre tine. Tu nu vezi niciodată nimic din ceea ce nu eşti pregătit să vezi, iar când o faci foloseşti denumirile vechi şi pretinzi că ai înţeles acel lucru dintotdeauna. Şi atunci toată lumea spune tuturor celorlalţi ceea ce toată lumea este deja de acord să spună, şi toată lumea e liniştită în privinţa realităţii.

– Eşti aşa de deşteaptă, zise Ruin răutăcios. Patience văzu că supărarea lui nu era întru totul prefăcută.

– Asta mi-a poruncit mama să fiu când mi-a dat numele Reck, copile, înseamnă gândire, înseamnă calcul, înseamnă a-ţi pune întrebări despre cauzele lucrurilor.

– Numele voastre sunt porunci? întrebă Patience.

Înseamnă că părinţii tăi au avut nişte planuri minunate în minte pentru tine, Ruin.

Ruin şi Reck se întoarseră amândoi la ea ca şi cum ar fi uitat că era acolo. Îi arătaseră mai mult din relaţia lor particulară decât ar fi trebuit să vadă un om. Lui Patience îi fu ruşine că-i făcuse să se simtă jenaţi. Şi ea uitase că trebuia să fie diplomată. Un diplomat este întotdeauna străinul prudent, nu prietenul intim. Spre surprinderea tuturor şi spre neplăcerea lor, uitaseră pe moment că nu erau şi nu puteau niciodată să fie prieteni.

Patience zâmbi trist şi se îndepărtă, simţindu-le privirile în spate ca nişte cuţite. Dar nu atât de ascuţite ca dorinţa pe care o simţi aproape imediat zvârcolindu-se în ea. Cranning.

Oare acest gen de nevoie imensă fusese tortura pe care o îndurase capul tatălui ei când viermii capului îi zgândăriseră toate dorinţele?

Cedase sub această presiune sau fusese cu mult mai rău?

Voi ajunge în faţa acestui Unwyrm, care vrea o femeie, şi nu un bărbat, şi mă voi frânge sub puterea dorinţei ca un cap lipsit de trup care şi-a pierdut toată voinţa de a opune rezistenţă?

Cu acest gând în minte îşi petrecu dimineaţa pregătind câte ceva pentru ea din ceea ce se găsea în cufărul lui Angel. Bucăţele de otravă pe care să le poată lua dacă lucrurile aveau să meargă rău.

– Ce soluţie greoaie.

Era vocea lui Angel. Ea închise imediat cutia, ca o fetiţă surprinsă de tatăl ei.

– Îţi aparţine, spuse Angel, pentru că eu îţi aparţin.

– Eu nu simt că îmi aparţine. Şi nici tu. Eu nu am posedat niciodată ceva cu adevărat.

– E ceva foarte subtil. Majoritatea oamenilor consideră că posedă multe lucruri, dar nu e aşa. Tu crezi că nu ai avut niciodată nimic, şi totuşi ai.

– Ce am eu?

– Pe mine. Cutia asta. Toată omenirea.

Ea scutură din cap.

– Poate că port responsabilitatea întregii omeniri, dar nu am cerut-o, şi omenirea nu îmi aparţine.

– Aha. Deci tu consideri că datoria şi posesiunea sunt lucruri diferite. Mama şi tatăl îl îngrijesc pe copil şi îl ţin în viaţă - sunt posesorii lui? Şi dacă nu au grijă de el, e cu adevărat al lor? Copilul îşi ascultă părinţii, îi slujeşte, iar dacă ei depind de serviciile lui copilul ajunge şi el să fie posesorul lor. Şi totuşi el se amăgeşte că el e cel posedat.

– Eşti foarte subtil, dar, dacă încerci să spui că eu sunt posesoarea tatălui meu, chiar nu ai nicio speranţă să fii unul dintre înţelepţi.

– Din punctul meu de vedere ceea ce spun este adevărat. Dar trebuie să recunosc că majoritatea oamenilor se gândesc altfel la proprietate. Ei consideră că posedă ceea ce devine parte din ei înşişi. Ca Sken, cu barca asta. Îi simte părţile componente ca făcând parte din ea; simte vântul în pânze ca şi cum pânza ar fi trupul ei şi vântul ar împinge-o înainte; simte legănarea bărcii ca pe bătaia ritmică a propriei ei inimi. Ea deţine această barcă pentru că barca face parte din ea.

– Aşa cum River deţine Cranwater.

– Da, zise Angel. El nu resimte pierderea trupului fiindcă valurile şi curenţii, bancurile şi canalele îi sunt braţe şi picioare, măruntaie şi testicule.

Patience încercă să se gândească la ceva care îi aparţinea aşa cum barca îi aparţinea lui Sken. Nu era nimic pe care să-l simtă parte din ea însăşi. Absolut nimic. Nici măcar hainele, nici măcar armele nu erau ale ei, nu în acel sens. În viziunea ei era dezbrăcată şi neînarmată, şi în consecinţă deloc mai puternică decât propria ei inteligenţă şi nu mai mare decât extinderea braţelor şi picioarelor.

– Dacă asta înseamnă posesiune, atunci eu nu posed nimic, spuse Patience.

– Nu e aşa. Tu nu deţii niciun lucru pentru că nu ai permis niciunuia să devină parte din tine, cu excepţia câtorva arme, limbi şi amintiri. Dar în acelaşi timp deţii totul, pentru că întreaga lume, ca întreg, este parte din tine, simţi suprafaţa globului ca pe propriul tău corp, toate suferinţele omenirii ca pe propriile tale suferinţe.

Lasă-l să creadă ce vrea, eu ştiu că nu e aşa. Nu simt că omenirea îmi aparţine, cu toate că tata m-a învăţat adesea că astfel ar trebui să simtă un heptarh.

Eu sunt singură, ruptă de tot şi de toate. Dar crezi ce vrei, Angel. Schimbă subiectul:

– Eşti sigur că eşti suficient de sănătos ca să te ridici? Sau să mergi?

– Acum nu merg, nu-i aşa? Stau jos. Deşi de câteva zile mă simt totuşi mult mai bine. Mă bucur doar să lenevesc.

– Am avut atâta nevoie de tine săptămânile astea...

– N-ai avut deloc nevoie de mine şi te-ai distrat bine descoperind că poţi rezolva lucrurile singură. Dar mă bucur că te-ai hotărât să nu mă arunci peste bord. Pot să-ţi fiu de folos, să ştii. De exemplu, nu ai nevoie de otrava aia.

– S-ar putea să am.

– Ai ceva mai bun.

– Ce?

– Globul pe care l-ai scos din umărul tatălui tău când a murit.

Tatăl ei spusese că nimeni altcineva nu ştia că îl avea.

– Care glob?

– Timp de peste o săptămână când eram pe Râul Vesel, de fiecare dată când dormeam pe ţărm petreceai un sfert de oră cernându-ţi excrementele. Există un singur lucru pe care să-l fi putut înghiţi şi care să merite o îndeletnicire atât de respingătoare.

– Credeam că dormi.
– Copilă, cine poate dormi într-o asemenea putoare?
– Nu fi scârbos, Angel.
– Presupun că l-ai găsit.
– Tata mi-a spus să-l iau, dar niciodată ce poate face sau cum să-l folosesc.
– Tatăl tău nu l-a folosit niciodată. Cel puţin nu la întreaga capacitate. Ca să poată fi folosit deplin trebuie plasat altundeva în corp. În adâncurile creierului. Angel zâmbi: Iar în momentul de faţă tu ai un chirurg foarte bun.
– Tata mi-a spus să nu las niciodată un gebling să afle că îl am.
– Trebuie să-ţi mai asumi şi riscuri.
– Ce anume este?
El trecu pe gaunti:
– Sceptrul tău, iubita mea heptarh. Dar puţini dintre predecesorii tăi recenţi au avut curajul să-l poarte în creier.
Ea îi răspunse în aceeaşi limbă:
– Spui că tata nu a fost suficient de curajos ca să facă o asemenea operaţie?
– Operaţia e destul de lipsită de pericole. Dar are efecte extrem de diferite de la heptarh la heptarh. Unii aproape că au înnebunit. Unul dintre ei chiar şi-a ucis toţi copiii cu excepţia unuia. Un altul a început războaie simultan cu toţi vecinii şi a ajuns ca regatul lui să se reducă la Heptamul în sine şi câteva insule din vest. Alţi heptarhi au spus că e ca şi cum ar vedea lumea pentru prima dată şi au condus în mod strălucit. Însă şansele sunt împotriva ta. Implantat în creierul tău, reacţionează la dorinţele tale. Odată fixat acolo, dacă îţi vei dori cu adevărat să mori, vei muri. Aşadar, trebuie să-ţi asumi riscul.
– Dacă mă înnebuneşte?
– Atunci probabil vei deveni obsedată să mergi la Cranning ca să-l înfrunţi pe duşmanul omenirii, nepregătită, neinformată şi probabil nu vei face altceva decât să eşuezi.
– Cu alte cuvinte, ceea ce fac acum?
– Cum ai putea face ceva mai nebunesc? Doar dacă nu te hotărăşti să iei cu tine doi geblingi care fără îndoială intenţionează să te omoare imediat ce ei ajung în siguranţă la Unwyrm.
Îşi aminti ce spusese el despre geblingi cu o clipă în urmă.

– De ce nu am voie să permit unui gebling să vadă că am piatra asta?
– Pentru că nu e o piatră.
– Nu?
– E un cristal organic scos din creierul împăratului din Cranning în timpul celei de-a cincea generaţii a lumii.
– Împăratul gebling. Pentru ce îl folosea el?
– Geblingii au ezitat să discute asta cu noi. Ştim cum funcţionează asupra oamenilor, dar nu se ştie ce îi făcea lui.
Patience dădu din cap.
– Dacă a fost furat de la împăratul gebling, presupun că aparţine de drept lui Reck şi lui Ruin.
O umbră trecu rapid peste chipul lui Angel, apoi dispăru. Nu era o grimasă pe care s-o observe oricine, căci Angel se pricepea să-şi păstreze faţa lipsită de expresie. Dar Patience o văzu şi înţelese că era surprins, poate chiar înspăimântat. Ce îl surprinsese? Nu ştia că, împreună, fratele şi sora erau regii geblingilor? Bineînţeles că nu ştia. Ruin îi cosea rana lui Angel când Patience ascultase discuţia geblingilor din care reieşea cine erau. Angel fusese inconştient, iar de atunci nimeni nu mai pomenise despre asta.
– Îmi pare rău, zise. N-ai ştiut că ei sunt împăraţi? Am auzit când tu nu erai încă vindecat.
– Nu, habar n-aveam. Trebuie să mă gândesc la asta. Ar putea schimba lucrurile. Chiar ar putea. Îmi dă ocazia să fac o pauză.
Zâmbi şi îi mângâie mâna, părând uşor încurcat.
Însă Patience era şi mai confuză decât înainte. Căci Angel o minţea. Îi ştia chipul atunci când cuvintele lui erau sincere şi nu ascundea nimic.
Dar îi ascundea ceva - ceea ce îi arăta acum era doar o mască a lui. Nu fusese surprins deloc şi nu avea de ce să se gândească la ceva sau să-şi schimbe planurile. Ştiuse dintotdeauna cine erau geblingii.
Dacă era aşa, înseamnă că nu ştiuse că ea aflase cine sunt.
În privinţa unei minciuni poţi face două lucruri: să te prefaci că o crezi sau să-l confrunţi pe mincinos etalându-i cunoştinţele tale. Primul lucru e valabil cu duşmanii; la Angel ea se putea gândi doar ca la un prieten.
– De când ştiai? îl întrebă.
Se pregătea să o mintă din nou, apoi se opri.

– Nu, zise. Acum tu eşti heptarhul şi nu pot să-ţi ascund nimic. Tatăl tău mi-a spus numele lor, cu ani în urmă, numele lor şi locul unde trăiau. Pentru Heptarhie era important să ţină urma împăraţilor geblingi.

– Deci ai ştiut dintotdeauna că se află în satul ăla.

– Tatăl tău a ştiut şi m-a avertizat. S-a adăugat doar o necunoscută în ecuaţie. Ar fi fost mai bine să trecem pe lângă ei. Aşa nici eu nu aş fi avut o săgeată în gât. Chicoti: Dar nu mă deranjează.

Patience îi zâmbi, deşi încă o mai minţea.

Ceva nu era în regulă în ceea ce spunea. Poate că nu ştiuse cine erau. Poate că tatăl ei nu-l atenţionase. Era imposibil de ghicit, iar în acel moment nu putea să-l întrebe. Cu prima lui minciună, tot îi mai putea fi prieten. Cu o a doua nu-l putea trata altfel decât ca duşman. Lasă-l să creadă că minciuna lui avusese succes. Aşa o învăţase tatăl ei, duşmanul nu trebuia provocat să ia măsuri disperate.

Cel mai mult o deranja faptul că niciodată în viaţa ei nu se gândise la Angel ca la un duşman.

– De ce se temea tata atunci când te-a avertizat?

– Nu ştiu. Pe atunci m-am gândit că se temea de o altă invazie a geblingilor. Dar nu cred că ăştia doi sunt însetaţi după sânge omenesc. Ceilalţi împăraţi îi chemau pe geblingi la Piciorul Cerului cu strigăte de război pe buze. Ei doi sunt aproape deghizaţi. Niciun împărat gebling nu a călătorit vreodată în compania oamenilor. Oameni vii, oricum.

Cu cât îl asculta mai mult, cu atât îi devenea mai evident că toate erau minciuni, iar Angel devenea din ce în ce mai încrezător că ea îl crede. Angel avea un plan, fără îndoială ceva ce el şi tatăl ei puseseră la cale cu mult timp în urmă, şi o parte a planului presupunea ca să nu-i dezvăluie tot ceea ce ştia. În ochii lui Angel era încă un copil, încă nevrednică de a i se încredinţa informaţii din care să ia ea însăşi o decizie inteligentă. Angel era hotărât s-o lase neştiutoare şi s-o silească să meargă pe drumul pe care el şi tatăl ei îl aleseseră. Ei bine, Angel, s-ar putea să descoperi că nu sunt chiar o fetiţă neajutorată aşa cum crezi tu. Nu te pot obliga să ai încredere în mine, dar când va veni timpul ai să-ţi doreşti să fi avut, pentru că eu voi face cum am hotărât eu, fie că îţi place, fie că nu, iar

dacă încerci să mă împiedici, Angel, chiar şi tu s-ar putea să constaţi că sunt prea tare pentru tine.
Însă nici ea nu credea asta. Bravada ei era doar o prefăcătorie.
Niciodată înainte nu se simţise atât de mică şi de slabă. Încă nu sunt heptarh, îşi dădu ea seama. Nu am nici regat şi nici putere, doar destinul pe care tu, tata, Unwyrm, geblingii şi preoţii l-aţi gândit pentru mine. Aveţi atâtea planuri pentru mine încât orice aş face ar fi ceva ce cineva a dorit ca eu să fac. O singură marionetă cu o mie de sfori, şi nici măcar nu ştiu cine le ţine pe toate.
Faţa ei nu-i arătă nimic din toate astea lui Angel. Surâse în schimb şiret, aşa cum făcea atunci când îl tachina.
– Deci tu crezi că aş fi în siguranţă dacă i-aş permite lui Ruin să afle că eu am sceptrul care ar trebui să fie al lui şi apoi să-i cer să-mi deschidă creierul şi să mi-l pună în interior?
Angel desfăcu braţele.
– Nu am spus că nu există riscuri.
Ea îl îmboldi în joacă:
– Continuă să-ţi petreci zilele dormind. Ai fost mai de folos aşa.
Văzu cum încordarea lui slăbeşte când se prefăcea fata veselă, încrezătoare care fusese întotdeauna în intimitatea lor. O credea.
– Cred că Ruin va fi de acord, zise el, că acum sceptrul este mai mult uman decât gebling. Heptarhii l-au deţinut mai mult de trei sute de generaţii. Totuşi, nu spun că ar trebui să te ridici şi să te duci la el chiar acum.
– E imposibil să ştiu ce e de făcut. Toate profeţiile indică un dezastru, dar nu îmi spun ce anume provoacă dezastrul. Orice aş alege ar putea distruge lumea sau ar putea s-o salveze, iar eu nu ştiu ce la ce duce. Şi nici tu nu mă ajuţi să mă hotărăsc.
El zâmbi.
– Ştiai că ai putea conduce lumea spre dezastru atunci când ai decis să mergi la Cranning. Eu doar călătoresc împreună cu tine. A fost destul de distractiv până acum.
Se ridică şi se îndreptă vlăguit spre salteaua lui de sub umbrar.
Patience stătu un timp privind apa. Tocmai când începuse să capete încredere, se dovedea că Angel joacă propriul lui joc. Nu exista nimeni în care să poată avea încredere absolută.
Totuşi, nu putea medita prea mult timp. Pentru că, ori de câte ori atenţia ei nu era ocupată cu munca sau conversaţia, mintea

îi revenea la constanta, sâcâitoarea dorinţă de a merge spre nord, în susul râului, ca să găsească uşurarea de sub presiunea dorinţei trupului ei.

Şoimul lui River se roti şi coborî în picaj către barcă. Ea se întoarse să-l urmărească sfâşiind un pescăruş, mâncându-i măruntaiele şi apoi aruncând corpul, cu tot cu pene, în borcan. Maimuţa se juca singură; râul era liniştit, lent, aşadar cârmaciul nu avea nevoie de voce pentru o vreme.

Echilibrul ecologiei lui River era pentru ea un mister şi o minune. River în sine era destul de uşor de înţeles; ca toate capetele, era cumva nebun, trăind doar pentru călătoriile în sus şi în jos pe Cranwater. Atâta timp cât naviga, era bine răsplătit. Dar maimuţa şi şoimul - ei ce primeau? Maimuţa mânca împreună cu oamenii şi părea satisfăcută. În plus, nici nu avea unde să se ducă. Maimuţele erau o specie adusă de oameni pe această planetă; nu aveau un habitat natural aici şi nu puteau supravieţui decât ca animale de casă. Aşadar poate, la un nivel instinctual, maimuţa ştia că sclavia sa la pompă era singurul mod în care putea trăi.

Dar şoimul - pe şoim nu-l putea înţelege. Se putea descurca singur. Nu avea nevoie de nimeni. Ce câştiga el din slujirea lui River? De ce rămânea cu el? River nu avea mâini ca să-l reţină, nici puterea de a-l recompensa sau pedepsi. Şoimul părea să trăiască acolo din pură generozitate.

Poate că şoimul îl percepea pe River ca fiind parte din sine, hrănind capul din acelaşi instinct care îi determina pe părinţi să-şi hrănească pruncii. Sau poate şoimul fusese dresat, mulat pe un tipar în care a-l lăsa pe River să moară era de neconceput. Poate că şoimul nu tânjea după libertate. Sau poate, fiind liber, era ceea ce alesese el nesilit de nimeni să facă.

La amiază, când Will îi chemă la masă, Patience nu vru să se ducă. Mâna lui Reck pe umărul ei fu cea care o aduse.

– Indiferent ce ţi-a spus Angel, şopti femeia geblingă, tu eşti încă miezul viitorului tuturor. Hai, mănâncă.

Da, se gândi Patience. Vino, marionetă. Vino, hârtie împăturită. Dansează-ţi dansul, păstrează-ţi forma pe care ţi-am dat-o.

Până când nu vei mai fi necesară. Atunci cineva - geblingii, Unwyrm, poate vreun Vigilent nebun - cineva îţi va da foc.

11. CASA LUI HEFFIJI

Târziu într-o după-amiază orientaseră pânzele ca să urmeze un canal îngust printre bancurile de nisip, când River plescăi de două ori din limbă, şi maimuţa începu să ţipe. Deja toată lumea ştia că asta însemna că River voia o schimbare rapidă a cursului. Încetară orice conversaţie şi ascultară - vocea lui River nu era niciodată puternică.

– Atenţie babord! zise.

Will, care era la cârmă, aplecă levierul către tribord şi aproape simultan Sken îi apucă pe Patience şi pe unul dintre geblingi şi alergă pe partea stângă a bărcii. Patience abia apucă să întrezărească ceea ce evitau - o geamandură mare, suficient de voluminoasă încât dacă ar fi lovit-o frontal, cu viteza pe care o aveau datorită vântului puternic, atât nava, cât şi geamandura ar fi suferit avarii serioase. Chiar şi aşa se izbiră de ea, dar din lateral şi mai încet.

– Asta trebuia să se găsească la două mile în amonte, zise cârmaciul. Probabil că ultimul sezon al inundaţiilor i-a târât ancora atât de departe. Aruncă o parâmă.

Sken nu ezită. Înnodă o frânghie de cârligul ancorei şi o aruncă peste cap, prinzând cârligul de geamandura care acum se legăna la câteva zeci de metri în spatele lor. Cârligul se fixă din prima încercare, dar Patience nu ştia dacă era ceva remarcabil sau doar ceva obişnuit pentru o femeie a râului competentă.

– Ce faci cu aia? întrebă Ruin.

– O duc unde îi e locul, zise Sken, ca şi cum asta ar fi trebuit să fie evident chiar şi pentru un copil.

– Nu-i treaba noastră, spuse Ruin.

– Sunt deja prea mulţi pe râu care cred asta. Dar River şi cu mine simţim la fel în privinţa asta. Când ceva nu e la locul lui şi tu poţi repara, atunci repari, pentru ca următorul cârmaci să nu rişte ceea ce aproape că am păţit noi.

Reveniră la cursul prin canal şi un timp navigară liniştiţi - suficient de mult ca să se uite mai bine la geamandură. Avea un semn pe ea, situat într-un astfel de unghi încât putea fi citit dacă te aplecai de la prora spre tribord. În geblică, gaunti, dwelfă şi agarant - folosea un limbaj pe care toţi călătorii umani îl foloseau, indiferent de limba maternă - semnul anunţa un singur lucru de vânzare:

Angel râse tare când Patience îi spuse ce scria.

– Când ai mai văzut o asemenea aroganţă?

– Poate că nu vând, zise Reck. Poate cumpără.

Patience nu râse. Era prea ironic. Dacă avea nevoie de ceva acum, acelea erau răspunsuri. Şi iată-le, oferite spre vânzare.

După două mile aruncară ancora şi ridicară geamandura. Sken şi Will o legară de barcă, apoi scoaseră ancora geamandurii şi îi adăugară un sac de balast. Era o muncă de cel mult o oră, dar Patience nu luă parte la ea, astfel că avu timp să caute locul de pe ţărm unde ar fi putut fi găsite răspunsurile. Nu era o zonă prea dens populată, deci nu putea fi decât în casa de pe colină, la aproximativ patru sute de metri distanţă de râu.

Dacă acea casă ar fi fost unul dintre hanurile obişnuite de pe malurile râului, storcând banii călătorilor cu jocuri măsluite, hrană indigestă şi paturi pline de gândaci, Patience nu le-ar fi spus să acosteze. Însă era veche şi simplă şi destul de departe de apă ca să nu fie o capcană pentru banii drumeţilor. Dacă nu ar fi aruncat ancora ca să repare geamandura, ar fi fost vizibilă doar pentru câteva clipe printr-un spaţiu dintre copacii de pe malul râului. Pentru Patience asta însemna că semnul era relativ sincer. Era un loc pentru oamenii care îşi doreau suficient de mult adevărul încât să merite să-l obţină - departe de drum, greu accesibil, cu doar un singur semn care să le spună ce se afla acolo şi numai un singur punct din care să se vadă unde se afla.

Bineînţeles, în momentul în care se gândi să se oprească, Patience simţi presiunea chemării din Cranning, grăbind-o să meargă mai departe, mai repede, mai repede. Nu era mai puternică decât înainte; Unwyrm nu încerca s-o facă să evite acel loc anume. Dar pentru că nevoia de a se grăbi era atât de mare şi pentru că ea ştia că altcineva îi provoacă această nevoie înlăuntrul ei, opunea rezistenţă de dragul rezistenţei, tot aşa cum intenţionat îndurase suferinţe suplimentare în copilărie ca să se deprindă cu greutăţile.

Când Will şi Sken urcară la bord şi începură să dezlege geamandura, Patience îşi făcu imediat cunoscută decizia.

– Duceţi barca la ţărm!

– Într-un astfel de loc! zise Sken. Nu fac asta! Până la noapte o să mai trecem peste câteva zeci de hanuri mult mai bune.

Patience zâmbi şi i se adresă lui River:

– Cârmaciul stabileşte cursul, căpitanul organizează viaţa la bordul navei, dar proprietarul stabileşte ce porturi vor vizita. Am dreptate?

River îi făcu cu ochiul.

Sken înjură, dar, în loc să ridice pânzele din nou, ea şi Will împinseră barca la ţărm.

Atinseră debarcaderul părăginit care înainta în ape şi legară barca strâns. Lăsând-o pe Sken să aibă grijă de Angel, Patience îi conduse pe Will şi pe geblingi pe uscat. Angel ceru să-l ia şi pe el. Patience îl ignoră. Nu mai simţea aceeaşi nevoie de a i se supune pe care o simţise înainte ca el să înceapă să o mintă.

Poteca spre vârful dealului nu era prea grozavă. Patience îl lăsă pe Ruin să deschidă calea - el putea găsi un drum peste piatra goală şi pe timp de furtună sau cel puţin aşa părea. Reck şi Will îşi ocupară locurile în spatele ei. Ca şi când ea ar fi fost un heptarh adevărat, cu escortă în faţă şi în spate, sau un prizonier cu gardieni care să-i taie orice cale de evadare.

Casa de pe culmea dealului era şi mai neîngrijită decât păruse văzută de jos. Ferestrele erau murdare şi fără obloane, iar mirosul care venea din curtea din spate demonstra limpede că porcii erau nevoiţi să se îngrijească singuri.

– E posibil ca acum să nu mai locuiască nimeni aici? întrebă Patience.

Ruin mormăi:

– E lumină.

– Iar în bucătărie e apă proaspătă, adăugă Reck.

Patience se întoarse spre Will:

– Există ceva ce nu pot afla cu nasurile lor?

Will ridică din umeri. Nu-i prea isteţ, gândi Patience. Dar la ce te poţi aştepta de la un om care trăieşte alături de geblingi?

Bătaia lor în uşă atrase rapid un strigăt din interior. Un glas de femeie, şi nu una tânără.

– Vin!

Strigătul era în limba comună, dar cu un accent care îi indica lui Patience că nu aceasta era limba ei maternă. Şi, bineînţeles, era o dwelfă, mai mică decât geblingii, cu un cap cât jumătate din unul normal care îi făcea să arate extrem de respingători.

– Ne aşteptăm să primim răspunsuri de la un dwelf? întrebă Ruin, cu tactul lui obişnuit.

Dwelfă se încruntă la el.

– Ar trebui să le dau unui gebling?

– Cel puţin vorbeşte în propoziţii complete, zise Reck.

Dar Patience fu cea care întinse mâna pentru ca dwelfă să-i lingă degetele. Protocolul fiind îndeplinit, dwelfă îi invită înăuntru şi imediat o conduse pe Patience spre ceea ce era evident locul de onoare alături de foc. Will, ca întotdeauna, rămase în urmă stând în picioare lângă uşă. Niciodată nu părea să considere că ia parte la ceea ce se petrecea.

Numai un observator, un ascultător. Sau nici măcar atât, poate un accesoriu, ca un cal, scos în faţă numai când era nevoie.

Dwelfă le aduse apă fiartă şi îi lăsă să-şi aleagă frunzele pentru ceai. Patience întrebă despre posibilitatea de a obţine pentru noapte camere cu ferestre care se puteau închide.

– Asta depinde, zise dwelfă.

– De ce anume? Spune-ne preţul.

– O, preţul, preţul. Preţul înseamnă nişte răspunsuri bune la întrebările mele şi nişte întrebări bune pentru răspunsurile mele.

– Nu se poate comunica niciodată cu un dwelf, zise Ruin nerăbdător. Şi discutând cu copacii poţi avea o conversaţie mai inteligentă.

Vorbea în geblică, dar era evident că dwelfă prinsese cel puţin esenţa a ceea ce spusese el. Patience bănuia că de fapt înţelegea geblică, lucru prin care se dovedea cu mult mai inteligentă decât confraţii ei de rând.

– Spune-ne, ceru Patience, la ce fel de întrebări te gândeşti.

– Numai înţelepţii rămân aici. Înţelepţii din toate tărâmurile, iar înainte de a pleca lasă în urmă cele mai înţelepte gânduri ale lor.

– Atunci nu am venit în locul potrivit. Toţi înţelepţii au părăsit ţara înainte de a mă naşte eu.

– Ştiu, spuse dwelfa cu tristeţe. Dar mă mulţumesc şi cu ce apare în zilele noastre. Nu cumva eşti astronom?

Patience clătină din cap.

– Ai nevoie urgent de-unul? întrebă Reck.

– A, nu urgent, nu urgent. Pare doar a fi o artă pierdută, ceea ce ar putea să te surprindă, ţinând cont de faptul că noi toţi venim din stele.

– Ea a venit, şi uriaşul de la uşă, zise Ruin. Noi, ceilalţi, suntem băştinaşi.

Dwelfa surâse puţin.

– Oh. Tu crezi că geblingii sunt originari de aici?

Acum, pentru prima oară, Patience începu să se întrebe dacă nu era cazul s-o ia în serios pe dwelfă, nu doar din politeţe, ci pentru că ar putea şti ceva valoros. Cu siguranţă aluzia ei că geblingii proveneau de asemenea din stele implica faptul că ideile ei puteau fi cel puţin interesante. Destul de interesante pentru ca Angel să trebuiască să fie de faţă. Poate că era supărată pe el, poate că nu avea încredere în el, dar Patience nu era atât de proastă încât să refuze ocazia de a profita de pe urma adevărurilor spuse de el. Se întoarse către Reck:

– Crezi că Will ar putea să coboare şi să-l aducă pe Angel aici?

Reck păru iritată.

– Will nu e proprietatea mea, zise.

Întrucât Will se purta ca un sclav mai mult decât o făcea Angel, Patience consideră ridicol faptul ca Reck să pretindă că nu-l controlează. Will nu făcea niciodată nimic dacă Reck nu îi dădea voie. Însă Patience nu-i replică, ci se întoarse spre Will întrebându-l dacă l-ar putea aduce pe Angel până sus la han. Will nu spuse nimic, dar plecă imediat.

– De ce trimiţi după alţii de-ai voştri, întrebă dwelfă, când eu nu v-am spus dacă puteţi rămâne?

– Pentru că Angel, dintre oamenii pe care-i avem cu noi, este cel mai aproape de un înţelept. Este matematician.

– Atunci e un nimic. Numere şi iar numere. Chiar dacă aţi înţelege suficient cât să puneţi întrebările, răspunsurile nu vor însemna nimic.

Declaraţia o încântă pe Patience, care îi spusese lui Angel cam acelaşi lucru cu câteva ocazii. Ar fi putut de asemenea reda răspunsul lui Angel, întrucât îl memorase prin repetiţie, însă Patience o crezu pe dwelfă pe cuvânt. Ea oferea răspunsuri, aşa că de ce să nu pună întrebarea care conta cel mai mult?

– Lasă-mă să-ţi pun o întrebare. Cine şi ce este Unwyrm, şi ce vrea el?

Dwelfa surâse încântată, sări în picioare şi fugi din cameră.

– Dacă are răspunsul la asta, zise Reck, atunci ştie ceea ce nu ştie nicio altă fiinţă.

Curând dwelfa se reîntoarse ţopăind în cameră.

– Unwyrm este fratele geblingilor, gaunţilor şi dwelfilor, şi fiul stăpânului Navei Căpitanului, zise ea. Mama lui a stăpânit cândva întreaga lume, iar acum o vrea înapoi.

Strălucea de mândrie.

Ruin interveni, nerăbdător:

– Oricine putea inventa un asemenea amestec de adevăr şi speculaţie...

– Sst, făcu Patience. Apoi, către dwelfă: îmi pare rău, mi-a scăpat o parte, atunci când ai spus...

Înainte ca ea să poată termina, dwelfa repetă:

– Unwyrm este fratele geblingilor, gaunţilor şi dwelfilor, şi fiul stăpânului Navei Căpitanului, zise ea. Mama lui a stăpânit cândva întreaga lume, iar acum o vrea înapoi.

Surâse din nou, identic. Era ca şi cum ar fi trăit acelaşi moment de două ori. Dwelfa rostea o frază pe care o învăţase pe dinafară.

Ruin se uită la Reck şi zâmbi:

– Bine, atunci hai să-ţi punem şi noi o întrebare, zise Ruin. Unde se află piatra minţii a străvechilor împăraţi geblingi?

Patience fu puţin tulburată, bănuind ea însăşi răspunsul la această întrebare, dar îşi reţinu presimţirile şi mimă ignoranţa.

– Ce este piatra minţii? începu ea.

Dar dwelfa se ridicase deja şi fugea din cameră. În timp ce ea lipsea, Reck şi Ruin îşi atinseră feţele unul celuilalt ca şi cum ar fi studiat o copie în lut. Patience decise că întrebarea lor era mai mult decât un test. Şi desigur, când dwelfa reveni în încăpere, se întoarseră către ea aşteptându-i atenţi răspunsul, arătând mai mult interes decât îşi închipuise Patience că puteau exprima feţele lor apatice.

– Piatra minţii a împăraţilor geblingi, care a devenit sceptrul heptarhilor, este ascuns în umărul ultimului heptarh de drept.

Patience nu scoase nicio vorbă, încercând să-şi păstreze pe chip o mască a nedumeririi. Era imposibil ca această dwelfă să cunoască secretul tatălui ei.

Privind tabloul tăcut al geblingilor holbându-se la fata umană, dwelfa începu să chicotească prosteşte.

– Acum aţi răspuns la întrebarea mea, voi toţi.

Patience i se adresă politicos:

– Care este întrebarea ta?

– Întrebarea mea pentru voi este: cine sunteţi şi de ce călătoresc astfel împreună geblingi şi oameni?

– Şi răspunsul nostru? întrebă Reck.

– Răspunsul este că voi sunteţi împăratul geblingilor, fata şi băiatul, iar tu, cea umană, eşti fiica lui Peace, heptarhul, el e mort şi acum tu ai piatra minţii şi sceptrul. Mergeţi la război, dar nu sunteţi siguri dacă veţi fi sau nu de aceeaşi parte.

Nu era un dwelf obişnuit.

Patience trase ţeava subţire de sticlă a sarbacanei din crucea de la gât. Îşi scoase şi laţul din păr. Le vorbi liniştit lui Reck şi Ruin, cu un ton calm, de hotărâre clară:

– Dacă vă mişcaţi din locurile voastre, muriţi înainte de a apuca să faceţi un pas.

– Of, of, făcu dwelfă. Nu trebuia să cereţi un răspuns pe care nu voiaţi să-l auziţi. Hai să nu ne ucidem aici. Acesta este un loc unde se face comerţ doar cu adevăruri. Juraţi-mi, toţi, că o să aşteptaţi să ajungeţi înapoi la râu înainte de a vă omorî unul pe altul.

Nimeni nu se oferi să jure.

– Ce-am făcut? Necazuri, necazuri, asta înseamnă adevărul. Bieţi nebuni - aţi crezut că un dwelf nu ştie niciodată nimic, aşa că mi-aţi pus întrebări la care credeaţi că nimeni nu are răspunsurile. Dar eu am toate răspunsurile. Absolut toate.

– Chiar aşa? întrebă Reck. Spune-ne cum să ne rezolvăm dilema. Indiferent de unde ai ştiut tu răspunsul, Patience aproape a mărturisit că posedă cea mai preţioasă avere a împăraţilor geblingi. Acum mai mult ca oricând în toată istoria noastră trebuie s-o obţinem, trebuie să-i cunoaştem secretele. Am omorî-o cu bucurie ca să punem mâna pe ea, iar ea ne-ar omorî pe noi ca s-o păstreze pentru sine. Când se va întoarce Will, nu va fi dificil s-o ucidem, aşadar ea trebuie să ne ucidă pe noi înainte ca el să ajungă aici.

– V-am spus, juraţi!

– Niciodată n-am respecta un jurământ când e vorba de piatra minţii, zise Ruin, şi nici pe ea nu am crede-o dacă ar jura.

– Nici măcar nu ştiu ce este, declară Patience. Ştiu doar că tata a spus s-o păstrez cu orice preţ, iar Angel a sugerat să-ţi cer să mi-o implantezi în creier.

Ruin râse.

– Crede că dacă aş pune mâna pe ea ţi-aş da-o ţie?

Reck, încă nemişcată, îl aduse la tăcere cu un sâsâit. Apoi rosti:
– Patience, prostul de frate-meu nu înţelege. Cu toate că piatra minţii ne aparţine de drept nouă, acum nu ne e de niciun folos.
– De niciun folos! strigă Ruin.
– La început, când oamenii s-au gândit s-o implanteze în creierele lor, îi înnebunea. Avea prea mult din geblingi. Dar acum noi n-am mai putea s-o punem în creierele noastre - e mult prea umană.
Ruin se încruntă.
– Am putea totuşi s-o folosim.
– Mai degrabă am putea să ne distrugem noi încercând.
Ruin păru înfuriat.
– După atâţia ani... s-o găsim tocmai acum când avem cea mai mare nevoie, iar tu spui că n-o putem folosi! Însă furia i se transformă imediat în disperare: Aşa spui tu, şi e adevărat.
Patience era sceptică. Ar fi putut fi o păcăleală care să-i adoarmă vigilenţa. Aşa că se întoarse spre dwelfă pentru singurul ajutor la care se putea gândi.
– Am o întrebare pentru tine, zise. Spune-mi ce face sceptrul atunci când este conectat la creier.
– Dacă plec să aduc răspunsul, spuse dwelfă, probabil o să vă omorâţi între voi înainte să mă întorc, şi atunci n-o să vă mai pot întreba nimic.
– Dacă nu se mişcă de pe scaune, nu-i omor, zise Patience.
– Nu ne mişcăm, promise Reck.
– Dar nu fi prea sigură că ne poţi omorî, adăugă Ruin.
Patience zâmbi. Dwelfă ridică din umeri şi ieşi. De data asta pasul ei nu mai era vioi.
Se întoarse mormăind:
– E un răspuns lung.
– Ascult, zise Patience.
Dwelfă începu să recite:
– Când este implantat deasupra nodului limbic în creierul uman, cristalul organic numit sceptru sau piatra minţii produce cristale mai mici care pătrund în toate porţiunile creierului. Majoritatea lor sunt pasive, colectând amintiri şi idei importante. Însă câteva dintre ele permit omului să recepţioneze amintirile stocate anterior în cristal de către utilizatorii precedenţi. Întrucât multe amintiri aparţin primilor şapte împăraţi geblingi, din al căror creier provine cristalul, acestea pot dezorienta mult o

fiinţă umană. Dacă omul nu este capabil să preia controlul asupra cristalului, amintirile străine îi pot influenţa mintea în moduri nedorite şi imposibil de gestionat, ducând până la confuzie de identitate, adică nebunie. Cel mai sigur mod de a folosi cristalul este implantarea lui într-un loc protejat în apropierea unui nerv important. Unul sau două lanţuri de cristale îşi vor croi drum către creier, adunând amintirile, dar nefurnizând aproape niciodată vreuna gazdei umane. Însă e o probabilitate a naibii de mică să întâlneşti vreodată pe cineva care are nevoie de informaţiile astea, Heffiji.

Râseră toţi la ultima propoziţie.

– Cine ţi-a dat răspunsul ăsta, dwelfo, nu era aşa de deştept pe cât credea.

– Ştiu, zise dwelfa. De asta am lăsat asta acolo, pentru ca voi să puteţi vedea că de fapt eu i-am pus o întrebare bună, chiar dacă el nu a considerat aşa.

– Şi ce se întâmplă când e implantată într-un creier gebling? întrebă Patience.

– De ce ar face cineva aşa ceva? întrebă dwelfa. Tot ceea ce trebuie să facă un gebling...

– Taci! şopti Ruin.

– Ba nu, zise Reck. Nu, las-o să spună.

– Tot ceea ce trebuie să facă un gebling, reluă Heffiji, este s-o înghită. Organismul gebling poate descompune cristalul în cele mai mici părţi componente, şi el se va reforma exact acolo unde trebuie în creierul geblingului.

– Cum se poate asta? întrebă Patience. De ce geblingii pot s-o utilizeze atât de uşor, pe când oamenii...

– Pentru că noi ne naştem cu pietre ale minţii, spuse Ruin dispreţuitor. Avem cu toţii. Mâncăm pietrele minţilor părinţilor noştri atunci când mor, ca să purtăm mai departe amintirile care au contat cel mai mult în vieţile lor.

O privi pe Reck cu un triumf amar, parcă declarând: Ei bine, tu ai vrut să-i spun, uite că am făcut-o.

Patience se uită de la unul la altul, înţelegând totul treptat.

– Deci toate poveştile alea despre geblingii care îşi mănâncă morţii...

Reck aprobă din cap.

– Dacă a văzut vreun om aşa ceva, deşi e greu de crezut că un gebling le-ar permite vreodată...

– Şi dwelfii, adăugă Heffiji. Şi gaunţii.

– Există un fel de pietre ale minţii, mult mai mici decât ale noastre, prea mici ca să poată fi văzute, în toate animalele de pe planeta asta, spuse Ruin. Cu excepţia oamenilor. Oamenii handicapaţi, limitaţi la trup, ale căror suflete mor odată cu ei.

Sufletele noastre mor, cugetă Patience, în afară de ale celor cărora le este luat capul. Era o problemă la care se gândise de mai multe ori. Cum începuse recuperarea capetelor?

De ce încercaseră oamenii de ştiinţă să păstreze un cap în viaţă?

Pentru că ştiau, cu sute de generaţii în urmă, ştiau că speciile indigene au un fel de viaţă eternă, o parte a creierului care supravieţuia după moarte. Erau invidioşi. Recuperarea capetelor era substitutul uman al pietrelor minţii pentru geblingi, dwelfi şi gaunţi. În locul globului de cristal al pietrei minţii pentru noi există proto-nutrienţii, viermii capului şi şoareci eviscerați aruncaţi de un şoim într-un borcan de sticlă.

– Numai heptarhii, dintre toţi oamenii, şi-au inclus părinţii în sine, spuse Reck. Şi asta numai furându-ne nouă pe cei mai nobili părinţi. Strămoşul vostru l-a ucis pe cel de-al şaptelea împărat şi i-a furat piatra minţii, astfel că acum împăraţii geblingi nu îşi mai amintesc cum a început împărăţia. Ruin are prosteasca părere că ar însemna un oarecare avantaj pentru noi s-o avem acum. Totuşi, eu consider că ar fi fost în avantajul nostru dacă am fi avut-o tot timpul.

– Am nevoie de ea, zise Ruin. Dacă tot e să ştiu ceea ce trebuie să ştiu...

– Unwyrm vrea să faci asta, Ruin. Lui Reck părea să-i facă plăcere să-şi silească fratele să se plece în faţa inteligenţei ei superioare: Ar fi mulţumit ca jumătate din împăratul geblingilor să fie un lunatic bâlbâit. Prostule. Dacă îi înnebuneşte pe oameni, incomplet cuplaţi cu piatra, ce crezi că o să ţi se întâmple ţie, ataşat perfect de mai mult de trei sute de minţi umane? Niciun gebling nu e destul de puternic ca să îndure aşa ceva.

Patience îşi dădea seama că acum Ruin nu se prefăcea; ceda în faţa argumentelor surorii lui. Dacă ea nu spunea nimic, era limpede că disputa se încheia cu sceptrul rămas în posesia ei, poate chiar implantat în creier. Totuşi, dacă era atât de

periculos încât Ruin să nu-l folosească, trebuia să afle cât mai multe despre ceea ce i s-ar putea întâmpla.
– Minţile oamenilor şi ale geblingilor sunt atât de diferite între ele? întrebă. Ne vorbim reciproc limbile, ne...
– Voi nu înţelegeţi originile minţii geblingilor... Începu Ruin.
– Asta e puterea noastră, zise Reck, şi slăbiciunea noastră. Din clipa când ne naştem nu suntem niciodată singuri. Pentru noi izolarea este un cuvânt lipsit de înţeles. Îi putem simţi pe ceilalţi geblingi la limita conştiinţei noastre, fie că dormim, fie că suntem treji. Când înghiţim o piatră a minţii, devenim persoana a cărei piatră am înghiţit-o zile întregi, uneori săptămâni sau luni, până când putem tria toate amintirile ca să le putem pune la locurile lor. Dacă Ruin ar trebui să devină astfel om, de trei sute de ori, izolarea ar fi probabil de nesuportat, ca şi moartea a jumătate din el însuşi. Însă tu, fiind om, eşti obişnuită cu singurătatea pentru că niciodată nu ai cunoscut altceva. Iar piatra minţii nu se ataşează de tine atât de perfect. Un om puternic ca tine...
– Vrei să i-o implantez, nu-i aşa, zise Ruin.
– Cred că da.
– O va face şi mai supusă dorinţelor lui Unwyrm.
– Dar ce contează asta? În cel mai rău caz o va transforma într-un pion neajutorat al lui Unwyrm. Întrucât aşa va ajunge oricum, ce importanţă mai are?
Patience se cutremură în sinea ei simţind lipsa lor de simpatie faţă de ea. Chiar şi ea, asasin ocazional, tot mai simţea uneori înţelegere, o înrudire elementară cu cei pe care îi asasina. Acum, pentru prima dată, îşi dădu seama că ei o priveau ca pe un animal, nu ca pe o persoană. O apreciau aşa cum un om apreciază un cal bun, vorbind pe faţă despre talentele şi slăbiciunile lui în prezenţa calului. Diferenţa era că Patience putea înţelege.
Ruin, încă furios în ciuda faptului că fusese nevoit să admită că sora lui avea dreptate, se întoarse spre Patience:
– O să-ţi implantez piatra minţii, cu două condiţii. Prima, să mi-o dai mie, lui Reck sau copiilor noştri după ce mori.
– De ce, dacă nu o puteţi folosi? întrebă Patience.
– Când toate astea se vor termina, şi eu îmi voi fi îndeplinit misiunea, atunci o voi putea folosi. Dacă mă va înnebuni, n-o să fie mai rău ca moartea, şi mie nu mi-e frică să mor. Dar, dacă

reuşesc să o controlez, atunci tot ce s-a pierdut ne va fi redat, iar eu voi putea retransmite totul moştenitorilor mei.

– O să-ţi promit altceva, zise Patience. Implantează-mi-o, şi dacă voi muri în prezenţa împăratului geblingilor nu voi face niciun efort să-l împiedic să mi-o ia, indiferent cine ar fi.

Ruin zâmbi.

– Ajungem la acelaşi lucru. Numai că trebuie să promiţi să faci tot posibilul să mori în prezenţa împăratului geblingilor.

– Dacă tu promiţi să nu faci niciun efort ca să grăbeşti acea zi.

– Urăsc politica, făcu Heffiji. N-ai nevoie de niciun legământ. O să i-l implantezi ei, pentru că ţie nu ţi-e de niciun folos, şi o să-l recapeţi la moartea ei dacă poţi. Pufni: Chiar şi un dwelf cu mai puţin de jumătate de creier poate spune asta.

– Care e a doua condiţie? întrebă Patience.

– Primul împărat gebling a fost fratele lui Unwyrm. Amintirile despre el se află în piatră. Trebuie să ne spui ce este Unwyrm. Trebuie să ne spui despre el tot ce îţi poţi aminti, după ce piatra va ajunge la locul ei.

– Deci heptarhii şi-l amintesc pe Unwyrm, şopti ea.

– Ei au ştiut cine e duşmanul, în toţi aceşti ani.

– Numai cei care au avut suficient curaj ca să-şi pună piatra în creier, zise Reck.

– Şi suficientă putere ca să-şi păstreze sănătatea mintală după aceea, adăugă Ruin.

Reck întrebă din nou:

– O să ne spui?

Patience dădu din cap.

– Da. Apoi, hotărându-se să nu mai fie un diplomat atent, îi lăsă pe Ruin şi pe Reck să-i vadă teama: Credeţi că sunt suficient de puternică s-o îndur?

Ruin ridică din umeri.

– Dacă nu eşti, n-are cum să fie mai rău ca înainte.

Pentru el încă mai era un animal.

Dar de data asta Reck îi observă vulnerabilitatea şi-i răspunse cu simpatie:

– De câte ori s-a mai făcut aşa ceva în istoria lumii? De unde să ştim noi cât de puternic trebuie să fie un om ca să-i păstreze în mintea lui pe geblingi şi totuşi să rămână uman? Dar să-ţi spun ce ştiu eu despre tine. Mulţi oameni, cei mai mulţi oameni, se ascund în singurătatea lor, înspăimântaţi şi slabi, luptându-se să

acumuleze acolo cât de multe lucruri şi oameni pot. Ca să posede atât de mult încât să se simtă mari şi să creadă, în mod fals, că nu sunt singuri. Dar tu - tu nu te temi să-ţi asculţi propria voce în întuneric.

Patience puse laţul la loc în păr şi sarbacana în teaca sa de lemn. Geblingii se relaxară vizibil.

– Ai spus că te cheamă Heffiji? întrebă Patience.

– Da. Un savant mi-a dat cândva numele ăsta, cu mult timp în urmă. Am uitat cum mă chema înainte. Dacă mă întrebaţi o să vă spun.

– Un gaunt, nu-i aşa? Savantul care ţi-a dat numele. Heffiji este un cuvânt gaunti.

– Da, aşa era. Ştii ce înseamnă?

– E un cuvânt banal. Înseamnă „niciodată”. Niciodată ce?

– Mikias Mikuam Heffiji Ismar.

– Să nu pierzi niciodată locul unde se găsesc lucruri.

– Asta-s eu, spuse Heffiji. Nu ştiu nimic, dar pot să găsesc orice. Vreţi să vedeţi?

– Da, zise Patience.

– Da, zise şi Reck.

Ruin ridică din umeri.

Heffiji îi conduse în partea din spate a casei. Toate camerele erau pline cu rafturi. Pe rafturi, aparent fără vreo ordine, se găseau teancuri de hârtii. Pietre sau bucăţi de lemn serveau drept prespapier în camerele în care ferestrele fără geamuri lăsau vântul să intre. Întreaga casă era o bibliotecă organizată fără niciun sens.

– Şi tu ştii unde sunt toate? întrebă Reck.

– O, nu. Nu ştiu unde decât dacă voi îmi puneţi o întrebare. Atunci îmi amintesc unde se află răspunsul, pentru că îmi amintesc unde l-am pus.

– Deci nu ne poţi arăta nimic decât dacă te întrebăm.

– Dacă mă întrebaţi vă pot conduce la orice. Zâmbi cu mândrie: Poate că am numai jumătate de creier, dar îmi amintesc tot ce am făcut vreodată. Toţi înţelepţii au trecut pe lângă casa mea şi s-au oprit să-mi dea toate răspunsurile, şi mi-au pus toate întrebările. Dacă nu aveam răspunsul la o întrebare, le puneam celorlalţi aceeaşi întrebare până când unul dintre ei reuşea să-mi răspundă.

Patience începu să ridice o piatră de pe un teanc de hârtii.

– Nu! ţipă Heffiji.
Patience puse piatra la loc.
– Dacă mişti ceva, cum o să-l mai găsesc? strigă dwelfă. Tot ce atingi va fi pierdut pentru totdeauna, pentru totdeauna! Sunt o sută de mii de hârtii în casa asta! Ai tu timp să le citeşti pe toate şi să ţii minte unde se află fiecare bucăţică?
– Nu, zise Patience. Îmi pare rău.
– Ăsta e creierul meu! strigă Heffiji. Cu el fac ceea ce oamenii, geblingii şi gaunţii fac cu capetele lor mari! V-am lăsat să săpaţi prin el pentru că vă veţi adăuga memoriei mele. Dar, dacă mişcaţi ceva, aţi putea la fel de bine să daţi foc casei cu tot cu mine înăuntru, pentru că nu aş mai fi altceva decât un dwelf cu jumătate de creier şi fără niciun răspuns, absolut niciunul!
Plângea. Reck o linişti, degetele ei lungi, cu multe articulaţii, mângâind părul dwelfei într-o mişcare învăluitoare, ca aripile unei păsări strângându-se.
– E adevărat, zise Reck, aşa sunt oamenii, dau buzna în casele altora şi le distrug fără să se gândească la distrugerile provocate.
Patience suportă insulta; o merita.
Dar Ruin consideră că tăcerea ei însemna că nu înţelesese remarca lui Reck.
– Vrea să spună că voi, oamenii, aţi venit pe planeta asta şi aţi transformat-o într-o Ruin pentru noi, toţi cei care trăiseră aici înaintea voastră - geblingi, dwelfi şi gaunţi.
Dintr-odată Heffiji nu mai plângea. Se îndepărtă de Reck cu un zâmbet larg pe faţă.
– E cel mai bun răspuns al meu, zise. Puneţi-mi întrebarea.
– Ce întrebare? făcu Ruin.
– „Noi, toţi cei care trăiseră aici înaintea voastră”. Întrebaţi-mă.
Ruin încercă să se decidă la ce întrebare se referea ea.
– Bine, cine a fost aici înaintea oamenilor?
Heffiji ţopăi încântată.
– Wyrmi! strigă. Wyrmi, wyrmi, wyrmi!
– Atunci ce e cu geblingii, dacă nu erau aici când au sosit oamenii? întrebă Reck.
– Ce e cu geblingii? Prea vag - trebuie să puneţi o întrebare mai bună.
– De unde au venit geblingii? întrebă ea.
Heffiji ţopăi din nou.

– Preferata mea, preferata mea! Haideţi să vă arăt! Haideţi să vedeţi!

Îi conduse pe o scară, sus într-un pod scund şi mucegăit. Chiar şi geblingii fură nevoiţi să se aplece; Patience trebui să se ghemuiască şi să meargă chinuit până în cel mai îndepărtat colţ.

Heffiji îi dădu lampa ei lui Ruin şi luă un mănunchi de hârtii de pe o bârnă a acoperişului. Le împrăştie pe podeaua podului. Reluându-şi lampa, începu să citească explicaţiile desenelor, una câte una.

– Pe planeta asta nu a mai rămas prea mult din forma de viaţă indigenă, şi nici forme de viaţă terestre cu excepţia oamenilor înşişi, rosti.

– Este o nebunie, comentă Ruin. Toată lumea ştie că plantele şi animalele domesticite provin de fapt de pe Pământ...

Heffiji ridică lampa pe faţa lui.

– Dacă tu cunoşti deja toate răspunsurile, de ce te-ai oprit la casa mea?

El tăcu, ruşinat.

Heffiji recită:

– Comparând materialul genetic al oricărei plante sau animal cu înregistrările referitoare la plante sau animale similare din informaţiile aduse de oamenii de pe Pământ, descoperim că se păstrează codul genetic original aproape perfect, dar numai ca o mică parte a unei molecule genetice unice, dar cu mult mai mare.

Heffiji indică o diagramă care arăta poziţiile tiparelor proteinice ale speciilor pământene în interiorul cromozomului unic al versiunii prezente de pe Imakulata.

– Evident, speciile aduse de pe Pământ au fost acaparate sau cel mai probabil imitate perfect de către speciile indigene care le-au încorporat materialul genetic în cel al lor. Întrucât molecula rezultată poate teoretic să conţină de sute de ori cantitatea de informaţie genetică necesară speciilor pământene originare, restul materialului genetic este disponibil pentru alte scopuri. E posibil ca speciile de pe Imakulata să păstreze capacitatea latentă de a se readapta continuu ca să imite şi apoi să înlocuiască orice specie concurentă. Există chiar probabilitatea ca molecula genetică de pe Imakulata să fie suficient de complexă ca să controleze intenţionat modificările din materialul genetic al propriilor sale celule reproducătoare.

Dar indiferent de prezenţa sau nu a unei forme rudimentare de inteligenţă în molecula genetică, experienţele noastre au dovedit categoric că în decursul a două generaţii orice specie de pe Imakulata poate să imite perfect orice specie de pe Pământ. De fapt, imitaţia de pe Imakulata îmbunătăţeşte invariabil originalul pământean, adăugându-i o latură competitivă - de exemplu perioade mai scurte de gestaţie sau de germinare, sau atingerea considerabil mai rapidă a maturităţii sexuale, sau un număr mult mai mare al urmaşilor pe generaţie.

Heffiji îi privi pătrunzător, pe rând.

– Ei bine? întrebă. Înţelegeţi?

Patience îşi aminti ceea ce îi spusese prinţul Prekeptor.

– Molecula genetică este oglinda voinţei.

Heffiji se încruntă.

– E vorba despre religie. Pe asta o ţin în pivniţă.

– Înţelegem, zise Ruin.

– Trebuie să înţelegeţi totul. Dacă aveţi vreo întrebare, o s-o iau de la capăt.

Nu aveau întrebări. Heffiji continuă cu o serie de schiţe reprezentând grâu şi o insectă ciudată, cu aripi.

– Experienţele noastre au vizat separarea materialului genetic al speciilor originare de pe Pământ - grâul comun - ca să vedem ce rămâne când genele pământene actual dominante dispar. Experimentele au fost delicate şi am eşuat de multe ori, dar în cele din urmă am reuşit să separăm materialul genetic şi să cultivăm grâu pământean şi specia care l-a absorbit şi l-a înlocuit. Structura genetică a grâului pământean era identică înregistrărilor ajunse până la noi de la primii colonişti, dar, cu toate acestea, pe măsură ce creştea, nu am putut observa nicio diferenţă la planta în sine faţă de grâul de pe Imakulata. Însă resturile de material genetic al grâului de pe Imakulata nu au produs deloc o plantă. În schimb, a rezultat o mică zburătoare insectiformă, cu un corp ca de vierme şi trei perechi de aripi. Era cu totul diferită de tot ce se putea găsi în cataloagele noastre de pe Pământ, dar posibil asemănătoare cu ceea ce cronicile primilor colonişti numesc „ţânţar”, care pare să fi dispărut din prima colonie Heptam după câţiva ani.

– Ce legătură are asta cu geblingii? întrebă Ruin. Eu ştiu mai multe despre plante decât a ştiut vreodată orice savant de-al oamenilor.

Heffiji se uită urât la el.

– Pleacă dacă nu vrei răspunsurile pe care le dau eu.

Reck atinse obrazul fratelui ei.

– Nu e din cauză că nu înţelege, zise ea. E din cauză că deja înţelege prea bine.

Heffiji continuă:

– Am introdus un singur ţânţar de Imakulata într-un recipient de sticlă conţinând o mostră de grâu pur pământean gata de fertilizare. Fără o pereche, ţânţarul de Imakulata a început curând să depună mii de ouă. Grâul s-a copt de asemenea şi şi-a împrăştiat seminţele. Dar larvele de Imakulata au eclozat primele. Câteva dintre ele au devenit ţânţari, care au început să se atace sălbatic între ei până când nu a mai rămas decât unul. Însă majoritatea seminţelor au produs o serie incredibilă de plante bizare, multe asemănătoare cu grâul, multe asemănătoare cu ţânţarii, dar majoritatea fără nicio speranţă de adaptare. Doar puţine au crescut mai mult de câţiva centimetri în înălţime înainte de a muri. Cele care au prosperat, cu toate că semănau în general cu grâul, erau încă uşor de deosebit de speciile pământene. În timp ce următoarea generaţie de grâu pământean germina şi creştea, ele dăduseră deja sământă şi prezentau toate semnele unei specii noi şi viguroase. Am început imediat alte experimente ca să vedem dacă rezultatele erau identice.

Continuă cu următorul desen:

– Între timp, singurul supravieţuitor al ţânţarilor s-a împerecheat nu cu noua specie de Imakulata, ci cu a doua generaţie de grâu pământean. De data asta majoritatea progeniturilor ţânţarului semănau cu ceea ce numim astăzi grâu - imposibil de distins de grâul pământean, cu excepţia prezenţei unei singure molecule genetice imense care conţine toate informaţiile din grâul originar de pe Pământ. Am repetat de mai multe ori aceste experienţe. Când a doua generaţie de ţânţari reuşea să se reproducă apoi cu ajutorul celei de-a doua sau chiar a zecea, sau a douăzecea, generaţii de grâu pământean, rezultatul era vizibil identic cu grâul de Imakulata, care se reproduce mai repede şi creşte mai viguros atât faţă de grâul de pe Pământ cât şi de orice specie nouă de plante de pe Imakulata. De fapt, grâul de Imakulata părea extrem de dăunător noilor specii de plante non-cerealiere de pe Imakulata.

Acestea erau distruse ca de o otravă în decurs de două generaţii. Grâul pământean a rezistat în unele cazuri până la şase generaţii înainte de a fi total înlocuit. Oricum, când ţânţarilor din a doua generaţie nu li se permitea să se reproducă împreună cu grâul pământean, grâul de Imakulata nu apărea. În schimb, noile specii de Imakulata şi grâul pământean continuau să se reproducă fără vreo încrucişare ulterioară între specii. Procesul de înlocuire completă în două generaţii se poate să se fi repetat de multe ori cu fiecare specie pământeană adusă de colonişti cu excepţia, desigur, a oamenilor înşişi, la care nu s-au observat schimbări în tiparele cromozomiale.

Şi asta era tot.

– Nici nu ai pomenit de geblingi, zise Ruin triumfător. Te-am întrebat despre geblingi, dar nu ai ajuns la ei.

Heffiji se furişă cu lampa. Bineînţeles, o urmară. Dar ea nu îi conduse spre scări.

Găsi în schimb alte hârtii pe care le expuse.

Erau patru schiţe, fiecare desenată şi cu explicaţii scrise de aceeaşi mână. Pe prima scria: „Molecule genetice umane”.

Celelalte trei erau etichetate drept „secţiuni asemănătoare celor umane” ale moleculelor genetice geblinge, dwelfe şi gaunte.

În fiecare caz, tiparele genetice umane erau incluse cu totul într-o singură moleculă lungă, la fel cum tiparele grâului pământean fuseseră încorporate în unica moleculă genetică a tuturor plantelor de pe Imakulata.

Heffiji abia îşi putea stăpâni încântarea.

– Ei nu ştiau asta! Eu am fost cea care a făcut legătura, eu am fost cea care a înţeles că ambele erau răspunsuri la aceeaşi întrebare! Iar când am văzut oameni şi geblingi împreună, am ştiut că voi sunteţi cei care aveau nevoie de acest răspuns. Zâmbi: De asta am trişat şi am oferit indicii.

– Nu e adevărat! strigă Ruin. Nu suntem doar nişte copii ratate ale oamenilor!

Smuci mâna ca şi cum ar fi vrut să arunce lampa de aramă a lui Heffiji pe podea. Reck şi Patience îi prinseră braţul înainte de a putea s-o facă.

– Încerci să dai foc casei? întrebă Reck.

– Noi suntem locuitorii iniţiali ai acestei planete, iar ei sunt intruşii! Noi nu suntem descendenţii oamenilor! Ei ne-au furat lumea!
Patience i se adresă încet.
– Ruin, ai dreptate. Chiar dacă jumătate din moştenirea ta este umană, cealaltă nu e. Cealaltă jumătate este indigenă. Să ne imitaţi pe noi face parte din natura voastră. Indiferent ce au fost strămoşii voştri înainte ca oamenii să vină pe Imakulata, a fost în firea lor să absoarbă şi să se adapteze. Ceea ce sunteţi voi astăzi reprezintă împlinirea a ceea ce strămoşii voştri trebuiau să devină, dacă şi-ar fi urmat natura.
– Ce am fost noi înainte? întrebă Reck.
Întrebarea era retorică. Dar Heffiji fugi din nou cu lampa, de data asta în jos pe scări. Nu avură de ales decât s-o urmeze în timp ce ea alerga prin casă, strigând:
– Ştiu! Ştiu! Ştiu! Ştiu!
O regăsiră în camera cea mare, unde Will stătea din nou lângă uşă, iar Angel era aşezat pe scaunul de lângă foc. Heffiji ţinea în mâini o foaie mare de hârtie care conţinea patru versiuni ale aceluiaşi desen. Recita cuvintele scrise în partea de sus a foii:
– Reconstrucţia cea mai probabilă a animalelor mari segmentate descoperite în siturile Rameling şi Wissick.
Reprezenta un animal mare cu aspect de vierme, cu aripi rudimentare răsfirate ca degetele geblingilor, cu un cap mic asemănător ca proporţie cu capetele dwelfilor şi un corp lung şi suplu ca al unui gaunt. Avea burta largă şi deschisă, ca şi cum unele secţiuni din măruntaie i-ar fi fost scoase.
Când Heffiji se linişti în cele din urmă, Angel vorbi încet din locul lui de lângă foc:
– Wyrm. Primii colonişti i-au numit aşa şi i-au ucis pe toţi, chiar dacă existau dovezi că trăiau în comun şi îşi îngropau morţii. Erau prea înspăimântători, trezeau prea multe spaime umane. Acum au dispărut.
– Cu excepţia unuia, zise Patience. Asta e Unwyrm, nu-i aşa? Ultimul dintre wyrmi.
– Nu chiar, spuse Ruin, care părea epuizat şi învins. Noi, geblingii, l-am numit aşa, nu? Unwyrm. Non-wyrm. Nu tatăl nostru; fratele nostru. Nu ne amintim că arăta astfel, nu ne amintim ce este un wyrm. Dar acum e destul de clar. La fel ca ţânţarul din a doua generaţie care i-a omorât pe ceilalţi ţânţari

şi a aşteptat să se împerecheze din nou cu grâul pământean. Asta face Unwyrm. Aşteaptă să se împerecheze din nou cu o fiinţă umană.

– De şapte ori şi încă de şapte ori cea de-a şaptea fiică, murmură Angel. Ţi-am spus să nu vii aici.

– O nouă specie umană care s-o înlocuiască pe cea veche, spuse Reck. Şi să-i distrugă pe ceilalţi - gaunţi, dwelfi şi geblingi.

– De ce a aşteptat atât de mult? întrebă Patience. Ţânţarul a încheiat procesul în următoarea generaţie. De ce Unwyrm m-a aşteptat pe mine 343 de generaţii?

Heffiji era abătută.

– Nu am răspunsuri la absolut orice, să ştiţi.

12. SCEPTRUL

Ruin rase cu grijă părul lui Patience, din spatele urechii aproape până în mijlocul cefei.

– Acum va trebui să porţi perucă, zise Angel. Noua ta coafură ar putea să atragă atenţia.

Ruin mestecă o frunză, apoi linse zona curăţată cu limba lui aspră. Împunse pielea de mai multe ori cu un ac uscat. Patience nu simţi decât o uşoară presiune - nervii durerii amorţiseră deja.

– Nu-mi pasă cum o să arate părul meu, zise ea. O să mă consider norocoasă dacă după asta o să-mi mai amintesc că sunt fată. Încerca să-şi arate încrederea glumind, însă fu surprinsă să se audă sunând speriată: Sau măcar om.

Reck îi atinse mâna. Patience îşi aduse vag aminte că, în urmă cu numai o lună, dacă un gebling ar fi atins-o ar fi avut nevoie de concentrare ca să evite să-şi arate repulsia.

Acum atingerea o calmă. Ai grijă să nu-ţi placă prea mult de ea, îşi spuse. Fereşte-te de afecţiune, marele amăgitor.

– Patience, şopti Reck, nu e bine dacă nu eşti sigură cine eşti. Vei avea în mintea ta amintirile a sute de bărbaţi şi femei când totul se va termina. Unii dintre ei sunt foarte puternici - în special geblingii. Împăraţii geblingi au fost întotdeauna foarte, foarte puternici.

– Ştiu cine sunt, şopti Patience. Dar era o minciună. Dacă într-adevăr ştia, era un secret şi pentru ea însăşi. Un secret pe care spera să-l descopere în cele din urmă.

Piatra minţii avea s-o despăturească, înapoi la ceea ce era înainte să-şi înveţe rolurile care îi fuseseră desemnate în viaţă. Dacă era imaculată, dacă nu reprezenta nimic altceva decât rolurile ei, atunci piatra minţii o va plia din nou şi se va pierde într-o furtună de amintiri şi personalităţi moarte demult. Dar, dacă avea un sine mult mai adânc decât măştile pe care i le pictaseră alţii, îşi va găsi drumul spre exterior, va prelua controlul, va supravieţui.

Fie sunt cineva şi voi trăi, fie nu sunt nimeni şi atunci persoana mea moare.

Simţi cum Ruin ridică o bucată de piele şi o fixează într-o parte. După sunetul de ferăstrău deduse că îi tăia craniul, dar ea nu simţi nimic, ca şi cum capul ei ar fi fost o lespede de piatră. El era un pietrar, transformându-i creierul într-un fel de sală a capetelor, cu toate capetele vii şi holbându-se la ea, strigând la

unison din borcanele lor cu proto-nutrienţi şi viermi. Se cutremură.

– Stai nemişcată, murmură Ruin.

Angel începu un discurs monoton ca s-o liniştească.

– Evident, Patience, informaţiile astea despre Unwyrm şi despre originile geblingilor, dwelfilor şi gaunţilor nu au fost descoperite pentru prima dată de cel care a lăsat aici răspunsurile astea. Profeţiile în sine, însuşi numele de Unwyrm, tradiţiile popoarelor non-umane care spun că ei descind dintr-un strămoş pre-uman şi că Unwyrm este fratele lor - toate astea implică faptul că informaţiile au fost cunoscute dinainte, poate în mai multe rânduri.

Ruin decupă o porţiune de os şi o aşeză pe masă. Scoase un pocnet slab.

– Dar cunoştinţele apar şi dispar. De exemplu, ce s-a întâmplat prima dată când s-au întâlnit un om şi un gebling? Geblingii dezvoltaseră deja un limbaj? O societate? Sau şi-au modelat sistemele sociale după cele ale oamenilor?

Ruin ţinea în mână micul sceptru.

– Asta e moştenirea mea, şopti. Nicio fiinţă umană nu ar fi putut crea aşa ceva. Ne aparţine mie şi lui Reck, iar tu nu ai niciun drept asupra ei.

Pentru o clipă, Patience crezu că nu-şi va ţine promisiunea, că şi-o va pune în gură şi o va înghiţi, ajungând el însuşi la limita nebuniei. Fu uşurată, doar pentru o secundă, că nu va trebui s-o facă ea.

Însă el aşeză piatra la baza creierului ei, şi Patience se înfioră, ştiind că la urma urmelor era osânda ei. Limba lui o împinse prin mica incizie pe care o făcuse, până când ajunse acolo unde dorea, exact în centrul nodului limbic. Apoi îşi retrase limba, linse o farfurioară acoperită cu o pulbere fină şi o reintroduse, plasând pudra în locul necesar.

– Şi mai e o problemă care mă intrigă, zise Angel, continuând de parcă Ruin n-ar fi vorbit, ca şi cum Patience nu ar fi fost irevocabil angajată pe un drum care o putea distruge. Cum interacţionează cristalul cu inteligenţa non-umană? Geblingii, bineînţeles, au creiere asemănătoare cu cele umane, dar dwelfii nu. Aveţi toţi cristale, dar gaunţii nu au voinţă, nu au simţul identităţii - piatra minţii nu poate fi sediul personalităţii. Iar voi, geblingii, şi Unwyrm aveţi în comun mijloace de comunicare

dincolo de orice posibilitate a fiinţelor umane. Totuşi, Unwyrm le poate folosi ca să-i cheme pe oameni - trebuie să avem măcar o capacitate latentă în privinţa asta.

– Eşti aşa o pacoste când încerci să vorbeşti ca un savant, şopti Patience.

Angel o ignoră.

– Iar wyrmul care l-a chemat iniţial pe Căpitanul Navei... trebuie să fi avut aceeaşi abilitate, poate chiar mai mult.

Ruin vorbi fără să ridice ochii de la ceea ce făcea:

– Fără îndoială că wyrmii îşi foloseau capacitatea asta ca să-şi atragă prada şi să-şi respingă duşmanii.

Un wyrm a folosit-o asupra Căpitanului vostru, deci evident efectul nu depinde de inteligenţa victimei.

– Şi, în loc să-l mănânce pe căpitan, s-au împerecheat, spuse Reck.

– Mă întreb ce ar fi preferat în final să fi făcut, să se împerecheze sau să moară, zise Angel. Mă întreb câtă degradare poate suporta un om şi totuşi să dorească să trăiască.

Părea trist.

– Cu mâna dreaptă a desenat ceea ce wyrmii doreau să deseneze, şopti Patience. Cu mâna stângă ne-a avertizat. Mai avea încă o parte din voinţa omenească, chiar dacă un wyrm îi controla majoritatea acţiunilor.

– Da, o fragmentare, asta e, o sfărâmare. O parte de voinţă e purtată în creier, creată şi formată de memorie, de experienţă. Mintea conştientă, controlabilă, mintea cuvintelor. Iar o parte de voinţă e purtată... Unde? În gene? Cu siguranţă genele sunt singura parte din noi care au o speranţă să supravieţuiască morţii noastre - ce loc ar fi mai potrivit ca sediu al unei părţi din mintea subconştientă...

Vederea lui Patience se limpezi dintr-odată. Nu-şi dăduse seama că înainte fusese tulbure. Dar nu era Angel cel care vorbea, ci bătrânul Mikail Nakos. A cui voce crezuse că era? Nu-şi putea aminti. Mikail, el era cel care îşi asumase sarcina să studieze acele creaturi, geblingii. Credeam că sunt inofensivi. Dar acum el vrea să implanteze acel cristal organic în mintea cuiva. Dar el nu înţelege implicaţiile.

– Dar dacă de fapt cristalele ar îmbunătăţi capacităţile mentale ale oamenilor, dacă ar face posibilă comunicarea telepatică, aşa cum par să facă geblingii?

Apoi o altă voce.

– Ar putea fi posibil.

Era propria ei voce, ştia, dar nu aşa cum se aştepta. Din anumite motive se aşteptase să fie o voce de fată, antrenată să fie dulce, liniştitoare, însă era una masculină, aspră, poruncitoare. De ce să nu fie masculină? Nu sunt bărbat? Heptarhul se asculta pe sine, încercând să-şi amintească de ce propria lui voce nu avea sunetul corect.

– Bănuiesc totuşi că telepatia are mai mult de-a face cu moleculele decât cu cristalele. Cristalul e mai probabil să fie o memorie. Una incredibil de bine ordonată, clară şi puternică.

Nu punea la îndoială abilitatea lui de a discuta inteligent cu un strălucit om de ştiinţă.

Dar la început vechii heptarhi fuseseră oameni de ştiinţă. De ce îl numesc un vechi heptarh?

Înseamnă că nu sunt eu. Nu vorbesc eu, şi totuşi îmi amintesc ca şi cum aş fi eu.

– Aşa bănuiesc. Dar cei mici, vedeţi voi, cei numiţi dwelfi, îşi pot aminti perfect absolut tot ceea ce au făcut vreodată, deşi nu pot reţine prea mult timp o idee mai complexă decât numele lor. Stochează milioane de date, dar nu au niciun principiu de organizare.

– Nu ar fi imposibil, domnule. Chiar deloc. Cristalul poate fi baza de date. Creierul poate fi sintetizatorul. Dar telepatia şi-ar putea avea locul în cristal.

– Nici măcar nu sunt sigur că există vreo telepatie. Sunt doar speculaţii. Cu siguranţă geblingii nu ne vor spune, binecuvântate fie micile lor suflete criminale de vipere.

– Totuşi, domnule, combinat cu un creier uman, cristalul poate îmbunătăţi mult capacităţile mentale.

– Dacă se pot combina. Dacă are ceva de-a face cu procesele mentale.

– Dificil de răspuns. Dar geblingii nu dau răspunsuri - şi oricum, probabil nici nu ştiu. Drăcuşori ignoranţi.

Dintr-un motiv oarecare heptarhul vru să-l corecteze. Să-i spună adevărul despre geblingi. Dar nu-şi putu aduce aminte de

ce credea că îi cunoştea atât de bine pe geblingi, aşa că nu spuse nimic.

– Vedeţi, domnule, dacă geblingii nu ar fi atât de periculoşi, de letali, am putea s-o lăsăm baltă. Dar sunt canibali - am văzut cum îşi mănâncă unul altuia creierele - şi au ucis deja vreo zece de-ai noştri. Trebuie să înţelegem cât mai mult posibil despre ei. Ce vor, de unde vin...

– Deci ai nevoie de un şoricel alb care să testeze cristalul.

– Din nefericire, va trebui să fie un şoricel alb extrem de inteligent. Intenţionez să-l implantez în propriul meu creier, domnule.

– Aiurea. Dacă trebuie să-l implantezi cuiva, implantează-mi-l mie.

– Sunteţi heptarh. Nu pot face asta.

– Eu sunt heptarh, aşa că trebuie s-o faci. Nu există nicio sarcină atât de dificilă, de periculoasă sau de neplăcută pe care unul dintre supuşii mei s-o poată îndeplini şi eu să nu pot.

Patience fu dintr-odată conştientă că nu ea era bărbatul care hotărâse să-i fie plasată piatra minţii în creier.

Se întâmplase cu mult timp în urmă, unei alte persoane. Dar cum putea cristalul să conţină amintirea unui eveniment care evident avusese loc înainte de implantarea cristalului?

Imediat ce întrebarea îi veni în minte apăru şi răspunsul, o mamă vorbindu-i fiicei; ea era şi mama, şi fiica, ascultând conversaţia din ambele părţi, vorbind ea însăşi pentru ambele părţi. Era derutant, dar plăcut.

– Când sceptrul pătrunde pentru prima dată în creier, el caută amintirile cele mai puternice, le copiază şi le păstrează.

– Tu n-o să-mi afli amintirile, nu-i aşa?

– Nu, draga mea, dar tu le vei afla pe ale mele. Vei şti ce cred despre momentul de faţă, cât de mult te iubesc, încât să-ţi dau acest dar când sunt încă în viaţă.

– Mi-e frică.

– Primul lucru la care te gândeşti este întotdeauna măreţul nostru strămoş, cel care a ales primul să poarte sceptrul. El este curajul nostru, şi o parte din el devine parte din tine.

De ce nu m-a ajutat şi pe mine tata aşa cum a ajutat-o această mamă pe fiica ei? Apoi nu-şi mai putu aminti cine era tata, ci doar mama, doar fiica.

– Eşti în siguranţă atâta timp cât nu te gândeşti la anumite lucruri.

– Care lucruri?

– Dacă îţi spun care sunt, copil prostuţ, cum o să te mai opreşti să te gândeşti la ele?

Eu ştiu care sunt, îşi spuse Patience. Sunt împăraţii geblingi în al căror creier a crescut iniţial cristalul. La geblingii cu inimă de wyrm nu trebuie să mă gândesc.

Acest gând o aduse la amintirile cele mai de temut, un punct de vedere îngrozitor de străin. Ştiu imediat că făcuse pasul în abis. Simţea un uşor zumzet de senzaţie, ca o vedere periferică, un zgomot de fond, un gust metalic în gură, un miros aducând a amintiri dulci-amare, atingerea a mii de musculiţe pe piele; îşi dădu seama treptat, pe măsură ce îşi dădea seama geblingul a cărui minte făcea acum parte din ea, că aceştia erau fraţii ei, surorile ei, viaţa lor vorbind primului născut, împăratului gebling, mie.

Ceilalţi geblingi încă îşi mai croiesc drum afară din cochiliile lor de piele fină, cu părul creţ şi încâlcit. Stau ghemuit lângă trupul epuizat al mamei mele, cu segmentele sale negre tremurând în durerile naşterii. Alături de mine stă întins tatăl meu, cu bietul lui trup slab şi lipsit de păr acoperit de sudoare.

Vino la mine, tată, deschide-mi gura...

– Complet dezvoltat. Orice ar fi, nu e un copil. Vocea e blândă: Voi pe aici n-aţi auzit de copii?

Gura lui se mişcă şi sunetele sunt minunate. Învaţă-mă să scot asemenea sunete.

Chipul Tatei se strâmbă în timp ce el mă priveşte.

– Mici maimuţe complet dezvoltate. Mă atinge. Mă împinge.

– M-ai adus aici ca să poţi da naştere la astea! Un alt ou se deschide, dar înăuntru este ceva negru. Negru ca Mama. Un cap mic, mic ca al Mamei.

Îi e foame. Pot să simt că îi e foame. Vrea să-l omoare pe Tata.

Vrea să mă omoare pe mine. Vrea să-i omoare pe toţi şi să mănânce întreaga lume.

Tata m-a învăţat ce să fac. Deja m-a salvat. Tata m-a învăţat să împing. Îl împing pe cel negru, îl împing, dar el mă răneşte foarte rău. Ţip de frică.

Mamă, ajută-mă. Tată, salvează-mă. Aud un teribil sunet înspăimântat, propriul meu sunet ieşind din gura mea ca a Tatei. Ţip, şi ţip, şi ţip.

Se luptă, Mama şi cel negru. Tata strigă mereu...

– Rămâi aici şi mori, rămâneţi cu totul aici şi, pentru Dumnezeu, mâncaţi-vă unul pe altul!

Sunetul vocii lui înseamnă frică şi mi-e frică şi mie.

Tata trece printr-o spărtură în zidul locului de naştere. Tata ştie drumul. Tată, venim! Hai cu Tata, strig cu glasul meu tăcut şi ei mă aud cu cealaltă minte.

Plec şi pleacă şi ceilalţi, toţi cei care seamănă cu mine, şi unii dintre cei mai mici şi unii dintre cei înalţi, toţi cei care se pot mişca, toţi cei care nu se zvârcolesc pe pământ murind pentru că trupurile lor nu funcţionează. Îi strigăm că venim, Tată, dar el nu ne aude pentru că noi nu scoatem niciun sunet şi în linişte el e surd. Văd asta în ochii lui când se uită la noi, nu înţelege sunetele noastre, ne aude doar ţipetele.

În spatele nostru cel negru care seamănă cu Mama îi mănâncă pântecele şi ne va mânca şi pe noi dacă va putea.

Foame, foame, el îşi întinde foamea către noi toţi. Vino la mine, spune foamea lui, vino şi satură-mă, şi îmi simt fraţii şi surorile cedându-i, oprindu-se, întorcându-se spre locul naşterii. Nu! strig.

Nu! Haideţi cu Tata, haideţi. Cu Tata, cu Tata, spuneţi tuturor să vină cu Tata.

Cei mai puternici îmi preiau strigătul, strigă şi ei, Veniţi cu Tata, şi suntem mai puternici când strigăm împreună, din ce în ce mai puternici, până când copleşim foamea mâncătorului Mamei.

În jos prin tunelul întunecat, cu toţii în tunelul întunecat, unde eşti, Tată? Unde eşti?

Vă văd, fraţi şi surori strălucitoare, vă simt drumurile prin beznă, ştiu unde sunteţi, fiecare dintre voi, prin atât de multe tunele diferite. După paşii Tatei plescăind înaintea mea ştiu drumul spre exterior. Urmează apa. Urmează apa curgătoare. Curge din locul naşterii, urmează apa...

Patience ţipă de bucurie când văzu pentru prima dată lumina lumii. Din gura unei peşteri pe peretele unei stânci înalte privi în jos peste o pădure vastă, în care izvoarele râului Cranwater se uneau formând o singură apă îndepărtându-se de Piciorul

Cerului. Chiar dacă îşi aducea aminte că era Patience, îşi aducea aminte şi că era primul împărat gebling, simţind prezenţa fiecărui alt gebling care ieşea din tunelul său ca să descopere cerul şi apa care se scurgea din fiecare peşteră. Privi din nou prin ochii geblingului.

Stăm toţi aici, uitându-ne la lumina puternică, cei ca mine, mai mici, mai mari, îi pot simţi pe toţi aici la marginea lumii. Şi alături de mine e Tata, l-am găsit, pe faţa lui e apă.

– Mi-am vândut sufletul pentru tine, spune. Nu voiam decât ca acel wyrm să se întoarcă acolo. Cum aş fi putut s-o vreau... Se cutremură: O mânca. Ce fel de monştri...

Încerc să-l simt şi pe el aşa cum îi simt pe toţi ceilalţi, dar el nu e acolo, ochii mei îi văd, nasul meu îl adulmecă, dar cealaltă minte a mea nu-l poate găsi. Îi ating obrazul şi îi gust apa de pe faţă. E sărată, nu ca apa limpede din peşteră. Îmi vede limba şi faţa i se încreţeşte. Apoi se întinde spre mine şi îmi atinge obrazul şi gura lui rosteşte:

– Totuşi, tu nu eşti un wyrm, nu-i aşa? Nu e vina ta, nu?

Apoi se ridică, mă ia de mână şi mă conduce către margine, întinde mâna şi arată puternica sclipire albastră care mă orbeşte pe mine şi pe toţi copiii născuţi din om şi wyrm.

– Cer, spune.

– Rău.

Vorbesc, sunt ca el, nu ca Mama.

Ea a fost mâncată de wyrm în locul naşterii, dar Tata trăieşte şi eu sunt ca el.

– Te-ai născut acum o oră şi deja poţi vorbi. Ce-am făcut? Ce o să devii?

Patience urmări cum timpul se scurge mai repede. Copiii născându-se, Căpitanul Navei învăţându-i totul. Să construiască locuinţe, să vâneze pentru a se hrăni, să-şi îngrijească pruncii şi să-i înveţe. Limbajul a venit uşor, toată învăţătura venea uşor pentru acest nou popor care nu uita niciodată nimic odată ce fusese făcut o singură dată. Şi-au inventat propriile cuvinte mai repede decât îi putea învăţa Tata, până când abia dacă mai veneau la el ca să înveţe.

Împăratul gebling, care nu avusese niciodată un nume al lui, venea des la Tata.

– Wyrm, a zis Tata. Mama ta e wyrm, şi eu sunt tatăl tău, dar cel mai important este monstrul care a mâncat-o pe mama ta şi

care ne-a alungat din locul naşterii. Arată ca un wyrm, dar nu este. Este fratele vostru şi v-ar omorî pe toţi dacă ar putea, şi dacă vreodată iese din munte trebuie să-l omorâţi voi primii.

Astfel împăratul gebling a fost primul gebling care a învăţat să ucidă şi a folosit cunoştinţele secrete ale crimei la fel cum le folosiseră dintotdeauna oamenii - ca să acumuleze putere pentru el însuşi. Am un secret teribil. Te pot ucide dacă nu te supui. Dar dacă mi te supui pot împărţi cu tine secretul şi astfel poţi avea şi tu putere...

Până când Tata spune într-o zi, când mă găseşte acoperit de sânge:

– Aş fi dorit ca Unwyrm să te fi omorât atunci, în locul de naştere, mi-aş fi dorit să mă fi mâncat mai bine decât să mă lase să trăiesc ca să te fac ceea ce eşti.

Îmi pare rău că v-am învăţat, pe tine şi pe voi toţi.

Aşa că îl omor şi îi mănânc creierul în faţa celorlalţi, chiar dacă în el nu găsesc nicio piatră a minţii; nu le spun că nu a avut piatră. Acum puterea mea e absolută, chiar mai mare decât puterea lui Unwyrm, pentru că el nu are pe nimeni care să i se supună şi eu îi am pe ei toţi.

Patience ţipă amintindu-şi gustul şi mirosul sângelui Tatălui, expresia de oroare şi teamă, şi admiraţie din ochii celorlalţi geblingi. N-am putut face asta, n-aş fi putut niciodată să fac asta, urlă ea scârbită. Şi totuşi pentru asta am fost crescută, să ucid ca să obţin putere, să devorez tot ceea ce ameninţă să se pună în calea voinţei mele...

– O înnebuneşte, zise Angel.

– Dă-i timp să se regăsească, replică Reck.

Vocile nu însemnau nimic pentru Patience, căci tot ce putea ea vedea era vărsarea de sânge din decursul anilor. Crimele împăraţilor geblingi, ucigaşii heptarhilor.

Războaie şi asasinate, torturi şi violuri, îşi amintea cum a comis toate crimele din şapte milenii de putere şi se ura pentru tot ceea ce făcuse...

Nu e nimic în viaţa mea în afară de moarte şi teroare, gândi.

Apoi văzu faţa mamei ei (oare era mama ei? avusese trei sute de mame) zâmbindu-i, atingând-o, spunând: „Inimă frântă, nu plânge. Nu plânge pentru lucrurile care s-au făcut în numele tău. Pentru fiecare viaţă luată au fost zece mii care au trăit în pace sub protecţia ta. Crezi că puterea ta ar fi rezistat vreo clipă dacă

tot ce ai fi avut ar fi fost puterea de a ucide? S-ar fi ridicat şi te-ar fi doborât. Tu ai puterea de a-i uni, de a-i face să acţioneze toţi ca unul. Tu i-ai făcut pe cei slabi puternici prin sunetul glasului tău şi ei te vor iubi întotdeauna.”

Patience se agăţă de mesajul din acea voce. I-am făcut pe cei slabi puternici prin glasul meu. Mă vor iubi întotdeauna.

Şi în sfârşit, găsind un fir de care să se agaţe ca să nu se prăbuşească în abis, adormi.

13. UN PRIETEN ADEVĂRAT

Se trezi întinsă pe un pat, acoperită cu trei plăpumi din pene.

O adiere dinspre o fereastră spartă îi sufla peste faţă. Copacii de afară aveau frunze aurii de toamnă. Chiar sunteţi copaci de pe Pământ? îi întrebă în tăcere. Sau nişte stranii creaturi extraterestre care au capturat copacii şi i-au ascuns înlăuntrul lor, ca să le poată purta măştile?

Se gândi la toţi copiii pe care îi avusese în sutele ei de vieţi, şi-i imagină zâmbindu-i, nişte copii buni cu toţii; apoi ceva întunecat, un vierme negru se târî prin gurile lor şi acum când se uitau la ea erau wyrmi cu capete mici şi degete răsfirate - deloc aripi - şi sute de organe cărnoase pentru sfâşiere, digestie şi reproducere - Unwyrm, cunoşti diferenţa dintre a mânca şi a te împerechea?

Există o diferenţă pentru tine? Toţi cei înfometaţi sunt la fel.

Deschise ochii. Îl văzu înainte de a vedea orice altceva, stând acolo luminat pe jumătate de soarele slab tomnatic care intra pe fereastră. Will. Chipul lui o urmărea într-o tăcere desăvârşită, cu apatia lui obişnuită, ca un animal; ba nu, ca un munte, ca faţa unei stânci vii.

Pe mine mă veghezi?

Ea nu vorbi; el nu răspunse. El observă doar că ochii ei erau deschişi, dădu din cap şi ieşi din cameră. Închise uşor uşa în urma lui. Tandreţea, blândeţea cu care închise uşa îi spuse că nu era, la urma urmelor, făcut din piatră. Nu lipsa de viaţă îl făcea nemişcat, ci calmul. Ajunsese împăcat cu viaţa şi astfel chipul lui nu mai avea nimic de spus, nicio scuză tăcută de exprimat între vorbe, iar mintea lui nu avea discursuri de ţinut între tăceri.

Lui nu-i e foame. El e deja satisfăcut.

Gândindu-se la foame, simţi din nou chemarea din Cranning, la fel de puternic ca întotdeauna, rozându-i pântecele.

Sunt înfometată să-i port copiii, se gândi. Îşi dădu seama odată cu amintirea sutelor de coşmaruri. Mă va face să-mi fie foame de sămânţa lui, la fel cum mama lui l-a făcut pe Căpitanul Navei să tânjească după ea. Mă va face să cred că acesta este extazul.

Se înfioră. Însă acum că îl visase pe Unwyrm de sute de ori, zvârcolirile lui în timp ce îşi devora mama şi îşi măcelărea fraţii diformi şi neajutoraţi, îi era atât de familiar încât nu o mai făcea

să-şi piardă controlul şi să ţipe, aşa cum se întâmplase în toate visele.

Era şi prea obosită ca să mai strige. Trebuie doar să am grijă să nu se întâmple, asta-i tot.

Va muri înainte să mă aibă sau voi muri eu. Copiii lui nu se vor naşte din trupul meu.

Dar, chiar dacă eu supravieţuiesc, voi dori vreodată vreun bărbat aşa cum îl doresc pe Unwyrm? Dacă moare în timp ce încă mă cheamă? Oare dorinţa asta va fi mereu în mine, mereu nesatisfăcută?

Asemenea gânduri o făceau furioasă pe ea însăşi. Se ridică, aruncându-şi picioarele peste marginea patului. Imediat fu aproape doborâtă de ameţeală. Uşa camerei se deschise şi intră Angel. Angel, părând puternic şi sănătos, nu slăbit din cauza rănii din gât.

– Rana ţi s-a vindecat şi copacii şi-au schimbat culoarea, zise ea. Cât timp am dormit?

– Patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, ca Moise pe munte, ca ploaia pe timpul potopului, ca Ilie postind în sălbăticie. Dacă poţi numi asta dormit. Ai ţipat mult şi ne-ai ţinut treji pe toţi. Chiar şi River s-a plâns că i-ai speriat maimuţa. Cum te simţi?

Ridică mâna şi atinse partea de cap pe care i-o răsese Ruin. Părul îi crescuse câţiva centimetri.

– Slăbită, zise ea. Unwyrm mă cheamă.

– Ne-a fost teamă că sceptrul e prea mult pentru tine.

– De fapt nu a fost sceptrul. Ci lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut.

– Tu nu ai făcut nimic.

– Ba da, Angel. Nu, nu te certa cu mine. Nu mi-am ucis propriul tată ca să-i mănânc creierul, aşa cum a făcut primul împărat gebling, nici pe propria soţie, ca tata. Dar am ucis şi eu. Ascultându-te pe tine sau pe tata, sau ca să-mi salvez viaţa, am ucis cu uşurinţă, cu plăcere, cu mândrie. Asta face să-mi fie dificil să mă separ de toate crimele lor. Pot doar să găsesc şi să urmez o speranţă foarte slabă trecând din viaţă în viaţă prin tot trecutul meu, Angel. O speranţă că totul lucrează în slujba binelui. Că din sângele pe care l-am vărsat pe pământ va putea creşte din nou viaţă.

– Mulţi oameni care abia s-au trezit dintr-un somn adânc se cred filozofi, zise Angel.

– Nu râde de mine. E important. Este... contribuţia mea la sceptru, dacă trebuie să aduc una. Toţi copiii se vor uita la mine, copiii geblingi şi copiii oamenilor, toţi mă vor privi, iar eu trebuie să le asigur siguranţa. În faţa copiilor lui Unwyrm. Şi totuşi uneori mă gândesc... copiii lui Unwyrm nu vor fi ucigaşi. Vor fi cu toţii uniţi într-o singură inimă şi o singură minte, aşa cum au fost wyrmii înainte ca oamenii să vină pe această lume. Înainte ca genele umane să ne facă străini unul de altul. Copiii lui Unwyrm nu vor fi niciodată singuri. Iar eu aş putea fi mama lor.

– Nu spune asta, Patience.

– Pur şi simplu am înţeles în cele din urmă gândurile pe care mi le trimite, Angel. Ştiu ce i-a făcut Unwyrm propriei sale mame. El e devoratorul, nu eu. O să-l ucid dacă pot.

Dar ştia că glasul ei nu suna convingător. Oricum, nu conta. Nu pe Angel trebuia să-l convingă, ci pe ea însăşi.

– Deci e un wyrm? Un descendent al celor pe care i-au exterminat primii colonişti?

– El e Unwyrm, Angel. Acela. Unicul. Trăind toate cele şapte milenii ale istoriei lumii.

– Să trăieşti atât de mult...

– Noi suntem străinii aici. Viaţa indigenă se poate adapta, poate face într-o singură generaţie schimbări care nouă ne iau milioane de ani. Unwyrm este mai inteligent decât toţi. În el sunt combinate cele mai puternice haruri locale şi a chemat la el cele mai sclipitoare minţi umane, care probabil i-au transmis tot ce ştiau. Ce îl împiedică să se refacă genetic atunci când descoperă că o parte a lui devine slabă, decade? Ce îl împiedică să trăiască până când va fi pregătit să se împerecheze?

– De ce a aşteptat atât de mult?

– Nu ştiu. Ştiu doar cum arătau oamenii în ochii primilor geblingi. Maşinile care le permiteau strămoşilor noştri să zboare, care făceau tablouri în aer, care mestecau păduri şi scuipau câmpuri de cereale. Ce au văzut wyrmii când o nouă stea a apărut pe cer şi păsări de metal s-au împrăştiat peste suprafaţa lumii? Ei nu erau ţânţari ca să înlocuiască grâul static şi cu-minte. Aceşti wyrmi erau vârful sistemului ecologic, dar noi eram mai puternici decât ei. Şi dacă era să ne înlocuiască...

– Trebuia să ştie tot ce ştiam noi.

– Grâul stă acolo, aşteptând pasiv să fie distrus de duşman. Dar wyrmii ştiau că oamenii nu erau pasivi. Reprezentam cea

mai letală competiţie pe care viaţa de pe această lume o întâlnise vreodată. Ca să ne depăşească, nepoţii wyrmilor trebuiau nu numai să fie identici fiinţelor umane - trebuiau să exceleze în lucrurile pe care fiinţele umane le făceau cel mai bine. Trebuiau să ştie mai multe, să fie mai frumoşi, mai strălucitori, mai puternici, mai periculoşi. Cum putea un singur copil wyrm, Unwyrm, ascuns în peştera sa de gheaţă din Piciorul Cerului, să înveţe suficiente lucruri ca să-şi pregătească la rândul său copiii?

– O peşteră de gheaţă? Asta înseamnă că se află sus în munte, unde sunt gheţarii.

– Nu înţelegi, Angel? Nu ne putea învinge atâta timp cât construiam maşini. Wyrmii ştiau asta de la început. Când l-au capturat pe Căpitanul Navei, chiar înainte de a-l aduce jos, în primul rând l-au făcut să distrugă metalul din toate zăcămintele uşor exploatabile. Dar încă mai exista metal - îmi amintesc de strămoşii mei care l-au căutat, au săpat mine, au încercat să construiască maşini. Se poate să fi reuşit. Dar geblingii au venit întotdeauna, un torent de geblingi din Cranning.

– Cunosc relativ bine istoria lumii.

– Angel! Eu îţi spun ceva ce nimeni n-a ştiut vreodată. Îţi spun de ce. Am văzut tiparul, mi-am amintit totul deodată. Unwyrm i-a trimis pe geblingi ca să împiedice omenirea să construiască maşini care i-ar fi făcut pe oameni invincibili. A aşteptat tot acest timp ca noi să rămânem slabi în timp ce el adună înţelepciune pentru sine. Şi-a acordat şapte mii de ani. Apoi şi-a îndeplinit propria profeţie făcând ca fraţii mei să fie ucişi şi eu să fiu...

El o atinse uşor pe cap ca s-o liniştească. Mâna lui era răcoroasă şi iubitoare pe fruntea ei, pe obraz.

– River ne spune că suntem la numai o săptămână distanţă de Cranning, dar vânturile de toamnă sunt puternice. Însă trebuie să mergem acum. Vânturile iernii ne-ar sili să ne întoarcem. E bine că ţi-ai revenit astăzi - o să te ducem la Cranning cu mintea teafără.

Vorbea cu un ton oarecum artificial; nu credea în ceea ce spunea, iar ea nu putu înţelege de ce o minţea. Dar asta nu era o surpriză, abia dacă putea gândi. Aşa că renunţă, nu mai încercă să descopere ceea ce îi ascundea.

– Spune-le lui Reck şi lui Ruin că şi eu cunosc harta Cranningului.

– Ei ştiu asta. Ai vorbit destul de mult în somn. Au scris poveştile pe care le strigai tu, iar Heffiji le-a depozitat ici-colo. Am încercat să-mi dau seama ce sistem are.

– Nu are niciunul.

– Asta a fost şi concluzia mea. Un adevărat dwelf. Dar nimeni altcineva nu ar fi putut face asta. Unwyrm i-a chemat pe toţi oamenii care ştiau ceva. Ar fi chemat-o şi pe ea dacă ar fi ştiut vreun lucru. Singura cale ca aceste cunoştinţe să rămână pe lume era prin cineva ca Heffiji care nu ştia nimic valoros, dar avea la îndemână tot ceea ce era important. E totul aici.

Toată ştiinţa lumii. Reck şi Ruin au adus geblingi din Cranning ca să păzească locul. Intenţionează să pună geamuri şi obloane la ferestre, să construiască un acoperiş nou. Orice e necesar ca să protejeze casa.

– Geblingii i-au acceptat pe Reck şi Ruin drept împăraţii lor?

Angel ridică din umeri.

– Cine ştie ce se petrece în minţile lor? Spun un lucru, dar dincolo de suprafaţă poate să fie ceva complet diferit. Cert e că deocamdată împăraţii ăştia nu se pot îndepărta mai mult de câteva zeci de metri de tine, altfel Unwyrm începe să-i alunge de pe drumul spre Cranning. Nu prea îşi pot reclama dreptul de a-i conduce pe geblingi atâta timp cât sunt legaţi de heptarhul uman, nu-i aşa?

– Am pierdut destul timp, zise Patience. Du-mă pe vas.

– O să mergem până la Cranning, dar nu intrăm în adâncurile muntelui până nu te înzdrăveneşti.

– N-am fost bolnavă, ci doar nebună, spuse Patience. Oamenii nebuni pot fi surprinzător de puternici.

– Chemarea e în vreun fel diferită acum?

– Numai pentru că ştiu cine mă cheamă.

– Aşadar, nu te controlează...

– Dacă mă controlează, controlul e absolut şi eu nu-mi dau seama că sunt controlată.

– Asta mă linişteşte.

– Angel, am devenit o persoană îngrozitoare.

– Zău?

– Dacă sceptrul mi-ar fi fost dat înainte să aflu lucrurile pe care le-am aflat în casa asta, nu aş fi putut face faţă niciodată. Dacă

aş fi fost adusă la Cranning fără să înţeleg toate lucrurile pe care le înţeleg acum, aş fi fost neajutorată în faţa lui. Am revăzut tot ceea ce aţi făcut tu şi tata, şi eu, şi geblingii - a fost corect, a fost necesar.

– Asta te face îngrozitoare?

– Chiar şi moartea mamei, Angel. Chiar şi asta.

- Ah.

– Ce fel de om sunt eu, dacă sunt de acord că propria mea mamă trebuia să moară? Am trecut prin asta de atâtea ori, toată viaţa mea, numai că de data asta prin ochii tatălui meu. El nu s-a iertat niciodată. Şi totuşi eu îl iert.

Angel se apleca şi o sărută pe frunte.

– Heptarhul meu, numai tu eşti cea potrivită să conduci omenirea.

– Ce fel de om sunt eu?

– Unul înţelept.

Ea nu comentă, cu toate că ştia că nu era adevărat. Nu era înţeleaptă. Dar puternică... era puternică. Stăpânise piatra minţii. Exista o personalitate proprie înaintea tuturor pliurilor vieţii ei. Ştia lucrul acesta, dar restul acelei personalităţi îi era încă neclar, îndepărtat, intangibil. Lasă s-o numească Angel înţeleaptă, nu-i păsa.

– Dar sunt un om bun, Angel?

– Ca heptarh, nu mai ai de ales între bine şi rău. Trebuie să alegi între corect şi greşit.

Fusese suficient de mult timp eleva lui ca să înţeleagă diferenţa şi să fie de acord că avea dreptate. Cel puţin în rolul de heptarh nu mai putea trăi după acelaşi cod moral după care trăiau ceilalţi. Deciziile ei aparţineau acum unei comunităţi mai mari decât doar ea însăşi. Dar ce fel de comunitate?

– Corect faţă de cine? întrebă.

– Faţă de omenire.

Ştiu imediat că el nu avea dreptate.

– Nu. Casa Regală este lumea întreagă. Sunt şi gebling. Toată viaţa care vorbeşte şi cea care nu vorbeşte, toată viaţa de pe planetă cu o singură excepţie.

– Iar acela te vrea. Dar o să mor înainte să-l las să te aibă. El crede că sunt prea slab ca să te salvez, dar eu pot, şi vreau.

Fervoarea din glasul lui nu era prefăcută. Orice minciuni ar fi spus, aceasta nu făcea parte dintre ele. O iubea.

Ea îi atinse obrazul.
– Slujeşte-mă ca un om liber, Angel.
– Sclav sau liber, te slujesc în acelaşi fel. Ce contează?
– Îţi cer acum, ca unui om liber, să mă ajuţi.
Cu blândeţe, Angel o îmbrăcă şi o conduse afară din cameră.
Spre uimirea ei casa era plină de geblingi, cu sutele. Camera ei fusese în afara razei lor de acţiune, dar în tot restul casei erau ocupaţi să văruiască, să cârpească, să repare, s-o facă din nou întreagă. Patience stătu în camera comună lângă un foc mic, cu scaunul în bătaia unor raze de soare care s-o ajute să se încălzească, şi privi scările urcând şi coborând, mişcându-se în lungul pereţilor, geblingii împrăştiaţi peste tot. Maimuţa lui River alerga printre picioarele lor - de zeci de ori fu lovită, aproape călcată în picioare sau alungată de pe vreo grindă înaltă. Se ridica întotdeauna, ţipând un şir de obscenităţi neinteligibile, şi se repezea din nou unde era aglomeraţia mai mare. Patience nu putu să nu observe că Heffiji era în mare măsură la fel ca maimuţa, în culmea agitaţiei din cauza încântării şi a îngrijorării, alergând în casă şi afară din casă, în sus şi în jos pe scări.
– Nu atinge asta! striga.
Geblingii râdeau şi îşi băteau joc de ea, dar o şi ascultau.
În borcanul lui, sub o bucată de manta, River dormea. Departe de Cranwater, lumea nu exista pentru el.
Patience se pomeni încercând să perceapă comunicarea tăcută a geblingilor, chemarea fără glas a celeilalte minţi.
Îşi amintea atât de limpede cum era, de când fusese fiecare dintre primii împăraţi geblingi. Totuşi, acum nu simţea nimic. Parcă ar fi întins o mână, numai ca să descopere că aceasta îi fusese amputată. Îi urmări nostalgică, suferind că nu va putea niciodată să-i cunoască decât prin amintirile indirecte care ajungeau până la ea prin intermediul sceptrului. Şi geblingii îşi vedeau de treburi, fără să ştie cine era ea, fără să bănuiască faptul că era singura fiinţă umană în viaţă care avea idee cum e să fii gebling, care putea înţelege tovărăşia constantă care reprezenta punctul lor de sprijin în lume. Oare cum am găsit curajul să trăiesc înainte, când nu am ştiut niciodată cum e să cunoşti o altă persoană.
– Patience, şopti cineva în spatele ei.
Recunoscu vocea, ştiu că mâna lui Reck se întinde spre umărul ei, şi ridică şi ea mâna ca s-o atingă. Da, era acolo, blana moale

de pe mâna unui gebling. Pentru o clipă se gândi că poate simţise apropierea lui Reck prin cealaltă minte. Dar nu; nu avea cum să fie altceva decât instinctul ei de asasin, care ştia când o mână se întinde către ea. Nu putea spera vreodată să facă parte din comunitatea geblingilor.

– Reck, zise.

– Ne-a fost teamă că o să ducem cu noi o nebună la Cranning.

– O nebună ar rămâne aici. La urma urmelor, e o casă de nebuni.

Reck râse.

– Nu chiar. Geblingii ăştia au venit să repare casa lui Heffiji, ca să păstreze în siguranţă învăţăturile omenirii.

– Cum i-aţi chemat?

– O, împăratul gebling este cunoscut. Nu după chip sau nume - nu, când ne văd ne consideră doi geblingi care au fost şi ei convocaţi şi au venit. Dar în cealaltă minte recunosc chemarea împăratului gebling.

– Vin din Cranning?

– Nu cred. Noi i-am chemat, şi cei mai apropiaţi geblingi au auzit şi au retransmis chemarea. Pe măsură ce o preluau din ce mai mulţi, devenea mai puternică, până când am fost destui. Noi nu suntem Unwyrm. Doar chemarea noastră nu poate ajunge de aici la Cranning.

– Frumos din partea voastră că ţineţi casa asta în viaţă.

– Casa asta a făcut imposibilul. L-a umilit pe iubitul meu frate Ruin. Cu toate ideile pe care Heffiji le-a salvat aici... Ruin a devenit o pacoste, întrebând-o, lipindu-se de călcâiele ei de la răspuns la răspuns. Abia dacă a cunoscut oameni în viaţa lui şi, din motive evidente, nu a întâlnit niciun înţelept. Însă acum a văzut ce pot face cele mai strălucite minţi umane.

– Dacă vreodată vrea să vadă şi ce-i mai rău, nu trebuie decât să ia sceptrul, zise Patience.

– Nu tocmai. Obişnuiam să vă plângem de milă vouă, oamenilor, pentru singurătatea voastră. Mă rog, eu vă compătimeam şi el vă dispreţuia. Dar acum el îmi tot spune că singurătatea este fundamentul adevăratei înţelepciuni, că toate ideile strălucitoare din casa asta au apărut ca nişte strigăte disperate de la un om către altul, spunând: Cunoaşte-mă, trăieşte alături de mine în lumea minţii mele.

– E un gând foarte poetic.

– Eu îi spun că e bolnav de dragoste - s-a îndrăgostit de rasa umană. Dar tu ştii cum e. Eu nu i-am urât niciodată pe oameni aşa cum i-a urât el, astfel că nu sunt prea impresionată când aflu că nu toţi oamenii sunt lipsiţi de valoare.

Reck se aşeză pe scaunul din cealaltă parte a focului.

– E amuzant, zise Patience. Visez mereu despre case. Diverse case de care a trebuit să am grijă. Uneori, casa lui Heffiji şi alteori casa tatălui meu, uneori Casa Heptagon. Câteodată casa în care a fost omorâtă mama mea.

Reck păru gânditoare. Se auziră paşi pe scări. Ruin intră în cameră. Patience observă imediat că nu mai era dezbrăcat. Purta nişte pantaloni scurţi.

Un pas către acceptarea civilizaţiei umane.

– De ce m-ai chemat? întrebă.

Reck se întoarse spre el, făcându-i semn să se apropie. Nu mai era altcineva în cameră, dar tot nu era bine să vorbească prea tare, căci acum spuneau lucruri care le-ar fi putut revela identitatea înainte ca ei să vrea.

– A auzit chemarea noastră, spuse Reck.

Ruin se uită la Patience ca şi cum ar fi analizat o nouă plantă stranie pe care o observase pe solul pădurii.

– Nevoia de a veni ca să reparăm o casă foarte importantă? Şi unde era asta?

– Uneori văd drumurile, dar niciodată nu ştiu de unde vin sau unde duc. Dar întotdeauna în depărtare văd o casă arzând, şi ştiu că trebuie să mă grăbesc...

Reck clătină din cap.

– În chemarea noastră nu era nimic despre foc.

– Noi nici nu vedem imagini, adăugă Ruin. Cealaltă minte nu e atât de precisă.

Dar Patience era tulburată de gândul că simţise cealaltă minte a geblingilor cu propriul ei corp. Nu permise ca micile obiecţii să-i infirme presupunerea.

– Nu sunt gebling, iar creierul meu poate traduce lucrurile în imagini pe care eu să le pot înţelege. S-ar putea să fiu mai gebling decât vă închipuiţi. Îmi amintesc cealaltă minte. Îmi amintesc cum e să-i simt pe ceilalţi geblingi şi harta Cranningului. În plus, acum am sceptrul. Poate el îmi permite să vă simt chemarea.

Reck îşi mângâie limba cu unghia lungă a degetului mare.

– Nu, zise. Heptarhii au mai purtat şi înainte pietre ale minţii, dar nu au simţit chemarea împăratului către popor.

Ruin săltă capul, studiind faţa lui Patience.

– Dacă nu e piatra minţii, atunci poate chemarea lui Unwyrm a făcut-o mai sensibilă, astfel că aude ceea ce niciun om nu a mai auzit vreodată.

Reck ridică un deget:

– Şi totuşi. Niciun heptarh nu a purtat piatra minţii atât de aproape de Cranning. Când ceilalţi geblingi au preluat chemarea ca s-o transmită mai departe, poate că a devenit suficient de puternică încât s-o audă şi ea.

– Nu semăna deloc cu chemarea lui Unwyrm, zise Patience. Aceea este clară şi puternică.

– Unwyrm e mult mai bun decât noi. Natura noastră umană ne slăbeşte.

Reck părea să aibă unele resentimente.

– Ţi-ai fi dorit să nu aveţi părinţi umani?

Reck râse amar.

– Crezi că wyrmii arată mai drăguţi în ochii noştri? Nimeni nu ne-a dat vreo şansă să ne alegem strămoşii.

– Eu am văzut, zise Patience.

Le spuse despre naşterea primilor geblingi. Ruin îi ceru s-o ia mai încet, să-i povestească fiecare detaliu. Ascultă cu ochii închişi, ca şi cum concentrându-se asupra sunetului vocii ei ar fi putut trezi amintirile pe care geblingii le pierduseră pentru totdeauna atunci când pierduseră piatra minţii împăraţilor.

Când Patience le relată cum copilul Unwyrm îşi omorâse mama, Ruin dădu din cap:

– Da, da. Asta nu înseamnă crimă. Trebuia să-i mănânce cristalul, înţelegi. Ca să ştie tot ceea ce ştia ea.

– Acum suntem mai discreţi, zise Reck. Suntem mai umani. Aşteptăm ca părinţii noştri să moară de moarte bună. Înseamnă că avem parte de mai multă viaţă personală înainte de a deveni propriii noştri părinţi. Dar nu este nimic nefiresc ca un copil să mănânce memoria părintelui său, nu pe Imakulata.

Patience continuă cu povestea, cu tot ce-şi putea aminti din viaţa primilor geblingi. Termină când ultimul împărat care purtase piatra minţii găsise cadavrul ultimului wyrm. Oamenii îl uciseseră dându-i foc.

– Bineînţeles, zise Reck. Dacă e straniu şi înfricoşător, ucide-l. Credoul uman.

– Oamenii fac ceea ce trebuie să facă, rosti Ruin.

Reck rânji răutăcios şi-i făcu cu ochiul lui Patience, parcă spunând: „Uite ce umanofil a devenit fratele meu!”

– Iar wyrmii au făcut şi ei ceea ce aveau de făcut, continuă Ruin. Ştiau că oamenii puteau să-i omoare pe toţi, şi ar fi făcut-o, cu maşinile lor. Ce faci când duşmanul este prea puternic ca să-l distrugi? Te transformi în duşman.

– O, da, toţi fac ceea ce le spun genele să facă, zise Patience.

– Dacă nu ar fi decis să se împerecheze cu oamenii, observă Reck, noi nu am fi existat. Nu-i prea putem condamna pentru alegerea asta.

– Dar vezi, heptarhule, noi, geblingii, nu suntem ceea ce au vrut ei să devină. Noi suntem rataţii din a doua generaţie, experimentele eşuate, hibrizii condamnaţi, groteşti şi demni de milă. Dwelfi fără creier. Gaunţi fără voinţă. Doar noi, geblingii, ne-am mai apropiat. Dar nu perfect. Generaţia următoare va fi cea perfectă, în timp ce noi suntem sortiţi pieirii.

– Nu a planificat cineva asta. Aşa a evoluat viaţa aici, pe Imakulata.

– Când vorbeşti aşa, pare că ai vrea să te legi de Unwyrm şi să-i faci copii, nu?

– Cu tot respectul faţă de înţelepciunea celor mai îndepărtaţi strămoşi ai noştri, zise Ruin, împăratul gebling a hotărât să nu continue acest plan.

– Suntem destul de wyrmi ca să percepem viaţa tuturor celorlalţi geblingi, adăugă Reck, şi destul de umani ca să avem o dorinţă personală de supravieţuire. În ceea ce ne priveşte, procesul de adaptare a ajuns suficient de departe când am fost produşi noi, gaunţii şi dwelfii.

– Noi suntem moştenitorii wyrmilor, declară Ruin. Diferiţi de oameni, dar suficient de asemănători cu voi ca să putem trăi împreună. Noi am păstrat cel mai bine genele wyrmilor. Nu în copia perfectă pe care voia s-o creeze Unwyrm.

– În războiul ăsta suntem aliaţi, zise Patience.

Dintr-un impuls se lăsă să alunece din scaun, aşezându-se pe podea în faţa focului, sprijinită de picioarele lui Reck şi cu capul pe genunchii ei.

– Îmi amintesc că am trăit vieţi de gebling. Vreau ca voi să supravieţuiţi la fel de mult cum vreau să continue să trăiască şi oamenii.

Reck îi mângâie părul.

– Am ajuns să te cunosc cum nu am cunoscut niciun alt om, cu excepţia unuia. Mi-ar părea rău dacă singura cale de a-l ucide pe Unwyrm ar fi să te ucidem şi pe tine.

– Dar o veţi face.

– Dacă nu există nicio altă cale, da.

– Şi dacă nu există nicio altă cale, spuse Patience, şi eu vreau s-o faci.

În timp ce spunea asta se uită din întâmplare către uşă.

Angel stătea acolo, cu mâinile pe tocul uşii, de o parte şi de alta.

Expresia de pe chipul lui Angel arăta că le auzise conversaţia şi nu consimţea la moartea lui Patience.

Pentru prima dată lui Patience îi trecu prin minte că Angel nu avea nicio intenţie să i se supună când va veni vremea bătăliei finale împotriva lui Unwyrm. Angel avea propriile planuri, şi chiar dacă o numea heptarh, încă se gândea la ea ca la un copil aflat sub tutela lui.

Gândindu-se, pe Patience o trecură fiorii. Dacă voi fi nevoită să te ucid, Angel, ca să pot face ceea ce am de făcut?

Poate el nu citi ceea ce gândea în expresia chipului ei, dar fiind slăbită nu-şi putu ascunde fiorii. El văzu. Ieşi fără să spună o vorbă, închizând uşa în urma lui.

Dacă Ruin şi Reck observaseră schimbul momentan de priviri, nu comentară. Poate Reck îi puse întrebarea pentru că îi simţi tremurul:

– Eşti suficient de puternică încât să continui?

– Câtă putere îţi trebuie? se întrebă Patience. Sunt sănătoasă, aşa cred, deci putem merge mai departe imediat ce se termină treaba aici.

– Atunci putem pleca acum. Nu trebuie să aşteptăm aici până e gata casa. Va fi terminată indiferent dacă suntem noi prezenţi sau nu. În plus, putem superviza lucrările, la modul general, fără să fim de faţă.

Reck se ridică.

– Aşteaptă, zise Patience. Voiam să te întreb. Will. Stătea la picioarele patului meu când m-am trezit.

Reck ridică din umeri.
– Will face ce vrea.
– Cât timp a stat acolo?
– Nu ştiu. Ori de câte ori îl vedeam, fie intra, fie ieşea din camera ta.
Ruin chicoti.
– La urma urmelor e mascul, iar tu ai renunţat la deghizarea de băiat numai când te-am operat eu. Poate îi place să se uite la tine. A fost mult timp singur.
Pe moment, Patience fu deconcertată gândindu-se că poate Will o doreşte ca femeie. Apoi îşi dădu seama că Ruin glumea. Râse.
– Nu râde, zise Reck. Am renunţat demult să mai descifrez mintea lui Will, aşa că presupunerile mele sunt relativ inutile. Face ce vrea el. Dar mă îndoiesc că se gândeşte să te aibă, copilă. Nu l-am văzut niciodată dorindu-şi ceva pentru sine. Viaţa lui nu e altceva decât slujire.
– Un sclav natural, zise Ruin.
– Nimeni nu-i poate fi vreodată stăpân, replică Reck. Slujeşte, dar numai acolo unde consideră că e necesar. Presupun că în secret se crede Kristos. Nu aşa trebuie să fie un zeu al oamenilor? Slujitorul tuturor?
– Eu sunt un Sceptic, spuse Patience. Nu dau atenţie religiei.
– Ei bine, îţi place sau nu, religia îţi dă atenţie ţie. Dacă scapi cu viaţă din toate astea, o să fii norocoasă dacă nu vei fi proclamată Kristos.
– Ea e o alegere la fel de bună ca oricine altcineva, zise Ruin.
– De ce n-ai fi tu? întrebă Patience. Le-ar sta în gât să aibă un mântuitor gebling.
Ruin râse.
– De ce nu? Kristosul gebling.
Patience râse odată cu el. În timp ce râdea, simţea chemarea din Cranning întărindu-se, ca şi cum ar fi dat înapoi în timpul delirului ei, dar acum se deşteptase la sunetul râsului ei. Dorinţa pentru Unwyrm ardea în ea. O strigă pe Sken, şi Sken şi Will pregătiră barca în timpul după-amiezii. Dimineaţa, Patience însăşi luă borcanul lui River de pe pervaz.
– Trezeşte-te, îi zise.

El deschise încet ochii, apoi plescăi de două ori şi emise un zgomot ca de sărut. Aproape imediat maimuţa apăru ţopăind în cameră şi începu să pompeze frenetic.

– Era şi timpul, spuse River. La naiba, era timpul, de ce crezi că mi s-a păstrat capul, doar ca să mă uit cum o ceată de geblingi redecorează o prostie de casă? Du-mă pe barcă, şi n-aveţi decât să staţi liniştiţi că o să mă gândesc la asta ca la cea mai proastă, cea mai stupidă călătorie din viaţa mea!

Boscorodi tot drumul cât coborâră dealul. Numai legănarea corăbiei pe apă îl linişti; apoi cântă cel mai straniu cântec al râului, un cântec fără cuvinte, aproape şi fără melodie. Cântecul unui om care în cele din urmă se reîntoarce la trupul său, extazul de a-şi folosi din nou propriile braţe şi picioare şi de a fi din nou el însuşi. River fusese redat râului.

Părăsiră debarcaderul părăginit al lui Heffiji şi navigară spre nord cu ultimele vânturi ale toamnei. Patience îl putea simţi pe Unwyrm bucurându-se că ea venea din nou la el. Luna de aşteptare trebuie să fi fost grea pentru el, fără să ştie ce o reţinea, fără să ştie dacă era rănită, dacă acumulase destulă putere ca să-i reziste sau dacă fusese capturată. Acum venea din nou spre el, iar el îi făcea trupul să-i tremure de plăcere.

14. VIGILENTUL

Patience ştia că peisajul de mai sus de casa lui Heffiji era identic cu cel prin care trecuse deja.

Aceiaşi stejari masivi, aceiaşi fagi şi arţari, frasini şi pini. Dar acum ştia mai multe. Ea însăşi era mai mult. Îşi putea aminti copilăria unora dintre heptarhi, învăţând liste lungi de floră şi faună, toate împărţite net în indigene şi pământene.

Stejarul şi arţarul sunt de pe Pământ, la fel frasinul şi pinul.

Fagul, palmierul şi feriga sunt indigene, dar au fost numite după speciile pământene similare. Nucul pitic, afinul de foc, fructele de sticlă şi palmata sunt indigene; nucul vine de pe Pământ.

Ca mulţi dintre primii ei strămoşi, Patience vedea acum limpede separarea dintre viaţa originară de pe Imakulata şi viaţa adusă la bordul navei, şi începuse să înţeleagă vechea ostilitate dintre oameni şi băştinaşii inteligenţi pe care îi dispreţuiau. Erau urâţi, ciudaţi, periculoşi din punct de vedere uman, în timp ce oamenii şi plantele pe care le aduseseră cu ei însemnau siguranţă şi frumuseţe.

Însă Patience putea vedea şi ceea ce niciunul dintre strămoşii ei nu văzuse. Chiar dacă îşi putea aminti lumea aşa cum o privise cel de-al cincilea heptarh, nu avea amintirea unei lumi străine. Până la a cincea generaţie, pădurile de pe Imakulata deveniseră exact cum erau astăzi, aproape în întregime pământene.

Totuşi, nu întru totul pământene. Speciile locale nu fuseseră complet înlocuite. Abia se deghizaseră şi deveniseră, în aparenţă, plantele terestre pe care le cultivau oamenii. Ce era stejarul înainte? Un mic gândac zburător, un vierme, o algă, un virus plutind pe un fir de praf? Întreaga lume era deghizată, fiecare fiinţă vie prefăcându-se familiară şi agreabilă pentru oamenii care se considerau stăpânii lumii. Tot ceea ce aparţinea cu adevărat fiinţelor umane fusese răpit, ucis şi înlocuit cu nişte parodii. Patience îşi imagina că ar putea vedea dincolo de deghizarea căprioarei care se adăpa pe marginea apei şi care fugi sprintenă la apropierea lor zgomotoasă. Îşi imagina sinele secret al stejarului ca pe un copil hidos, diform, pândind-o cu răutate din inima copacului. Imitaţii, o lume de imitaţii, toate conspirând împotriva noastră, adormindu-ne vigilenţa, până în

clipa în care vor începe în cele din urmă să ne înlocuiască şi pe noi.

Se cutremură. Şi îşi imagină că Unwyrm îi şoptea prin dorinţele trupului ei. Vino la mine, vino să ai copiii mei, copiii mei, imitaţiile mele, ne vom strecura în fiecare casă de pe planetă, tu şi cu mine, şi ne vom târî până lângă paturile copiilor. Ne vom aşeza micul wyrm în leagăn şi-l vom privi schimbându-şi forma ca să arate exact ca micul copil uman de acolo. Apoi vom lua bebeluşul, îl vom duce afară, îi vom tăia gâtul şi-l vom îndesa în sacul meu.

O mie de saci, goliţi fiecare într-o grădină, unde stejarii lacomi sug ultimele rămăşiţe de viaţă din carnea uscată. Patience se imagină plimbându-se prin grădină, trosnind sub picioare oase seci, urmărind cum soţul ei goleşte un alt sac, apoi întoarce către ea capul lui mic de wyrm şi spune: „Ultimul. Ultimul dintre ei. În toată lumea a mai rămas un singur copil de om.” Scoase un copil viu din sac, cu ochi îngroziţi privind neajutorat în sus spre ea, şi se oferi amabil s-o lase pe ea să se bucure de cină.

Însă ea fugi, într-un loc unde pământul era moale şi iertător sub picioarele ei; la o cabană mică din pădure, unde se auzea o mamă cântându-i încet copilului ei. Aici era locul care ne lipsea, se gândi ea. Un copil care să trăiască. Îl voi apăra, îl voi ascunde de Unwyrm, iar el va creşte şi va fi puternic, şi va ucide imitaţiile...

Se uită pe fereastră ca să vadă copilul, era frumos, cu degeţele delicate strângând degetul mare al mamei lui, cu gura sugând dulce.

Trăieşte, îi spuse copilului în tăcere. Trăieşte şi fii puternic, pentru că tu eşti ultimul.

Atunci copilul îi făcu cu ochiul şi zâmbi pofticios.

Angel o scutură, trezind-o.

– Ai ţipat, zise.

– Îmi pare rău, şopti.

Se sprijini de bord şi privi copacii peste apă. Niciunul dintre ei nu părea diferit. Visul ei fusese o prostie. Dacă arată ca un stejar, dacă poate fi tăiat ca un stejar, dacă se poate construi din lemnul lui ca din lemnul unui stejar, ce contează că are o singură moleculă genetică imensă în loc de mai multe mici? Ce contează dacă acea căprioară e doar pe jumătate căprioară, iar

cealaltă jumătate descinde dintr-o creatură stranie de pe Imakulata?
Viaţa e viaţă, forma e formă.
Cu excepţia vieţii mele. A formei mele. Asta trebuie păstrată.
Versiunea îmbunătăţită a lui Unwyrm înseamnă moartea vechilor oameni pământeni, imperfecţi, singuri, dar frumoşi.
Oameni ca mine.
Vino, grăbeşte-te, grăbeşte-te, vino, grăia patima lui Unwyrm.
– Uite, zise Angel. River l-a trimis pe Ruin să se urce pe catarg, şi a văzut Piciorul Cerului la ultima cotitură a râului. În câteva minute îl putem vedea chiar de pe punte.
Patience se ridică. Cu toate că trecuse prin multe pe parcursul acestei călătorii, corpul ei încă reacţiona rapid. Într-o secundă era sprintenă şi puternică. Trupul meu nu ştie că am o vârstă de trei sute de generaţii, se gândi ea. Trupul meu crede că sunt o femeie tânără, încă mai crede că am un viitor al meu.
Piciorul Cerului era o umbră abia ridicându-se deasupra copacilor îndepărtaţi, la capătul unei porţiuni lungi şi drepte de râu.
– Dacă pădurea nu ar fi atât de înaltă, spuse Angel, l-am fi văzut cu o săptămână înainte de a ajunge la casa lui Heffiji, şi nu la trei zile după ce am plecat de acolo.
– E foarte aproape, zise Patience.
– Nu chiar. E doar foarte înalt. Are şapte kilometri de la bază la vârf.
– Acum s-a ascuns din nou.
Se ivise pentru timp prea puţin şi se afla prea departe ca să distingă amănunte. Dar fiecare apariţie părea mai îndelungată faţă de cea dinainte. Două zile mai târziu, aruncară ancora la un alt cot al râului, iar când amurgul ascunse muntele, luminile Cranningului începură să sclipească pe cer ca o galaxie atârnând.
Luminile se întindeau de la est la vest cât vedeau cu ochii în spaţiul dintre malurile acoperite de copaci înalţi.
În acea noapte Reck şi Ruin se căţărară împreună pe catarg ca să-şi privească moştenirea luminându-se şi prinzând viaţă.
River deveni tot mai ursuz. Pentru el Cranning nu însemna nimic altceva decât sfârşitul drumului. El trăia pentru drum, şi fiecare sosire era ca o mică moarte.

A doua zi râul începu să se despartă în mai multe braţe largi şi leneşe care înconjurau insule împădurite.

– Ceea ce avem aici, spuse Angel, provine dintr-o coliziune tectonică de mari proporţii. Ne aflăm pe un platou care cândva aluneca sub Piciorul Cerului, împingându-l în sus. Acum cele două plăci tectonice s-au unit şi terenul este stabil, dar pe vremuri trebuie să fi avut loc cutremure teribile. De aici înainte pământul coboară de fapt spre baza Piciorului Cerului. Apa din gheţarii care se topesc pe vârful muntelui se adună în zona scufundată, formând un lac care se întinde peste tot în jurul poalelor muntelui. Primii colonişti l-au văzut şi au scris că nimic asemănător nu se găseşte pe nicio altă planetă locuibilă din univers.

– Până acum, zise Patience.

– Mă rog, unii presupun că tot ceea ce se poate întâmpla o dată se poate întâmpla din nou, în cele din urmă, pe o altă lume.

Acum se puteau distinge pe suprafaţa muntelui grupuri de construcţii. Toată ziua Ruin stătu atârnat de catarg sau la prora, răpit, privind muntele ca şi cum ar fi fost o persoană iubită venind să-l roage ceva.

– E inutil pentru toată lumea, se plânse Sken. Ar trebui să-l legăm de o parâmă şi să-l aruncăm peste bord pe post de ancoră.

Reacţia lui Reck în faţa muntelui era opusă celei a lui Ruin. În timp ce el devenea tot mai tăcut, ea deveni vorbăreaţă.

– Am ascultat poveştile astea de când eram mică, spuse. Solul şi apa din cele zece mii de peşteri ale Cranningului sunt atât de bogate încât nicio bucată de lemn sau de hrană nu a fost vreodată adusă aici.

Partea de jos e o pădure tropicală umedă. Muntele se înalţă prin toate tipurile de climă a lumii. Tot ceea ce poate trăi şi creşte în lume poate creşte şi aici.

Le povesti despre civilizaţiile umane care se ridicaseră şi căzuseră pe pantele muntelui, unele dintre ele întinse doar pe trei kilometri, pe o adâncime de cincizeci de metri şi douăzeci de metri diferenţă de nivel, şi totuşi cu propriile lor dialecte, armate, culturi.

– În spatele tuturor, în cele mai adânci peşteri, în întuneric total, noi, geblingii, ne vedeam de viaţa noastră. Zece milioane de geblingi, mai mult de jumătate dintre geblingii de pe planetă.

În timp ce oamenii, dwelfii şi gaunţii îşi purtau războaiele şi intrigile pe suprafaţa Piciorului Cerului, noi îi stăpâneam inima. Ei îşi construiau hotare şi ziduri pentru ca nimeni să nu poată trece, dar geblingii treceau, pentru că noi cunoaştem toate drumurile ascunse.

– Nu stăpâneaţi tot voi şi la suprafaţă? întrebă Patience.

– Atunci când voiam, spuse ea zâmbind. Când ne hotărâm să stăpânim, atunci stăpâneam. Toţi cei de aici ştiu asta. Nu trebuie să ne folosim de aluzii.

Patience nu simţea niciun fel de extaz la vederea muntelui.

Undeva în vârf o aştepta el, o simţea apropiindu-se, tot mai dornic de sosirea ei. Se pomeni dorindu-şi să întoarcă barca, să alunece în josul curentului şi să nu se mai gândească niciodată la Cranning, la Heptarhie sau la ceva asemănător. Visa tot mai des şi se trezea asudată în noapte, tremurând de dorinţa care îi stăpânea somnul.

Într-o asemenea noapte se ridică din pat şi ieşi din cabină. Ruin stătea de veghe la prora, dar ea se mişcă încet, iar el nu dădu niciun semn că ar fi observat-o. Stătea cu faţa spre luminile muntelui, care acum se stingeau una câte una pe măsură ce se făcea dimineaţă. Ea se duse la pupa şi se ghemui lângă un colac de frânghie groasă de pe punte. River dormea în borcanul lui, legănându-se uşor când curentul mişca barca. Aerul era rece, dar ei îi plăcea lipsa de confort; îi distrăgea atenţia de la chemarea din Cranning.

Nu-şi dădu seama că adormise, dar când deschise ochii Ruin nu se mai afla la prora. Însemna că era altcineva de pază. Al cui rând era? Cerul nu se luminase încă. Sken? Will?

Auzi zgomote în apă, lângă barcă. Intră imediat în alertă. Ştia despre piraţii din apele joase ale Cranwaterului; nu auzise niciodată despre unii în apropierea Piciorului Cerului, dar era posibil. Scoase în linişte sarbacana de sticlă din cruce şi se aşeză într-o poziţie comodă. Plescăiturile înaintau la babord şi curând o mână se prinse de copastie. Apăru şi cealaltă mână, barca se înclină uşor, căci acum prelua greutatea unui om foarte mare.

Atunci Patience se relaxă puţin. Cunoştea acele mâini, cunoştea numai un singur om atât de mare. Will se săltă încet peste bord până la talie. Apoi îşi aruncă picioarele pe punte unul

câte unul, se ridică şi se îndreptă spre pupa. Era complet dezbrăcat.

Patience, continuu excitată de patima nesfârşitelor ei vise erotice, icni fără să vrea.

El încremeni instantaneu. Lui Patience i se făcu ruşine fiindcă nu se putuse controla încât să nu scoată un sunet involuntar; Will nu părea să se ruşineze de goliciunea lui.

O văzu, clătină din cap, apoi făcu câţiva paşi către ea înainte de a ocoli peretele cabinei unde îl aşteptau hainele.

În lumina lunii Patience văzu clar cicatricea largă, albă şi lipsită de păr care forma o cruce strâmbă şi încreţită de la ombilic la rădăcina sexului şi de la un şold la altul. După întinderea cicatricei era evident că fusese făcută cu mult timp în urmă, pe când era copil. Dar tot era un şoc pentru ea. O singură sectă alegea să se desfigureze cu semnul crucii în locurile ascunse ale trupurilor lor. Will era un Vigilent.

El nu încercă s-o ascundă. Se întoarse cu faţa la ea, trăgându-şi mai întâi cămaşa, apoi pantalonii. Încă îi picura apă din păr; lăsă deoparte şosetele şi ghetele. Din doi paşi îi ajunse înainte, la fel de înalt ca Piciorul Cerului văzut din perspectiva ei. Apoi, dintr-o singură mişcare fluidă, se aşeză şi o privi în ochi.

– Cândva un Vigilent a fost stăpânul meu, zise cu blândeţe.

Nu ştia de ce acum se temea de el.

Când îl slujise pe Oruc, Vigilenţii erau periculoşi pentru că nu dădeau nicio atenţie legii sau guvernului, iar când vorbeau, în cuvintele lor nu era decât revoltă şi în ochi curajul dat de nebunie. Erau periculoşi pentru că oamenii obişnuiţi credeau că au o putere aparte dată de Dumnezeu şi vizitau colibele lor singuratice aducând mâncare, haine şi mai ales un auditoriu lacom după revolta lor.

Acum asta nu mai reprezenta un risc pentru ea. Cu ceea ce credeau Vigilenţii despre ea, un Vigilent însemna un pericol mai mic decât oricine altcineva.

Dar ei îi era frică.

– Vigilenţii nu-şi însemnează sclavii, zise. Nu împotriva voinţei lor.

Will aprobă din cap.

– Am fost şi eu Vigilent. În copilărie.

– Te-ai lepădat de jurăminte?

– Nu.

– Atunci încă eşti Vigilent?
– Îmi consider viaţa o veghe. Dar majoritatea pustnicilor din colibele lor m-ar considera un blasfemator.
– De ce?
– Pentru că eu nu cred că va veni un Kristos să-i unească pe toţi oamenii şi să conducă lumea în pace şi armonie perfectă.
În dimineaţa aceea, îi spusese deja mai multe decât în toate săptămânile dinainte. Totuşi, discursul lui era la fel de simplu cum îi fusese şi tăcerea, ca şi cum pentru el nu ar fi existat diferenţă între vorbe şi tăcere. Ar fi putut să-i pună aceste întrebări oricând, şi el ar fi răspuns.
– Atunci pentru ce veghezi?
– Pentru ce sunt toate veghile - pentru venirea lui Kristos.
– Te învârţi în cerc.
– În spirale. Mai aproape de adevăr odată cu fiecare trecere.
Se gândi iar la ceea ce spusese bărbatul, încercând să-şi imagineze un răspuns la problema pe care o punea. Apoi îşi dădu seama că o testa, aşa cum o testaseră întotdeauna tatăl ei şi Angel. Scutură din cap.
– Spune-mi. Sau nu-mi spune. Nu-mi pasă.
– Eu cred că Kristos va veni ca să-i unească pe geblingi, dwelfi şi gaunţi. Şi pe oameni, dacă sunt capabili de suficientă umilinţă.
– Vigilenţii nu cred că geblingii au suflet.
– Ţi-am spus că sunt un blasfemator.
– Dar eu? întrebă ea.
Will clătină din cap şi privi în jos puntea. Ea îi studie faţa, simplitatea deschisă a expresiei sale. Cândva îl crezuse prost din cauza acestui chip. Acum îl vedea ca pe un om împăcat cu sine, deschis nu pentru că era naiv şi încrezător, ci pentru că era înţelept şi demn de încredere. Un om fără intenţii rele. Dacă nu vru să răspundă, nu minţi; pur şi simplu nu zise nimic.
Era singura situaţie pentru care pregătirea ei diplomatică nu avea soluţie: un om onest.
În cele din urmă, Will ridică privirea spre ea. Expresia i se schimbă din nou. Ce era acum? Disperare şi speranţă, luptându-se?
– Tu ce speri? şopti ea.
El nu răspunse. În schimb, întinse mâna masivă şi atinse cu dosul degetelor buzele ei. Era gestul de supunere în faţa unui

heptarh. Sufletul ei se răci. Încă unul care avea planuri pentru ea.
Însă el scutură din cap.
– E o minciună, zise. Cândva asta era tot ce îmi doream pentru tine.
– Şi acum?
Mâna lui trecu în spatele capului ei, acoperind părul scurt de pe partea capului care îi fusese rasă, strângând-o ferm şi totuşi fără violenţă. Îşi aplecă faţa spre a ei, o sărută pe obraz şi îşi ţinu obrazul lipit de al ei mult timp.
Nimeni nu o mai sărutase aşa. De fapt, de când murise mama ei nu-şi amintea s-o mai fi sărutat cineva. Îşi pierdu controlul şi începu să tremure. După toată dorinţa înăbuşită a chemării din Cranning, nu avea cum să nu ştie că asta era ceea ce voia corpul ei. Îşi întoarse capul şi-l sărută pe obraz.
Apoi strigă de durere.
El se retrase repede de lângă ea, studiindu-i faţa.
Oare putea vedea înspăimântătorul val de repulsie care îi străbătuse corpul?
– Îmi pare rău, murmură el.
– Nu, şopti ea, străduindu-se din greu să pronunţe cuvintele. Nu, e Unwyrm, el ne interzice, interzice...
Dar Patience nu voia să i se interzică. Apucă impulsiv de cămaşa lui Will şi se trase spre el, apăsându-şi faţa pe umărul lui; îi simţi mâinile ezitante atingându-i spatele, umerii, şi răsuflarea caldă în părul ei.
Dar, cu cât o ţinea mai mult în braţe, cu atât mai agonizantă era pedeapsa lui Unwyrm. Chiar dacă respira, simţea o nevoie teribilă, stringentă de a respira, ca şi cum cineva i-ar fi apăsat o pernă pe faţă. Pot să respir, îşi spuse, dar corpul intră în panică în ciuda voinţei ei. Îl împinse pe Will şi se aruncă pe punte, gâfâind.
– Tu eşti Kristos, zise Will. Nu-ţi dai seama? Eşti eroul care îl înfruntă pe wyrm în vizuina lui. Tu eşti cea care ne va salva sau ne va distruge pe toţi, oameni şi geblingi, dwelfi şi gaunţi.
Pedeapsa slăbi acum când el nu o mai atingea. Începu să respire mai calm.
– Nu te atinge în străfunduri, observă Will.
– Îţi poate sili doar pasiunea, nu şi voinţa. Toţi Înţelepţii care s-au dus la el erau mai slabi decât patimile lor. Îşi petrecuseră

întreaga viaţa sporindu-şi capacitatea de înţelegere, construindu-şi concepţiile asupra lumii. Memoria lor, identitatea lor, acea parte a sufletului triadă le era perfect şlefuită, mai ascuţită decât orice sabie pe care am purtat-o vreodată în luptă. Dar Unwyrm a venit după pasiunile lor. Pentru ei era un teritoriu nefamiliar, un loc din sufletul lor care rămăsese necucerit, aşadar s-au dus la el gândindu-se că nu au de ales. Pe mine m-a făcut să cred că nu pot să respir, cu toate că respiram.

– Dacă ai fi vrut să rămâi în braţele mele, ai fi rămas.

– N-am putut.

– Dacă ai fi vrut asta la modul absolut - fără nicio rezervă , ai fi putut rămâne.

– De unde ştii tu ce pot şi ce nu pot să fac?

– Pentru că m-a chemat şi pe mine, aşadar cunosc limitele puterii lui.

Ea îl analiză cât putu mai bine în lumina lunii.

Din câte putea să-şi dea ea seama, spunea adevărul. Uriaşul acesta să fie unul dintre înţelepţi? Omul acesta care arase câmpul lui Reck, care nu vorbea niciodată, care trăise ca sclav şi credea cel puţin într-o parte a doctrinei Vigilenţilor - să fie unul dintre înţelepţi?

– Tu şi cu mine, zise Will, am învăţat aceeaşi putere. Am crescut amândoi cu stăpâni puternici, şi amândoi ne-am supus lor. Dar am învăţat să transformăm supunerea în libertate. Am învăţat cum să alegem să ne supunem, chiar şi atunci când ceilalţi credeau că nu avem de ales. Astfel încât, deşi părea că nu avem voinţă proprie, toate acţiunile noastre, toată viaţa, au fost libere.

Ea se gândi la testele tatălui ei şi ale lui Angel, regulile de protocol, ritualurile de autonegare. Uneori, fusese aşa cum spunea Will. Uneori, alesese liber. Însă alteori nu. Alteori, nu avusese deloc libertate şi se sufocase în lanţurile sclaviei.

– Ţi-a luat vreodată răsuflarea? întrebă.

– Într-o zi am plecat la luptă. Stăpânul meu era căpitan, iar flamura lui îi atrăsese pe duşmani spre noi. Stăteam între el şi ei, aşa cum făcusem întotdeauna. Numai că în acea zi Unwyrm m-a chemat. A pus în mine o frică îngrozitoare, dar eu nu am cedat. A făcut să-mi fie atât de sete şi de foame încât mă durea capul şi mi se uscase gura, dar tot nu am cedat. Nevoia din vezica şi din intestinele mele a fost atât de puternică încât

trupul meu s-a golit, dar eu nu am dat atenţie şi nu mi-am părăsit postul. Apoi, când inamicul a ajuns lângă mine, m-a făcut să simt că mă sufoc. Nevoia de a respira este irezistibilă şi am ştiut că agonia aceea nu avea să se uşureze decât dacă aş fi părăsit câmpul de bătălie şi mi-aş fi început călătoria către Cranning.

– Ce-ai făcut?

– Ceea ce ai fi făcut şi tu. M-am asigurat că de fapt respir, apoi am continuat să fac ceea ce voiam, indiferent de durere. În acea zi am ucis patruzeci şi nouă de oameni - stegarul a ţinut socoteala - şi stăpânul meu mi-a oferit libertatea.

– Ai acceptat-o?

– Cum ar fi putut să-mi ofere ceva ce aveam deja? Eram liber. Aşa cum şi tu eşti liberă. Dacă în sinea ta nu te-ai fi îndoit că vrei să mă iubeşti, m-ai fi avut chiar aici, pe punte.

– Şi tu mi-ai fi cedat? întrebă ea.

– Da.

– Pentru că sunt heptarh?

– Nu pentru că eşti heptarh, ci pentru că eşti heptarhul.

– Nu sunt atât de puternică precum crezi.

– Dimpotrivă. Eşti mai puternică decât crezi tu.

Ea schimbă subiectul; nu îl credea, dar ar fi vrut, şi se temea că dacă mai asculta mult va ajunge să fie mult prea încrezătoare.

– Eşti unul dintre înţelepţi? Ce secrete cunoşti pe care Heffiji le-ar putea păstra în casa ei?

– Mi-a pus întrebarea, şi eu i-am dat răspunsul, zise Will.

După tonul lui, îşi dădu seama că nu trebuia să întrebe direct care fusese întrebarea sau răspunsul. Îi puse în schimb propria ei întrebare:

– Ce ai învăţat ca sclav?

– Că niciun om nu poate fi vreodată sclavul altui om.

– Asta-i o minciună.

– Atunci am învăţat o minciună.

– Dar tu o crezi.

Will aprobă.

– Există oameni care fac diverse lucruri de frica biciului. Există oameni care fac lucruri de frică să nu-şi piardă viaţa sau familia. Există oameni care pot fi cumpăraţi şi vânduţi. Ei nu sunt sclavi?

– Sunt sclavii patimilor lor. Temerile îi conduc. Ce putere să ai asupra mea dacă nu mă tem de biciul tău? Sunt sclavul tău dacă

nu mă tem că-mi pot pierde familia? Mă supun ţie complet, cu credinţă, pentru că aşa aleg eu; sunt sclavul tău? Iar când tu ajungi să mă urăşti pentru libertatea mea, care e mai mare decât a ta, şi îmi porunceşti să fac ceva ce nu aş face, atunci mă voi răscula şi nu te voi mai asculta. Atunci pedepseşte-mă; eu aleg să fiu pedepsit. Dacă pedeapsa e mai mare decât sunt dispus să accept, folosesc forţa necesară ca să o împiedic şi nu mai multă. Dar niciodată, nicio clipă, nu fac nimic decât ceea ce aleg eu.

– Înseamnă că nimeni nu e mai puternic decât tine.

– Nu-i aşa. Mă supun lui Dumnezeu şi îmi folosesc judecata pentru îndeplinirea ţelurilor sale, când înţeleg câte ceva din ele. Dar cei care aleg să se supună patimilor lor sau amintirilor lor, ei o fac de bunăvoie. Lacomul îşi umple de bunăvoie burta, pederastul se hrăneşte cu inocenţă, iar omul fricos se supune temerilor lui - în mod liber.

– Faci să pară că dorinţele noastre sunt ceva separat de noi.

– Chiar sunt. Dacă nu ştii asta, atunci s-ar putea ca în cele din urmă să devii sclava lui Unwyrm.

– Cunosc câte ceva din doctrina Vigilenţilor.

– Nu vorbesc despre o doctrină. Vorbesc despre răspunsul pe care i l-am dat lui Heffiji. Motivul pentru care m-a chemat Unwyrm.

Acum îl putea întreba direct:

– Care a fost întrebarea lui Heffiji?

– M-a întrebat dacă dwelfii au suflet.

– Atunci e teologie.

– Ceea ce întreba ea - şi e o întrebare la care ar fi bine să ai răspunsul înainte de a da ochii cu Unwyrm - e care parte din ea este de fapt ea însăşi.

Patience studie chipul calm al lui Will. De unde putea să ştie care era întrebarea care o bântuia pe ea?

– Tata m-a învăţat să ascult totul şi să nu cred nimic.

– Morţii asta fac, zise Will.

– Morţii nu ascultă.

– Dacă nu crezi nimic, înseamnă că asculţi exact cât şi un mort.

– Eu nu sunt moartă, şopti Patience.

Will zâmbi.

– Ştiu, spuse.

Întinse mâna să-i mângâie obrazul; ea se retrase şi scutură din cap. Aşa că se dădu înapoi, fără să facă niciun efort să-şi ascundă dezamăgirea, şi începu să predice:

– Fiecare parte a sufletului-triadă are dorinţele ei. Pasiunile doresc plăcere, supravieţuire şi evitarea suferinţei. Cei care sunt sclavii pasiunilor sunt cei pe care noi îi privim drept hedonişti, laşi, dependenţi sau beţivi, cei care ne provoacă milă sau dispreţ. Aceşti sclavi consideră că pasiunea lor este ceea ce sunt ei înşişi. Eu vreau băutura asta. Eu vreau să respir. Identitatea lor e reprezentată de nevoile lor. Deci e uşor să îi controlezi. Controlezi pur şi simplu plăcerea sau suferinţa lor.

Ea zâmbi.

– Am învăţat asta din leagăn. Însă oamenii care sunt atât de uşor de controlat nu merită să fie controlaţi.

– Aşa e, zise el. Ei sunt cei mai slabi. Faci parte dintre ei?

– Când mă cheamă, abia dacă mă mai pot gândi la altceva decât la nevoia de el. Chiar şi când îmi amintesc cum arată, din amintirile geblingilor pe care le port în mine, chiar şi când ar trebui să-mi fie silă de el, mă face să-l doresc, să vreau să-i fac copii.

– Ai trecut prin Pădurea Tinichigiului chiar dacă el nu voia.

– Dacă ar fi vrut cu adevărat să mă oprească, ar fi putut s-o facă.

– Eu zic că n-ar fi putut. Pentru că tu te-ai separat demult de dorinţele trupului tău.

Îşi aduse aminte de vântul rece care intra prin fereastra deschisă de la camera ei. Aprobă din cap.

– Aşadar.

El nu vorbea aşa cum vorbea tatăl ei; nu avea sentimentul triumfului când ea se pleca în faţa argumentelor lui. Se mulţumi să continue:

– A doua parte a sufletului-triadă, memoria - aici e mai dificil. Ea are un alt fel de dorinţă, una care se naşte în noi la fel de sigur ca şi nevoia de a respira, dar pentru că niciodată nu este satisfăcută nici măcar nu ştim că există. Pentru o clipă, între inspiraţii, nu avem nevoie de aer, aşa că nu recunoaştem nevoia de a respira decât când revine.

– Dar asta nu dispare niciodată, aşa că nu o observăm.

– Da. Da, vezi - memoria noastră nu poate reţine totul. Nu poate reţine fiecare imagine pe care o vedem, fiecare secvenţă

de evenimente care ni se întâmplă, tot ce citim, tot ce auzim. E prea mult. Dacă ar fi să facem asta, am înnebuni înainte de sfârşitul copilăriei. Aşa că alegem. Lucrurile care sunt importante. Ne amintim numai ceea ce contează. Şi ne amintim într-o anumită ordine, într-un tipar care leagă lucrurile. În timpul zilei soarele e sus; astfel toate zilele devin o singură zi şi toate nopţile devin o singură noapte - nu trebuie să ţinem minte fiecare zi ca să ne aducem aminte de ideea de zi. Însă nu ne aducem aminte doar asta - ne aducem aminte motivul. E zi pentru că soarele e sus. Sau soarele e sus pentru că e zi. Vezi? Nu ne amintim la întâmplare. Totul este conectat prin relaţii cauzale.

– Eu nu sunt un înţelept, zise Patience. Poate că înţelepţii înţeleg cauzele tuturor lucrurilor, dar eu nu.

– Dar tocmai asta e, tocmai de aici vine foamea. Fiecare bucăţică de experienţă pe care ne-o amintim vine ca o poveste - o serie de evenimente conectate de un du-te-vino al unei cauze. Şi noi credem această poveste, cum că totul este conectat cauzal, fără să ne punem întrebări. Am făcut asta pentru că. Am făcut asta ca să. Aceasta este lumea în care trăim noi, tiparul evenimentelor care se provoacă unul pe altul. Devine cadrul în care noi ne amintim. Însă apar unele lucruri care nu se potrivesc.

– Nu numai unele lucruri.

– Cei cu mintea slabă nu le observă niciodată, Lady Patience. Pentru ei totul se potriveşte fiindcă pur şi simplu nu-şi amintesc lucrurile care nu-şi au locul acolo. Ele nu s-au întâmplat niciodată, amintirea a dispărut. Dar pentru aceia care trăiesc cu mintea, lucrurile care nu se potrivesc nu au cum să dispară. Devin o foame teribilă a minţii. De ce, strigă. De ce, de ce, de ce. Şi nu poţi fi mulţumit până nu descoperi legătura. Chiar dacă asta înseamnă să destrami toată reţeaua care a existat înainte. A fost cândva o vreme când întreaga omenire era blocată pe o singură planetă şi se credea că steaua lor se învârte în jurul planetei, pentru că asta era tot ceea ce vedeau. Asta le spuneau ochii lor. Dar au existat unii oameni care au privit mai cu atenţie şi au observat că ceva nu se potriveşte, iar întrebările i-au presat până când au găsit un răspuns. Şi când totul s-a potrivit, au fost capabili să trimită nave cosmice pe planete ca asta.

– Orice copil se întreabă de ce, zise Patience.

– Dar majoritatea copiilor se opresc. În cele din urmă ajung la un sistem care funcţionează suficient de bine. Au destule poveşti care rezolvă tot ceea ce e important pentru ei, iar când poveştile lor nu reuşesc să se descurce ignoră faptele.

– Preoţii spun că sinele se află în memorie - că noi suntem ceea ce ne amintim că am făcut.

– Asta spun ei.

– Dar eu îmi amintesc toate acţiunile a sute de heptarhi şi a câtorva geblingi. Fac ei parte din mine?

– Tu vezi problemele aşa cum puţini oameni o fac, zise Will. Sinele nu se află în memorie, ci numai povestea pe care noi o credem despre noi înşine. Şi asta poate fi revizuită. Este revizuită în mod constant. Vedem ceea ce am făcut şi inventăm o poveste care să explice, credem povestea şi credem că ne înţelegem pe noi.

– Cu excepţia dwelfilor, care nu pot păstra pe termen lung amintiri în minţile lor conştiente.

– Da.

– Şi ce i-ai spus lui Heffiji? Că nu are suflet?

– Numai că sufletul ei nu are o poveste. Noi suntem cu totul altceva.

Înţelegea ce voia să spună, îi era clar acum.

– Voinţa, desigur. E ciudat, Will[1], că ai fost numit după lucrul pe care îl consideri cel mai important.

Sau tu ai decis că e cel mai important pentru că ăsta e numele tău?

– Will nu a fost numele cu care m-am născut. Mi-am luat acest nume în ziua în care Reck s-a uitat la mine şi a întrebat: „Cine eşti tu?”

– Şi atunci care este dorinţa voinţei? Ai spus că toate cele trei părţi ale sufletului au dorinţele lor.

– Voinţa are doar o alegere simplă, şi e deja făcută. Întreaga ta viaţă nu e nimic altceva decât o punere în scenă a alegerii care defineşte cine eşti tu cu adevărat.

– Care anume?

– Alegerea dintre bine şi rău.

Ea lăsă să i se vadă dezamăgirea.

– Toată vorbăria aia ca să ajungem aici?

---

1 în limba engleză, *will* = dorinţă (n. red.).

– Nu vorbesc despre alegerea între a ucide şi a nu ucide oameni sau între a fura şi a nu fura. Uneori, uciderea unei persoane e un lucru rău. Alteori, a ucide o persoană e bine. Tu ştii asta.
– De asta am şi hotărât cu mult timp în urmă să nu-mi pese de bine şi rău.
– Ba nu. Ai hotărât să nu-ţi pese de legal şi ilegal.
– Am decis că nu există un bine absolut şi niciun rău absolut. Tu tocmai ai spus acelaşi lucru.
– Ba n-am spus, zise Will.
– Ai spus că uneori să ucizi e bine şi alteori e rău.
– Exact. Crima nu e ceva absolut. Dar acum, când te duci la Unwyrm, ce-i rău în a face ceea ce vrea el? Ce-i rău în a avea copiii lui?
– Nu vreau eu.
– De ce? Ştii că o să-ţi ofere plăcere. Iar copiii voştri vor fi umani, perfect umani, doar că mai puternici şi mai inteligenţi, mai înţelepţi şi mai rapizi, şi fără îndoială vor avea o conexiune perfectă între minţile lor, toţi asemănători lui Unwyrm combinat cu cele mai bune trăsături umane. Vei fi mama unei rase de stăpâni. Cele mai magnifice fiinţe inteligente create vreodată. Pasul următor în evoluţia omenirii. De ce nu-ţi doreşti asta?
– Nu ştiu, zise ea.
– Dacă nu ştii, atunci în momentul crucial, când vei fi cu el şi toată dorinţa ta va fi concentrată asupra lui, tot nu vei şti. O să refuzi, dar poate că nu din toate puterile. Şi va fi nevoie de toate puterile tale ca să-i rezişti, îţi spun eu.
– Vino cu mine. Ucide-l pentru mine.
– O să vin cu tine dacă o să pot. O să-l ucid dacă o să pot. Dar cred că n-o să fiu în stare. Cred că există o singură persoană care s-ar putea apropia suficient cât să-i facă rău, să-l oprească.
– Atunci spune-mi. Ce trebuie să ştiu?
– E simplu. Nimic nu există decât prin relaţie cu altceva. Un atom nu e un atom. Nu există decât prin relaţie cu alţi atomi. Dacă nu ar reacţiona la nimic, nu ar exista. Întreaga existenţă e aşa - piese izolate care capătă viaţă doar prin interacţiunea cu alte piese. La fel şi oamenii. Nu existăm decât în relaţie cu alte evenimente ale lumii. Tot ceea ce facem, tot ceea ce suntem depinde de reacţiile noastre la evenimente şi de reacţiile acestora la noi.

– Ştiam asta.
– Nu ştiai. E aşa de evident încât nimeni nu ştie. Dacă nimic din ceea ce ai făcut nu a provocat vreo schimbare în lumea exterioară, şi dacă nimic din lumea exterioară nu a provocat vreo schimbare în tine, atunci înseamnă că nu ai ştiut că există o lume şi ea nu a ştiut că exişti tu, aşadar ar fi lipsit de sens să vorbeşti despre existenţa ta. Deci existenţa ta, existenţa noastră în general, depinde de fiecare piesă, de fiecare persoană din univers care se comportă conform unui anumit set de tipare. Sistemul. Ordinea în care există toate. Legile care leagă atomii şi moleculele sunt foarte ferme. Ei nu au libertatea să varieze, pentru că imediat ce variază încetează să mai existe. Dar viaţa... O, de aici începe libertatea. Noi credem că suntem inteligenţi, că suntem cei mai liberi dintre toţi. Ne creăm propriile tipare şi le schimbăm după bunul plac. Construim sisteme şi ordini şi le demolăm. Însă o să observi că niciuna dintre alegerile noastre nu are efect asupra modului în care se comportă atomii şi moleculele. Aşa cum noi nu avem habar ce face o anumită moleculă, nici ele nu au noţiunea a ceea ce facem noi. Noi nu putem modifica ordinea lor. Ne putem folosi de ea, dar nu le putem demola sistemul şi astfel să determinăm dispariţia lor.
– Presupun că e adevărat. Putem arde lemnul, dar atomii luaţi din unele molecule se recombină cu altele şi sistemul se menţine.
– Exact. Deci nu putem face bine sau rău întregului univers. Numai unor alte fiinţe vii. În general, unii altora. Pentru că ne stă în putere să controlăm sistemele oamenilor. Sunt la fel de reale ca şi universul în sine şi ele dau existenţa noastră, dar le putem manipula. Putem schimba sistemele care creează condiţiile vieţii noastre. Noi chiar schimbăm aceste sisteme, în funcţie de simpla alegere a voinţei noastre.
– Care e alegerea?
– Rezultă din dorinţa voinţei. Dorinţa voinţei e simplă. Să se dezvolte.
– Eu nu vreau să mă dezvolt.
– Orice fiinţă vie are aceeaşi dorinţă, Patience. Angel a atins problema, în felul lui copilăros, când a vorbit despre oameni care posedă lucruri. E cea mai jalnică noţiune pe care o au oamenii despre dezvoltare. Modul în care Sken face ca această

barcă să facă parte din ea - o face mai mare. Şi mâncarea o face mai mare.

Patience zâmbi.

– Acum eşti ridicol.

– Nu sunt. Şi regii devin mai mari pentru că regatul lor face parte din ei. Părinţii devin mai mari prin copiii lor. Însă unii oameni au o foame atât de puternică încât nu poate fi satisfăcută decât atunci când sinele lor ajunge să includă tot ceea ce este viu.

– Casa Regală este lumea întreagă, murmură Patience.

– Ce-ai spus?

– Ceva ce m-a învăţat tata.

- Oh.

– Deci e bine sau e rău să doreşti să fii mai mare?

– Nici una, nici alta. Depinde cum alegi să te dezvolţi. Sistemul trăieşte din sacrificii. Nu poate exista nicio ordine în care fiecare persoană primeşte tot timpul ceea ce îşi doreşte. Sistemul care ne face pe noi să existăm depinde de oameni care fac sacrificii. Eu renunţ la ceva ce îmi doresc pentru ca alţii să primească ceva din ceea ce îşi doresc ei. În schimb, ei renunţă la ceva ce îşi doresc pentru ca eu să am câte ceva din ceea ce îmi doresc. Fiecare societate umană se bazează pe acest principiu simplu.

Ca întotdeauna, mintea ei o luă înainte încercând să rezolve problema înainte de a-i fi expusă.

– Adică tu spui că oamenii buni sacrifică totul, iar cei răi nimic.

– Nicidecum. Spun că oamenii buni sacrifică tot ceea ce este necesar ca să menţină ordinea care permite celorlalţi să existe, chiar dacă pentru asta trebuie să-şi sacrifice propria viaţă. În timp ce oamenii răi manipulează şi silesc pe toată lumea la sacrificii numai pentru a-şi satisface pe de-a-ntregul propria lor lăcomie. Vezi diferenţa?

– Asta e teologie. Kristos a fost bun pentru că şi-a sacrificat viaţa.

– Nu spune prostii, Patience, nu mie. Toată lumea moare, iar unii au ajuns martiri pentru cauze stupide. Kristos este Kristos fiindcă noi credem că el s-a sacrificat pentru întreaga lume. Pentru cea mai cuprinzătoare ordine. N-ar fi murit pentru mai puţin de atât. Pentru că sinele său se dezvoltase ajungând să includă toate sistemele omenirii şi a acţionat astfel încât să le protejeze pe toate.

– Acum înţeleg cum ai devenit un eretic.

– Bineînţeles. Nebunii ăştia care cred că Kristosul lor va veni să unească omenirea în pacea perfectă, fără să includă milioanele de geblingi, gaunţi şi dwelfi - asta n-ar fi bine, pentru că un asemenea Kristos ar impune sacrificiul a jumătate din populaţia lumii în propriul folos. Dacă un Kristos e să fie Kristos, trebuie să sacrifice orice ca să menţină ordinea care dă viaţă tuturor.

– Eu nu sunt Kristos. Nu cred în asta.

Will păru trist.

– Oh, tu crezi povestea mea, zise. Dar nu vei şti că o crezi decât după aceea, privind în urmă. Dacă atunci va mai fi vreunul dintre noi în viaţă.

– E o filozofie destul de frumoasă, zise Patience. Are o logică. Ai fi făcut o carieră sigură în Şcoală.

El lăsă insulta să treacă pe lângă el.

– Când o să fii în faţa lui, Patience, o să-ţi aminteşti. O mică parte din memoria ta se va agăţa de povestea mea şi o să-ţi aduci aminte cine eşti, şi cine e el, o să te îndoieşti de propriile dorinţe şi o să crezi în povestea mea. O să-l distrugi, chiar dacă în acel moment o să-l iubeşti mai mult decât pe întreaga lume. O să-l distrugi, pentru că ştii că e rău.

– Dacă pot să-l distrug, o voi face ca să mă salvez pe mine.

– Tu eşti lumea, toate lumile. Cât va dura până când copiii lui, după ce vor fi înlocuit orice altă formă de viaţă inteligentă de pe planetă, vor construi nave cosmice şi vor pleca să cucerească fiecare lume vizitată vreodată de oameni? A existat cândva un filozof care a spus că niciodată nu va fi război între civilizaţii de pe stele diferite, pentru că nu ar avea nimic de câştigat. Dar a fost un prost. Se poate câştiga măreţie, dezvoltare personală, dacă fiecare lume e umplută de copiii tăi. E cea mai puternică necesitate a vieţii. Problemele profitului şi ale politicii sunt triviale pe lângă ea.

– Când îl voi înfrunta pe Unwyrm, spuse Patience, nu se va pune problema binelui sau a răului. Voi fi eu, trupul meu, spiritul meu, aşa cum e, împotriva lui. Nimic mai mult.

– Casa lui contra Casei Regale. Premiul este lumea.

– Eu nu vreau lumea.

– Din cauza asta n-o s-o ai.

Ea râse frustrată.

– Will, ce să mă fac cu tine? Mă vezi mai mare decât sunt. N-o să pot niciodată să fiu ceea ce îţi imaginezi tu că sunt.

Will clătină din cap.

– Îmi imaginez că eşti o fată de cincisprezece ani, uneori speriată, întotdeauna curajoasă. Îmi imaginez că nu eşti conştientă de frumuseţea ta, ceea ce te face infinit mai frumoasă; că nu eşti conştientă de puterea ta, ceea ce îţi dă o putere primejdioasă. Am avut mulţi stăpâni la viaţa mea, dar tu eşti singurul stăpân pe care aş putea să-l urmez până la moarte.

– Vezi? Cum să suport asta? Nu pot fi perfectă.

– Dacă eu pot să fiu perfect, poţi fi şi tu.

Nu dădu niciun semn că şi-ar fi dat seama cât sună de îngâmfat.

– Tu eşti perfect? întrebă ea.

– M-am făcut perfect, ca să te pot sluji atunci când o să vii. Eşti pregătită în toate artele guvernării cu excepţia uneia: războiul. Eu m-am perfecţionat în asta ca să te pot sluji. Stăpânii mei au fost toţi generali, dar eu i-am slujit pe toţi la fel - le-am adus victoria.

– Tu? Un sclav?

– Un sclav de încredere. Au învăţat cu toţii că atunci când urmează sfatul meu câştigă. M-am antrenat ca să fiu pregătit atunci când tu vei avea nevoie de mine.

– De unde ştiai că o să ne întâlnim vreodată? Atunci când erai la fermă cu Reck şi Ruin. Ce şanse erau să te găsesc?

– Aici nu e vorba despre şanse. Încă de când am descoperit adevărul despre suflet, chemarea din Cranning a fost mereu cu mine, Lady Patience. Apoi într-o zi mărşăluiam de la Waterkeep la Danswatch şi pentru o clipă, când treceam pe lângă o colibă din capătul dinspre nord al satului, chemarea a slăbit. A fost înlocuită de o repulsie, o dorinţă puternică de a nu merge spre Cranning. După ce ne-am îndepărtat puţin, chemarea din Cranning a revenit. Am ştiut imediat că ceva din casa aia...

– Reck şi Ruin.

– Nu ştiam că acolo locuiau geblingi. Categoric nu ştiam că ei erau împăraţii geblingilor. Dar mi-am dat seama că, indiferent ce s-ar fi aflat acolo, era ceva de care Unwyrm se temea, era un lucru bun, şi eu trebuia să mă aliez cu el. Aşa că am evadat şi m-am dus la Reck. Lângă ea şi Ruin chemarea din Cranning dispărea, deci eu eram liniştit. Dar nu din cauza asta m-am dus

la ei şi nu din cauza asta am rămas. Am rămas ca să te aştept pe tine.
– De unde puteai şti că eu o să vin acolo?
– Din acelaşi motiv pentru care am venit şi eu. Pentru că, dacă nu ai fi făcut-o, ar fi însemnat că Unwyrm nu ar putea fi învins.
– Nu ăsta e motivul.
– Şi totuşi ăsta este.
– Eşti prea mistic pentru mine.
– Nu cred, zise Will. Cred că sunt mistic exact atât cât trebuie.
– Îmi plăceai mai mult când tăceai, spuse ea.
– Ştiu. Suportă-mă.
Întinse mâna. Cu vârfurile degetelor îi mângâie obrazul, părul. Degetele coborâră pe gât, pe umăr, pe sâni, pe talie. În cele din urmă, mâna se opri pe coapsa ei.
– Când o să vrei să vorbesc din nou, zise el, o s-o fac. Ca un sclav stăpânului său. Ca un supus regelui. Ca un Vigilent lui Kristos. Ca un soţ soţiei lui.
Apoi se aplecă şi o sărută pe buze. Unwyrm o umplu din nou de repulsie la atingerea lui, dar de data asta îl ignoră, îl dădu la o parte şi acceptă darul agonizant pe care i-l oferea. Când sărutul se termină, el se ridică şi traversă puntea spre locul unde îl aşteptau ghetele.
– E timpul să tropăi pe aici, zise, şi să-i trezesc pe ceilalţi.
Era adevărat. Lumina apărea dinspre răsărit, peste copaci; stelele păleau. Zidul înalt al Piciorului Cerului se profila pe cerul dinspre nord, încununat de zăpezi veşnice, acolo unde Unwyrm o aştepta, înfometat. Will mi-a spus poveşti, şi pe unele dintre ele le cred, dar oare asta va mai conta atunci când voi ajunge la tine, Unwyrm? Tu eşti singurul soţ pe care mi-l prevăd profeţiile.
Nici chiar Unwyrm n-o putea opri să-şi dorească mâna lui Will mângâind-o iarăşi, buzele lui invitând-o.
Cu toată filozofia lui Will, bănuia că singurul lucru pe care el i-l dăruise şi care ar putea s-o ajute în înfruntarea finală cu Unwyrm era visul unui om îndrăgostit. Ea nu se putea baza pe imaginea mistică a binelui şi a răului, dar se putea baza pe amintirea atingerii unui om viu.
Se întoarse, doar ca să se uite pe râu, doar ca să se întoarcă, şi se nimeri să vadă chipul lui River. Avea ochii deschişi, privind-o visător. Faţa îi era brăzdată de lacrimi.
– Noi te-am trezit? întrebă fără sens.

Buzele lui răspunseră în tăcere: „Râul este toată viaţa de care am nevoie.”

Dar ea ştia că minte. Timp de câteva minute în această dimineaţă ea şi Will îi aduseseră aminte de viaţă.

15. STRINGS

Cu cât se apropiau mai mult de Piciorul Cerului, cu atât puteau vedea mai bine că nu era deloc o stâncă verticală. Era abruptă, dar totuşi o pantă, din loc în loc cu râpe adânci înţesate de livezi şi ferme. Porţiuni largi ale muntelui erau terasate şi cultivate, iar casele şi alte clădiri stăteau grupate în oraşe, sate şi mari metropole. Existau drumuri orizontale până sus, şi care mergând dintr-un loc în altul. Platforme suspendate se ridicau şi coborau mereu ca să-i transporte pe călători şi mărfurile către oraşe situate la sute de metri deasupra sau dedesubt. Întregul versant al muntelui, atât cât puteau ei să vadă în sus, era un furnicar de activitate.

Norii pluteau la numai câteva sute de metri deasupra lor când în cele din urmă ajunseră la lacul limpede şi aparent fără fund care se întindea în faţa muntelui ca un şorţ lat de mulţi kilometri. Zeci de porturi fremătând de viaţă îşi întindeau docurile în ape. River dădu comenzile, şi Sken manevră cârma, croindu-şi abil drum printre bărci şi nave cu motor, găsind un loc liber în portul pe care îl alesese River.

Spre uimirea tuturor, Will sări pe ţărm aproape înainte ca hamalul bătrân să termine de legat parâma la doc. Will îl împinse pe om într-o parte şi legă el însuşi frânghia.

– De ce ai făcut asta? întrebă Angel când Will păşi cu grijă înapoi în barcă. Hamalul înjura şoptit în spatele lui.

– Pentru că acesta este Freetown, şi dacă te încurci de la început cu şacalii eşti pierdut.

– De unde ştiai asta? întrebă Ruin.

Will îl privi o clipă calm, apoi se întoarse spre Reck:

– Am mai fost aici, zise.

Reck ridică sprâncenele.

– Am avut odată un stăpân care m-a luat aici să-i fiu gardă de corp.

Patience observă că Will vorbea cu aceeaşi sinceritate pe care o avusese cu câteva zile în urmă când vorbiseră în semiîntunericul dinaintea zorilor, doar la lumina lunii. Era la fel şi în timpul zilei. Nu minţea. Era imposibil să nu remarci că el credea ceea ce spunea. Totuşi, în toată călătoria lor nu-i dăduse nici ei, nici altcuiva cel mai mic indiciu că mai fusese cândva acolo.

– Ai mai fost în Cranning? întrebă Ruin.

– De ce nu ai spus dinainte? zise şi Angel.

Will se gândi un moment înainte de a răspunde.

– Nu am ştiut că o să vă opriţi chiar aici. Este singura parte din Cranning pe care am vizitat-o. Zâmbi: Stăpânul meu credea că există târfe ţinute în secret în bordelurile din Freetown. Târfe care pot face lucruri neimaginate de nimeni.

– Avea dreptate? întrebă Sken.

– Nu avea prea multă imaginaţie, spuse Will, aşa că era uşor de satisfăcut.

Aruncă un bănuţ bătrânului hamal, care încă se lamenta pe mal. Omul îl prinse cu o mişcare rapidă, ca de şarpe, şi rânji.

– Acum o să ne aducă pe cineva cu bani să ne cumpere barca. În loc să se prefacă dornic să ne-o păzească.

Din spate se auzi vocea lui River.

– Eu sunt cunoscut pe aici. O să aduc un preţ bun.

– Îndrăznesc să presupun, zise Patience, că nu-ţi pasă prea mult dacă banii îi obţinem noi sau amicii bătrânului.

– Eu nu-i pot cheltui, admise lejer River. Ce să însemne banii pentru mine? Dar când cineva mă fură, călătoria în josul râului începe mult mai repede.

Sken se înfurie.

– Ar trebui să-ţi sparg borcanul.

– Dacă aş mai avea corp, replică River, te-aş învăţa ce trebuie să-i facă o femeie unui bărbat.

– Niciodată n-ai fi destul de bărbat pentru mine.

– N-ai fost niciodată destul de femeie ca să recunoşti un bărbat adevărat când îl vezi.

Cearta lor continuă; ceilalţi nu-i dădură atenţie. În câteva clipe întreaga ierarhie a autorităţii la bordul vasului se schimbase. Sken şi River, autocraţi pe timpul călătoriei, erau acum doar zgomote de fond. Ceilalţi pur şi simplu îi transferară lui Will încrederea de care se bucurase Sken. Tirania cunoştinţelor.

Will nu-şi complică autoritatea aşa cum făcuse Sken. Patience urmări cum îşi asumă cu abilitate conducerea expediţiei lor. În multele zile şi săptămâni ale călătoriei nu se impusese nici măcar o dată, cu excepţia acelei singure dimineţi împreună cu ea când nimeni altcineva nu văzuse. Dar acum trecu uşor şi firesc la comandă. Nu avea nevoie să dea ordine oamenilor sau să ridice vocea. Asculta întrebările, le răspundea, apoi lua deciziile într-un mod liniştit care nu admitea comentarii. Văzuse

mulţi oameni obişnuiţi cu comanda; majoritatea îşi etalau sfidător autoritatea, de parcă cineva i-ar fi acuzat că ar fi lipsiţi de putere. Will îşi purta autoritatea ca şi cum nu ar fi avut-o, şi astfel ceilalţi îl ascultau fără resentimente, fără să observe că i se supuneau.

Dacă ar fi soţul meu, oare s-ar aştepta să mă supun lui? Aproape instantaneu i se făcu ruşine de ceea ce gândise.

Căci el îşi folosea autoritatea numai pentru binele grupului. Din acest motiv era la fel de mulţumit să-i urmeze pe alţii cât să şi conducă. Fie că era el la comandă, fie altcineva, un ordin bun trebuia respectat.

Aşadar, dacă ar fi fost soţul ei, dacă i-ar fi poruncit ceva ce era bine şi corect, ea ar fi ascultat, şi fără îndoială că, dacă ea ar fi dat o poruncă bună şi dreaptă, el s-ar fi supus cu uşurinţă.

– Nu-ţi poţi lua ochii de la el, îi şopti Angel.

Ea nu voia să-i spună lui Angel de ce.

– Nu e tont şi mut aşa cum îl credeam.

– Să n-ai încredere în el. E un mincinos.

Ei nu-i veni să creadă că Angel spunea aşa ceva.

– Cum poţi să-l asculţi şi să-l vezi şi să te gândeşti că nu crede ceea ce spune?

– Tot ce zici tu nu înseamnă decât că e un mincinos foarte bun.

Se îndepărtă de Angel ca să ascundă cât de tulburată era. Bineînţeles că era posibil ca Angel să aibă dreptate. Ei nu-i trecuse prin minte, deşi ar fi trebuit, că sinceritatea şi deschiderea lui Will ar putea fi o iluzie ca a ei.

La urma urmelor, nu învăţase ea întreaga viaţă cum să vorbească astfel încât să fie crezută? Nu se putea să fi făcut şi el la fel?

Sau Angel simţise cât de mult începuse să se concentreze ea asupra lui Will? Putea fi gelos pe influenţa pe care o avea acel bărbat asupra ei? Nu. În toată viaţa lui, Angel nu acţionase niciodată din gelozie. Avusese încredere în Angel de când îşi aducea aminte. Dacă el avea îndoieli asupra lui Will, ar fi fost periculos să nu aibă şi ea îndoieli.

Şi totuşi nu se putea îndoi de el. În acea unică noapte avansase chiar în centrul poveştii pe care ea o văzuse desfăşurându-se pentru sine. Nu-l putea arunca din nou în fundal. Indiferent ce credea Angel despre el, calităţile lui Will erau suficient de reale, o dovedise. Şi ea îl iubea, de asta era sigură…

Însă îndoiala exista. Acum Angel stătea pe chei, discutând cu Will, fără să-i mai dea atenţie lui Patience; dar cuvintele lui fuseseră de ajuns ca să-i sădească îndoiala în minte. Încrederea ei în Will nu mai era completă, aşa cum fusese. Îi purta pică lui Angel pentru asta, deşi ştia că ar trebui să-i mulţumească. Să nu ai încredere în nimeni, îi spusese tatăl ei. Iar în cazul lui Will ea uitase asta. Dar cât de proastă fusese - un asemenea fanatic religios, un Vigilent, iar ea îl crezuse întru totul. Să aşteptăm şi să vedem. Asta avea de făcut. Să aştepte şi să vadă.

Will vându barca aproape imediat, pentru un preţ mic.

River era inclus în preţ - şi îl blestemă pe Will pentru că îl evaluase la atât de puţin. Will se mulţumi să râdă.

– Te-am vândut repede ca să ajungi mai repede înapoi pe râu. Credeam că doar asta te interesează.

River plescăi din limbă, şi maimuţa îi întoarse borcanul cu faţa spre râu, pentru ca River să nu-şi mai vadă foştii proprietari.

Vorbindu-i lui Patience, Will avu o altă explicaţie pentru preţul mic.

– Ar fi mai bine pentru noi dacă s-ar crede că nu ne pasă de bani. Ne vor lua drept vizitatori bogaţi care au venit să joace. În Freetown nu există guvern oficial şi nici legi scrise. Dar, atâta timp cât se consideră că am venit aici să cheltuim bani, vieţile noastre sunt în siguranţă absolută. Am putea arunca o pungă cu oţel în plină stradă şi dacă ne-am întoarce o săptămână mai târziu am găsi-o neatinsă.

– Oamenii sunt atât de cinstiţi? întrebă Angel.

– Furtul este mult mai organizat. Hoţii cei mari se asigură că hoţii mici nu intervin în profiturile lor. Violenţa stradală? Ne limităm la străzile principale, la străzi, alei şi scări bine luminate. O să fim în siguranţă. Tâlharii ne aşteaptă dincolo de uşi, la mesele de joc şi în bordeluri. Nimeni nu pleacă de aici cu mai mult decât banii necesari întoarcerii acasă.

– Ce-o să se întâmple când or să afle că suntem doar în trecere? întrebă Patience. Că nu am venit aici ca să pierdem o avere pentru ca apoi să ne întoarcem şi să povestim altora cât de minunat am petrecut?

Will zâmbi.

– S-ar putea să lăsăm câteva cadavre în urmă când plecăm. Angel mi-a spus că te pricepi la asta.

Cuvintele lui, expresia lui nu lăsau nicio aluzie că şi-ar aminti de conversaţia lor. Deci putea să înşele, să ascundă; fie acum îşi tăinuia dragostea faţă de ea, fie atunci o folosise ca pe o mască falsă. Oricum, Angel avea dreptate - putea minţi.

Îşi luară rămas-bun de la River, care îi ignoră; apoi părăsiră debarcaderul şi îşi luară camere într-un han situat la trei nivele deasupra râului. Patience şi Angel treceau drept o tânără bogată şi bunicul ei, cu Will drept paznic, Sken servitoare, iar Reck şi Ruin drept negustori geblingi care călătoriseră împreună cu ei servindu-le drept ghizi.

Ruin constitui o surpriză. Will insistase să se acopere, iar când apăru spălat, pieptănat şi frumos îmbrăcat, însoţit elegant de sora lui, Patience îşi dădu seama că precedenta lipsă de civilizaţie şi refuzul hainelor veneau din alegerea lui, nu din ignoranţă. Ei împreună erau împăratul geblingilor şi puteau arăta corespunzător dacă era nevoie.

Tot timpul cât am călătorit împreună, gândi Patience, am crezut că numai eu eram deghizată. Dar toţi am fost deghizaţi, şi ne deghizăm din nou. Oare când vom ajunge la Unwyrm, dacă mai suntem împreună, va dispărea şi ultima deghizare şi ne va fi cunoscut adevărul despre noi?

Dacă exista vreun adevăr. Poate suntem ceea ce ne prefacem că suntem, preluând noi identităţi la fiecare schimbare de costum.

Ştia că cel puţin ea nu va mai fi deghizată în faţa lui Unwyrm. Nu avea unde să se ascundă. Nici vreo altă protecţie în afară de puterea pe care i-o putea aduce propria inteligenţă. Asta o făcea să se simtă dezbrăcată, ca şi cum oricine ar fi putut vedea prin hainele ei fata cu trup subţire şi alb pe care o chema Unwyrm.

– Trebuie să cobori la mesele de joc, spuse Angel.

– Am lucruri mai bune cu care să-mi pierd timpul, replică Patience.

Stătea la fereastră, privind afară peste port la pădurile de dincolo de el.

– Să stai şi să cugeţi? Să-i simţi degetele strângându-se în jurul inimii tale?

Sken vorbi din pat:

– Dacă eu pot să fac baie în fiecare zi, poţi şi tu să cobori să joci Kalika.

– Sken are dreptate, să ştii. Ne prefacem că suntem căutători de plăceri. În consecinţă trebuie să căutăm ceva plăcere. Indiferent dacă ne mulţumeşte sau nu.

– Du-te la târfe în locul meu, Angel. Bucură-te dublu.

Dar părăsi fereastra şi se duse la oglindă. Avea părul încă scurt şi ciopârţit de operaţie, totuşi acolo unde fusese ras crescuse la o lungime de vreo doi centimetri.

– Angel, zise, vrei să tai şi restul? La lungimea asta.

– Nu e tocmai cea mai atrăgătoare coafură.

– S-ar putea ca undeva pe parcurs să fiu nevoită să-mi dau jos peruca. Fii bun.

Zâmbi provocator. Întrucât Angel fusese cel care o învăţase să zâmbească aşa, ştia că o va lua drept glumă. Într-adevăr zâmbi şi el, totuşi o idee prea târziu. Era preocupat. Le era dificil să mimeze calmul când se aflau în Cranning, cu vizuina lui Unwyrm undeva deasupra lor.

Angel scoase foarfecele din cufăr şi începu să taie. Aproape fără păr căpăta un aspect sever.

– Unde e cel mai apropiat tunel? întrebă Patience.

– Reck spune că ar fi o nebunie să încercăm tunelele de aici. Ne-ar lua de trei ori mai mult timp şi în peşterile mai apropiate de suprafaţă trăiesc tâlhari.

– N-am întrebat dacă putem folosi tunelele, am întrebat unde se află cea mai apropiată intrare.

Angel oftă.

– Probabil e unul în spatele hanului. Pe undeva, însă pe suprafaţa stâncii casele sunt construite una jumătate peste cealaltă. Cine ştie care dintre ele e lipită de munte în punctul în care se află gura unui tunel?

– Dacă aş putea pune piciorul în interiorul unui tunel aş şti unde e. Am amintirea labirintului de la geblingi. Deci am şi un simţ al orientării.

– Şi ce-l opreşte pe el să te silească să mergi prin tunele? Pe tine te va păstra în siguranţă, Lady Patience, dar noi nu vom avea nicio protecţie. Îmi imaginez că ar fi bucuros să ne lase morţi undeva prin tunele, iar tu să ajungi teafără - şi singură - la întâlnirea cu el.

– Dacă eu vreau să pun piciorul într-un tunel pentru o clipă, Angel, nu văd de ce n-aş putea s-o fac.

– Vrei?

– Da, aşa cred.
– Chiar vrei?
Sau ideea îi venea de la Unwyrm? Se încruntă în oglindă.
– Încerci să mă faci să mă îndoiesc de orice? întrebă.
– Vreau doar să mă asigur că faci ceea ce este cel mai bine.
Patience tăcu. Toată lumea părea dornică să-i dea sfaturi. Ca şi cum prezenţa presiunii lui Unwyrm în mintea sa ar fi făcut-o incapabilă să ia propriile decizii. Sau nemulţumirea ei venea de la Unwyrm, în încercarea lui de a o separa de însoţitorii ei? Se întrebă dacă mai putea avea încredere în judecata ei. Ar fi uşor să se concentreze asupra efortului de a-l ţine pe Unwyrm la distanţă şi să-l lase pe Angel să-i conducă pe munte. Angel ar putea să-i asigure siguranţa. Poate ar fi trebuit să-i urmeze întotdeauna sfatul. Se gândi la Will, Reck şi Ruin în camera alăturată şi se întrebă dacă de fapt fusese o idee bună să o ia pe drumul Pădurii Tinichigiului.
Ei nu erau decât o complicaţie suplimentară. Angel era suficient, şi Sken care să-i ajute acolo unde era necesară forţa brută.
Reck şi Ruin erau prea imprevizibili - când au mai coincis interesele oamenilor şi ale geblingilor? Şi Will - ce nebunie, religia lui. Având-o pe Patience drept zeitate, o zeiţă a dragostei, un sacrificiu; acea dimineaţă pe punte fusese un vis, o amăgire. Cum putea să urce pe munte cu toate aceste persoane după ea? Cine ştie ce puteau face!
Aproape că îi sugeră lui Angel că ar trebui să plece acum, fără să le spună împăraţilor geblingi, să dispară pur şi simplu în mulţime. Imediat ce s-ar îndepărta destul de Reck şi Ruin, Unwyrm i-ar respinge iarăşi din Cranning; nu ar mai putea s-o urmeze.
Dar nu se simţea în largul ei. O amintire fugară a unor buze pe obrazul ei, a degetelor atingându-i trupul. Oare aşa o adolescentă sunt încât să mă las reţinută de asemenea încălziri fără sens ale sângelui?
Însă ele o reţineau. Şi încă ceva: amintirea de a fi fost ea însăşi împărat al geblingilor. Simţea şi apăsarea acesteia, sentimentul că ea era Cranningul, că milioanele de geblingi care îşi trăiau acolo vieţile agitate erau responsabilitatea ei, că era de datoria ei să-i protejeze, să-i conducă. Îşi amintea limpede că fusese cândva stăpânitor aici, când numai câteva mii de geblingi

populau locul. Nu putea înlătura această responsabilitate, în orice caz nu cu uşurinţă. Aşa că nu spuse nimic.

Angel lăsă foarfecele deoparte.

– Drăguţ, zise.

– Arăţi ca un puşcăriaş care tocmai a ieşit din Iadul Vesel, comentă Sken.

– Mulţumesc, replică Patience. Şi mie mi se pare potrivit. Îşi puse peruca şi deveni din nou femeie: Care e jocul casei?

– De fapt e mai mult o casă de spectacole. Angel îi netezi părul la spate: Există un teatru aici, cu o companie de gaunţi. Dar au şi lupte larve-şerpi, iar pariurile sunt câteodată destul de intense.

– N-am văzut niciodată o luptă între larve şi şerpi.

– Nu-i plăcut, zise Sken.

– Va trebui să pariem ceva, altfel vor presupune că nu suntem jucători şi or să se întrebe dacă mai merită să ne ţină pe aici.

Angel aruncă o pungă grea în aer şi o prinse în mână. Privirea lui Sken nu se desprinse de pungă.

– Totuşi, spectacolul sună mai bine. Cum e?

– Nu ştiu. Într-un asemenea loc, probabil cu improvizaţii.

– Putem să căutăm un spectacol altundeva.

Angel se încruntă.

– Dacă vrei teatru, există locuri mai bune decât Freetown.

– Sunt aici cu treburi, zise Patience. Aşa că nu prea am de ales.

Se auzi o bătaie în uşă. Will băgă capul înăuntru.

– Noi suntem gata dacă sunteţi şi voi.

– Suntem gata, răspunse Angel.

În sala de lupte larve-şerpi era destul de multă lume. Angel îi conduse mai întâi la ţarcuri ca să-i evalueze pe competitorii din acea seară. Şerpii erau toţi agăţaţi pe partea frontală a cutiilor lor de sticlă, schimbându-şi culorile ca nişte panglici din interior, cu braţe şi picioare noi crescându-le în diverse direcţii în timp ce altele se retrăgeau. Nu aveau mai mult de cinci centimetri lăţime.

– Credeam că sunt mai mari, zise Patience.

– O să fie, în timpul luptei, spuse Sken. Îi înfometează ca să piardă din greutate şi să fie transportaţi mai uşor. Şerpii sunt oricum cam toţi la fel. Ceea ce contează sunt larvele.

Larvele erau ţinute în grupuri, aproximativ câte zece în fiecare ladă. Pluteau încet şi fără ţintă prin apă. Patience îşi pierdu repede interesul şi se uită de jur împrejurul sălii de joc.

Era bizar cât de uşor interacţionau aici oamenii şi geblingii. Nu aveau tendinţa de separare, sentimentul de castă. Se vedeau chiar şi câţiva dwelfi care nu erau servitori şi gaunţi care puteau să nu fie prostituaţi, deşi era greu de spus asta. Gaunţii nu se descurcau prea bine la jocurile de noroc - făceau prea multe pariuri proaste. Cu siguranţă că cei de aici nu erau atât de lipsiţi de sportivitate încât să fure de la nişte creaturi care nu opuneau rezistenţă.

Toţi erau frumoşi sau cel puţin aşa voiau să pară.

Zeci de femei grase şi bărbaţi burtoşi purtau haine croite astfel încât să le sublinieze bogăţia; guşile şi bărbiile duble abundau. Brocarturi cădeau de pe umerii cu perniţe; catifele curgeau pe şolduri imense. Dar gaunţii aflaţi din loc în loc prin mulţime parodiau tentativele umane de frumuseţe. Idealul uman însemna masivitate şi putere pentru bărbaţi, rotunjime şi fertilitate pentru femei; buni de prăsilă li se spuneau, şi erau la mare cinste. Dar atât bărbaţii, cât şi femeile aveau un fel de a merge greoi, ca şi cum ar fi purtat plăci de bronz pe sub haine. În schimb, gaunţii păreau să alunece. Nu ostentativ, aşa cum ar putea face un dansator, izolând picioarele de trunchi astfel încât capul să rămână într-un plan orizontal stabil, nemişcat. Ei se mişcau mai degrabă ca o pulsaţie a pământului, ca şi cum ar fi crescut direct din podea ca pseudopodele graţioase şi utile ale şerpilor din cuşti.

Când se mişca, trupurile lor sunt cântecul pământului.
Când vorbesc, glasurile lor sunt cântecul aerului.
Când iubesc, ah! plăcerea pe care o dau este puternică precum valurile mării.

Aşa spunea „Imnul gaunţilor”, o odă pe jumătate satirică, pe jumătate trăsnită a unui poet antic care fusese prea excentric pentru ca numele lui să fie ţinut minte şi pentru ca poezia lui să fie uitată.

Iar tatăl ei spusese: Pe Imakulata oamenii nu duc lipsa maşinilor pentru că gaunţii sunt aproape la fel de ascultători şi mult, mult mai frumoşi.

În special un anumit gaunt, un băietan blond platinat şi, deşi mic, prea înalt pentru greutatea lui; Patience îl remarcă intrând şi ieşind din primul rând al mulţimii adunate în jurul partidei în desfăşurare. Uneori, mâinile, alteori, umărul ajungeau să se atingă de scrotul unui client bogat. Un efeb? Nu - când reuşea să le atragă atenţia le întindea o bucăţică de hârtie. Deci vindea ceva, dar ceva ce se vindea mai bine printr-un mod de abordare cu tentă sexuală.

Era inevitabil: în trecerea lui prin mulţime tânărul gaunt îi aplică rutina sa de frecare şi lui Angel. Atunci Patience observă un lucru curios. Angel reacţionă exact ca toţi ceilalţi: o tresărire de moment, o expresie de surpriză plăcută remarcând frumuseţea băiatului gaunt, un zâmbet cunoscător la vederea biletului, o dezaprobare tristă când băietanul se îndepărtă.

Pentru Patience, chiar dacă pentru nimeni altcineva, acest lucru însemna că Angel nu era surprins, căci dacă ar fi fost mirat cu adevărat nu ar fi arătat niciun fel de emoţie pentru câteva clipe, până ar fi fost sigur de sensul întâlnirii. Abia apoi ar fi imitat reacţia firească, dar nu atât de perfect. Era deci evident că fusese conştient de prezenţa gauntului, dar nu voia ca cineva să observe că fusese conştient. Patience fu profund tulburată, pentru că nimeni din sala de joc nu i-ar fi dat nici cea mai mică atenţie, cu excepţia însoţitorilor lui Angel, inclusiv ea. Dintr-un motiv oarecare Angel îl remarcase pe băiat şi totuşi nu voia ca ea să ştie că îl remarcase.

Patience se apropie de Angel, care acum urmărea cum şarpele era pregătit pentru următoarea partidă, şi şopti:

– Ce vindea? Micuţa târfă cu reclamele?

Angel ridică din umeri.

– Am aruncat-o undeva...

Patience zări bucata de hârtie pe jos şi o ridică. Era scrisă cu glife în loc de litere, ceea ce explica de ce se întindea pe un singur şir vertical.

Totuşi, glifele erau unele uşoare, îmbogăţite cu desene. „Lord Strings şi Minunata lui Maşină Rătăcitoare la Topirea Zăpezii. Camere personale. Numai cu invitaţie.”

– Doar sex, zise Angel. Nimic care să merite văzut.

– Tu ai călătorit prin lume. Ce e plictisitor pentru tine ar putea fi interesant pentru mine.

– Ai doar cincisprezece ani.

– Şi un iubit, zise ea.

El se încruntă.

– Mă aşteaptă pe gheţuri, continuă ea. Glasul ei era destul de insistent pentru ca el să înţeleagă că vorbea serios. Încruntarea lui dispăru.

– Dacă vrei tu.

Ea îşi dădu seama că asta voia şi el. Intenţionase şi mai înainte ca ea să-i vadă reacţia înşelătoare? Sau plănuia o manevră şi mai indirectă? Dintr-un anumit motiv Angel voia să meargă la Topirea Zăpezii şi să vadă spectacolul pregătit de Lord Strings. Ca de atâtea ori în viaţa ei, era nedumerită. Ce văzuse el la micul gaunt încât se hotărâse să meargă?

Angel făcu pariuri - sume mari, dar nu atât de mari încât să atragă vreo atenţie nedorită - pentru partida următoare. Parie pe şarpe cu cinci centimetri. Era o îndrăzneală să permiţi o asemenea marjă, dar câştigul ar fi fost mult mai mare dacă se întâmpla să câştige. Patience nu-l văzuse niciodată pe Angel jucând, cu toate că îl urmărise adesea pe tatăl ei. Niciodată nu-şi dăduse seama, în cazul tatălui ei, dacă într-adevăr jocul îi făcea plăcere sau se prefăcea din motive care ţineau de diplomaţie.

Şarpele fu aruncat printr-un spaţiu de aer liber în tancul de luptă. Şocul aerului rece îl făcu să se încreţească; odată ajuns în container, corpul lui începu să crească imediat, luându-şi nutrienţii din culturile înconjurătoare.

Era rapid; în cele trei secunde înainte de eliberarea larvelor, îşi dublase dimensiunile.

Larvele erau la început lente şi proaste, înotând agale şi fără ţintă. Însă, în clipa în care prima dintre ele se izbi de şarpe, toate deveniră hotărâte şi rapide. Se repeziră la suprafaţa creaturii şi începură să-şi croiască drum înspre înăuntru, mâncând-o.

Şarpele îi observă şi el, desigur, şi în stilul său eclectic le consideră pe larve o masă la fel de binevenită ca oricare alta. Aripile târâtoarei crescură ca nişte ziduri de jur împrejurul larvelor, cuprinzându-le în gelul semirigid al interiorului său. Larvele începură imediat să se răsucească în agonie, în timp ce fluidele digestive ale şarpelui le topeau trupurile. Totuşi, zvârcolelile lor nu erau lipsite de direcţie.

Se mişcau de la suprafaţa şarpelui spre interior, spre gălbenuşul care includea inteligenţa sa primitivă şi întreg sistemul reproducător. Dacă ar fi ajuns acolo larvele şi-ar fi depus propriile molecule genetice care ar fi preluat corpul şarpelui şi l-ar fi transformat într-un dispozitiv de produs viermi. Dar acest şarpe crescuse prea repede, iar gălbenuşul se afla întâmplător mult prea departe de locul pe unde pătrunseseră larvele. Muriră toate înainte de a ajunge la gălbenuş. Oricum, cea mai apropiată larvă înaintase până la mai puţin de patru centimetri.

Angel nu reacţionă în niciun fel. Întinse doar mâna într-un stil patriarhal şi spuse:

– Hai, domniţă. Ar fi bine să mâncăm înainte de a pierde totul.

Câţiva oameni chicotiră - era puţin probabil ca cineva să spună aşa ceva dacă nu ar fi existat o cât de mică posibilitate de a da faliment.

Mâncară într-un local cu pereţi de sticlă cu vedere spre lac şi pădure de o parte şi o frumoasă şi delicată grădină pe stâncă de cealaltă. Mâncarea era la fel de bună ca cea pe care o avusese Patience pe Colina Regelui, cu toate că multe dintre fructe erau pipernicite şi surprinzător de acre, iar carnea fusese aromată cu condimente pe care nu le cunoştea.

Apoi, când cina se termină şi se lăsă întunericul, Angel se interesă ostentativ unde se găsea Topirea Zăpezii. Şeful meselor aruncă o privire lungă şi dezaprobatoare spre Patience - Topirea Zăpezii părea să fie un loc unde oamenii decenţi, chiar şi căutătorii de plăceri din Freetown, nu le duceau pe fecioare.

Angel era neabătut.

– De fapt de ce ne ducem? întrebă ea în final.

Mergeau pe o pasarelă de lemn care atârna nesigur deasupra acoperişurilor şi a grădinilor situate cu trei nivele mai jos. Geblingii erau aproape în urma lor, dar nu suficient de aproape ca să audă.

Will şi Sken erau prea mari ca să meargă alături de cineva; se înşirau unul după celălalt la coadă.

– N-ai văzut? întrebă Angel. Puştiul ne-a căutat pe noi. Încă de când a intrat în sala de jocuri. Imediat ce mi-a transmis mesajul, a plecat.

– Şi atunci ce înseamnă?

– Gaunţii nu au voinţă, Patience. Ei simt dorinţele celor din apropierea lor şi încearcă să o satisfacă pe cea mai puternică. E cunoscut că nu sunt mesageri demni de încredere, întrucât pot fi atât de uşor distraşi. Dar ăsta era neclintit.

– Unwyrm?

– Mi-a trecut prin minte că ar fi capabil să-l facă pe un gaunt să se concentreze asupra unui singur scop.

– Atunci ar trebui să evităm locul ăsta.

– După cum inutil am încercat să-ţi explic mai înainte, Unwyrm încearcă să ne atragă în vizuina lui, iar noi încercăm să mergem acolo. Abia când ajungem ţelurile noastre diferă.

Era un răspuns absolut prostesc. Unwyrm o voia pe Patience acolo, dar nu pe altcineva. Evident deci că pericolul nu era pentru ea, ci pentru oricine ar fi însoţit-o; dacă Unwyrm ar fi putut, s-ar fi descotorosit de ei toţi pentru ca ea să ajungă singură în prezenţa lui.

Însă nu avu timp să afle de ce Angel spusese un lucru atât de ilogic, fiindcă sosiseră la Topirea Zăpezii şi Angel începu imediat să aranjeze pentru o lojă. Patience se gândi că o credea încă atât de copilă încât s-o poată păcăli cu un răspuns stupid în timp ce păstra adevăratul raţionament pentru sine. După atâta timp încă o subestima. Sau nu? Poate că motivele sale erau evidente şi numai presiunea lui Unwyrm o împiedica să le înţeleagă. Ea nu avea cum să îşi dea seama că Unwyrm îi bloca gândirea, dar Angel observa şi poate văzuse deja că nu se puteau baza pe judecata ei.

Asta o înspăimântă, iar bucuria lui Unwyrm răsări în ea.

Spectacolul tocmai se termina când plasatorul îi instala într-o lojă cu grilaj cu vedere la scena circulară.

Băietanul din sala de jocuri era acolo, împreună cu doi pederaşti şi un gaunt neobişnuit de înalt, cu o privire tristă şi păr lung, cenuşiu şi lucios. Erau toţi dezbrăcaţi, fragili, de o frumuseţe eterică, aşa cum se presupunea că sunt gaunţii. Însă în ultimele minute ale dansului Patience îşi dădu seama că spectacolul nu era doar sexual, gândit să încălzească paturile din lojile din jurul scenei. Era o poveste exprimată prin dans. Gauntul cel trist nici măcar nu era excitat. Stătea pur şi simplu, înalt şi drept, dar cu capul atârnându-i moale într-o parte, cu părul căzând neîngrijit peste faţă, ca şi cum umerii i-ar fi fost susţinuţi prin nişte fire tensionate de tavan şi capul nu ar fi avut

niciun sprijin. Băietanul încerca să ajungă la bătrân; pederaştii, la fel de tineri ca şi el şi aproape la fel de copilăroşi, încercau să-l reţină cu atingeri şi mângâieri care însemnau în acelaşi timp o restrângere violentă şi o provocare blândă.

Băiatul era excitat - clienţii plăteau pentru asta, nu-i aşa? dar nu părea interesat de ceea ce făceau pederaştii. În cele din urmă, muzica ajunse la un punct culminant şi băiatul ajunse la bătrân. Patience se pregăti pentru un final neplăcut, vulgar şi pornografic, însă băiatul se căţără pe bătrânul gaunt ca pe un copac, îngenunche pe umerii lui - într-un echilibru precar, dar nu se clătină prea mult - apoi înălţă capul bătrânului trăgându-l de păr până când ajunse drept şi atent ca şi restul corpului său vertical.

Linişte. Finalul.

Audienţa aplaudă, dar nu cu entuziasm. Evident observaseră ceea ce văzuse şi Patience: nu era deloc un spectacol sexual, ci mai degrabă un dans cu temă erotică. Punctul culminant fusese estetic, nu orgasmic.

Erau categoric dezamăgiţi. Fuseseră înşelaţi.

Dar Patience nu se simţea înşelată. Aprinsese în ea, în acele câteva momente, o dorinţă care îi sfida autocontrolul şi îi aduse lacrimi în ochi. Nu era genul de pasiune pe care i-o impunea Unwyrm, o necesitate stringentă, coercitivă. Era mai degrabă o melancolie, tânjirea după ceva deloc fizic. Dorea cu disperare să-l aibă pe tatăl ei înapoi, să-i zâmbească; tânjea după îmbrăţişarea mamei ei. Dragostea o stârnise dansul în ea, dragostea despre care vorbeau Vigilenţii: nevoia pură de cineva care să găsească fericirea în tine. Aproape fără să se gândească se întoarse să se uite la Will, care stătea lângă uşă în spatele lojii. Văzu pe chipul lui nevinovat o oglindă perfectă a dorinţei simţite de ea; şi se bucură, căci şi el se uita la ea, căutând acelaşi lucru.

Apoi se reîntoarse către scenă. Aplauzele se stinseseră, dar cei patru gaunţi încă îşi menţineau poza finală. Să nu se fi terminat totuşi spectacolul? Muzica tăcuse; era doar linişte, cu excepţia respiraţiei şi a murmurului spectatorilor din loje şi de pe scaunele ieftine de la parterul deschis. Câteva secunde lungi poza rămase perfectă. Apoi, lent, bătrânul gaunt începu să se aplece. Băietanul trăgea în sus de păr, vrând parcă să-l ridice,

dar gauntul lăsă umerii în jos ca şi cum greutatea băiatului ar fi fost prea mult pentru el.

Aplecându-se, se răsuci astfel încât în final se întinse cât era de lung pe podea, sprijinit într-un cot, cu băiatul culcat peste el, încă trăgându-l de păr şi ridicându-i capul, şi faţa bătrânului gaunt era orientată exact spre loja în care stătea Patience. Ochii lui păreau să o vadă cu adevărat, numai pe ea, privind-o rugător. Da, zise ea în tăcere. Finalul perfect al dansului. În tăcere, în prăbuşire, şi totuşi efortul băiatului de neabătut, capul menţinut sus, faţa îndreptată spre cer.

Atunci, ca şi cum aprobarea ei tăcută ar fi fost semnalul, lămpile fuseră stinse toate deodată. Întunericul dură numai o secundă sau două, dar când luminile se reaprinseră scena era goală. Patience aplaudă şi câţiva din public i se alăturară; majoritatea îşi pierduseră interesul.

– Vreau să-i cunosc, zise Patience. Gaunţi sau nu, a fost frumos.

– Mă duc să-i chem, se oferi Will.

– Mă duc eu, spuse Angel.

– Atunci dă-mi mie banii.

– N-o să fiu jefuit.

– Eu am mai fost pe aici. Eşti în siguranţă pe stradă, dar nu şi prin coridoarele unei astfel de case.

Angel cugetă o clipă, apoi îi dădu două pungi lui Will. Patience ştia că probabil îşi păstrase oricum cea mai mare parte a banilor, însă era un compromis şi nu avea rost să se certe pentru ceva stupid.

Dacă spectacolul ar fi fost un succes, ar fi fost puţine speranţe ca vreunul dintre gaunţi să vină în loja lor, nu fără efortul de a-l mitui pe administrator.

Dar, întrucât fusese un eşec, numai cei doi pederaşti fuseseră căutaţi - la urma urmelor un pederast era un pederast. Bătrânul gaunt şi băietanul din sala de jocuri îl urmau pe Angel când acesta se întoarse în lojă.

Pe scenă începuse un alt spectacol, mai previzibil; Patience trase perdeaua ca să oprească vederea şi să înăbuşe zgomotul. Will deschise la maximum felinarul ca să se poată vedea unul pe celălalt.

– V-a plăcut? întrebă gauntul cel bătrân.

– Foarte mult, zise Patience.

– Da, da, pe tine te-am simţit. Tu eşti cea care trebuia să vadă adevăratul final. Mulţi au fost dezamăgiţi, dar pe tine te-am simţit, mai puternic decât pe alţii.
– Cum se termină de obicei? întrebă Sken.
– Of, cu o asemenea audienţă, de obicei ne atingem unul pe celălalt de câte trei ori. O murdărie. Fără niciun simţ al artei. Îi zâmbi lui Patience: A fost cel mai frumos final dintotdeauna. Colapsul, cu capul meu încă ridicat - ah, mulţumesc, doamnă.
Patience nu se gândise, cu toate că ar fi trebuit să-şi dea seama. Gaunţii întotdeauna reacţionau la cea mai puternică dorinţă. Nu era de mirare că o satisfăcuseră atât de perfect.
Amestecul lui Unwyrm făcuse pasiunile ei cu mult mai intense, astfel că bineînţeles ea îi domina pe toţi cei din teatru.
Însă, cu toate că impulsul final venise de la ea, execuţia le aparţinea lor.
– Aţi fost minunaţi, zise ea.
– Nu vreţi nici măcar să-l gustaţi pe Kristiano, nu-i aşa? spuse bătrânul gaunt, arătând spre băietan. Era evident mirat.
– Nu, răspunse ea.
– Sau pe mine. Dar tu nu eşti o căţea în călduri, doamnă. Am simţit asta încă înainte de a intra în clădire.
– Nu contează, se răsti Angel. Patience văzu o mişcare şi la Will, ca şi cum ar fi fost gata să încheie conversaţia chiar şi mai abrupt decât Angel.
– Cine eşti? întrebă Patience.
– Strings. Nu chiar Lord Strings, desigur. Nu s-a auzit niciodată ca un gaunt să fie lord, nu-i aşa? Doar Strings. Şi Kristiano, dragul meu băiat, cel mai bun pe care l-am avut vreodată.
– Cel mai bun artist de la gheţuri la Cranwater, completă Kristiano.
Era bineînţeles un slogan, dar tânărul gaunt credea în el.
– Noi călătorim, spuse Strings. Unde mergeţi? O să venim cu voi şi o să dăm spectacole pentru voi în fiecare seară. Nevoia ta e foarte puternică şi ne poţi ghida către frumuseţea pe care tânjim s-o creăm.
Reck şi Ruin păstraseră tăcerea pe parcursul spectacolului pentru oameni. Era un fapt cunoscut că geblingii simţeau dispreţ faţă de fascinaţia oamenilor pentru sex. În acuplările lor erau informaţi de empatie, astfel că fiecare ştia când celălalt era

satisfăcut. Nu erau dornici, ca oamenii, de puţină uşurare a izolării, de asigurarea că ceea ce simte unul simte şi celălalt.
Aşadar nu fu o surpriză că Ruin se declară imediat împotriva sugestiei.
– Destui însoţitori avem pentru scopurile noastre.
Angel îl corectă cu răceală:
– Avem mai mult decât destui însoţitori, domnule.
Imediat Strings păru nefericit.
– Nu-mi prea plac certurile, aşa că vă rog.
– A fost o plăcere să vă privim, zise Patience. Dar prietenul meu gebling are dreptate. Am venit aici ca să gustăm din deliciile Freetownului, apoi ne vedem de drum.
Strings râse.
Kristiano îi atinse genunchiul.
– Doamnă, măreaţă doamnă, Strings nu poate fi amăgit, nu de cineva ale cărei necesităţi strigă atât de clar.
– Ştiu unde mergeţi, spuse Strings, şi ştiu şi drumul.
Will rosti blând:
– Hai să plecăm de aici. Acum.
Patience era nesigură. Evident gauntul avea un talent empatic neobişnuit. Totuşi, cum putea empatia să-i dezvăluie destinaţia ei? Nu existau în ea nici cuvinte, nici imagini.
Parcă răspunzând la întrebarea ei, Strings îşi balansă capul pe spate într-un unghi imposibil, ca şi cum toţi muşchii gâtului i s-ar fi relaxat. Începu să murmure cuvinte ca într-o incantaţie:
– Nu sunt încă atât de bătrân încât să uit gustul dorinţei ca un cuţit prin inimă. Am simţit foamea, nevoia de a urca pe gheţurile unde aşteaptă el, unde aşteaptă, aşteaptă. Iar doamna pe care o cheamă e cea pe care o aşteaptă, te cheamă mai puternic decât pe oricine până acum, dar sub straturile de suferinţă pe care ţi le trimite simt ceva mult mai puternic. Tu eşti duşmanul lui. Tu eşti iubita lui. Şi eu sunt ghidul tău către camera lui nupţială.
În timpul discursului, Kristiano începuse să se mişte aproape inconştient, ca şi când cuvintele ar fi fost versuri, iar el o muzică vizuală. Chiar şi în spaţiul închis al lojii, forma şi mişcările trupului băietanului erau excelente. Se orienta, poate instinctiv, astfel încât lumina felinarului să joace pe mâinile şi braţele lui, să-i evidenţieze profilul, aruncând umbre care deveneau parte a dansului.

Cum putea cineva atât de tânăr să fie deja atât de experimentat în cea mai dificilă dintre arte? Imediat ce îşi puse întrebarea, Patience găsi şi răspunsul: Kristiano executa dansul pe care i-l dădea Strings.

Strings sforile, şi Kristiano marioneta lui. Dar acest lucru ar fi însemnat ca băiatul să reacţioneze la un gaunt la fel ca la un om sau un gebling cu o voinţă puternică.

– Cum face un gaunt să danseze un copil de gaunt?

Strings ieşi din transă, părând confuz.

– Să danseze? Apoi se uită la Kristiano, ca şi cum nu ar fi fost conştient că băietanul dansa. Nu acum, îi zise.

Kristiano se relaxă imediat.

– L-ai făcut să danseze în timp ce vorbeai, insistă ea. Cum poţi face asta dacă nu ai voinţă?

El se pregătea să mintă; îşi putea da seama de asta. Dar dacă era cu adevărat ghidul lui Unwyrm prin munte - pentru înţelepţii care veniseră înaintea ei, şi acum pentru de şapte ori şi încă de şapte ori cea de-a şaptea fiică - atunci ea trebuia să obţină adevărul de la el, şi din anumite motive ştia că aceasta era o problemă importantă.

Chipul lui se contorsionă.

– Doamnă, mă torturezi cu dorinţa ta.

– Atunci uşurează-ţi chinul şi răspunde-mi.

– Sunt un monstru printre gaunţi, spuse el.

– Pentru că tu de fapt ai o voinţă?

– Pentru că aş vrea să am. Aş vrea. Îi duc pe toţi pe munte - încă de când eram mic îi găseam pe acei bărbaţi şi pe acele femei înfometate şi îi conduceam pe munte până la uşa galbenă. Acolo voiau ei să se ducă, dar nu mai coborau niciodată. Iar tu, care mi-ai dat atâta frumuseţe, crezi că aş putea uita câtă viaţă mi-ai oferit? Ca apa care curge din palatul lui în jos pe munte, dătătoare de viaţă, crezi că o să te duc acolo sus ca pe toţi ceilalţi ca să nu mai cobori vreodată, şi atunci eu ce să fac? O să mai dansăm vreodată, acum că am găsit un public care ne poate aduce la viaţă?

Din nou Kristiano dansă în timpul discursului lui Strings, dând cuvintelor sale o viaţă în mod straniu de sine stătătoare.

– Sunt bătrân, spuse Strings. Băietanul ăsta este propriul meu copil. Cum mai pot eu să dansez acum, decât să stau şi să dau

celorlalţi din jurul meu mişcările? Până a veni voi, ani întregi nu am făcut decât să stau în centrul dansului meu.

– Înseamnă că eşti puternic, zise Patience. Oricum, suficient ca să-i controlezi pe alţii.

– Nu am voinţă, măreaţă doamnă, dar am dorinţe, la fel de puternice ca ale tale, fierbinţi ca flăcările, reci precum camera nupţială care te aşteaptă şi perfecte, da, eu cunosc formele perfecte. Doresc forma perfecţiunii de la ei, iar ei îmi răspund, mă urmează. Lasă-mă să te urmez, doamnă.

Ochii lui o implorau.

Ea încercă să înţeleagă privirea lui rugătoare. Tot ceea ce îi spusese era adevărat. Însă mai era ceva.

Trebuia să ştie ceea ce îi ascundea. Lăsă dorinţa să crească în ea, împinse în spate dorinţa pentru Will, teama pentru acel loc; chiar neglijă pentru o clipă necesitatea de a urca până unde aştepta Unwyrm.

Faţa lui se contorsionă. Respiraţia venea în valuri chinuite.

Apoi, subit, vorbi de sub masca agoniei:

– Nu urca pe munte, doamnă, atunci te va avea, singură, nu va exista niciun ajutor pentru tine.

– Nu sunt singură, zise ea.

– O să fii, o să fii, cu excepţia mincinosului, cu excepţia marionetei lui, cu excepţia înţeleptului care s-a dus şi s-a întors, a trădătorului...

În timp ce el vorbea, Patience se gândi la singurul om care pretindea că ar fi înţelept şi care recunoştea că mai fusese la Cranning şi se întorsese. Se uită la el, la fel ca şi ceilalţi. Will, gata s-o trădeze pe ea de dragul lui Unwyrm.

Şi ar fi continuat să creadă asta, dacă nu ar fi privit la Strings exact înainte ca discursul lui să se sfârşească şi el să se prăbuşească moale pe un scaun, cu respiraţia doar o şoaptă subţire de epuizare. Kristiano icni şi îi căută imediat pulsul; uşurat că Strings nu murise, băiatul îl îmbrăţişă pe bătrânul gaunt.

Dar cu toată lumina slabă, Patience văzuse. Strings nu se prăbuşise din cauza epuizării. Mâna lui Angel se întinsese, îl atinsese pe gaunt în punctele despre care o învăţase că pot face un om să-şi piardă cunoştinţa.

Tocmai când Strings spusese suficient cât să-l incrimineze pe Will, dar înainte să poată spune tot ceea ce intenţiona, Angel îl

redusese la tăcere. Îl făcuse să tacă exact când toată lumea se uita la Will. Ea era singura care ar fi putut să observe. Îl redusese la tăcere înainte ca Strings să pronunţe un nume, să arate cu degetul sau să se uite la cineva.

– Tu, zise Angel; se uita la Will. La tine se referă. Tu ai mai fost aici. Şi te-am auzit vorbind cu Patience în dimineaţa aceea pe barcă, te-am auzit spunându-i că ai simţit chemarea din Cranning. Că eşti unul dintre înţelepţi. Negi?

Dacă nu l-ar fi văzut pe Angel la lucru, i-ar fi crezut cuvintele. Dar acum ştia că Angel era trădătorul. Chiar faptul că îl acuza pe Will îi confirma. El fusese tânăr când auzise chemarea din Cranning. Venise la Cranning odată cu toţi înţelepţii, neputând să-i reziste mai mult decât ceilalţi. Dar Unwyrm avea nevoie de cineva ca să îndeplinească o misiune. Fiica lui Peace. Aşadar, Angel se întorsese de pe munte, având cunoştinţele care să-l ajute să repare ceea ce i se făcuse lui Peace. Curând mireasa lui Unwyrm fusese concepută şi născută, iar Angel îşi închinase viaţa creşterii ei, pregătirii ei. Şi în final aducerii ei aici. În tot acest timp fusese în slujba lui Unwyrm. Tot timpul. Şi tatăl meu a avut încredere în el. Ar fi vrut să se repeadă la el cu mâinile goale, sa-i zgârie părţile moi ale feţei şi să-l rupă în bucăţi. Niciodată nu mai simţise o asemenea furie şi ruşine, ştiind că întreaga sa iubire de copil o dăruise unui om ale cărui mani-festări de afecţiune erau toate nişte bătăi de joc. E un porcar şi eu sunt singurul său porc. Acum mă conduce spre abator, iar eu, oarbă la ceea ce e el în realitate, îl iubesc.

Însă acum nu mai sunt oarbă. Pentru că putea ascunde orice era nevoie, nu lăsă să se vadă nimic din furia ei.

Ruin râdea la ideea că Will ar putea fi unul dintre înţelepţi, dar Reck era atentă. Patience îi prinse privirea şi o fixă cu calm o clipă în timp ce Angel îşi continua acuzaţiile. Oare înţelesese?

Voi acţiona, iar tu trebuie să mă urmăreşti dacă vrei să rămâi cu mine pe munte.

Însă gândurile ei goneau, punând totul laolaltă, revizuind toate amintirile din trecut astfel încât să se potrivească realităţii prezente. Angel era duşmanul. Se străduise din răsputeri să împiedice întâlnirea ei cu Ruin şi Reck, iar acum intenţiona să scape de ei înainte de a ajunge la Unwyrm. Era un asasin mult prea bun pentru ca ea să-şi închipuie că împăraţii geblingi vor ajunge vii în vârful muntelui, dacă Angel mergea cu ei şi Will nu

era acolo ca să-i protejeze. Deci Angel nu trebuia să fie alături de ei.

– Will, zise ea. După tot ce s-a întâmplat, înţelegi că nu mai pot avea încredere în tine. Spera ca şi el să citească în privirea ei calmă rugămintea ca el să priceapă, să îi joace jocul: Dar nu vreau ca Angel să te ucidă.

– Să nu-l ucid! şopti Angel.

– O să te leg aici şi o s-o las pe Sken să te păzească, iar noi o să-l mituim pe administrator să nu te deranjeze în timpul nopţii. Nu încerca să ne urmăreşti, altfel te omor cu mâna mea.

Will nu spuse nimic. Înţelesese?

– E o nebunie, zise Angel. E un om periculos, vrei să-l laşi în viaţă?

– Nu ne face niciun rău, spuse Reck. Dar părea nedumerită, ca şi cum nu ar fi fost sigură dacă să creadă că Will era un trădător sau să-şi păstreze îndelungata încredere în acel bărbat.

– Ne putem certa mai târziu, zise Patience. Afară din lojă. Aruncă o privire spre draperiile care reprezentau singura barieră între ei şi public: Sau vrem să facem parte din spectacol?

Patience o puse pe Sken să-l lege cu cordonul pe care îl purta în jurul taliei. Era lung şi destul de tare ca să reziste.

Se plasă cu atenţie între Angel şi Will, de teamă ca Angel să nu-l înjunghie sau să-l otrăvească şi apoi să-şi ceară scuze fiindcă făcuse ceea ce crezuse că era mai bine. Patience încă nu ştia cum să rezolve această criză fără vărsare de sânge. Ştia însă că putea avea încredere în Will şi voia ca el să rămână în viaţă. Will nu-şi dezlipise ochii de faţa lui Patience; nici nu negase nimic. Ea spera că asta însemna că şi el avea încredere în ea.

Acum fiecare cuvânt pe care îl rostea Angel, fiecare mişcare a sa o umpleau de furie şi groază. Îl considerase un maestru asasin. Tot ceea ce ştia despre atac şi apărare învăţase de la el; ajunsese să se bazeze pe acele cunoştinţe, considerase că poate învinge pe oricine, dar acum se întreba ce nu îi arătase Angel. Putea încerca una sau alta, dar ar fi fost ceva învăţat de la el - o aruncare a acului, o săgeată în gât, o răsucire a laţului, bărbatul cunoştea toate mişcările pe care putea să le facă ea, în timp ce Patience nu putea bănui ce îi ascunsese el.

Observase că se aşezase mereu între el şi Will? Observase că aranjase în aşa fel încât el să părăsească primul loja,

nelăsându-i nicio şansă s-o despartă de geblingi? Ştia că nu mai avea încredere în el? Spera că era prea îngrijorat, distras de faptul că Strings se apropiase foarte mult de demascarea lui ca să-şi mai dea seama din mişcările ei că înţelesese adevărul. Modul cum îl făcuse pe gaunt să tacă demonstra că nu era în cea mai bună formă.

Era singura ei şansă de a-l învinge, de a scăpa.

Angel îi conduse pe coridor. Sken rămase în uşă după ce trecură ceilalţi, urmărindu-i cu privirea.

– Ar trebui să-l luăm pe gaunt, zise Angel calm. Chiar dacă îl controlează Unwyrm, el ştie drumul.

– Angel. Sunt înspăimântată. Am avut încredere în Will, iar el a fost tot timpul omul lui Unwyrm.

Îl îmbrăţişă, lipindu-se de el aşa cum făcea când era mică. Dar înainte ca degetele ei să ajungă în punctele care trebuiau atinse ca să-l lase inconştient, degetele lui găsiră punctele ei. Atunci îşi dădu seama că nu reuşise să-l păcălească.

Era perfect conştient că nu mai avea încredere în el. Avu pentru o clipă imaginea sa prăbuşindu-se inconştientă în braţele lui. Le-ar fi spus că leşinase, şi ei ar fi crezut. Iar fără ea care să-i protejeze, Reck şi Ruin nu aveau cum să reziste mult. Se terminase.

Dar degetele lui nu apăsară.

– Te-am iubit, şopti ea, lăsând agonia trădării să-i răzbată în glas.

Totuşi el ezita. Degetele ei găsiră punctele; nu ezită. Angel se prăbuşi pe podea.

– Să mergem, le spuse geblingilor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Ruin.

– Angel e trădătorul.

Ceilalţi se uitară o clipă la ea, fără să înţeleagă.

– Am văzut cum l-a făcut să tacă pe bătrânul gaunt înainte de a putea să pronunţe numele. Angel este omul lui Unwyrm.

– Atunci trebuie să-l eliberăm pe Will, spuse Reck.

Sken se răsuci către lojă, ca să-l dezlege. Dar chiar atunci administratorul apăru la capătul coridorului.

– Ce faceţi? strigă. Văzuse trupul lui Angel întins pe jos. Ce-aţi făcut? Crimă! Crimă!

Alergă înapoi pe unde venise.

– Ce prostie, zise Ruin. Nici măcar nu e mort.

– Prostie sau nu, dacă aduce poliţia şi suntem reţinuţi pentru interogatoriu, oamenii şi geblingii sunt duşi în închisori separate, unde Unwyrm vă poate îndepărta pe voi în timp ce pe mine mă împinge înainte, zise Patience.

Administratorul continua să ţipe şi avea să se întoarcă în curând. Puteau auzi şi publicul alarmându-se. Patience ar fi vrut să-i aştepte pe Will şi pe Sken, dar nu era timp. Ruin o trase de braţ. Geblingii o conduseră repede spre capătul opus al coridorului.

– Ce te face să crezi că pe aici e ieşirea? întrebă Patience în timp ce fugeau. E în sens invers faţă de versant.

O scară în spirală urca spre camerele actorilor, unde plăcerile spectacolului se prelungeau pe timpul nopţii, cu improvizaţii şi cu participarea publicului, întrucât nu aveau încotro să meargă, urcară. Patience, între cei doi geblingi, se împiedică şi căzu pe scări.

– Unwyrm ştie ce am făcut, zise ea. O simt - încearcă să mă pedepsească pentru că l-am părăsit pe Angel.

Încercă să urce, dar abia putea face câte un pas. Unwyrm o lovea; devenise o furtună de pasiuni în conflict, nu putea gândi.

O târâră şi o împinseră în sus pe scări, Ruin în faţa ei şi Reck în spate. Acolo se găseau şiruri de cabine în care oameni şi gaunţi dezbrăcaţi se spălau după ultimul spectacol sau se pregăteau pentru următorul. Geblingii o apucară de braţe şi o conduseră pe coridor. Un pas. Încă un pas. Mişcarea îi oferea posibilitatea să se concentreze. Presiunea lui Unwyrm începea să slăbească - nu putea menţine pentru mult timp o chemare atât de puternică. Treptat, îşi recăpătă autocontrolul şi începu să meargă mai repede, fără ajutorul geblingilor.

– Există în cabine ferestre care dau pe peretele exterior? întrebă ea.

– Aici, zise Ruin.

Un tânăr gaunt în pielea goală îşi poleia scrotul când ei intrară şi încercară fereastra.

– E frig afară, zise el blând.

– Încuie uşa, te rog, îi spuse Patience.

– Îmi pare rău. Nu se încuie.

– E destul de mult până jos, zise Ruin uitându-se pe fereastră.

– Şi nici trotuarul nu e foarte larg aici. Dacă ratăm va fi şi mai mult până jos.

Patience se uită şi ea pe fereastră.

– Joacă de copii, zise.

Încălecă fereastra, se atârnă în mâini şi apoi îşi dădu drumul. Geblingii nu avură de ales decât s-o urmeze. Reck sfârşi întinsă pe trotuar.

– Noi, geblingii, nu suntem în totalitate descendenţi din maimuţe, comentă ea. Nu avem instinctele voastre ca să sărim pe ferestre.

Patience nu se osteni să-şi ceară scuze. Noaptea era întunecată, cu norii la doar câţiva metri deasupra lor şi era dificil să vadă încotro mergeau, dar o luară la fugă. Dintr-odată Patience se simţi foarte obosită. Era un drum lung până sus pe munte. Nu mai dormise de la ultima noapte petrecută pe barcă; de ce să nu se întoarcă în camera ei şi să se odihnească? Voia să se odihnească. Dar înlătură senzaţia; ştia de unde venea. Unwyrm nu avea să facă lucrurile uşoare pentru ei. Atâta timp cât Angel le fusese alături, Unwyrm nu fusese nevoit să le pună obstacole în cale. Dar acum, dacă voia să-i împiedice pe geblingi să ajungă împreună cu Patience în vizuina lui, trebuia să se folosească de alte persoane ca să-i smulgă de lângă Patience.

Sau să-i ucidă. Patience nu dorea să-l înfrunte singură pe Unwyrm. Îi cunoştea puterea şi avea nevoie de ajutor; dacă geblingii reprezentau singurul ei ajutor, atunci cu siguranţă nu voia să-i piardă. În altcineva nu putea avea încredere. Toţi ceilalţi îi erau duşmani.

Se opriră în camerele lor de la han doar atât cât Reck să-şi ia arcul şi Ruin pumnalul, şi pelerine groase pentru urcuşul către iarnă. Nicio conspiraţie umană nu lucra împotriva lor, doar Unwyrm care-i simţea pe oamenii din apropiere şi îi stârnea împotriva heptarhului. Aşadar nu era periculos să se întoarcă în camere - numai să nu stea acolo mai mult de câteva minute. Nu se despărţiră: geblingii rămaseră cu ea în camera pe care o împărţise cu Angel şi Sken şi, la rândul ei, Patience îi însoţi în camera lor. Cineva bătu la uşă tocmai când se pregăteau să plece.

– Probabil e administratorul hanului, zise Reck.

– E moartea, spuse Patience. Unwyrm va avea grijă să nu întâlnim decât moarte pe drumul nostru pe munte.

Ruin deschise fereastra. Patience se urcă pe pervaz.

Fereastra se găsea la o înălţime de peste treizeci de metri. Era prea mult chiar şi pentru ea. Dar întotdeauna fusese o bună căţărătoare şi observă că era destul de uşor să ajungă pe acoperiş.

– Încredeţi-vă în jumătatea voastră umană. O să aveţi nevoie de toată moştenirea de la maimuţe pentru asta.

Se ridică în picioare pe pervaz, se întinse până la burlan şi se săltă în mâini. Reck o urmă imediat. Ruin abia li se alăturase pe acoperiş când auziră un sunet ca un muget. Flăcările izbucniră pe fereastra camerei pe care tocmai o părăsiseră.

– Va trebui să fim foarte rapizi, nu-i aşa? făcu Ruin.

– Sus, zise Patience.

Alergară pe acoperiş până la o scară care îl lega de trotuarul de la nivelul următor. Câţi kilometri erau până la gheţarul de pe vârful Piciorului Cerului? Patience nu voia să-şi amintească. Puse mâinile şi picioarele pe scară şi urcă.

16. ANGEL

Sken se strădui să-l dezlege pe Will, până când el îi spuse:

– N-ar merge mai repede dacă le-ai tăia?

– O, acum poate să vorbească. De ce n-ai spus nimic mai înainte? Tăia cu cuţitul ei bont de bucătărie: Atunci când te legam de ce n-ai scos un cuvânt despre nevinovăţia ta?

– Pentru că cineva nu era nevinovat, şi nu ştiam cine.

Cordonul cedă în cele din urmă.

– A fost Angel.

– Am priceput asta.

Odată nodul central tăiat, mâinile şi picioarele i se eliberară. Se ridică repede - nu stătuse legat destul de mult cât să amorţească.

Exact când ajunse la uşă, administratorul trecu în fugă pe acolo, fluturând o bâtă în fruntea unui grup de soldaţi extrem de diferiţi. Cu siguranţă nu era paza oficială, ci doar o grămadă adunată pe moment ca să servească scopurilor lui Unwyrm.

Soldaţii adevăraţi aveau să vină cât de curând. Will decise să nu încerce să-i urmărească. Îi cunoştea destul de bine pe Patience şi pe geblingi ca să nu se teamă încă pentru siguranţa lor. Şi avea alte probleme care să-l preocupe.

– Doamnă Sken, a mai rămas destul din cordonul ăla ca să-l legăm pe individ înainte să-şi revină?

Sken ieşi pe coridor, alăturându-i-se lângă trupul inconştient al lui Angel.

– L-au părăsit?

– Unwyrm îi presa să se grăbească. Nu le permite aleşilor lui să fie prea distraşi.

Îl împinse pe Angel cu piciorul.

– Eşti sigur că nu e nimeni acasă? E priceput tipul.

– Dacă îl mai împungi mult, sigur o să se trezească. Nu vreau să aibă mâinile libere în momentul ăla.

Sken îl legă - Will ştia din proprie experienţă ce treabă admirabilă putea face - şi împreună îl purtară pe bătrân înapoi în lojă. Abia atunci Will le dădu atenţie lui Kristiano şi lui Strings. Bătrânul gaunt era din nou conştient.

– Ce s-a întâmplat cu mine? întrebă Strings.

– Angel a considerat că povestea ta devine mult prea personală.

– Povestea? O, da. Da, povestea mea. Am încercat să mint. Simţeam cât de mult dorea Angel ca eu să mint.
– Dar tu ai spus totuşi adevărul?
– Fata. Ea voia adevărul mai mult decât voia el să mint. A fost epuizant. Cred că am leşinat.
– Ai avut ajutor.
– Îl cunoşteam, reluă Strings. Îi cunoşteam pe toţi. Dar Angel... era bun, sclipitor. Când l-am condus pe munte nu era în el nicio urmă de dorinţă către rău.
– Nici măcar nu-mi închipui ce crede un gaunt că e rău, zise Sken.
– Credem la fel ca toţi ceilalţi. Şi la fel ca la toţi ceilalţi, acţiunile noastre nu au nicio legătură cu opiniile noastre despre bine şi rău. Nu întâmplător am fost ales drept ghid pentru înţelepţi. Sunt foarte inteligent.
– Ai dansat frumos.
– Inteligent. Doar inteligent. Este cel mai bun lucru pe care-l poate spera un gaunt să-l realizeze. Nu, Kristiano? Ciufuli părul băiatului cel frumos de lângă el: Eu sunt culmea ambiţiei gaunte. Dar nu plângeţi; noi suntem inocenţii supremi. Nu suntem niciodată cauza propriilor noastre acţiuni. Asta ne permite să ajungem la o vârstă înaintată netulburaţi de vinovăţie.
Lui Will i se păru că aude ironie în tonul bătrânului gaunt.
– Ştiai la ce îi conduci?
Ridică elocvent din umeri.
– Toţi au vrut să meargă.
– Şi eu vreau să merg, zise Will. Mă duci?
– El nu vrea să te duc. Iar cererile lui sunt extrem de presante. Nu l-am refuzat niciodată.
– Acum nu e atent la noi.
Strings păru să se gândească o clipă.
– Ai dreptate. Oricum asta nu înseamnă nimic. M-a lăsat în pace timp de zece ani. Şi cu trei zile în urmă s-a întors la mine. Niciodată nu m-am grăbit aşa. Mă aflam în cealaltă parte a Cranningului, jucam într-un loc decent, un palat plin de oameni de neam şi serioşi. M-a făcut să las totul şi să vin aici, pentru un asemenea contract - nu-mi place să lucrez în asemenea locuri. Gloata are gusturi deplorabile. De ce vrei să continui să vorbesc?

– Îmi place vocea ta.
– Nu, vrei mai mult de la mine. Vrei să ştii... ah. Da. Ei bine, cum să ştie cineva cine e cu adevărat un gaunt? Sunt bun sau sunt rău? Poţi să ai încredere în mine sau nu? Tu poţi să-i spui, Kristiano?
Kristiano zâmbi. Chipul lui avea dulceaţa calmă a unui sfânt. Sau a unui idiot.
– Cât de puternice sunt pasiunile tale, omule? Eşti mare şi puternic ca un cal, dar asta nu înseamnă nimic pentru mine. Ci dimensiunea dorinţei tale, lăcomia ta, ambiţia ta. Poţi avea încredere în mine dacă dorinţele tale sunt puternice şi nu oscilează.
– În lista ta de dorinţe ai menţionat şi unele negative.
– Din experienţa mea ştiu că astea sunt cele care au vigoare. Cu excepţia fanaticilor. Am dat cândva peste un Vigilent, pe când eram copil. M-a pus să-l biciuiesc până i-a dat sângele. Iar într-o zi a fost cuprins de o asemenea fervoare religioasă încât a murit din cauza asta. Prefer dorinţele păcătoşilor austerităţii sfinţilor.
– Dar propriile tale dorinţe? întrebă Will. Spui că ai.
– O, eu sunt un om al patimilor, totul numai pasiune, dar fără realizări. Am făcut lucruri ruşinoase. I-am condus pe fraţii mei în burta wyrmului. Unwyrm nu e bun cu slujitorii săi. Nu ne împiedică să regretăm ceea ce facem.
– Până când regretul devine gustul gurii tale dimineaţa şi ultimul sunet dureros în urechi noaptea.
Will şi Strings se uitară la Angel, care îşi revenise.
– Ştiu cum e să fii gaunt, zise Angel. Unwyrm ne transformă pe toţi în gaunţi.
– Tu să taci, se răsti Sken. Fata aia a crezut în tine.
Will se uită la ea, şi expresia de pe faţa lui o făcu să tacă.
– Cu excepţia ta, continuă Angel. Cu excepţia lui Will. Strings, îţi vine să crezi? Will e unul dintre înţelepţi. Numai că el nu s-a dus niciodată la Unwyrm. A fost odată chiar în Cranning, dar niciodată nu s-a dus la Unwyrm.
Will clătină din cap.
– Când am fost aici nu am simţit deloc chemarea din Cranning. Abia mai târziu a apărut. Când învăţasem destul ca să merite să fiu chemat.

– Nu te pot dezlega, spuse Strings cu regret. El este mult mai puternic.

Angel oftă.

– Da, foarte puternic. Am încercat, doar ştii. Pe tot parcursul drumului de la Cranning către Lord Peace am încercat să nu mă supun. Am încercat chiar să mă sinucid. Mai târziu, de multe ori, am vrut să-l avertizez pe Peace, să-i spun ce şarpe ţinea în casă. Dar mai presus de toate a fost dorinţa de a rămâne cu Patience, de a o proteja, de a o aduce în siguranţă la el. Te-aş fi omorât dacă ai fi încercat să te culci cu ea.

– Şi acum? Când nu te mai împinge?

– Chiar a dispărut? Nu-i de mirare că mă simt aşa de gol. Ca un cap lipsit de aer, nu mai am nimic de spus şi nici răsuflare ca s-o spun. Abia dacă îmi amintesc cine eram înainte. Dar chiar a dispărut? încă o mai iubesc.

– Spune-mi tu.

Angel zâmbi.

– Sunt un mincinos excelent. Nu puteţi să mă credeţi, în special atunci când sunt cel mai credibil. Te avertizez. Omoară-mă acum. E singurul mod în care poţi fi sigur că n-o să te înjunghii în spate.

– Mai există o cale, zise Will. Pot să te ţin mereu în faţa mea.

– El a dispărut din mine, insistă Angel. Şi o iubesc pe Patience în continuare. Mi-a fost aşa de frică că n-o să mai iubesc, că... ea a însemnat viaţa mea. Tot ce avea sens pentru mine. Ea e copilul meu - am adus-o la viaţă la fel de mult ca tatăl şi mama ei. Eu. Unwyrm nu poate pune cunoştinţe într-un creier uman - a trebuit să învăţ, cu propria mea minte, să înţeleg. Ceea ce înţelepţii dinaintea mea spuneau că nu va putea fi niciodată refăcut, eu am refăcut. Dacă aş fi descoperit că nu am ţinut niciodată la ea, că totul a venit de la Unwyrm, atunci ce ar mai fi însemnat viaţa mea, cine aş fi eu?

Spre surprinderea lui Will, Angel începu să plângă.

– Tot timpul am sperat că o voi urî, că atunci când el mi-o va lua, când în cele din urmă îmi va părăsi mintea, o voi găsi respingătoare şi o voi urî, va merita să fie trădată.

Apoi plânsul îi copleşi vorbele.

Strings dădu din cap, înţelept:

– Pentru noi aşa este. Noi ştim ce facem. Ştim şi nu vrem, dar nu putem alege altceva. De fapt suntem nişte creaturi demne de milă.

Sken se uită la el, surprinsă:

– Ai spus că nu simţiţi vina.

Strings oftă:

– Îi face pe oameni să se simtă mai bine când le spun asta. Dar e o minciună. Noi ţinem minte tot ce am făcut. Ţinem minte chiar şi că am vrut. Cum am putea să ne-o iertăm?

Kristiano începu să mângâie fruntea lui Strings, cu degetele lui delicate dansând graţios pe faţa bătrânului.

Will se întrebă cum ar fi să simtă acele degete atingându-l. Atunci, aproape înainte ca el să fie conştient de gând, Kristiano veni la el şi îl atinse, la fel cum îl alintase pe Strings. Will se ruşină.

Kristiano se îndepărtă repede, ghemuindu-se într-un colţ şi ascunzându-şi faţa.

– Îmi pare rău, zise Will.

– O, Kristiano e foarte sensibil. Şi tu foarte puternic. Strings zâmbi: Când vrei ceva, când decizi ceva, atunci e hotărât, nu-i aşa?

Will ridică din umeri.

– Ea unde e? întrebă Angel.

– A plecat. Cu geblingii. Să-l înfrunte.

– Nu se poate. Ea nu înţelege - e cu mult mai puternic decât i-a arătat ei vreodată. Mai puternic decât geblingii, mai puternic decât ea. Fiind numai ei trei atenţia lui nu va fi divizată, o să facă ce vrea cu ei...

– Aşa-i, zise Will. Din cauza asta Strings o să ne conducă pe mine şi pe Sken pe munte.

– Şi pe mine. Tu eşti Vigilent, nu-i aşa? Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să-mi răscumpăr greşeala.

– Ai înţeles greşit doctrina. Kristos e cel care te va mântui.

– Nu va exista niciun Kristos! Copiii ei vor fi nişte parodii monstruoase ale fiinţelor umane!

– Am înţeles asta. Dar categoric n-o să te las să urci pe munte cu noi. Puţin mai înainte mi-ai cerut să te omor. Era o idee bună.

– Ba nu, zise Angel. Ai nevoie de mine.

– Nici măcar Unwyrm nu are nevoie de tine acum.

– Nu mă poţi omorî. Ca Vigilent ai renunţat la crime, nu-i aşa?

– De asemenea am jurat să nu permit vreunui necredincios să se folosească de propria-mi credinţă împotriva mea.
– Pot să vă ajut!
– Unwyrm cunoaşte toate drumurile către creierul tău, Angel. Deja de câţi ani? S-a târât prin toate ascunzişurile din capul tău şi cunoaşte uşi secrete pe care tu nu le-ai găsi niciodată.
– Aşa crezi? Eram cu mâinile pe gâtul şi pe capul ei, eram pregătit, o puteam adormi. Aş fi putut spune că a leşinat, aş fi plecat cu ea şi cu geblingii şi i-aş fi ucis atât de uşor pe amândoi, iar atunci am fi fost liberi să ne ducem la el. Eu şi Patience - el voia să fac asta, m-a făcut să vreau asta. Surâse triumfător: N-am făcut-o. N-am făcut-o. Am rezistat, am rezistat suficient de mult cât să mă adoarmă ea pe mine. Nu a durat mult, Will, nu a fost o rezistenţă eroică aşa cum a fost a ta, să nu-i cedezi niciodată. N-o să se scrie nicio odă despre asta. Dar Unwyrm ar fi putut învinge, exact în acel moment, iar eu i-am rezistat suficient de mult. Glasul lui deveni o şoaptă intensă, o pledoarie, o rugăciune: O iubesc cu adevărat, Will, chiar dacă mă omori va trebui să-ţi aminteşti că eu am salvat-o, eu, eu am salvat-o...
– E mai puternic decât pare, spuse Strings.
– Ce ştii tu despre asta? zise Will. Tu nu simţi decât dorinţa. Iar ceea ce îi lipseşte lui îţi lipseşte şi ţie - o voinţă proprie.
– Eu ştiu ce ştiu. Poţi să-mi spui că greşesc, dar vrei să vorbesc mai departe. Pentru că tu vrei să-l ierţi. Ştiu asta, pentru că eu vreau să-l iert.
– E dorinţa lui ceea ce simţi.
– Ba nu. El vrea să-l ucid. Şi aş face-o. Am şi eu posibilităţile mele.
– Ce te opreşte? întrebă Angel.
– El. Strings indică spre Will: E un munte de compasiune. Îi e milă de tine.
– E foarte dificil să duci o negociere delicată, zise Will, dacă tu îi spui ceea ce vreau eu în realitate.
– Dar vrei ca eu să spun adevărul. Îţi promit, Will, că, în momentul în care o să vrei cu adevărat să tac, o să tac.
Will râse.
– Ani de zile am tăcut şi nimeni nu a ştiut nimic despre mine. Acum conştiinţa mea a găsit o voce.
Angel se mişcă stânjenit, trăgând de legături.

– Nu încerca să scapi, zise Sken. N-o să obţii nimic.
Angel se ridică încet şi îşi întinse mâinile în faţă.
Era complet dezlegat.
– Fraierilor. Nu există nicio legătură care să mă reţină când eu nu vreau să fiu reţinut.
Sken duse mâna la cuţit, dar văzu că îl avea Angel.
– Jur că l-am legat, protestă ea. Şi cuţitul meu, cum de...
– V-aş putea omorî pe toţi, spuse Angel. Dar vedeţi? N-o fac. Pentru că nu mai sunt ceea ce am fost. Acum nu mă mai conduce el. Vreau să merg cu voi, ca să am o şansă s-o ajut. O iubesc mai mult ca oricare dintre voi, i-am făcut mult rău şi trebuie să răscumpăr asta şi mai mult. Dacă îl înfruntăm cu toţii împreună, noi toţi... atunci el n-o să mai fie în stare să preia controlul asupra mea. Pot sta alături de voi toţi şi să lupt cu el...
– N-ai putea fi responsabil de tine însuţi nici măcar o secundă, zise Will.
– Aş putea. Sunt mai puternic decât ştiţi voi.
– La fel şi eu, replică Will.
La dorinţa lui, Strings se deplasase încet, tăcut, în spatele lui Angel. Acum, la comanda nerostită a lui Will, răsuci un laţ în jurul gâtului lui Angel şi strânse.
– Lasă cuţitul, zise Will.
Angel lăsă cuţitul să cadă. Kristiano îl culese. Strings dădu drumul laţului din jurul gâtului bătrânului. Angel atinse locul unde laţul îi rănise pielea.
– Nimeni n-a mai făcut asta, comentă el. Nimeni n-a mai reuşit să mă surprindă.
– Eu sunt dansator, zise Strings. Mă pricep chiar foarte bine.
– Nu intenţionam să fac rău nimănui. Voiam doar să vedeţi că pot, dar am ales să n-o fac.
– Iar eu am vrut doar să-ţi arăt că nu poţi, replică Will.
– Sunteţi nebuni cu toţii, interveni Sken. Aş prefera să mă întorc pe râu.
– Înainte să-l omori, îi zise Strings lui Will, mă laşi să-i pun o întrebare?
Will aprobă din cap.
– I-am condus pe foarte mulţi la el, dat niciunul dintre ceilalţi nu s-a mai întors. Spune-mi - ce le-a făcut celorlalţi?
Chipul lui era înflăcărat; apoi, dintr-odată, nu mai era. Se uită la Will cu ochi obosiţi:

– Poţi să-mi laşi dorinţele în pace, măcar acum, Will? M-ai făcut să nu-mi doresc să aflu răspunsul la această întrebare. Dar eu ştiu că vreau să-mi doresc să-l aflu. Imediat ce o să renunţi la constrângere o să vreau din nou să ştiu şi mă va obseda iarăşi ca ori de câte ori nu sunt distras. Aşa că, te rog, dă-mi înapoi dorinţa inimii mele şi lasă-mă să vreau să aflu.

Însă Will nu considera că ar fi bine ca Strings să afle soarta oamenilor pe care îi condusese pe munte. Dacă l-ar fi măcinat vinovăţia atât de mult încât nu ar mai fi putut reacţiona corect, s-ar fi putut să nu mai fie capabil să-l ghideze până în bârlogul lui Unwyrm.

– Will, şopti Strings, dacă nu mă laşi să pun această întrebare acum înseamnă că nu eşti altfel decât Unwyrm, schimbi dorinţele altora după cum îţi convine ţie.

Will fu şocat să fie comparat cu Unwyrm. Şi Strings zâmbi:

– Spune-mi, Angel.

– Eşti şiret, zise Angel. Şi tu cunoşti câteva şmecherii cu care să-i manipulezi pe oameni.

– Noi, gaunţii, avem totuşi o voinţă, ştii asta. E slabă şi nu foarte bine conectată. Se usucă precum o pâine veche şi se sfărâmă în praf ori de câte ori un om, un gebling sau, oricât de dezgustător ar fi, un dwelf doreşte ceva de la noi. Dar când suntem singuri nu stăm pur şi simplu să ne holbăm în gol până apare alt om. Singuri avem destulă putere ca să gândim, să facem planuri şi uneori să acţionăm. Întrebarea mea, te rog, chiar dacă nu vrei să spui.

Will îi făcu semn din cap lui Angel.

– Vreau să ştiu şi eu.

– Nu e nimic dureros. Le implantează... nouă... mie. Mi-a implantat o sămânţă, un fel de virus cred, care a făcut ca un cristal să crească în interiorul creierului meu. Asta-i tot. Pe majoritatea îi ţine acolo un an sau doi, ca să dea timp cristalului să pătrundă bine, să adune amintirile şi cunoştinţele din fiecare porţiune a creierului. Apoi... Îl scoate.

– Deci îi ucide, şopti Kristiano.

– Nu, zise Angel. Nu, ei sunt oameni, nu sunt de pe Imakulata. Pot trăi şi fără piatra minţii. Cristalele le fură amintirile, dar îi transformă în umbre. Nu mor când nu mai au cristalul. Pur şi simplu uită. Totul. Dar tot mai există acolo ceva, nişte umbre în creierele lor, şi atâta timp cât trăiesc regăsesc din când în când

câte ceva din vechile informaţii, oarecum din întâmplare. Pot chiar să recupereze câte ceva din fosta lor identitate. Nu ştiu. Oricum, asta nu-i omoară. Îi lasă să moară de moarte naturală.

– Sunt prizonieri până mor? întrebă Will.

– Nu. Nu chiar prizonieri. Ei îl iubesc.

– Mulţumesc, zise Strings. Am făcut rău, dar nu atât de rău cât mă temeam.

– Rău niciodată, murmură Kristiano. Atinse mâna lui Strings: Inimă bună, şopti băiatul.

Bătrânul gaunt zâmbi şi dădu din cap.

– Tu ai fost diferit, îi spuse Will lui Angel. Ţie nu ţi-a luat piatra minţii.

– Avea nevoie ca eu să mă întorc în lume. Ca să se nască Patience.

– Care erau cunoştinţele tale? întrebă Will. Ce ai studiat, ce l-a făcut să te cheme?

– Studiam viaţa nouă. Felul cum se dezvoltă organismele tinere, de la celulele genetice din corpul părinţilor până la maturizarea finală a copilului viu.

– Nu doar organismele. Îi studiai pe oameni.

– Tot ceea ce e de ştiut despre creşterea copilului, fetusul, embrionul, ovulul şi sperma - eu ştiu totul. Ştiam încă de atunci.

– Nu ţi-a luat piatra minţii, dar a învăţat de la tine.

Angel scutură din cap.

– Nu.

– Ba da, zise Will. Dacă ar fi vrut să adune informaţii vitale pentru distrugerea rasei umane, i-ar fi fost necesar să ştie ceea ce ştiai tu.

– A, da. Dar nu l-am învăţat eu. Eu l-am studiat pe el. Am examinat celulele care se dezvoltau în interiorul lui. Gata să se combine cu noile gene umane viguroase pe care urma să i le aducă Patience. Voia să fie sigur că e pregătit. Voia să ştie că urmaşii lui vor face tot ce voia el să facă.

– Şi ce voia el să facă?

– Oh, nu mă refer la carierele lor sau la ceva de genul ăsta. Am studiat doar pentru a putea prevedea tiparele lor de creştere. El făcuse minuni. Incredibila sa moleculă genetică se poate schimba pe sine. Corpul lui produce noi hormoni, care trec în gameţi şi le provoacă modificarea. Le lipseşte componenta umană în rol de caracteristică activă. Dar ele se află oricum

acolo, cu toate că nicio trăsătură umană nu este dominantă. Eu am fost capabil să stimulez dezvoltarea artificială, să clonez viaţă numai din sperma lui. Nu a supravieţuit niciodată mai mult de câteva minute. Nu pot face miracole.

– Ce ai aflat?

– În acele câteva minute au făcut ceea ce zigoţii umani fac în şase luni. Din cauza asta au murit. Îi prelucrase astfel încât celulele individuale să se poată reproduce cu o viteză incredibilă. Soluţia mea de nutrienţi era prea săracă pentru ei. Am pompat-o în ei; creşteau vizibil sub ochii mei şi apoi se ofileau şi mureau. Asta îl înspăimânta. Într-o vreme m-a făcut să-mi doresc să mă sinucid.

– Deci e steril? întrebă Will. Copiii lui vor muri în pântece?

– Nu. Acum nu.

– Ce vrei să spui?

– I-am spus de ce aveau nevoie. Prima dată i-am spus că trebuie să crească mai încet, dar el a refuzat. El voia ca pruncii lui să devină adulţi în câteva ore, minute - apoi să-i poată mânca piatra minţii, înţelegi, să ştie tot ceea ce ştia el şi după aceea să iasă din locul naşterii ştiind totul.

– A, - îţi vorbea?

– Visam. Mă făcea s-o doresc. Să-i văd crescând repede, trăind. Aşa că i-am spus că progeniturile lui aveau nevoie de un gălbenuş. O sursă de materie şi energie suficient de bogată ca să le permită să se dezvolte cu viteză incredibilă. Nu putea avea atât de mulţi copii cât ar fi vrut, dar măcar ar fi ajuns adulţi într-o oră. Se teme pentru ei, ştie că nu-i poate proteja. Aşa că din propriul său corp va produce un fel de gălbenuş foarte bogat şi dens, pe care îl va implanta odată cu sperma...

– În Lady Patience.

– Crezi în Dumnezeu? Roagă-te pentru ea, Vigilentule.

– Deci vor exista doar puţini copii.

– Ar fi mai bine să nu fie concepuţi, zise Angel. Altfel vor coborî de pe munte într-o oră, capabili să comunice între ei aşa cum au făcut wyrmii dintotdeauna. Nu comunicarea slabă pe care o au geblingii. Vechii wyrmi erau toţi unul singur. Indiferent cât de multe corpuri creează perechea lui, Unwyrm va avea un singur copil. Iar dacă ei preiau controlul asupra planetei, vor fi o singură entitate, cunoscând toate lucrurile pe care le cunoaşte fiecare în parte. Dacă supravieţuieşte unul...

– Nu va supravieţui niciunul, zise Will.
– Voi avea eu grijă, adăugă Sken. Voi avea eu grijă de micii monştri.
– Monştri? Da, să ai tu grijă de monştri.
– Strings, zise Will, cât de repede poţi ajunge pe munte la vizuina lui Unwyrm?
– După ce ieşim din Freetown, Miserkorden au platforme care se ridică pe cea mai mare parte a drumului. Dacă Unwyrm nu încearcă să ne oprească, putem ajunge acolo în vreo douăsprezece ore. Dacă plecăm în zori, ar însemna la căderea nopţii.
– Sunt convins că pentru ceilalţi nu va fi la fel de uşor, spuse Will. N-are rost să-l înfruntăm pe Unwyrm neodihniţi. Strings, există pe aici vreun loc unde să putem dormi? Măcar vreo câteva ore?
– Aţi plătit pentru loja asta, răspunse Strings.
– Presupun că n-am fi primii care rămân peste noapte.
– Aţi fi primii care dorm, zâmbi Strings. Kristiano râse.
– Sken, zise Will, stau eu două ore de pază. Apoi tu celelalte două.
– Speram la ceva mai mult somn.
– Asta-i tot ce avem. Iar tu, Angel, ai face bine să dormi tot timpul. Poate te crezi un asasin invincibil, dar la vremea mea am fost soldat, iar trupul meu se descurcă cel puţin la fel de bine ca şi al tău.
– Ţi-am spus, nu mai e în mine.
– Doar te-am avertizat în caz că se întoarce, zâmbi Will.
– Vrei să zici că n-o să-l omorâm? întrebă Sken.
– Exact.
– Şi o să mă luaţi cu voi? vru să ştie Angel.
– Eu am simţit chemarea lui Unwyrm, spuse Will, şi nu îi dispreţuiesc pe cei care îi cedează. Dumnezeu are un scop pentru fiecare suflet care se naşte. Ai dreptul să încerci să te răscumperi. Dar îţi promit că te voi ucide în clipa în care văd că Unwyrm te controlează iarăşi.
– Ştiu. Şi vreau să faci asta.
– Chiar vrea, spuse Strings.
– Patru ore, zise Will. În zori pornim către vârf. Nu prea suntem noi o armată, dar cu ajutorul lui

Dumnezeu vom fi mai mult decât poate Unwyrm manevra.

– De unde ştii că Dumnezeu nu vrea ca Unwyrm să învingă? întrebă Angel.

– Dacă învinge el, vom şti că Dumnezeu a vrut aşa, zâmbi Will. Realitatea este imaginea cea mai perfectă a voinţei lui Dumnezeu. Descoperirea anticipată a voinţei lui Dumnezeu provoacă toate necazurile.

– Soarta omenirii se află în mâinile unui fanatic, rosti Angel. Ca de obicei.

17. CASA ÎNŢELEPŢILOR

– Ar fi trebuit să te antrenezi mai mult pe vas, zise Ruin.

Patience abia putea vorbi din cauza gâfâielii; nici Reck nu se descurca mai bine. Numai Ruin părea neobosit, alergând pe străduţa îngustă.

În ciuda rezistenţei sporite a lui Ruin, deocamdată Patience fusese cea care alesese traseul, strecurându-se printre clădiri, suind pe acoperişuri şi căţărându-se pe scări şi zăbrele. Reck şi Ruin nu aveau experienţă în peisajul urban; nu aveau idee unde ar putea duce aleile întunecoase sau ce clădiri ar putea servi drept treceri către nivelul următor. Însă Patience petrecuse ani întregi căţărându-se, strecurându-se pe dedesubt sau prin numeroasele palate şi edificii publice de pe Colina Regelui, care în anumite zone era la fel de suprapopulată şi de dens construită ca şi Cranning.

Soldaţii strigau pe urmele lor, dar un cot al drumului care ocolea o proeminenţă a stâncii îi ascunse. Patience văzu o poartă deschisă către o grădină mică pe partea drumului dinspre munte. Cercetă repede zona după posibile căi de scăpare. Grădina aparţinea unei case cu două etaje, lipită de un zid protector de piatră construit înspre versant. Fără îndoială, zidul susţinea un drum spre nivelul superior. Un burlan ieşea pe câţiva metri de la buza zidului; ca să nu fie poluaţi de reziduurile care veneau de sus, constructorii îl conectaseră la un sistem de scurgere din cărămidă groasă care ducea în jos apele uzate, până la un bazin colector. Până acum existaseră întotdeauna scări sau lifturi care să lege diferite nivele, dar se părea că acele două state erau ostile unul faţă de celălalt şi sistemul de scurgere era cea mai bună ocazie pe care o întâlniseră până acum. Pentru Patience arăta ca o şosea spre siguranţă.

Problema era că pe parcursul urcării ar fi fost complet expuşi. Însă, dacă s-ar fi ascuns în grădină, poate soldaţii ar fi trecut pe lângă ei. Asta le-ar fi oferit câteva momente înainte ca Unwyrm să-şi dea seama ce se petrecea şi să înceapă să-i conducă înapoi. Oricât de puternic ar fi fost Unwyrm, tot nu putea vedea prin ochii aleşilor săi şi nici să le înţeleagă gândurile conştiente. Putea doar să-i împingă aproximativ în direcţia în care voia el să meargă, făcându-i să-şi dorească astfel cu disperare să meargă într-acolo. În felul acesta, Patience dispunea de puţin timp, de

puţin spaţiu de manevră; era singurul motiv pentru care Reck şi Ruin nu muriseră încă şi nici nu fusese despărţită de ei.

Toate aceste gânduri durară doar o secundă; Patience îi trase pe ceilalţi doi în grădină. Poarta fusese deschisă puţin, blocată de gunoaiele şi molozul care demonstrau că proprietarul nu o mişca niciodată. Patience lăsă totul neatins. Îi împinse pe ceilalţi mai departe în grădină, în spatele unor butoaie unde nu puteau fi văzuţi. Ea aşteptă lângă intrare, cu laţul în mână. Prin poartă putea trece doar câte o persoană. Totuşi, dacă aveau noroc, nici n-ar fi încercat nimeni.

Auziră soldaţii trecând în fugă. Căpitanul le striga ordine. Apoi se lăsă liniştea, cu excepţia zgomotului din ce în ce mai îndepărtat al paşilor.

Patience se întoarse ca să părăsească poarta şi să se alăture geblingilor, dar Ruin îi făcu semne disperate: întoarce-te, întoarce-te. Se întoarse exact când un soldat, cu sabia scoasă, trecu prin poartă. Din reflex, fără niciun fel de gând, îi prinse capul cu laţul şi strânse. Din întâmplare laţul ajunse exact pe cartilagiul care unea două vertebre ale gâtului; forţa şi viteza atacului ei fuseră atât de mari, încât într-o singură secundă laţul reteză coloana vertebrală.

Capul bărbatului se răsuci şi zbură de pe umeri; atât inerţia lui, cât şi mişcarea laţului determinară capul să se îndrepte spre ea, lovindu-i bărbia şi rostogolindu-i-se peste piept.

Angel a spus că nu pot face asta, se gândi. A spus că nu pot reteza capul unui om doar cu o singură răsucire a laţului.

Şi în acelaşi timp îi trecu prin minte: Sângele ăsta n-o să se mai spele de pe rochie.

Trupul soldatului continua să înainteze împleticit, cu braţele întinse ca să-i amortizeze căderea. Când ultimele instrucţiuni ale capului către corp se stinseră, corpul se prăbuşi.

Patience trase repede trupul dincolo de poartă, unde nu putea fi văzut de afară. Apoi plasă capul la loc pe gât, fixându-l cu pietre şi un butoi mic. Să nu se vadă imediat că era mort. Poate că era un gest inutil, dar Angel o învăţase să facă aşa, fiindcă de obicei se câştiga mai mult timp decât se pierdea; în plus, fiindcă oricine ar fi descoperit corpul ar fi separat capul de gât, iar efectul ar fi fost şi mai îngrozitor, deci mai demoralizator.

Ruin şi Reck ghiciseră deja următoarea mişcare şi se căţărau pe acoperişul casei. După ce de dimineaţă escaladaseră zeci de

clădiri similare, ajunseseră să stăpânească rutina de bază. Rămaseră în spatele coşurilor, făcând tot posibilul să nu fie observaţi din stradă.

Patience li se alătură rapid - era mai experimentată decât oricare dintre ei. În câteva clipe, deschidea din nou drumul.

Pe acoperiş găsiră un băiat de vreo zece ani lucrând acolo. Ţinea un ciocan pe care îl folosea la reparatul ţiglelor. Însă în acea clipă avea o sclipire ucigaşă în ochi. Unwyrm îl controla, şi tot ce îşi dorea era să folosească ciocanul ca să-i oprească. Patience ştia că putea trece de el; deja privirea lui o depăşea, fixându-se cu dezgust asupra geblingilor din spatele ei.

– Nu vreau să te omor, zise Patience.

– Înapoi! strigă el geblingilor. Înapoi, scârbelor!

În spatele ei, Reck potrivi o săgeată în arc.

– E un copil! exclamă Patience. Nu se poate apăra!

– Nici eu, replică Reck.

Înainte ca Reck să poată trage, Patience izbi băiatul în stomac, tăindu-i răsuflarea. Căzu peste peretele de piatră din spatele lui. Nu dădu drumul ciocanului. Aşa că ea îl lovi din nou şi de data asta simţi coastele plesnind.

– Trăieşte! îi strigă băiatului. Trăieşte şi iartă-mă!

Apoi alergă mai departe, conducându-i pe geblingi spre baza burlanului.

– Ca să te învingă Unwyrm nu trebuie decât să trimită o armată de copii, zise Ruin. Păstrează-ţi mila pentru timpurile când n-o să ne luptăm pentru vieţile noastre.

– Taci, Ruin, făcu Reck. Apoi trase de burlan - se clătina. Trebuie să ne suim pe asta? E din lut. O să se spargă.

– Scheletul e din lemn, spuse Patience. Există găuri în peretele de piatră. E uşor.

O dovedi căţărându-se pe lângă burlan, folosindu-se doar de crăpăturile din perete. Reck şi Ruin o urmară.

Jos se auziră strigăte; soldaţii se întorceau, iar Patience şi geblingii erau acum extrem de vizibili. Nu exista nicio posibilitate de a se ascunde; vulnerabili ca nişte gândaci pe un perete alb, fără să poată fugi la fel de repede. Patience ştia că singura scăpare era să urce cât mai rapid posibil, să ajungă cât mai sus şi mai dificil de ţintit înainte ca soldaţii să ajungă în raza de acţiune a unei săgeţi.

– Aş putea nimeri câţiva de aici, zise Reck. Geblinga era evident frustrată fiindcă nu-şi putuse utiliza arma o zi întreagă.
– Dacă ai omorî cinci, tot ar mai rămâne cincisprezece care să tragă în noi, explică Patience.
Ajunse la locul în care burlanul ieşea din zidul de piatră. Din nefericire, acolo zidul era mai nou; nu fusese uzat vreme ani în şir şi nu existau crăpături în care să se încreadă că i-ar putea susţine greutatea. Folosindu-se de ultima spărtură de sub burlan, reuşi să se ridice pe conductă. Echilibrul era precar, iar faptul că nu era ferm prinsă în ciment nu ajuta deloc; se clătina uşor. Cu faţa lipită de piatră, săltă cu grijă braţul deasupra capului.
Îşi dădu seama că, dacă într-adevăr ar fi vrut să i se opună lui Unwyrm, nu ar fi trebuit decât să se aplece puţin pe spate, şi totul s-ar fi terminat. Dar imediat ce simţi acea dorinţă fu copleşită de nevoia disperată de a supravieţui. Degetele ei atinseră partea de sus a zidului.

Pietrele erau solide; începu să se salte. Era mai greu decât să se urce într-un copac; nu se putea legăna ca să-şi ia avânt.
Însă lent, cu durerea crescând în braţe, reuşi să se ridice până când zidul îi ajunse la nivelul taliei, apoi se rostogoli în siguranţa din spatele lui.
Pe partea cealaltă drumul se afla cu jumătate de metru sub zid, astfel încât acesta forma o bordură solidă care împiedica răsturnarea căruţelor peste margine. Imediat ce trecu în spatele zidului, săgeţile începură să zboare de dedesubt.
Evident că Unwyrm nu era dispus să lase pe cineva să tragă cu arcul atunci când exista posibilitatea s-o rănească pe ea. Însă acum numai geblingii se mai aflau pe zid, sus şi dificil de atins, dar oricum ţinte expuse. Mai devreme sau mai târziu o săgeată norocoasă avea să-i lovească.
– Nu ajung! strigă Ruin.
Bineînţeles, geblingii mai scunzi nu se puteau urca aşa cum o făcuse ea. Şi se îndoia că îi mai rămăsese putere în braţe ca să se aplece şi să-i tragă.
În acelaşi moment Unwyrm spori presiunea chemării din Cranning. Părăseşte-i. Simţi o repulsie subită faţă de geblingi. Creaturi murdare, păroase şi vulgare, imitând fiinţele umane, dar plănuind doar s-o trădeze şi s-o omoare. Avu nevoie de

toată puterea ca să nu facă aşa cum dorea, să fugă de lângă parapet şi să continue singură drumul spre locul unde o aştepta Unwyrm, iubitul ei, prietenul ei.

Se agăţă de amintirea glasului lui Will, spunându-i că dorinţele pe care le simţea nu erau ale ei. Îşi imagină pasiunile trimise de Unwyrm ca şi cum ar fi stat în afara ei, în timp ce sinele ei lipsit de patimi rămânea în interiorul maşinăriei trupului său, împingând-o să facă ceea ce dorea cu disperare să nu facă.

Îşi trase rochia peste cap şi o înnodă de pelerină. Apoi, îmbrăcată numai în cămaşă, în vântul rece care biciuia drumul, îşi fixă picioarele de zid, îşi petrecu pelerina în jurul spatelui şi aruncă rochia peste parapet. Ţinu nodul în mâna stângă şi celălalt capăt al pelerinei în dreapta; frecarea pelerinei pe spate avea să-i permită să susţină mai multă greutate în rochie decât ar fi reuşit doar cu braţele.

– Trebuie să mă urc pe asta? strigă Ruin.

– Doar dacă nu poţi zbura! răspunse ea.

Unwyrm o sfâşia, trăgea de mintea ei, dar rezistă în ciuda impulsului de a-i da drumul, de a-l lăsa pe gebling să cadă. Voi face ceea ce am decis eu să fac, îşi spuse în sine, nu ceea ce vreau să fac, şi simţi partea sa emoţională micşorându-se, retrăgându-se parcă în grabă din faţa ei. E Will, îşi dădu ea seama. E tăcerea lui, forţa lui, înţelepciunea lui, îşi poate alunga toate sentimentele atunci când nu le vrea.

Materialul rochiei cedă şi se rupse puţin, apoi mai mult, dar într-o clipă Ruin se târî peste zid.

Se aplecă şi strigă, încurajând-o pe Reck.

Deodată se auzi un ţipăt de cealaltă parte.

– Au lovit-o, zise Ruin. Strigă: Nu-i nimic, abia te-a atins, haide, haide!

După greutatea din scara improvizată Patience ştiu că Reck urca. Ruin se aplecă, îşi prinse sora de sub braţ şi o ajută să se salte.

Săgeata ieşea din coapsa ei stângă, dar Ruin avea dreptate - vârful nu intrase complet şi îl putu scoate uşor. Reck gâfâia, cu ochii măriţi de spaimă.

– Niciodată, zise, niciodată n-am putut suferi înălţimile.

– Şi consideri Cranning căminul tău? întrebă atunci Patience.

Îşi examină rochia. Era zdrenţuită în locurile în care se frecase pe zid. Se rupse în mâinile ei.

– Mă bucur că n-aţi fost trei. Al treilea ar fi căzut.
Desfăcu pelerina de rochie. O săgeată rătăcită căzu lângă ea. O aruncă peste zid.
– Sper să aterizeze în ochiul cuiva.
Ruin se uita la ea. O studia.
– De ce n-ai plecat, de ce nu ne-ai părăsit?
– Mi-a trecut prin minte.
– Ştiu - noi recepţionăm ecouri la ceea ce îţi spune ţie.
– Păi, urmează să fiu mireasă. Am nevoie de alai de nuntă. Am nevoie de voi lângă mine.
Era o glumă amară. Îşi înfăşură pelerina în jurul taliei ca să-şi apere picioarele de vântul rece care şuiera pe drumul neprotejat.
– Am nevoie şi de un foc cald.
– Cel puţin nu va trebui să alergăm în următoarele minute.
Reck îşi încercă piciorul rănit.
– Doare, zise.
Ruin privi în jur.
– Dacă am găsi iarba potrivită...
– Se spune că tot ceea ce creşte în lume creşte şi în Cranning, spuse Reck.
– Undeva în Cranning, sublinie Ruin.
– Sunt copaci în direcţia aia, indică Patience. Dacă avem noroc, n-o să dăm peste nimeni pe care Unwyrm să-l pună să ne vâneze.
Casele, situate deocamdată la distanţă de câteva străzi, se răreau şi în cele din urmă făcură loc grădinilor şi livezilor. În curând, se aflau pe un drum care mărginea o zonă mare şi plată de livezi. Copacii erau piperniciţi, căci numai specii pitice puteau creşte la o asemenea altitudine.
Ruin hoinări printre copacii care demult îşi pierduseră frunzele şi fructele; în cele din urmă, o chemă pe Reck şi îi presă o frunză păroasă pe rană.
– Nu ne putem odihni mult timp aici, spuse Reck ţinând frunza la locul ei. Curând o să vină cineva după noi.
– Niciodată în viaţa mea n-am făcut atâta efort, zise Patience. Sunt aşa de obosită.
– N-am dormit de când am plecat de pe vas, adăugă Ruin. Dar Unwyrm n-ar putea fi mai fericit. Trebuie să dormim la un moment dat.

– Acum, propuse Patience.
– Nu acum, replică Reck. Trebuie să ajungem mai sus. Unde să nu mai fie oameni sau geblingi pe care să-i trimită după noi.
Patience zări norii grei apropiindu-se dinspre vest, la nivelul lor.
– Se lasă ceaţa. Ne putem ascunde în ceaţă.
– N-o să fie ceaţă, o să fie zăpadă, spuse Ruin. Avem nevoie de un adăpost. Şi trebuie să urcăm mai mult.
– Încă nu putem folosi tunelele? întrebă Patience. Tunelele ar însemna adăpost şi o cale uşor de urmărit către Unwyrm.
– O, da, bineînţeles. Dar la altitudinea asta intrările sunt destul de rare. Acum ne aflăm aproape la limita superioară a zonei locuite. Va trebui să găsim o altă cale în sus.
Iarba acţiona rapid, îndepărtând suficient din durerea lui Reck încât ea să poată ţine pasul, deşi continua să piardă sânge în fire subţiri, în timp ce crusta se tot forma şi se rupea. În final, găsiră pe suprafaţa versantului abrupt şi lustruit o scară care ducea la nivelul superior.
Poarta de jos era larg deschisă. Poarta de sus era mai puţin cooperantă.
– Puteau măcar să aibă bunăvoinţa să încuie şi poarta de jos, zise Reck.
Dar Patience avea pregătire de diplomat şi, printre alte lecţii, Angel o învăţase că o încuietoare simplă ca aceasta însemna că proprietarul nu era atât de serios în privinţa intimităţii dorite. Cu ajutorul unui băţ scurt şi a unei săgeţi o deschise în câteva clipe.
Intrară într-o altă grădină, de data aceasta fără copaci. În spatele grădinii, Piciorul Cerului se înălţa din nou abrupt. Însă aici peretele nu era lustruit. Muntele era natural, cu câteva peşteri căscându-i-se pe faţă. Nu mai văzuseră asemenea rocă naturală de când veniseră în Cranning. Părea neatins vreodată de vreo mână umană.
– Asta e vârful? întrebă Patience.
Reck scutură din cap.
– Vârful e un gheţar, dar s-ar putea ca oraşul să nu se întindă mai departe de aici. Cel puţin în punctul ăsta.
– Ştii unde ne aflăm?
– Aş şti dacă am putea ajunge în peştera aia, zise Ruin.
Porniră spre ea printre două garduri scunde care păreau să se îndrepte în direcţia respectivă. Apoi intrară în nori şi după câteva secunde nu mai vedeau deloc.

Se opriră imediat, atingându-se unul pe altul, ţinându-se de mâini ca să nu fie despărţiţi.

– Eşti rece, heptarhule, zise Reck. Tremuri.

– Ea nu are blană. Va trebui s-o ţinem în braţe până trece norul.

– El nu vrea să întârzii, murmură Patience. A aşteptat deja prea mult.

Se întinseră pe pământ, Reck în faţa ei, Ruin în spate, protejând-o cât puteau mai bine de zăpada care acum cădea grea din nori.

– Te simţi bine? o întrebă după un timp Reck.

– Singurul lucru la care mă pot gândi, răspunse Patience dârdâind, este cât de mult îl doresc pe el. Apoi râse încet: Nu mă pot gândi decât la somn.

Ei o îmbrăţişară şi mai strâns, şi în căldura trupurilor geblingilor adormi.

Norul dispăruse şi se vedeau stelele, dar zăpada îi acoperise pe jumătate şi aerul era rarefiat. Reck îşi simţea pulsând rana din coapsă. Durerea nu era intensă, dar fusese suficientă ca s-o trezească. Nu mai simţea în spate răsuflarea fetei care dormea lângă ea. Îl chemă în tăcere pe fratele ei.

Ruin deschise un ochi şi se uită la ea.

– Cum e? şopti Reck.

– E slăbită. Dar cred că el aşa o vrea, slabă.

– Peşterile n-or să fie de prea mult ajutor. E mai frig decât afară.

– Ridică-te şi uită-te dacă se vede vreo lumină, zise Ruin. O ţin eu.

Reck se îndepărtă de fata adormită. În depărtare clipeau câteva luminiţe. O distanţă lungă de parcurs prin întuneric.

– E departe, zise Reck. Dar nu ne putem duce după ajutor. Va trebui s-o luăm şi pe ea, oricât de ger ar fi.

Reck îngenunche şi mângâie braţul gol al lui Patience, apoi o scutură uşor.

– Nu se trezeşte.

Ca un răspuns, Reck simţi dintr-odată ceea ce nu mai simţise în tot timpul cât fusese alături de Patience: respingerea lui Unwyrm. Dar acolo, atât de aproape de vizuina lui, lovi cu asemenea forţă încât i se tăie respiraţia. Ţipă de durere.

– Suntem prea aproape de el!

Cu Patience adormită, Unwyrm se putea concentra asupra lor, împingându-i înapoi.

– Trezeşte-o! icni Ruin.

Reck abia îl auzi. Acum abia dacă se mai putea gândi la altceva în afară de nevoia urgentă de a fugi la zidul grădinii de unde să se arunce peste stâncă, tot drumul în jos prin aer până la apa de la baza Piciorului Cerului, să se scufunde în Cranwater. Se ridică şi porni împleticindu-se spre zid.

– Nu! răcni Ruin. Se agăţă de picioarele ei. Oricât de puternică ar fi fost respingerea, el era mai antrenat să-i reziste; rana ei o slăbise puţin, aşa că reuşi s-o reţină. Trezeşte-te dracului! strigă la Patience. Trezeşte-te, ca să fie nevoit să te cheme din nou!

Ca răspuns, Patience începu să tremure de frig.

Scânci. Îl chemă încet pe tatăl ei. Nu se trezi.

– Dă-mi drumul! ţipă Reck. Lasă-mă să zbor!

– Încearcă să ne omoare! plânse Ruin, cu toate că şi el simţea nevoia să sară.

– Ce se-ntâmplă? strigă cineva în depărtare.

– Unde sunteţi, tra-la-la, tra-la-la? cântă altcineva.

– E frig de crapă pietrele! strigă altul.

Evident grupul era bine dispus, indiferent cine ar fi fost.

– Aici! răcni Ruin. Ajutor!

– Dă-mi drumul! repetă Reck.

Posibilii salvatori se repeziră spre ei. Ruin nu văzu decât că erau oameni.

– Dă-i drumul! zise unul dintre ei.

– Ajută-l, zise altul.

Erau bătrâni şi păreau fie beţi, fie proşti. Ruin se îndoia că ar fi putut-o reţine pe Reck dacă ea voia să scape. Mai avea doar o speranţă.

– Treziţi-o pe cea care zace acolo! Cea de acolo, fata din zăpadă - treziţi-o!

– Ia te uită! N-are haine prea călduroase...

– În zăpadă - asta nu-i foarte înţelept.

– Ce bine că am venit. Ştim ce înseamnă asta.

O ridicară pe Patience în picioare.

– Pălmuiţi-o! strigă Ruin.

Auzi câteva palme. Apoi pe Patience plângând.

– Opreşte-te, rosti ea.

Şi dintr-odată nevoia de a muri se stinse. Reck încetă să se mai zbată.

– S-o ducem în casă pe tânăra asta îngheţată...

– Nu, zise Ruin. Nu fără noi! Lăsaţi-o lângă noi...

– Vrem noi geblingi?

– O, ei sunt în regulă. La urma urmelor e oraşul geblingilor. Geblingii-s foarte drăguţi.

– Da. Rămânem împreună, zise Ruin.

Mai multe mâini îl ridicară, îl ajutară să stea în picioare. Pe Reck o purtau pe braţe, căci era prea epuizată ca să meargă. Patience mergea în faţa lor, murmurând:

– Vin, vin, nu e ăsta drumul...

– Bineînţeles că ăsta e drumul. Noi ştim drumul, nu-i aşa? Nu e ăsta drumul?

Focurile de la ambele capete ale camerei lungi şi scunde o păstrau destul de încălzită. Ruin şi Reck stăteau de o parte şi de alta a lui Patience, ţinând-o de mâini şi cu faţa la foc. Bătrânii îi înconjurau, făcând comentarii fără sens.

Patience încercă să-i ignore. O îngrijora continuarea drumului. Desigur, furtuna de zăpadă nu era fapta lui Unwyrm, dar fusese capabil să se folosească destul de bine de ea. Iar acum ei îi era frică să adoarmă, ca nu cumva Ruin şi Reck să fie împinşi să se sinucidă sau să fugă în timpul în care ea nu putea să-i protejeze. Era atât de complicat - ei aveau nevoie de protecţia ei ca să poată ajunge la Unwyrm; ea avea nevoie de ei ca să-l poată ucide pe Unwyrm înainte de a se împerechea cu ea. Iar Unwyrm era prea puternic, nu erau nişte adversari pe măsura lui. Nimeni nu era un adversar pe măsura lui.

– Nu, rosti Reck.

– Ţi-o face şi ţie, nu-i aşa? întrebă Ruin.

– Disperare. Nu putem reuşi.

Patience aprobă din cap.

Bătrânii îşi schimbară puţin bolboroselile.

– Despre ce vorbesc micuţii ăştia? Curaj, copii, nu disperaţi. Asta e un loc vesel, nu fiţi aşa de trişti. Poate un cântec, ce ziceţi?

Câţiva dintre bătrâni începură să cânte, dar întrucât niciunul nu-şi amintea cuvintele, melodia se sfârşi încetul cu încetul.

– Avem nevoie de Will, zise Reck.

– Pentru ce? întrebă Ruin. Aici nu e nimic de arat, şi dintre toţi ai noştri Angel e singurul care a mai urcat atât de sus.
– Avem nevoie de el, repetă Reck.
Patience fu cea care îi explică de ce:
– Am fost spulberaţi de vântul lui Unwyrm, iar vremea e prea rea pentru noi. Avem nevoie de omul care nu s-a plecat niciodată în faţa lui Unwyrm.
– Unwyrm! strigă un bătrân, şi ceilalţi preluară strigătul: Unwyrm! Unwyrm!
Patience încercase până atunci să-i ignore pe bătrâni.
– Ştiţi despre el?
– O, suntem vechi prieteni!
– Am venit aici să-l vizităm, şi el ne lasă să stăm cât vrem.
– Nimeni nu se mai întoarce vreodată acasă.
– Până când murim, desigur. Mulţi au făcut asta.
– Toţi o să murim, doar ştii.
– Unwyrm v-a invitat şi pe voi?
Capete chele, cărunte sau cu păr complet alb apăreau şi dispăreau în jurul lor. Ca nişte copii mici, abia puteau sta locului. Evidenta lor senilitate o liniştise pe Patience.
Acum începu să-şi aducă aminte că urmase drumul pe care şi alţii mai merseseră înainte.
– Da, zise ea. Unwyrm ne-a invitat. Dar ne-am rătăcit prin zăpadă. Ne puteţi spune unde se află?
– În spatele uşii de aur, spuse unul. Ceilalţi aprobară solemn. Dar nu puteţi merge toţi odată. Numai unul câte unul.
– Pe noi ne vrea toţi odată, zise Reck.
– Mincinoasa, mincinoasa, replică unul dintre bărbaţi.
Patience îi aruncă o privire aspră lui Reck, parcă spunându-i: eu sunt diplomatul şi tu eşti pustnica. Lasă asta în seama mea. Dar în realitate Patience habar n-avea cum să se poarte cu aceşti oameni.
Păreau relativ inofensivi. Însă îl cunoşteau pe Unwyrm, şi Unwyrm îi cunoştea pe ei, şi puteau avea destulă putere ca să complice lucrurile.
– Acum trebuie să ne odihnim, spuse Patience.
– Fără şmecherii, zise cel mai tânăr dintre ei, un bărbat al cărui păr nu albise încă de tot, cu toate că faţa sa buhăită arăta rău.
– Domnule, zise Patience, pot să ştiu cum vă numiţi?
– La schimb. Tu prima.

– Eu sunt Patience.
– Patience, nu ar trebui să umbli aşa subţire îmbrăcată prin furtuni de zăpadă.
Apoi chicoti, ca şi cum sfatul său fusese o excelentă vorbă de duh.
– Numele dumneavoastră?
– Am trişat, făcu el. Nu am nume.
– Credeam că aţi spus fără şmecherii.
Păru să se întristeze.
– Dar Unwyrm ne-a luat numele şi nu ni le mai dă înapoi.
Patience nu era sigură ce joc jucau, dar încercă totuşi să li se alăture.
– Trebuie să fiţi foarte supăraţi fiindcă v-aţi pierdut numele.
– Oh, nu.
– Deloc.
– Cine are nevoie de nume?
– Suntem foarte fericiţi.
– Avem tot ce ne trebuie.
– Pentru că nu avem nevoie de nimic.
Ultima propoziţie fusese a celui mai tânăr. Dădea din cap plin de seriozitate, ca un copil. Dar ochii lui nu erau de copil. Erau încărcaţi de tristeţe şi de pierdere.
Lui Patience îi veni ideea că aceşti oameni, cu toată bolboroseala lor veselă, ar putea într-adevăr să încerce să comunice.
Avem tot ce ne trebuie pentru că nu avem nevoie de nimic. În consecinţă, nu avem nimic. Începu să-i descoase, cât putea de discret.
– Ce altceva a mai făcut Unwyrm pentru voi? întrebă.
– Oh, el ne îndepărtează grijile.
– Nu ne facem niciodată nicio grijă...
Deodată Ruin îi întrerupse.
– Pe mine mă face bolnav, spuse.
Oamenii tăcură.
Patience se uită la el şi zâmbi, parcă încercând să-l omoare din priviri.
– Poate Unwyrm o să te ajute să te simţi mai bine în următoarele câteva minute, ca să nu mai fii obligat să spui nimic.
Ruin înţelese aluzia şi reveni la privitul flăcărilor.

– Ce face el cu grijile voastre? întrebă Patience.
– Le ia pe toate.
– Ni le scoate din cap.
– Le pune în capul lui.
– Nu ne mai facem griji despre...
Dar nu îşi termină fraza. Toţi aşteptau prosteşte ca altcineva să vorbească.
– Ce fel de griji vă făceaţi? întrebă Patience.
– Oasele bătrâne, zise unul dintre ei. Dar mi-e foarte somn.
– Du-te şi te culcă, îl îndemnă altul.
– Of. Îmi vine să casc.
– Noapte bună!
Cel mai tânăr căscă, de asemenea, dar se apropie de Patience, zâmbi şi şopti:
– Capacitatea moleculelor genetice lungi de a transporta inteligenţa.
Apoi surâse şi se rostogoli pe podea.
Toţi bătrânii zăceau grămadă pe jos, sforăind.
– Înţelepţii, zise Patience.
– Nostim, făcu Reck.
– Nu glumesc. Aceştia sunt înţelepţii. Cei pe care i-a chemat Unwyrm, care s-au oprit la casa lui Heffiji ca să răspundă la întrebările ei. Unwyrm le-a mâncat miezul minţii, iar astea sunt cojile pe care le-a scuipat.
Îngenunche lângă bărbatul care făcuse efortul să-i spună cine era în realitate.
– Acum te recunosc, rosti cu blândeţe. Am venit să vă dăm înapoi ce v-a luat el, dacă putem.
– De ce le-ar face asta? întrebă Reck.
– Adună toate cunoştinţele speciei umane, ca să o poată înlocui, atât cu corpul, cât şi cu mintea. Ruin îşi ţinea palmele între genunchi ca să şi le încălzească. Totuşi, nu înţeleg de ce i-a lăsat în viaţă.
– Nu se poate ca aceştia să fie toţi înţelepţii din lume, zise Reck.
– Chemarea lui Unwyrm a început în urmă cu şaizeci de ani, răspunse Patience. Ei trebuie să fie cei tineri, cei care au fost aduşi mai recent. Chiar şi ei vor muri curând, şi dacă nu ar exista casa lui Heffiji tot ceea ce ştiau ei ar fi pierdut.

– Dar există casa lui Heffiji. Iar tu ai venit în satul nostru, în ciuda eforturilor lui Unwyrm. Şi când eu şi Ruin eram în pericol acolo în zăpadă, oamenii pe care Unwyrm i-a aruncat ca pe nişte gunoaie ne-au salvat. De ce?

– Noroc, zise Patience. Nu pot fi toate şansele împotriva noastră.

– Urăsc şansele, făcu Ruin. Urăsc să cred că viitorul poporului meu, al întregii lumi depinde de o înşiruire accidentală de evenimente.

– Dă-te mai departe de foc. O să-ţi arzi părul.

Geblingul se întoarse, profilându-se pe focul arzând fierbinte:

– Ce măreţie există într-o astfel de victorie?

– Poate, când întreaga viaţă de pe planeta asta se întoarce împotriva noastră, puţin noroc e singura posibilitate de a învinge.

– Eu mă bazez pe noroc, zise Reck. Mă bazez chiar şi pe acţiunile zeilor. Numai să învingem.

– Will ar spune că mâna lui Dumnezeu a fost cea care ne-a adus până aici.

– Dacă mâna lui Dumnezeu e în joc şi e de partea noastră, de ce nu-l distruge chiar el pe Unwyrm?

– Dumnezeu nu are putere să acţioneze decât prin mâinile noastre, spuse Ruin. Nu putem face decât ceea ce facem pentru el.

Reck râse tare.

– Ia te uite! În secret eşti un Observator, geblingul meu, geamănul meu? În hoinărelile tale prin pădure ai descoperit religia?

– Ce ştiu oamenii despre dumnezeul lor? Vor ca el să aibă putere asupra pământului şi cerului. Dar el nu are putere decât asupra voinţei oamenilor. Pentru că el este voinţa umană - şi e un zeu slab, plăpând. Nu ca zeul geblingilor. Noi am văzut asta, nu-i aşa? Împreună, toţi geblingii sunt un singur suflet. Ignorăm asta în cea mai mare parte a timpului, dar la nevoie acţionăm laolaltă, facem ceea ce conştient sau nu ştim că trebuie făcut pentru ca întregul să supravieţuiască. Acesta este zeul geblingilor - voinţa comună, nerostită şi inexprimabilă. Cealaltă minte. Chiar şi oamenii au o vagă urmă a celeilalte minţi, care îi permite lui Lady Patience să audă un ecou slab al chemării noastre, care îi dă voie lui Unwyrm să le vorbească. Ei împreună

creează un zeu, care este binele tuturor, şi el conduce. Slab, jalnic, cu intermitenţe, dar conduce. Ruin îşi răsuci părul de pe obraz: îl conduce chiar şi pe Unwyrm. La fel ca un gebling, şi el e pe jumătate uman. Zeul oamenilor îi stă ca o rădăcină în drum; dacă nu o vede, se împiedică.

– Nu cred că sunt mulţi preoţi care ar agrea teologia ta, spuse Patience.

– Din cauza asta nici nu o scot la vânzare, replică Ruin. Dar nu numai norocul ne-a ajutat. Nu suntem nişte creaturi singuratice încercând să ne salvăm neamul. Suntem instrumentul neamului nostru, pe care ei l-au creat inconştient ca să se salveze.

Patience legă viziunea lui Ruin de ceva ce i se spusese pe barcă nu cu multe zile în urmă.

– Will spune că geblingii...

– Ce-mi pasă mie ce spune el? Acum avem nevoie de forţa lui, nu de ideile lui. Avem nevoie de forţa care i-a permis să se opună chemării din Cranning.

– El spune că geblingii şi oamenii au cu toţii suflete şi că acelaşi dumnezeu intenţionează să ne salveze pe toţi.

– Dacă e aşa, atunci îl implor pe dumnezeul ăsta să ni-l aducă pe Will, ca să-l înfrunte pe Unwyrm şi să reziste pentru noi.

Ruin se prostea, dar nu ca să-i amuze. Parodia lui era o mască a unei credinţe disperate, Patience îşi dădea seama de asta. Inventase pentru sine un zeu în care putea să creadă şi acum se ruga acelui zeu.

Şi i se răspunse.

Afară, în timpul unei scurte perioade de scădere a vântului, putură auzi sunetele acute, dulci ale cântecului armonios al lui Strings şi Kristiano.

O altă voce o strigă pe Patience pe nume.

– Angel, zise ea.

– I-a omorât pe ceilalţi, spuse Reck. Unwyrm l-a adus la noi.

Se auziră paşi scrâşnind pe zăpada îngheţată de afară.

– Patience! strigă din nou Angel. Bătu la uşă.

– Pleacă! răspunse ea. Nu vreau să te omor.

Reck pregătea o săgeată, şi Ruin avea pumnalul la îndemână.

– Patience, m-am eliberat de el! strigă Angel. Lasă-mă să intru, te pot ajuta!

– Nu-l crede, zise Reck.

– Pleacă! Patience ridică sarbacana la buze: o să te omor!

Uşa se deschise şi se izbi de perete, ricoşând. Imediat o săgeată se înfipse tremurând în uşă la înălţimea taliei; Reck se pregătea să tragă din nou, de cum intra cineva.

Însă Patience ştia că Angel n-ar fi putut să deschidă uşa cu forţa.

– Will, zise. Tu poţi să intri, Will.

Will intră, urmat de Angel care era legat strâns şi priponit de Sken. Strings şi Kristiano îi urmau. Erau îmbrăcaţi gros împotriva frigului.

– Şi iată-ne, zise Strings vesel. Casa înţelepţilor. Iar înţelepţii, după cum puteţi vedea, au adormit.

Era adevărat; nici chiar strigătele şi loviturile în uşă nu-i treziseră. Era un semn al prezenţei lui Unwyrm, dovada că îi putea ţine adormiţi orice s-ar fi întâmplat.

– Will, zise Reck. De ce n-ai vorbit! Eram siguri că Angel a...

– Nu a vorbit, spuse Angel, pentru că nu ştia dacă eraţi sau nu sub controlul lui Unwyrm. Săgeata din uşă a fost destul de convingătoare.

Patience se uită la Angel. Legăturile lui erau o glumă, desigur - ştia că Angel putea cu uşurinţă să desfacă nodurile dacă ar fi vrut. Ea îi studia chipul.

– Ştiu de ce mă priveşti aşa, zise Angel. Crezi că nu m-am întrebat de mii de ori ce-o să creadă ea despre mine când o să afle adevărul?

Dar Patience nu se gândea acum la trădarea lui. Gândea: focul a dispărut din ochii lui. E slab şi singur, şi niciodată înainte nu a mai fost singur. Chiar dacă Unwyrm este duşmanul tău, Angel, faptul că era mereu cu tine îţi dădea putere. Iar acum arăţi ca un copil părăsit de părinţi. Îl aştepţi să se întoarcă. Crezi că poţi continua singur, dar totuşi îl aştepţi, ca să te readucă la viaţă.

– Dar eu nu mai sunt cel care a fost. Acum nu mai am nevoie de legături. Eram tânăr când m-a luat el, tânăr şi nepregătit. Dar îl cunosc, şi acum că a plecat n-o să-l mai las niciodată să se întoarcă.

– De ce l-ai adus? îl întrebă Ruin pe Will. De ce nu l-ai omorât pur şi simplu acolo jos?

Will îi aruncă doar o privire lui Ruin, parcă spunând: cine eşti tu ca să-ţi dau socoteală? Apoi se întoarse către Patience:

– Heptarhul meu, ţi-am adus slujitorul. Voia să-şi răscumpere greşelile.

– După moartea lui Unwyrm, zise Patience, atunci poate redeveni el însuşi şi adevăratul meu slujitor. Dar, atâta timp cât Unwyrm trăieşte, Angel este sclavul wyrmului, nu al heptarhului.
– Ba nu, insistă Angel. Eu l-am mai înfruntat. Îi ştiu slăbiciunile...
– Nu ştii absolut nimic de genul ăsta, altfel l-ai fi omorât dinainte.
– Acum el nu se gândeşte decât la tine, Patience. Nu-l interesează decât să rămână în viaţă suficient cât să te lase însărcinată. A aşteptat şapte mii de ani, reînnoindu-se constant, încât a ajuns să urască gustul propriei sale vieţi, dar când o să vii tu va putea împlini tot ce a aşteptat. Nu-i pasă de mine sau de Will, sau de geblingi...
– Te lasă liber pentru ca noi să te credem şi să te luăm cu noi. Atunci te va stăpâni din nou şi o să ne trădezi exact în momentul când vom fi mai vulnerabili.
– Legăturile astea n-or să mă reţină, spuse Angel. Fie mă luaţi cu voi, fie mă ucideţi acum.
Patience clătină din cap:
– Nu mi-ai făcut niciun bine, Will, aducându-l aici.
– Un astfel de bine n-a fost niciodată ţelul meu, zise Will.
– Care era scopul tău?
– Scopul meu e şi scopul lui Dumnezeu.
Ruin râse zgomotos.
– Şi scopul lui Dumnezeu care e? întrebă Angel cu dispreţ.
– Noi suntem scopul lui. Viaţa noastră, noi care creăm, descoperim, construim şi dărâmăm, noi care iubim şi urâm, care suferim şi ne bucurăm, noi suntem scopul lui. El lucrează pentru ca noi să trăim veşnic, oameni şi geblingi, dwelfi şi gaunti, născuţi din pântece şi coborâţi în mormânt.
– Foarte frumos. Dar acum treaba noastră este să-l punem pe Unwyrm în mormânt, iar singura cale de a reuşi asta este ca mai întâi să-l punem pe Angel acolo.
Patience scoase laţul din păr şi îl lăsă să-i atârne într-o mână.
– Cu cât mergem mai mulţi acolo să-l înfruntăm, cu atât mai bine. O să mă cheme pe mine şi o să-i fie greu să se concentreze asupra distrugerii voastre.
– Sperăm, zise Reck.
– N-o să permită nimănui altcuiva să se apropie, doar mie. Dacă e să-l ucidă ceva, arcul o va face, Reck.

– Bineînţeles. Pentru asta m-am născut.

– Dar nimeni nu îi înţelege corpul sau unde trebuie lovit ca să moară. Ruin, tu eşti cel care a trăit în mijlocul vieţii de pe planeta asta. Nu putem să ne bazăm decât pe intuiţia ta ca să ştim unde să-l lovim ca să-l omorâm.

– Ştiu eu, spuse Angel. Ştiu unde trebuie atins - în ochi, străpuns până la...

– Acum nu ştii nimic, replică Patience. Te-ar fi putut minţi de mii de ori şi tu l-ai fi crezut pentru că voiai să crezi. Îl ocoli pe Angel, oprindu-se în spatele lui: Cred că Unwyrm controlează cel mai uşor minţile pe care le cunoaşte cel mai bine. Angel e cel mai uşor de controlat. Dar nu cu mult mai uşor decât Reck, Ruin sau eu. Ne-a prins de atâtea ori încât ne cunoaşte tiparele la fel de bine cum cunosc geblingii tunelele din Cranning. Va fi nevoie de toată forţa noastră ca să ne împotrivim. Dar tu, Will, şi tu, Sken - pe voi nu vă cunoaşte. Nu aşa cum ne cunoaşte pe noi. Will îi poate rezista, iar Sken - iartă-mă, dar nu cred că îţi dă prea multă importanţă, altfel te-ar fi chemat până acum. Deci voi trebuie să veniţi ultimii, să staţi în spatele nostru. Împiedicaţi-i pe geblingi să fugă, siliţi-i să-i opună rezistenţă, ca să-şi poată concentra toate forţele asupra uciderii lui. În final, dacă ei ratează, va trebui să mă ucideţi pe mine înainte să se nască fiii lui Unwyrm.

– Nu sunt o eroină, zise Sken.

– Nu ne aflăm aici ca să fim eroi. Ne aflăm aici ca să ucidem. Pe Unwyrm, dacă ne descurcăm. Pe mine, dacă nu.

– Vor începe prin a te ucide pe tine dacă pot, spuse Angel. E cea mai uşoară cale prin care s-ar împiedica naşterea copiilor. Săgeţile lui Reck te vor lovi înainte de final. Nu poţi avea încredere în ei.

– Iar tu, Angel, învăţătorul meu, prietenul meu, tatăl meu, rosti Patience. Cum aş putea să te las în urma mea când Unwyrm nu trebuie decât să se gândească la tine şi tu vei tresări, te vei umili şi i te vei supune?

Răsuci laţul în jurul gâtului lui şi trase rapid, uşor, delicat. Sângele izbucni de jur împrejur. Faţa lui Angel reflectă o expresie de surpriză, de uluire, poate chiar de gratitudine. Apoi se prăbuşi în faţă, căzând de pe scaun. Patience se aplecă asupra lui, desfăcându-i cu grijă laţul din jurul gâtului. Ceilalţi se uitară în altă parte ca să-i ofere un moment pentru suferinţă. Ea

făcuse ceea ce trebuia făcut şi nu lăsase această teribilă datorie în seama altcuiva. Era un heptarh adevărat, vedeau cu toţii asta.

– Îmi pare atât de rău, zise Strings. Atât de rău. Era un om aşa de bun. Voia să-l ucidă pe Unwyrm, voia cu adevărat.

– Destul, zise Will. S-a terminat.

– Mă cheamă, spuse Patience. Mai puternic decât pot suporta.

– Ştii, medită Ruin, dacă tot e să vedem adevărul, heptarhule, tu eşti cel mai puţin demnă de încredere dintre noi toţi.

– Plec.

– El cunoaşte drumul prin mintea ta mai bine decât prin a oricui cu excepţia celei a lui Angel, şi ţine mai mult la tine. Poate să facă ce vrea cu tine. Şi totuşi tu eşti cea care face planul.

Patience se îndreptă spre uşă.

– Acum.

Deschise uşa şi ieşi în zăpada luminată de lună.

Vântul sufla un praf alb în urma ei, ca o umbră retrăgându-se cu laşitate în camera caldă. Will smulse o lampă de pe perete şi o urmă îndeaproape, cu Ruin, Reck şi Sken tropăind imediat după el.

Sken era entuziasmată.

– Acum o să ajung să văd în sfârşit cum arată Unwyrm.

Ceilalţi o ignorară. Will o apucă pe Patience de braţ; ea se smuci în strânsoarea lui, încercând să alerge către Unwyrm.

– Încet, calm, şopti Will. De acum sunt în spatele tău, Lady Patience. Aminteşte-ţi că nimic din toate astea nu este ceea ce eşti tu însăţi. Prin tine noi toţi ne confruntăm cu el. Nu eşti singură împotriva lui.

Gura peşterii îi aştepta în depărtare.

– Sosesc, şopti Patience.

În urmă, în Casa înţelepţilor, bătrânii se treziră, căscând şi întinzându-se. Unul dintre ei se împletici către locul unde zăcea Angel.

– Urâtă tăietură, zise.

Îşi făcu de lucru dezlegând nodurile care legau mâinile lui Angel.

Angel deschise ochii. Apoi se ridică în şezut şi îşi atinse uşor gâtul.

– A tăiat aproape, aici. Aproape.

– De ce am adormit? întrebă bărbatul care îl dezlegase.

– E timpul, zise Angel. Acum o are.

Se ridică şi rupse tivul mantiei sale. Trei pumnale erau ascunse acolo.

– Ce-o să se întâmple acum? întrebă bărbatul.

– O să vezi. O să vezi. Apoi vorbi încet, cuiva care nu îi putea auzi cuvintele: Cheamă-mă cum vrei. Vin.

18. LOCUL NAŞTERII

Era dimineaţa devreme când pătrunseră în peşteră, primii zori abia sclipeau înspre răsărit. Nu aşteptară să se ridice soarele; de acum aveau să trăiască la lumina felinarului.

Patience deschidea drumul. Mâna lui Will strângându-i braţul avea forţa unei rădăcini de copac. Drumul lor urca şerpuind prin stâncă, pe lângă un curent de apă rece ca gheaţa coborând prin tunel. Pereţii erau acoperiţi de gheaţă, la fel şi cărarea; constatară curând că, dacă mergeau pe pământul îngheţat, le alunecau picioarele, iar dacă mergeau prin apă îngheţau. După jumătate de oră ajunseră la o poartă de aur.

Era doar o scândură care cândva fusese vopsită în galben. Nu avea încuietoare. Nici clanţă. Zeci de nume erau zgâriate pe ea şi pe piatra acoperită de gheaţă de alături. Uşa nu putea avea mai mult de o sută de ani. Numele de pe piatră ar fi putut să stea acolo de milenii.

Acum Patience era mai calmă. Îndreptându-se către Unwyrm, putea simţi cum scade presiunea şi îşi recapătă într-o oarecare măsură controlul. Uşa era ultimul obstacol dintre ei. Chiar dacă tânjea să treacă dincolo de ea, putea să simtă, ca o amintire îndepărtată, dorinţa disperată ca uşa să rămână închisă.

– Rezistă cât poţi de mult, spuse Ruin. Mergi cât poţi mai încet.

Patience se mulţumi să dea din cap. Respira greu din cauza efortului depus ca să stea pe loc şi să asculte.

– O să mă uit la el şi o să încerc să-mi dau seama pe unde trebuie să intre săgeata. Nu ştim aproape nimic despre trupul lui, care sunt punctele vitale. Totuşi, ştim că nu are un creier propriu-zis. Probabil nici inimă. În final, s-ar putea să fim nevoiţi să-l străpungem în cât mai multe locuri, până când pierde destul de multe fluide şi moare. Din cauza asta trebuie să te mişti cât mai lent. Ca să ne dai nouă timp.

Din nou Patience aprobă din cap.

– Ascultaţi-mă cu toţii, zise Will. Nu ştim câţi dintre noi vor rămâne în viaţă la final. Dar cel care trăieşte, dacă întârziem şi el îi face copii lui Patience... Angel a spus că aceşti copii vor creşte repede. Trebuie ucişi. Pot să fie cu zecile, dar trebuie ucişi pentru că, dacă vreunul dintre ei supravieţuieşte, suntem pierduţi.

– Vor fi copiii mei, şopti Patience. Ai mei.

– Dumnezeu să ne ajute! zise Sken. Vor arăta ca nişte viermi?

– Copii umani, răspunse Will. Să-i ucidem ne va părea o crimă.

Reck văzu cum Patience transpira, cum se ridica abur din trupul ei în tunelul groaznic de rece. Reck îşi amintea extrem de bine nevoia teribilă pe care i-o impusese Unwyrm, cât de puţin fusese capabilă să gândească, să înţeleagă că a se arunca de pe munte însemna moarte sigură. Când Unwyrm poruncea cu atâta putere, nu putea fi refuzat. I se adresă lui Ruin:

– Îi cerem prea mult. Ea ne-a protejat tot drumul şi pentru ea nu a existat adăpost. Când va fi lângă el, nu se va mai putea gândi la niciun plan.

Patience începu să suspine şi să se zbată în strânsoarea lui Will. Acum că fusese din nou oprită, chemarea o apăsa din interior cu o presiune insuportabilă.

– Dă-mi drumul, Will, se rugă ea.

– Patience! Strigătul răsună prin tunel. Reck şi Ruin se întoarseră să se uite în tunelul prin care tocmai trecuseră. Patience! O să intru eu! O să intru eu primul!

Will îi dădu lampa lui Sken şi o apucă pe Patience de umeri cu ambele mâini.

– Nu l-ai omorât!

– Unwyrm nu m-a lăsat! suspină ea.

Angel apăru în lumina slabă aruncată de lampa lor la capătul îndepărtat al tunelului, unde cotea coborând în afara razei lor vizuale. Avea în ambele mâini cuţite pregătite de aruncat. Sângele uscat încă lăsa să se vadă un model înspăimântător pe gâtul lui.

– Daţi-vă la o parte! răcni. O să-l omor, pot s-o fac! Lăsaţi-mă să trec! Voi nu puteţi, niciunul dintre voi nu poate, lăsaţi-mă pe mine!

Trecu în forţă, îmbrâncindu-l pe Will într-o parte şi împingând uşa cu umărul. Atunci Patience se eliberă din strânsoarea lui Will şi o luă la fugă după Angel. Ruin şi Reck o urmară ezitant, dar ajunsese prea departe. Aproape imediat mişcările lor începură să încetinească, de parcă şi-ar fi croit drum prin piatră.

– Ajutaţi-ne! strigă Ruin.

Will veni după ei, îi apucă de haine din spate şi îi îmbrânci brutal înainte prin tunel. Sken alerga cu lampa.

Camera naşterii strălucea de lumină. Soarele răsărise în timp ce ei se aflau în tunel. Tavanul de gheaţă era atât de subţire

încât lumina trecea prin el. Îl văzură pe Angel zăcând mort pe gheaţă în mijlocul încăperii.

Cuţitele alunecaseră departe de el când căzuse. O săgeată subţire îi răsărea din ceafă. Patience ţinea încă sarbacana. Apoi o aruncă. Patină pe gheaţă şi ajunse într-un pârâu rapid care o duse departe, în afara locului naşterii, printr-unul dintre tunelele care duceau de acolo în cele mai îndepărtate puncte ale Cranningului.

– Acum e a lui, spuse Will. N-o să facă nimic ca să ne ajute.

– El unde e? şopti Reck.

Parcă răspunzându-i, wyrmul negru alunecă rapid în camera naşterii printr-un tunel alb situat lângă tavan.

Unde e punctul lui slab, gândi Reck disperată. Unde pot înfige o săgeată ca să-i sfârşesc viaţa?

– Arcul meu. Spuneţi-mi unde să trag.

Spatele lui era format din segmente solide care formau un scut impenetrabil.

– Nu ştiu unde, zise Ruin. Nu ştiu, nu e loc.

– Acum vorbeşte Unwyrm.

– Nu e loc.

Unwyrm se apropie de locul unde aştepta Patience. Apoi se ridică, expunându-şi burta. Nu era pântecele moale, neted la care sperase Reck. Era presărat cu apendice care se aruncau înainte, alternativ, ca nişte săbii moi, apoi se moleşeau şi se retrăgeau. Erau umede şi picurau.

Membrele slabe ale lui Unwyrm se retraseră pe laterală, vibrând.

– Uite cum tremură, şopti Reck. E bătrân.

– Asta nu e vârstă, e patimă, spuse Ruin. Nu putem decât să-l facem să sângereze. E singura noastră speranţă.

Patience se răsuci cu faţa spre ei.

– Nu există speranţă! urlă. Era ca un animal, cu ochii sărind de la unul la celălalt. Nu pentru voi!

Şi aruncă laţul spre Reck.

Însă, înainte ca firul rotitor să ajungă la ea, Will o împinse pe Reck în faţă. Laţul îl atinse deasupra încheieturii mâinii drepte, tăind până la os. Pielea alunecă în jos, ca o mănuşă trasă brusc până la jumătate; sângele izbucni din rană.

Will urlă de durere, dar imediat încercă să salveze ce se mai putea. Întrucât acum nu mai putea spera să-i ţină şi pe Reck, şi

pe Ruin, îl doborî pe Ruin, puse talpa pe piciorul geblingului şi îl trase în sus cu mâna stângă. Ruin ţipă de durere când piciorul plesni. Avea să rămână în încăpere.

– Sken! strigă Will.

Sken se grăbi, alunecând pe gheaţă şi aproape căzând; se prinse de Will, care încă mai găsi puterea să-i suporte greutatea fără să se prăbuşească.

– Ţine-o pe Reck, fă-o să rămână aici! strigă Will. Apoi căzu în genunchi, aruncându-şi braţul în apa cristalină care trecea prin mijlocul peşterii. Patience! răcni. Braţul lui forma o floare de panglici sângerii în apă. Patience, el nu te conduce!

Reck simţi braţele puternice ale lui Sken în jurul taliei chiar când Unwyrm o forţa să fugă, să zboare, să evadeze din acel loc. Dar îl putea simţi şi pe Ruin chemând-o în cealaltă minte. Rămâi. Ucide. Cu mâinile tremurând îşi luă arcul, fixă o săgeată şi trase. Unwyrm se feri uşor; săgeata căzu inofensivă dincolo de el. Pregăti o alta, încercând să se concentreze. El îi forţa mintea; ochii i se împăienjeniră...

Şi Patience văzu asta, văzu totul. Nu avea nicio speranţă să-i reziste, căci dorinţa pentru el îi acapara cu totul gândirea. Însă în acelaşi timp îşi aduse aminte de povestea lui Will despre cine era ea cu adevărat, despre acel miez mic şi uitat mascat de amintiri şi dorinţe. Trebuie să ajut, veni gândul. Nu-i putea rezista lui Unwyrm, dar îl putea distrage.

Făcu un pas în faţă, strigându-l:

– Unwyrm!

Îşi trase haina peste cap şi îngenunche goală în faţa lui.

– Unwyrm!

Genunchii îi alunecară pe gheaţă şi se lăsă pe spate, oferindu-i-se.

Reck simţi presiunea asupra ei scăzând. Într-o mişcare rapidă, corpul lui Unwyrm se arcui în faţă, aruncându-se asupra lui Patience. Unul dintre apendice i se înfipse între picioare.

Patience ţipă de o bucurie inexprimabilă. Săptămânile în care tânjise îşi găseau în sfârşit împlinirea.

Partea de sus a trupului lui Unwyrm începu să se legene ritmic. Pentru o clipă îi uitase; şi el avea o nevoie care fusese prea mult neîmplinită ca s-o mai reprime. Reck trase rapid două săgeţi. Una îl lovi în ochi. O alta îi înţepă limba, lipind-o de cerul gurii.

– Capul nu înseamnă nimic! strigă Ruin. Burta! Burta, acolo e sângele!

Reck luă o altă săgeată, dar de data asta, în loc s-o pună în arc, simţi o nevoie puternică s-o mănânce. S-o bage în gură şi s-o îndese pe gât.

Ridică săgeata deasupra capului şi surâse morţii care arăta către ea.

Deodată pumnul lui Sken lovi sălbatic în stomacul ei.

Durerea îi alungă din minte porunca lui Unwyrm. O făcu, de asemenea, să-şi dea seama că nu avea posibilitatea să provoace suficiente răni lui Unwyrm ca să-l omoare. Numai Patience era suficient de aproape. Heptarhul era acum pe spate, cu mâna aproape de unul dintre cuţitele lui Angel. Se cutremura şi se zvârcolea extaziată sub el. Cumva, înţelese Reck, trebuia distrasă de la plăcerea pe care i-o oferea Unwyrm, silită să-şi amintească ce se întâmpla în realitate. O durere bruscă ar fi putut rupe puterea lui Unwyrm asupra minţii ei, ar fi putut s-o facă să uite plăcerea suficient cât să ia cuţitul şi să-l înjunghie.

Aşa că Reck pregăti săgeata şi ţinti, nu în Unwyrm al cărui pântece era apăsat peste Patience, ci chiar în fată. Reck trase în coapsă, şi într-o clipă săgeata tremura în carnea heptarhului.

Patience îşi scutură capul într-o parte şi-n alta, de durere.

Văzuse cuţitul?

– Omoară-l! strigă Ruin.

Ea văzu. Îl ajunse uşor, îi ridică să lovească, apoi deodată ţipă din nou extaziată. Ştia ce avea de făcut, şi totuşi corpul ei nu reacţiona. Acum, la final, sunt ca un gaunt, îşi dădu seama Patience. Nu am voinţă în faţa lui. Se chinui să ridice mâna, dar nu avea în minte decât imensa dragoste pentru el când îl simţea umplându-i pântecele. Treptat braţul îi căzu înapoi. Dar degetele i se încleştau pe cuţit. Nu-i dădu drumul, cu toate că acum nu-şi putea aminti nici măcar de ce îl ţinea sau ce anume era.

– Îl mai ţine, zise Ruin. Nu e terminată!

Sken ridică glasul, zeflemisindu-i:

– Împăraţi ai geblingilor! De ce aţi venit singuri? Unde vă sunt armatele când aveţi cel mai mult nevoie de ele?

– Geblingii, şopti Reck. Şi în acea clipă ea şi fratele ei ştiură amândoi că posedau o unealtă care ar fi putut elibera mintea lui Patience de sub controlul lui Unwyrm.

– Trebuie să-i chemăm pe geblingi, murmură Ruin.

– Geblingii trebuie s-o cheme pe ea.
Strigară cu mintea lor tăcută. Simţiţi şi retransmiteţi nevoia presantă - să moară Unwyrm, să moară ucigaşul de copii, cel care şi-a mâncat mama.
Geblingii din zonele cele mai înalte din Cranning simţiră chemarea urgentă în cealaltă minte. Se opriră din ceea ce făceau; era împăratul, ei ştiau cine îi chema, era împăratul, şi bătălia finală deja începuse. Ucide-l pe Unwyrm! Reluară strigătul tăcut, transmiţându-l altor geblingi tot mai departe în jos pe munte.
Conducătorii carelor îşi lăsară boii să meargă nesupravegheaţi; geblingii antrenaţi în conversaţii tăcură; muncitorii lăsară uneltele să le scape din mâini. Se alăturară cu toţii chemării arzătoare: Ucide-l pe Unwyrm!
În câteva secunde mesajul pătrunse tăcut în fiecare zonă din Cranning. Era transmis de zece milioane de minţi geblinge.
De fiecare dată când Cranning strigase la unison, geblingii se adunaseră din fiecare parte a lumii, alăturându-se luptei împotriva regatelor umane şi doborându-le. De data asta mesajul era mult mai simplu. Moartea fratelui lor, a duşmanului lor, satana, wyrm.
Şi în mintea lui Patience se înălţă acelaşi strigăt, din ce în ce mai puternic, croindu-şi drum contra plăcerii perfecte pe care i-o oferea Unwyrm. Simţi din nou cuţitul în mână, ştiu că dorinţa de a-l ucide era propriul său eu chiar dacă trupul urla împotriva ei. Percepu revărsarea sângelui aproape înainte să simtă lama cuţitului pătrunzându-i în corp. Unwyrm se arcui pe spate, apoi se prăbuşi înapoi peste ea. Ea ţipă de durere şi îl înjunghie iar. El se zbătu din nou, târându-se spre încăperea sa de sus, continuându-şi zvârcolirile dansului morţii şi biciuind gheaţa într-un du-te-vino.
Patience simţi tot ce simţea el în ultimele clipe ale vieţii, căci legătura era încă strânsă între ei. Ţipă împreună cu el. În cele din urmă, el rămase nemişcat, şi ea îşi recăpătă propria voce.
Cu excepţia răsuflărilor lor chinuite, peştera era tăcută.
Patience se ghemui pe o parte suspinând încet, cu sângele lui Unwyrm îngheţând treptat peste ea.
Sken îi dădu drumul lui Reck şi se întinse pe spate pe gheaţă. Reck se prăbuşi, icnind.
– Will, şopti ea.

Ruin se târî până la Will, trăgându-şi după el piciorul rupt. Îl rostogoli pe bărbat pe spate. Avea faţa vânătă de frig, dar apa rece oprise sângerarea din braţ.

– Salvează-l dacă poţi, şopti Reck.

Ruin scoase imediat din trusa lui un ac de aramă cu aţă în el şi începu repede să coasă arterele şi venele tăiate.

Reck îşi întoarse privirea către Sken:

– Ajută-l pe heptarh, te rog.

Nu aştepta să se convingă că Sken o asculta. Alunecă pe gheaţă până la fratele ei care îl îngrijea pe Will.

– El ne-a ţinut aici, ne-a adus aici când nimeni altcineva n-ar fi putut s-o facă...

– Dă-mi săculeţul de piele, zise Ruin. Nu, nu ăsta, miroase-l, e ca o zmeură kris, da, aia e.

Reck deschise săculeţul, şi Ruin îşi cufundă limba în el, apoi linse suprafeţele retezate. Avea să facă celulele din corpul lui Will să se regenereze, să stimuleze terminaţiile nervilor vii să se extindă şi să găsească noi conexiuni.

Atunci Patience ţipă. Slab. Reck ridică ochii. Patience se rostogolise şi zăcea întinsă pe burtă, cu capul către ceilalţi. Corpul ei tresăltă de două ori.

– Ce se întâmplă? şopti Reck.

Ruin ridică ochii la timp ca să vadă capul unui fetus pe jumătate dezvoltat apărând dintre picioarele lui Patience.

– Copilul wyrm!

– Am întârziat prea mult! strigă Sken.

Reck se întinse după arc şi săgeţi, dar Sken se tăvălea pe gheaţă cu securea în mână, blocând vederea. Până să ajungă Sken la ea, Patience se ridicase în picioare, ţinând în braţe un copil, protejându-l.

– O să-l omor! răcni Sken.

Patience aprobă din cap, dar continua să ţină copilul astfel încât Sken să nu-l poată ajunge. Oare era o iluzie sau copilul crescuse?

Da, era mai mare, nu mai era un fetus, ci un bebeluş complet dezvoltat.

– Ia copilul! strigă Reck.

– Oricum o să moară! plânse Patience. Nu înţelegeţi? I-am ucis tatăl prea repede, o să moară.

Era adevărat. Aproape văzând cu ochii copilul creştea mai înalt, mişcându-şi şovăitor membrele, pielea i se întindea pe oase, ca la o victimă a foametei. Copilul deschise gura şi pronunţă singurul lui cuvânt:

– Ajutor!

Era grotesc venind de la un trup atât de tânăr. Era categoric copilul lui Unwyrm, categoric un monstru, şi totuşi privindu-l nu vedeai decât un copil ca oricare altul, neajutorat, cerându-le compasiunea şi obţinând-o.

Copilul muri. Patience o simţi, corpul lui deveni dintr-odată moale. Renunţă la atitudinea protectoare. Abia atunci Sken reuşi să apuce corpul, să-l smulgă, să-l arunce şi să ridice securea să-l taie.

– E mort! ţipă Patience.

– Creştea! A vorbit!

– Dar e mort!

Sken lăsă securea în jos. Reck adună haina lui Patience de pe jos şi i-o duse.

– A fost doar unul, spuse Reck. Şi Unwyrm nu a avut timp să-i dea putere să trăiască. Am reuşit. La timp.

Patience se întoarse şi îşi trase rochia peste cap.

Se auziră strigăte şi zgomot de paşi în tunelul care ducea la uşa aurie. Geblingi înarmaţi năvăliră câţiva paşi în încăpere, apoi se opriră ca să privească scena.

Cadavrul lui Unwyrm, tăiat şi revărsat pe gheaţă; trupul scheletic, ucis de foame al unui copil uman.

Câţiva bătrâni intrară şi ei, acum nemaiarătând nici pe jumătate atât de proşti.

– Iată, rosti Sken cu amărăciune, împăraţii geblingi. Iată-l pe heptarh! Se străduia să nu izbucnească în plâns. Flutură mâna către copilul care zăcea pe gheaţă: Iată copilul profeţiilor!

Reck îi făcu semn să tacă.

– Copilul ăsta nu era Kristos. Era un wyrm, însemna moartea oamenilor şi a geblingilor şi dacă nu ar fi murit l-aş fi omorât eu cu mâinile mele.

Bătrânii înconjurară trupul lui Unwyrm. Unul dintre ei ridică celălalt cuţit al lui Angel, cel pe care Patience nu îl folosise, şi despică dintr-odată capul lui Unwyrm de la bot până în creştet. Pielea plesni ca şi cum ar fi fost tensionată, descoperind faţetele strălucitoare ale unui cristal verde.

– Piatra minţii lui, şopti Reck. Se apropie de ei şi se uită la cristal.

Nu era o singură piatră a minţii, ci sute, sudate la un loc. Bătrânii desfăcură şi mai mult fâşiile de piele, şi cristalul căzu pe gheaţă.

– Uite aici, zise unul dintre ei.

– Aici păstra toate darurile pe care i le-am dat.

– Tot ce ştiam noi.

Bătrânii îngenunchează, atinseră cristalul, parcă vrând să găsească unde anume în giuvaierul viu se aflau propriile lor cunoştinţe. Cel mai tânăr dintre ei înălţă capul şi strigă ca un câine urlând:

– Dă-mi-o înapoi!

Reck se îndepărtă de bătrâni şi se îndreptă încet, obosită, către Patience. Se îmbrăţişară, iar Reck o ajută pe femeia epuizată să traverseze gheaţa, ieşind din peşteră.

Geblingii îl ajutau deja pe Ruin, pregătindu-se să-l transporte afară. Ceilalţi bandajau braţul lui Will şi îl înfăşurau în pături.

Sken ridică privirea când trecu Patience:

– Heptarhul meu. Am făcut un păcat?

Patience se opri în faţa femeii grase cu faţa chinuită, pătată de lacrimi. Atinse obrazul lui Sken cu degetele îndoite.

– Am ridicat securea ca să-l ucid pe fiul lui Dumnezeu? Vocea ei era acută şi slabă, ca a unui copil: Sunt damnată pe vecie?

Drept răspuns, Patience o trase mai aproape, îmbrăţişând-o.

– Nu-i un păcat, şopti ea. Ceea ce am făcut azi ne onorează pentru totdeauna.

19. CRISTALELE

Focurile trosneau în Casa înţelepţilor. Era după-amiază, dar afară era întuneric din cauza norilor şi a zăpezii care cădea. Gerul se strecura prin obloane şi pe sub uşă, dar focurile din cele două cămine îl alungau la marginile camerei.

Sken, complet goală, era cufundată până la gât într-o cadă imensă aburind, înjurându-l din când în când pe Strings care o freca pe spate. Strings îndura destul de calm; Patience, ascultând, ştia că el o servea pe Sken numai fiindcă Reck şi Patience voiseră asta. Sken înjură din nou, apoi începu să-i povestească - pentru a treia oară - cum îi omorâse pe oamenii Tinichigiului în bătălia din pădure, cu luni în urmă. Strings asculta, auditoriul perfect, răspunzând exact atunci când ea avea nevoie ca el să spună „Da” sau „Bine lucrat”, sau „Remarcabil”.

Patience ştia că Sken povestea despre lupta cu Tinichigiul pentru că putea suporta să se gândească la ea; avea puţine de spus despre lupta din peştera lui Unwyrm şi nu pomenea despre copilul care murise cu numai câteva clipe înainte ca Sken să-l fi putut ucide. Cu toţii ne alegem poveştile cu care putem trăi şi uităm restul, gândi Patience. Oricum, aşa sper.

Se apropie de focul dinspre răsărit. Mulţi dintre bătrâni urmăreau cum câţiva geblingi prelucrau cu atenţie uriaşa piatră a minţii a lui Unwyrm. Reck conducea munca de separare a sutelor de pietre ale minţii crescute împreună. Geblingii turnau o soluţie peste cristal, apoi smulgeau cu grijă cristalele de la suprafaţă. Multe pietre mici, de dimensiunile celei pe care Patience o purta în creier, erau aşezate pe o tavă în faţa focului, uscându-se.

– Ce căutaţi? întrebă Patience.

– Astea sunt toate cristalele înţelepţilor, pe care le-a luat de la ei şi le-a mâncat. Dar în centru trebuie să fie propriul lui cristal. El însuşi. Pe acela îl vreau.

– Ce-ai putea să faci cu el?

– O să ştim ce e de făcut când o să-l găsim. Reck o conduse mai departe de foc: Vezi cum se uită bătrânii? Ei ştiu de unde provin aceste pietre ale minţii, şi le vor înapoi.

– Nu puteţi face asta? Să le daţi înapoi pietrele minţilor? La urma urmelor sunt parte din creierele lor.

– Pe care cui s-o dăm? Lor le-a rămas atât de puţină memorie - doar amintirea vieţii în această casă, cu vagi urme ale trecutului - încât oricare piatră le-am da-o i-ar prelua şi ar deveni a lor. Nu le-am face o favoare. Şi, în afară de asta, pietrele au trăit la fel de mult în capul lui Unwyrm, cât şi în capul gazdelor umane iniţiale. Ţi se par oamenii ăştia suficient de puternici ca să îndure amintirile lui Unwyrm?

Patience scutură din cap.

– Dar e tragic. Asemenea comori de cunoştinţe, inutile.

– Asta? Pietrele sunt modul în care wyrmii îşi treceau cunoştinţele de la o generaţie la următoarea. Voi, oamenii, aţi ales o altă cale. Una încă valabilă.

– Casa lui Heffiji, zise Patience.

– Ceea ce a fost învăţat odată poate fi învăţat din nou, spuse Reck. Ruin bălmăjeşte ceva despre o universitate aici, administrată de geblingi al căror ţel este să o apere pe Heffiji şi să-i catalogheze casa. Cred că nu se va pierde nimic.

– În afară de aceşti bătrâni.

– Şi care-i tragedia aici, heptarhule? întrebă Reck. Cum poate fi ceea ce li s-a întâmplat lor mai rău decât moartea? Aşa se încheie toate vieţile. Munca lor continuă să trăiască în casa lui Heffiji - adică mai aproape de nemurire decât ajung majoritatea oamenilor. Iar bătrânii aceştia sunt în viaţă. Indiferent ce crezi despre asta acum, viaţa e frumoasă şi dulce, chiar cu amintirea unor mari pierderi şi a unor suferinţe teribile.

– Mi-am pierdut ambii taţi, şopti Patience, şi pe amândoi i-am omorât cu mâinile mele.

– Când a murit Angel, erai mâna lui Unwyrm.

Patience clătină din cap, apoi se îndreptă spre celălalt cămin.

Will stătea pe o saltea întinsă în faţa focului. Kristiano îngenunchease lângă uriaş, ştergându-i torsul gol şi transpirat cu o cârpă udă. Patience se lăsă în genunchi alături de băiat.

– Îi place asta, zise Kristiano. Dar îi e teamă.

Patience prinse mâna gauntului într-a ei.

– Îmi dai voie?

Kristiano abandonă cârpa cu un surâs dulce, dar enigmatic. Patience se văzu pe sine, pentru o secundă, aşa cum o vedea tânărul gaunt - femeia asta vine să-l slujească pe Will pentru o clipă, dar gauntul l-ar sluji ore în şir, fără să greşească. Dacă dragostea însemna să oferi darul cel mai dorit, atunci din toată

lumea numai gaunţii iubeau cu adevărat. Dar Patience îndepărtă critica tăcută a frumosului adolescent. Tu eşti ceea ce eşti; eu am altceva de făcut, şi nu pot să dau decât câteva daruri.

Sau poate deloc.

Ochii lui Will erau deschişi, dar nu spuse nimic. Patience nu avea niciun zâmbet pentru el, şi nici el pentru ea. Erau în viaţă, nu-i aşa? Şi Unwyrm murise. Aceasta era victoria.

Dar mâna lui Patience fusese cea care aruncase laţul care aproape că o retezase pe a lui Will. Şi tot Patience fusese cea care îl omorâse pe Unwyrm şi ţinuse în braţe unicul copil al lui Unwyrm în timp ce acesta murea.

Existau multă crimă şi suferinţă în amintirea lui Patience, şi încă nu-şi dădea seama dacă mai rămăsese şi iubire.

Ruin stătea în apropiere, cu piciorul rupt legat bine în aţele, fixând focul cu o expresie morocănoasă. Reck veni cu o cană cu apă şi îi dădu lui Ruin să bea. El bău îndelung şi cu sete, apoi îi atinse braţul în semn de tăcută mulţumire.

Reck îi dădu cana lui Patience, care o luă, ridică uşor capul lui Will şi îi picură apă în gură. Will o sorbi recunoscător. Ea îl lăsă încet înapoi pe saltea.

În cele din urmă, Will vorbi.

– Cum de ai găsit puterea s-o faci? şopti.

– Puterea nu a fost a mea. Mi-a fost împrumutată. Geblingii m-au chemat. Împreună, într-un singur glas. Asta mi-a dat suficientă libertate interioară ca să mă regăsesc pe mine însămi. Aşa că am făcut lucrul pentru care am fost născută.

– Ai salvat lumea.

– Am ucis un inamic care avea încredere în mine. În final, rămân tot asasinul desăvârşit.

– Ai făcut ceea ce voia Dumnezeu, şopti Will. Apoi închise ochii.

Ruin vorbi:

– Are dreptate, să ştii. În legătură cu ce vrea Dumnezeu. Mă rog, dumnezeul în care cred eu. Oameni, geblingi, gaunţi şi dwelfi, cu toţii am vrut să trăim mai mult decât a vrut Unwyrm să murim. Toate au funcţionat împreună. Tu nu l-ai ucis pe Angel, iar el a trăit ca să aducă în locul naşterii cuţitele cu care l-ai omorât tu pe Unwyrm, după ce el a crezut că te-a lăsat dezarmată. Săgeata lui Reck te-a salvat pe tine; Will mi-a rupt piciorul ca să mă salveze pe mine; Sken, aşa proastă, murdară şi bună de nimic, a împiedicat-o pe Reck să se sinucidă la

porunca lui Unwyrm. Fiecare amănunt compune o reţea extrem de complicată, o pânză de păianjen care ar fi putut ceda în orice punct. Ruin mişcă din cap, aproape furios în insistenţa lui: Noi suntem Dumnezeu, dacă există unul, iar Unwyrm s-a prăbuşit în faţa lui.

Patience îşi aminti iar fericirea insuportabilă pe care o simţise sub trupul lui Unwyrm. Simţi din nou cum sângele lui se revărsase peste ea, senzaţia cuţitului tăind prin organele moi. Nu ceea ce simţise cu trupul o afecta cel mai mult acum, ci ceea ce simţise cu mintea. Căci atunci când o copleşise agonia morţii, el îi strigase cu vocea lui tăcută, cea care o stăpânise atât de mult timp; strigase: Să trăiesc. Vreau să trăiesc. Trebuie să trăiesc. Era şi strigătul disperat al propriului ei suflet. El nu voia cu nimic mai mult decât ce voia orice om. Să trăiască, să-şi transmită genele copiilor săi, să ţină moartea departe cât putea de mult. Neamul său - căci asta erau wyrmii unul pentru celălalt -, neamul său supravieţuise secole de-a rândul, dar el trăise cel mai mult dintre toţi, aşteptând să aducă salvarea pentru întreaga sa rasă, iar moartea lui însemna moartea a zeci de mii de generaţii de wyrmi.

Moartea lui însemna moartea copilului miraculos pe care ea îl ţinuse în braţe, noua formă pe care o specie pe moarte încercase s-o adopte pentru a se salva pe sine. Ne-au văzut venind şi au ştiut că noi vom fi molima pentru care nu exista vindecare. Au făcut tot ceea ce puteau face.

Ultima suflare a luptei lor a crescut în pântecele meu, sub formă de om drept omagiu zeilor umani care veniseră să-i distrugă. Dar nu, noi nu am acceptat ofranda; eu l-am omorât pe Unwyrm înainte ca miezul copilului să fie complet, iar când copilul s-a născut l-am lăsat să-mi moară în braţe.

Cu ce e mai bun modul meu de viaţă, dacă noi supravieţuim, şi ei mor? Nu se putea gândi la niciun standard raţional care să aibă sens, cu o singură excepţie: eu sunt om şi deci oamenii trebuie să trăiască. Nu era o luptă pentru dreptate. Era o bătălie sălbatică. Cel mai crud câştigă. Eu am fost salvatorul perfect al omenirii.

– Unwyrm a păstrat în piatra minţii memoria întregii planete, spuse Ruin; parcă ar fi citit gândurile lui Patience. Rădăcinile lui mergeau până la primul wyrm care a avut un gând. În piatra

minţii lui sunt poveştile poporului lui, dintotdeauna. Ale poporului nostru. Avem la fel de multă ascendenţă wyrm ca şi el.

– Favorizezi latura umană, murmură Will.

– Vezi cât de frumoşi ne face.

– Sunteţi frumoşi, zise Patience uitându-se la Reck.

Îmi amintesc că şi eu am fost gebling. Îmi amintesc ce simţeam în interiorul corpului meu; îmi amintesc vocile fraţilor mei în cealaltă minte. Şi încă ceva. Singurătatea provocată de faptul că nu mi-am cunoscut niciodată tatăl şi apoi, când am primit sceptrul, în sfârşit mi-am amintit viaţa lui aşa cum o ştia el.

– Te-a adus aproape de nebunie, îi reaminti Ruin.

– Mi-aş dori ca fiecare om să aibă parte de asemenea nebunie. Sau s-o guste, doar pentru o clipă, să-şi cunoască mama sau tatăl. Ar fi un dar enorm.

– Să-i cunoască, dar nu să devină ei, zise Will. Tu eşti foarte puternică, Lady Patience. Puţini pot îndura să aibă amintirile altor oameni vii în mintea lor. Eu n-aş putea.

– Tu? se miră Patience. Tu eşti cel mai puternic dintre toţi.

Privirea lui deveni distantă, refuzând lauda.

– O să-mi păstrez mâna? întrebă.

– O să se bălăngăne la fel de frumos ca întotdeauna la capătul braţului tău, zise Ruin. Cât despre folosirea ei... eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să încurajez nervii să crească.

– Nu prea aş fi de folos cuiva fără braţul drept.

Patience îi atinse fruntea, îi mângâie obrazul cu degetul şi în final de opri pe buzele lui.

– Toţi ne căutăm cariere noi, spuse ea. Nu există profeţii despre ce voi face după ce moare Unwyrm. Încă nu am şaptesprezece ani, şi tot ce aveam de îndeplinit am îndeplinit. Oare asta înseamnă că va trebui să învăţ o meserie?

Reck râse blând, şi Will zâmbi.

– Eşti heptarh, zise Ruin.

– Există un om pe Colina Regelui care n-ar fi de acord. Nu e un om rău, şi deloc un heptarh rău.

– Este doar interimar, spuse Will. Conduce numai până când tu termini ceea ce ai de îndeplinit.

– Dacă o armată de un milion de geblingi ar sta la hotarele lui, s-ar putea să se gândească la abdicare, propuse Ruin.

– Nu, zise Patience.

– De ce, crezi că am face asta pentru tine din altruism? Interesele geblingilor ar fi cel mai bine servite dacă ar exista un heptarh care să-şi aducă aminte că a fost gebling. Acum pentru tine nu mai suntem subumani.

– Nicio picătură din sângele poporului meu nu se va vărsa în numele meu, spuse Patience.

– Asta aşa e. Ai dreptate. Lucrarea vieţii tale s-a încheiat.

– Taci, Ruin, zise Reck.

Sken se apropia de ei, încheind nasturii unui halat curat care stătea pe ea ca un valtrap pe un cal de luptă. Faţa ei rumenă lucea în lumina focului.

– Heptarhul meu, geblingii au adus trupul fostului tău sclav de la locul naşterii. Întreabă ce vrei să faci cu el.

– Vreau să fie înmormântat cu respect, spuse Patience. Aici, printre înţelepţi. Toate mormintele de aici sunt onorabile.

– Îmi pare rău că nu i-am luat capul la timp, zise Reck. Ştim că în felul ăsta păstraţi sfaturile înţelepţilor voştri, fiindcă nu aveţi pietre ale minţii care să poată fi mâncate.

– Am fost destul de ocupaţi, adăugă Ruin, şi am pierdut momentul.

– Dar el avea o piatră a minţii, zise Sken. Nu-i aşa, Will? Nu aşa a spus? Avea o piatră a minţii, asemenea celorlalţi tâmpiţi bătrâni. Doar că Unwyrm nu i-a luat-o. De asta mintea lui nu era la nivelul refluxului. Nu-i aşa, Will?

Will închise ochii.

– Angel a avut o piatră a minţii? întrebă Ruin.

– Las-o să moară cu el, zise Will.

– Aduceţi-i trupul aici. Aduceţi-mi-l mie! strigă Ruin. Ceilalţi din încăpere rămaseră tăcuţi. Ruin se ridică, sprijinindu-se de şemineu, cu faţa luminată de pâlpâirile focului de lângă el. Împăratul gebling trebuie să aibă piatra lui.

– Nu, zise Reck. Nu poţi.

– Când străvechiul împărat al geblingilor a murit, un heptarh al oamenilor i-a luat piatra minţii şi şi-a implantat-o în creier. Unii heptarhi au fost atât de slabi încât i-a înnebunit, dar alţii nu. Crezi că eu sunt slab, surioară?

– Tu eşti împăratul gebling, zise ea. Nu-ţi poţi asuma riscul.

– Şi tu eşti împăratul gebling, replică el.

Ea îşi îndepărtă privirea.

– Crezi că nu ştiu ce plănuiai? Şi te înţeleg, Reck, înţeleg, sunt de acord, şi ştiu că tu eşti suficient de puternică pentru a o purta şi a o transmite întreagă copiilor tăi. Dar atunci ce aş fi eu? Un împărat gebling şters, o umbră palidă a heptarhului uman care poate ţine ambele rase în minte, o umbră chiar şi mai palidă a ta? Cum o să-ţi spună ţie - Mama Wyrm? Pentru mine nu va exista niciun nume dacă aş fi prea slab ca să fac ceea ce faci tu, ceea ce a făcut ea.

– Ce plănuieşti? întrebă Patience.

În acel moment geblingii care lucraseră cu piatra minţii lui Unwyrm se apropiară de ei. Unul ducea un cristal unic în palmă.

– Acesta este, zise el. Era în centru şi este cel mai vechi dintre toate.

– N-am văzut niciodată unul aşa de mare, zise Reck.

– E mult mai mare decât al tău, îi atrase atenţia Ruin.

Ea duse piatra la gură şi o înghiţi.

– Nu se poate! strigă Patience.

– A făcut-o deja, remarcă Will.

– El a fost foarte puternic! Cum poate ea să reziste...

Reck zâmbi.

– Nu era corect ca strămoşii noştri să piară cu totul din propria lor lume. Aşa că eu o să-mi amintesc, şi copiii mei după mine. Nu în mod special pe Unwyrm, nu mai presus de alţii - ce a însemnat el în comparaţie cu miile de generaţii dinaintea lui? Sunt toţi aici, în mine. Şi acum eu voi ajunge să-i cunosc şi să vorbesc cu glasul lor.

Will vorbi de pe salteaua lui, cu glasul îngroşat de durere:

– Şi ce-o să se întâmple cu prietena mea Reck? Îi va mai rămâne şi ei o voce când se va termina asta?

– Dacă da, spuse Reck, va fi una mai înţeleaptă decât până acum.

Ruin insistă să i se aranjeze un pat. Reck râse uşor, dar după ce îl făcură se întinse pe el, căci cristalul începuse deja să-şi exercite influenţa asupra ei.

După aceea aduseră trupul lui Angel din zăpada de afară şi îl aşezară pe o masă în mijlocul camerei.

Patience se apropie de el şi îi privi chipul încremenit, blocat pentru totdeauna în aceeaşi expresie neutră, indescifrabilă pe care o cultivase în timpul vieţii.

– N-ai avut niciodată şansa să descoperi cine erai, îi şopti ea. Nici eu.
Ruin fu purtat pe un scaun alături de masa pe care zăcea trupul.
– A fost sclavul tău. Ar trebui să am permisiunea ta.
– A fost sclavul lui Unwyrm şi şi-a câştigat dezrobirea înainte de a muri, răspunse ea. Totuşi, dacă vrei să ai o minte umană legată de a ta, de ce tocmai a lui? De ce nu oricare dintre celelalte - acolo sunt cinci sute de pietre?
– Toate au fost pătate de mintea lui Unwyrm. Nu vreau nicio parte din el - acesta este sacrificiul surorii mele. L-am urât prea mult timp; ea nu l-a urât niciodată. Şi Angel... dacă trebuie să înţeleg fiinţele umane, de ce nu şi pe aceasta? Strings spune că era bun înainte să-l prindă Unwyrm. N-ai prefera la împăratul gebling să devină uman prin amintirile unui om bun?
Geblingii rostogoliră trupul pe o parte şi îi dădură lui Ruin un bisturiu, ca să taie în creier şi să regăsească piatra minţii care crescuse acolo. Patience nu se uită. Se întoarse spre Will, lângă foc.
Se întinse şi îi luă mâna stângă, cea întreagă, ţinând-o strâns.
– Avem nişte treburi neterminate, spuse ea.
– Acum nu sunt bărbatul potrivit pentru tine, răspunse el.
– Dacă voi fi heptarh adevărat şi nu numai cu numele, voi avea nevoie de un bărbat care să-mi conducă armatele.
– Te voi sluji aşa cum pot.
– Şi nu numai să le conducă, ci să le creeze. Orice scursuri de voluntari şi rebeli pot aduna, am nevoie de cineva care să-i antreneze şi să formeze o forţă care să mă pună pe locul meu.
– Deci acum vrei acel loc?
– Văd ce vor să facă Reck şi Ruin, şi le dau dreptate. A venit timpul ca toată omenirea să fie unită sub un singur rege, aşa cum sunt geblingii. Un rege care să-şi aducă aminte că a fost gebling, iar geblingii să fie conduşi de un împărat care să-şi aducă aminte că a fost om. Şi ambii regi să poată sta de vorbă cu o femeie care să-şi aducă aminte că a fost wyrm. Fiecare wyrm care a trăit vreodată.
– Atunci te voi sluji.
– Şi, în plus, zise Patience, vreau mai mult de la tine.
– Ţi-aş putea să-ţi mai ofer? Toată înţelepciunea mea stă în artele războiului.

– Pântecele meu a purtat un copil, dar a fost un monstru, şi acum e mort. Am nevoie de moştenitori pentru regatul meu. Unwyrm nu mai veghează acum ca să se asigure că linia heptarhilor nu se întrerupe. Am nevoie de un soţ care să-mi facă prunci mari şi puternici, isteţi şi rapizi. Am nevoie de un soţ care să-i înveţe pe copiii mei ce înseamnă forţa şi înţelepciunea.

El nu spuse nimic, privirea lui fixa tavanul.

– Şi mai mult, continuă ea. El a dispărut. Dorinţa care a ars în mine timp de atâtea săptămâni a dispărut. Atunci pe barcă, când m-ai atins, şi eu te-am dorit, m-am temut că era dorinţa mea pentru Unwyrm. Dar acum el a dispărut, şi totuşi atunci când te văd te iubesc. Cu siguranţă Dumnezeu îl va lăsa pe Vigilentul său să răspundă nevoii unei fete slabe şi înspăimântate.

El zâmbi.

– Slabă şi înspăimântată?

– Uneori, zise ea. Tu nu?

– Îngrozit. De tine. Niciodată nu m-am gândit să mă însor cu o femeie care mă poate ucide cu o bucăţică de aţă.

– Deci o să te însori cu mine?

– Te voi sluji aşa cum pot, spuse el.

Ea se aplecă şi îl sărută pe buze. În spatele lor, Reck şi Ruin se zbăteau în chinuri, asudând, legănându-se şi delirând pe paturile lor. Strings şi Kristiano stăteau asupra lor, ţinându-i să nu-şi scoată ochii, ştergându-le frunţile ca să le răcorească febra, cântându-le blând ca să le alunge visele oribile.

Will şi Patience îi vegheară şi vorbiră cu ei în momentele de luciditate. Uneori, Ruin devenea Angel, şi Patience putea sta de vorbă cu el; de sute de ori părea că el îi cere iertarea şi ea - lui. Te-am trădat, spunea el; te-am omorât, răspundea ea. Apoi se iertau unul pe celălalt până când amintirea revenea.

Reck nu avea cuvinte în delirul ei, doar din când în când învăţăminte ale înţelepţilor care se cuibăriseră în mintea lui Unwyrm. Fixa tavanul, focul, peretele, orice ce se întâmpla să-i fie în faţă.

Kristiano şi Strings cântau antice cântece geblinge despre fapte glorioase în luptă sau despre iubiri teribile şi interzise, despre păcatele taţilor rememorate de fiicele lor, despre marii împăraţi geblingi şi bătăliile lor pentru sufletul planetei. Nimeni nu ştia dacă Reck auzea muzica sau dacă o ajuta să urmeze o

cale spre ieşirea din beznă; până într-o zi din miezul iernii, când stratul de zăpadă atinsese trei metri grosime şi ei aduceau alimentele prin uşile de la etajul al doilea. Strings se întoarse cu spatele la Reck după o oră de cântat şi apoi, brusc, reveni:

– Vrea să continui, şopti.

Will şi Patience veniră şi ei şi îl ascultară pe Kristiano alăturându-se cântecului; plânseră de uşurare când Reck zâmbi prin somnul ei agitat.

Nu era pierdută. Wyrmii cei fără cântece nu o răpiseră cu totul.

Târziu în iarnă, când zăpada devenise cenuşie de la focurile de cărbuni, Will începu să-şi refolosească uşor mâna dreaptă. Putea să strângă degetele - nu suficient cât să ţină o sabie, dar destul ca să-şi ajute cealaltă mână. Triumful îl făcu să-fie dornic să facă ceea ce îi ceruse Patience; ca heptarh, se proclamă consortul ei şi se iubiră în lumina rece care intra prin fereastra de la etaj.

Puţin mai târziu, Kristiano îi strigă să coboare; Ruin se trezise. Când intrară, era îngenuncheat lângă patul surorii sale, cu o expresie gravă. Îi văzu şi întinse braţele, îmbrăţişându-l mai întâi pe Will, apoi pe Patience, şi privindu-i cu un respect reînnoit.

– Voi vă purtaţi toate vieţile astea, zise. Singuri.

Dar mâna lui Will atingea umărul ei, şi Ruin nu putea vedea - Patience ştia că singurătatea nu era absolută, nu atât de insurmontabilă cum credea Ruin. El îl cunoştea numai pe Angel, Angel cel bun şi doborât de suferinţă, a cărui izolare faţă de omenire fusese mai completă decât a oricărui alt om. Dar nu era ceva nepotrivit, se gândi Patience, ca un împărat gebling să posede amintirile unui om în aspectul cel mai tragic; nu îi spuse că nu toţi oamenii erau atât de singuri.

După aceea, când vântul începu să sufle dinspre sud, mai cald, şi zăpada se topi, şi primele raze readuseră verdele în pădure, Reck se trezi. Privea în gol, cu gândurile departe şi tresărea adesea, ca şi cum abia s-ar fi deşteptat. Gândurile ei nu puteau fi traduse în cuvinte; nu le putea spune poveştile vieţii ei printre wyrmi, fiindcă nu exista limbaj pentru aşa ceva. Dar, în timp ce ei îşi făceau planuri pentru viitoarea guvernare a lumii, ea asculta şi din când în când vorbea încet şi dezlega firele încurcate ale viitorului.

Nu i se mai spuse Reck; nu-şi mai amintea numele ei, căci wyrmii nu aveau nume şi niciodată nu avuseseră nevoie de ele.

Însă, chiar dacă îşi pierduse numele în labirintul minţii, pe ei nu îi uitase şi îi iubea pe gaunţi, pe geblingi, pe dwelfi şi pe oameni cu compasiunea unei mame pentru copilul ei. Începu să fie numită Mama Wyrm şi, cu toate că Ruin petrecu ore suferind de dorul după sora lui, iubea la fel şi noul suflet care locuia în trupul surorii lui; ea îl consola şi pe el pentru pierdere, aşa cum îi mângâia pe toţi.

Curând îşi dădură cu toţii seama că Mama Wyrm devenise mai puternică având memoria lui Unwyrm în capul ei; Strings şi Kristiano relatau că ea se afla mereu cu ei şi nu puteau face nimic fără consimţământul ei. În mod bizar, ea nu voia nimic de la ei; rezultatul era o libertate pe care nu o mai simţiseră niciodată înainte. Continuau să simtă nevoile celorlalţi din Casa înţelepţilor, dar nu erau siliţi să se supună. În schimb, în ei se afla Mama Wyrm, trezindu-le voinţa, întărindu-le-o.

– În robia ei, spunea Strings, suntem liberi.

Auzind asta, Ruin răspândi prin Cranning vorba că gaunţii ar trebui aduşi în Casa înţelepţilor.

Vremea caldă îi aduse ca pe nişte petale în vântul de miazăzi, intrând în casă sclavi şi ieşind liberi. Şi nu numai gaunţi; în curând sosiră geblingi, dwelfi şi oameni. Mama Wyrm nu mai aparţinea micului grup care venise împreună cu ea la Piciorul Cerului, iar ei ştiau că atunci când aveau să părăsească definitiv Cranningul ca să-şi înceapă misiunea încredinţată, Mama Wyrm avea să rămână în urmă, căci lucrarea ei începuse deja şi ea nu va mai părăsi niciodată acea casă.

Cireşii erau în floare în livezile Piciorului Cerului atunci când împăratul gebling, heptarhul şi Will, consort şi comandant, coborâră de pe munte.

20. VENIREA LUI KRISTOS

Zvonurile circulaseră toată iarna şi se intensificară spre primăvară. Regele Oruc începu să audă şoapte şi în final vorbe pe faţă. Agaranthemem Heptek o numeau, iar soţul ei era Lord Will, cel care fusese sclav la zeci de generali măreţi şi acum ajunsese cel mai măreţ general dintre toţi. Alte zvonuri pretindeau că ea ar fi Kristos şi se vorbea că ea îl ucisese pe marele satan cu mâinile ei.

Acum Dumnezeu avea să-i ofere ei lumea, iar regele Oruc va muri în agonie după ce va fi martor la torturarea şi moartea tuturor copiilor săi.

Apăruseră şi poveşti despre geblingi. Cum toţi geblingii de pe planetă se opriseră în aceeaşi clipă, cu chipurile contorsionate de ură şi dorinţă ucigaşă în timp ce fiica din profeţii îşi îndeplinea miracolul în inima lumii.

Împăratul gebling devenise înger şi venea să distrugă toată viaţa umană de pe Imakulata. În spatele lui era Mama Wyrm, un imens dragon ridicat dintr-un trup la fel de vechi ca şi timpul dinaintea navei stelare; ea chema la purificarea Imakulatei, bătălia finală dintre oameni şi geblingi.

În primăvară zvonurile deveniră realitate. Se aduna o armată de geblingi; iscoadele o confirmau. Şi Patience fusese văzută şi chiar vorbise cu una dintre ele. Iscoada aduse mesajul ei:

„Lord Oruc, prietenul meu”, cită mesagerul. Oruc începu să tremure fiindcă ea nu îl numea rege şi îi observă tonul de condescendenţă amar-ironică. „Vin în cele din urmă la tine ca să-ţi mulţumesc pentru că ai purtat de grijă regatului meu. Vei fi bine răsplătit pentru conducerea excelentă, căci nu am uitat nimic din ceea ce ai făcut vreodată.” Semnă cu numele ei dinastic, apoi cu numele pe care el îl întâlnise adesea: „Patience”.

Ştiu că ea se referea la moartea lui şi se pregăti de război. Îi chemă pe ceilalţi regi şi conducători ai oamenilor ca să i se alăture, să ţină piept invaziei geblinge şi trădătoarei Patience. Era doar o altă invazie din lunga lor istorie şi avea să fie cea mai teribilă dintre toate; dacă omenirii îi era dat să supravieţuiască, ei vor trebui să lupte împreună.

Majoritatea regilor fuseră de acord cu el şi îşi aduseră armatele, unindu-se sub steagul heptarhului. Însă el ştia că în fiecare tabără, în fiecare cort, bărbaţi şi femei şopteau numele

Agaranthemem Heptek şi îşi reaminteau profeţiile despre cea de şapte ori şi încă de şapte ori cea de-a şaptea fiică, întrebându-se dacă ceea ce făceau ei nu era cumva o blasfemie şi nu luptau împotriva lui Dumnezeu şi a lui Kristos. Cum pot eu apăra omenirea dacă nici măcar oamenii mei nu sunt siguri că vor să-şi înfrângă duşmanul?

Îşi adună în jurul său copiii şi nepoţii şi le vorbi despre pericolul care se apropia. Aleseră cu toţii să rămână alături de el, ştiind foarte bine că dacă geblingii ar învinge nu ar mai exista pentru ei niciun loc în care să se ascundă.

În ultima după-amiază de primăvară dinaintea solstiţiului, armatele îşi ridicară taberele una în faţa celeilalte. În tabăra geblingilor nu flutura niciun steag. Trupurile acoperite cu blană cenuşie păreau să umple zările; iscoadele spuneau că ceea ce se vedea nu era decât avangarda oştirii geblinge. Propria lui armată, cea mai mare adunată vreodată de un rege al oamenilor, părea jalnică, precum o pietricică aruncată într-un torent.

Oruc îşi alesese terenul cât putuse mai bine - o înălţime de apărat, cu teren deschis întinzându-se în faţă şi un ţinut împădurit în spate. Dar nu putea spera într-o victorie împotriva unui asemenea inamic. Noaptea se retrase în cortul său, singur, şi plânse pentru copiii şi nepoţii săi, pentru moartea care îi aştepta a doua zi dimineaţă.

Însă, când sosiră zorile, generalii săi îi aduseră veşti incredibile. Armata geblingilor dispăruse.

Oruc coborî el însuşi pe câmpul unde se aşteptase să-şi verse sângele şi constată că numai pământul călcat în picioare dovedea că o armată a geblingilor stătuse acolo cu numai o zi în urmă. Dintre toţi inamicii săi rămăsese un singur cort şi o singură flamură.

Pe când el stătea acolo, ea ieşi din cort; Patience, aşa cum şi-o amintea, abia schimbată în anul care trecuse. În dreapta ei mergea un bărbat uriaş al cărui braţ drept atârna nefolositor pe lângă corp; în stânga, un gebling scund şi păros păşea cu uşurinţa şi demnitatea date de putere. Lady Patience, Lord Will şi împăratul Ruin, singuri, la dispoziţia lui. Plânsese îndurerat cu o noapte înainte. Acum nu mai înţelegea nimic.

Lord Will vorbi, şi glasul lui fu auzit limpede de către soldaţii din primele rânduri; ei transmiseră cuvintele lui celor din spatele lor. Declaraţia lui era simplă.

– Iat-o pe fiica din profeţii. Prin dreptul de sânge şi prin profeţii, ea este regina voastră. Ea nu va vărsa nicio picătură de sânge omenesc pentru a-şi reclama drepturile. Dacă voi o refuzaţi, îşi va accepta cu bucurie moartea. Dar, dacă voi o primiţi, ea vă va ierta.

Când fu sigur că fiecare om din armata lui Oruc îi auzise cuvintele, strigă:

– Unde sunt soldaţii lui Agaranthemem Heptek! Unde sunt Vigilenţii lui Dumnezeu!

Soldaţii lui Oruc nu ezitară. Vocile lor se ridicară ca vuietul vântului deasupra mării, îşi aruncară armele şi veniră la ea, strigându-i mai întâi numele, apoi schimbând strigătul într-o incantaţie:

– Kristos! Kristos! Kristos!

Oruc îşi adună familia în jur, pregătindu-se să moară cu demnitate. Dar când fu adus în faţa ei, Patience îi zâmbi cu amabilitate, iar el nu reuşi să detecteze vreo urmă de răutate sau de răzbunare în vocea ei.

– Ai rezistat într-o poziţie dificilă, spuse ea cu simplitate. Eu am venit ca heptarh al întregii omeniri. Îţi cer să conduci în Korfu ca vicerege al meu, titlu care va fi conferit şi moştenitorilor tăi atâta timp cât cineva dintre descendenţii tăi va fi vrednic de acest titlu.

El se plecă în faţa ei, iar ea îi dădu înapoi copiii, viaţa, regatul. Domni ca întotdeauna pe Colina Regelui, iar ea îl vizita doar o dată pe an; o slujea bine şi cu credinţă, iar ea îl onora mai mult decât pe oricare om.

Dar Heptamul nu mai însemna centrul lumii. Acesta se mutase într-un oraş nou, situat la numai câteva zile de Cranning, pe râu. Oraşul se ridică în jurul unei universităţi, care şi ea fusese construită în jurul unei case de pe o colină care se înălţa peste Cranwater. Oraşul luă numele şcolii, iar şcoala pe cel al casei; în noul oraş numit Casa lui Heffiji îşi aveau sediul împăratul gebling şi heptarhul. Acela era locul în care toţi oamenii, geblingii, dwelfii şi gaunţii căutau dreptatea, înţelepciunea, compasiunea, pacea.

În fiecare an împăratul Ruin şi Agaranthemem Heptek plecau din Casa lui Heffiji şi călătoreau în sus pe Cranwater până la Piciorul Cerului; în fiecare an urcau împreună la peştera de gheaţă de la baza gheţarului de deasupra lumii.

Acolo stăteau alături de Mama Wyrm şi îi povesteau ce se petrecea în lume; ca orice pelerin în cel mai sfânt loc de pe Imakulata, îi ascultau cuvintele înţelepte şi primeau de la ea dragoste şi bucurie. La fel făcură şi copiii lor, şi copiii copiilor lor, în toate epocile care urmară.